„Probabil cel mai important roman SF al anului."

Locus

HANNU RAJANIEMI

HOȚUL CUANTIC

Primul volum din seria Jean le Flambeur

NAUTILUS

HANNU RAJANIEMI s-a născut în 1978 la Ylivieska, Finlanda, dar a trăit mare parte din viață în Marea Britanie și a scris în limba engleză. A studiat matematica la Universitatea Cambridge și a obținut un doctorat în fizică matematică la Universitatea din Edinburgh. În septembrie 2010 prestigioasa editură Gollancz din Marea Britanie și apoi TOR din Statele Unite i-au cumpărat și publicat volumul de debut, *Hoțul cuantic,* numai pe baza primelor 20 de pagini din manuscris. Un an mai târziu, cartea a fost nominalizată la Premiul Locus pentru cel mai bun roman de debut și este considerată atât de critici, cât și de fanii literaturii science fiction unul dintre cele mai bune debuturi din ultimii ani. În 2012 a apărut *The Fractal Prince*, volumul al doilea al seriei, iar în 2014 s-a publicat a treia carte, *The Causal Angel.* În prezent, Hannu Rajaniemi locuiește în California.

HANNU RAJANIEMI

■ HOȚUL CUANTIC

Traducere din limba engleză
ALINA BILCIURESCU

NEMIRA

Concepție grafică: Ana NICOLAU, Tudor POPA
Ilustrația copertei: Tudor POPA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RAJANIEMI, HANNU
Hoțul cuantic / Hannu Rajaniemi; trad. Alina Bilciurescu. - București: Nemira Publishing House, 2015
ISBN 978-606-579-798-7

I. Bilciurescu, Alina (trad.)

821.511.111-31=135.1

Hannu Rajaniemi
QUANTUM THIEF
© Hannu Rajaniemi, 2010
© Nemira, 2015

Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Irina POPESCU
Lector: Nicoleta GHEMENT

Tiparul executat de ARTPRINT SRL; tel: 0723130502, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-798-7

Pentru Nana

„...vine o vreme când nu te mai recunoşti printre toate aceste schimbări, ceea ce este foarte trist. Acum mă simt pesemne ca omul care şi-a pierdut umbra...“

MAURICE LEBLANC, *Evadarea lui Arsène Lupin*

1

HOȚUL ȘI DILEMA PRIZONIERULUI

Ca de obicei, înainte ca eu și războmintea să ne împușcăm reciproc, încerc să fac conversație.

– Toate închisorile sunt la fel, nu crezi?

Nici măcar nu știu dacă mă poate auzi. Nu are organe auditive vizibile, doar ochi, sute de ochi omenești la capătul unor pedunculi care îi înfloresc din corpul ca un fruct exotic. Plutește în aer de cealaltă parte a liniei luminoase care ne desparte celulele. Uriașul revolver Colt argintiu ar arăta ridicol în membrele sale manipulatoare subțiri ca niște crengi, dacă nu m-ar fi împușcat deja de paisprezece mii de ori cu el.

– Închisorile sunt cum erau înainte aeroporturile pe Pământ. Nimeni nu vrea să se afle aici. Nimeni nu *trăiește* aici. Suntem doar în trecere.

Astăzi pereții Închisorii sunt din sticlă. La mare înălțime deasupra noastră se află un soare asemănător celui real, dar nu întocmai, ci mai palid. În jurul meu se întind cât vezi cu ochii milioane de celule cu pereții și podeaua din sticlă. Lumina filtrată prin suprafețele transparente se reflectă pe podea în culorile curcubeului. Cu excepția reflexiilor multicolore, celula mea e goală, ca și

mine de altfel: gol-pușcă, la fel ca în ziua în care am venit pe lume, fiindu-mi lăsat doar pistolul. Uneori, când câștigi, îți dau voie să schimbi lucruri mărunte. Războmintea a avut succes. Are flori imponderabile care îi plutesc prin celulă, bulbi roșii, mov și verzi crescuți în niște bule de apă, ca niște versiuni animate ale propriului organism. Narcisistă nesuferită.

– Dacă am avea toalete, ușile s-ar deschide spre interior. Nimic nu se schimbă.

Ei bine, acum *chiar* încep să rămân fără replici.

Războmintea își ridică încet arma. Pedunculii care îi susțin ochii i se arcuiesc. Aș prefera să aibă un chip: mă irită felul în care se holbează la mine cu pădurea aceea umedă de globuri. *Nu contează. De data asta o să funcționeze.* Îmi îndrept ușor arma în sus, mișcarea trupului și a încheieturii simulând poziția pe care aș adopta-o dacă aș intenționa să apăs pe trăgaci. Toți mușchii îmi strigă *cooperare. Haide. Mușcă momeala. Sincer. De data asta o să ne împrietenim...*

Pupila neagră a armei sale clipește fulgerător. Degetul îmi zvâcnește pe trăgaci. Se aud două bubuituri ca de tunet. Mă trezesc cu un glonț în cap.

Nu te poți obișnui niciodată cu senzația de metal încins penetrându-ți țeasta și ieșind pe partea cealaltă. Este simulată cu o precizie extraordinară. Un tren incandescent traversându-ți fruntea, sângele cald stropind în toate părțile și creierii împrăștiați pe umeri și pe spate, un frison și, în cele din urmă, bezna, când totul *se oprește*. Arhonții Închisorii Dilema vor să simți asta. Este educativ.

Educația este esențială în Închisoare. La fel și teoria jocurilor: matematica luării deciziilor raționale. Când ești o minte nemuritoare cum sunt Arhonții, ai timp berechet să fii obsedat de asemenea lucruri. Nu e deloc surprinzător că Sobornostul – colectivul de upload care conduce Sistemul Solar Interior – i-a însărcinat să se ocupe de închisori.

Repetăm același joc iar și iar, în diferite variante. Un joc arhetipal îndrăgit de economiști și matematicieni. Uneori e jocul lașului: suntem automobiliști într-o cursă pe o șosea interminabilă, gonind

unul spre celălalt, și trebuie să decidem dacă să virăm sau nu în ultima clipă. Uneori suntem soldați prinși în toiul unui război de tranșee, aflați față în față la marginile opuse ale zonei-tampon. Iar uneori se întorc la varianta clasică și ne transformă în prizonieri – prizonieri de modă veche, interogați de bărbați nemiloși – care trebuie să aleagă între trădare și codul tăcerii. Astăzi preferă armele. Nici nu vreau să-mi imaginez ce urmează mâine.

Revin brusc la viață ca un elastic; clipesc. Există în mintea mea o fractură, o muchie nefinisată. Arhonții îți schimbă câte puțin structura neuronală de fiecare dată când îți recapeți cunoștința. Susțin că acest instrument darwinian de ascuțit mintea poate șlefui în cele din urmă orice prizonier, transformându-l într-un colaborator reabilitat.

Dacă celălalt trage, iar eu nu o fac, sunt terminat. Dacă tragem amândoi, doare puțin. În cazul în care cooperăm, e sărbătoare pentru amândoi. Doar că există întotdeauna impulsul de a apăsa pe trăgaci. Teoria susține că după confruntări repetate vom dezvolta un comportament de cooperare.

Mai am nevoie de câteva milioane de runde și o să devin Cercetaș.

Cum să nu!

După ultima partidă, scorul meu e o durere surdă în oase. Și eu, și războmintea am atacat. Mai sunt încă două partide în runda asta. *Nu e suficient. La naiba.*

Cucerești teritoriu jucând împotriva vecinilor. Dacă la finalul fiecărei runde scorul tău este superior celui al vecinilor, câștigi și ești recompensat cu dubluri ale propriei persoane, care îi înlocuiesc – și îi șterg – pe perdanții din jurul tău. Nu mă descurc prea bine azi – două atacuri duble până acum, ambele cu războmintea – și dacă nu întorc cumva situația în favoarea mea, o să dispar de-a binelea.

Îmi evaluez opțiunile. Două dintre careurile din jurul meu – cel de la stânga și cel din spate – conțin copii ale războminții. În cel din dreapta se află o femeie: când mă întorc cu fața spre ea, peretele dintre noi dispare și este înlocuit cu linia albastră a morții.

Celula ei este la fel de goală ca a mea. Stă ghemuită în mijloc, cu genunchii strânși la piept, înfășurată într-o haină neagră ca o

togă. O privesc curios: nu am mai văzut-o până acum. Are o piele foarte bronzată care mă duce cu gândul la Oort, un chip asiatic migdalat și un trup compact, puternic. Îi zâmbesc și îi fac cu mâna. Ea mă ignoră. Se pare că Închisoarea interpretează asta drept cooperare de ambele părți: îmi simt punctajul urcând puțin, încălzindu-mă ca o dușcă de whisky. Peretele de sticlă se ridică din nou între noi. *Măi, să fie, ce ușor a fost.* Dar tot nu este suficient pentru a învinge războmintea.

– Hei, ratatule, spune cineva, nu e interesată. Are opțiuni mai bune în jur.

În celula rămasă se află o copie a mea. Poartă un tricou alb de tenis, pantaloni scurți și ochelari de soare reflectorizanți supradimensionați și stă tolănit într-un șezlong, lângă o piscină. În poală are o carte: *Le Bouchon de cristal.* E și una dintre preferatele mele.

– Te-a bătut iarăși, spune el, fără să se sinchisească să-și ridice privirea. Iarăși. Cât mai e scorul acum? Te-a bătut de trei ori consecutiv? Ar trebui să știi până acum că strategia ei se ghidează tot timpul după principiul „dinte pentru dinte".

– *Aproape* am reușit de data asta.

– Toată treaba asta cu memoria falsă a cooperării e o idee bună, spune el. Numai că, vezi tu, n-o să funcționeze niciodată. Războminţile au lobi occipitali diferiți de cei standard și flux dorsal nesecvențial. Nu poți s-o păcălești cu iluzii vizuale. Păcat că Arhonții nu dau puncte pentru efort.

Clipesc.

– Stai puțin. Cum se face că tu știi toate astea, iar eu nu?

– Credeai că ești *unicul* le Flambeur de aici? Mai sunt și eu prin preajmă. În fine, mai ai nevoie de zece puncte ca s-o bați, așa că treci încoace și dă-mi voie să te ajut.

– Sigur, deșteptule, dă-te mare acum.

Mă apropii de linia albastră, răsuflând ușurat pentru prima oară de când a început runda asta. Se ridică și el, scoțându-și de sub carte pistolul automat lucios.

Țintesc cu arătătorul spre el.

– Pac, pac! spun eu. Cooperez.

– Foarte amuzant, zice el și-și ridică arma rânjind.

Reflexia mea dublă în ochelarii lui de soare e mică și goală.

– Hei, hei! Doar suntem împreună în asta, nu?

Iar eu care credeam că am simțul umorului.

– E doar un joc de noroc cu miză grasă, nu?

Se aude un clic. Zâmbet fermecător, celulă minuțios decorată, mă face să mă simt în largul meu, îmi amintește de mine însumi, dar, într-un fel, ceva nu e tocmai în ordine...

– Ah, la dracu'!

Fiecare închisoare își are zvonurile și monștrii ei, iar locul ăsta nu e cu nimic diferit. De la un rebel zoku cu care am colaborat o vreme am auzit de legenda anomaliei. Ultradezertorul. *Chestia* care nu cooperează *niciodată* și scapă basma curată. A descoperit un defect în sistem, de care profită pentru a apărea întotdeauna sub înfățișarea *ta*. Și dacă nici în tine nu poți avea încredere, atunci în cine să mai ai?

– A, da! spune Ultradezertorul și apasă pe trăgaci.

Cel puțin de data asta nu e războmintea, îmi trece prin cap când mă lovește tunetul luminos.

Iar apoi nimic nu mai are noimă.

În vis, Mieli mănâncă o piersică pe Venus. Pulpa e dulce și zemoasă, puțin amăruie. Se întrepătrunde în mod delicios cu gustul lui Sydän.

– Nerușinato, spune ea, răsuflând greu.

Se află într-o bulă cuantică la paisprezece kilometri deasupra Craterului Cleopatra, o mică oază de umanitate, sudoare și sex de pe marginea unei râpe aspre din Maxwell Montes. Afară șuieră vânturi de acid sulfuric. În lumina chihlimbarie a păturii de nori, filtrată prin învelișul diamantin de pseudomaterie, pielea lui Sydän capătă o nuanță arămie. Palma ei se mulează perfect pe mons veneris, odihnindu-se puțin mai sus de sexul încă umed al lui Mieli. Aripi moi îi fâlfâie leneș în burtă.

– Ce-am făcut?

– Multe. Asta te-au învățat pe tine în *gubernie*?

Sydän îi zâmbește în felul ei strengăresc, iar colțurile ochilor i se încrețesc.

– De fapt, nu am mai făcut asta de mult, spune ea.

– Vezi să nu!

– Și ce-i cu asta? E foarte plăcut.

Cu degetele mâinii rămase libere Sydän trasează contururile argintii ale fluturelui tatuat pe pieptul lui Mieli.

– Nu face asta, spune Mieli.

I se face deodată frig.

Sydän își retrage mâna și îi atinge obrazul lui Mieli.

– Ce s-a întâmplat?

A terminat de mâncat pulpa fructului; nu a mai rămas decât sâmburele. Îl mai ține puțin în gură înainte să-l scuipe. E un obiect mic și aspru, cu suprafața gravată cu memorie.

– Nu ești cu adevărat aici. Nu ești reală. Te afli aici doar ca să n-o iau eu razna în Închisoare.

– Și funcționează?

Mieli o trage mai aproape și o sărută pe gât, simțindu-i gustul sudorii.

– Nu chiar. Nu vreau să plec.

– Tu ai fost mereu cea puternică, spune Sydän, trecându-și degetele prin părul lui Mieli. A sosit momentul.

Mieli se agață de ea, de senzația familiară a trupului ei. Simte șarpele din pietre prețioase de pe piciorul lui Sydän apăsându-se cu putere pe pielea ei.

Mieli. Vocea pellegrinei în capul ei se simte precum un vânt rece.

– Încă puțin...

Mieli!

Trecerea este dificilă și dureroasă, ca și cum ar mușca din sâmburele de piersică – aproape își sparge dinții în miezul tare al realității. O celulă de închisoare, lumina falsă, palidă, a soarelui. Un zid de sticlă, iar dincolo de el, doi hoți stând de vorbă.

Misiunea. Luni întregi de pregătire și execuție. Dintr-odată e perfect trează, iar planul i se derulează în minte.

– *A fost o greșeală să-ți ofer amintirea aceea*, spune pellegrina în capul ei. *E aproape prea târziu. Acum dă-mi drumul, mă simt prea înghesuită aici.*

Mieli scuipă sâmburele de piersică în direcția peretelui de sticlă, care se spulberă ca gheața.

Mai întâi, timpul încetinește.

Glonțul îmi pătrunde adânc în craniu, provocându-mi o durere ascuțită, ca de la înghețată. Dincolo de linia albastră, Ultradezertorul a rămas împietrit cu arma în mână, ca o statuie.

Peretele de sticlă din dreapta se sparge. Cioburile plutesc în jurul meu, licărind în soare ca o galaxie de sticlă.

Femeia din celulă se îndreaptă iute spre mine. Pășește cu o hotărâre care trădează un scenariu repetat vreme îndelungată, ca un actor care tocmai a auzit replica pe care o aștepta pentru a reacționa.

Mă măsoară din cap până-n picioare. Are părul negru, tuns scurt, iar pe obrazul stâng are o cicatrice: doar o linie neagră, precisă și geometrică pe pielea ei bronzată. Are ochi verde-deschis.

– Azi e ziua ta norocoasă, spune ea. Ai ocazia să furi ceva.

Îmi întinde mâna.

Durerea mea de cap provocată de glonț se intensifică. În galaxia de sticlă din jurul nostru apar tipare cunoscute, aproape ca un chip familiar...

Zâmbesc. *Desigur. E visul de dinaintea morții. O eroare în sistem: durează doar puțin mai mult. Închisoare defectă. Ușile toaletelor. Nimic nu se schimbă.*

– Nu, spun eu.

Femeia din vis clipește.

– Eu sunt Jean le Flambeur, spun eu. Fur numai ce vreau și când vreau. Și o să părăsesc locul ăsta când o să vreau eu, nicio clipă mai devreme. De fapt, chiar îmi place aici...

Mi se împăienjenesc ochii de durere, nu mai văd nimic; totul devine alb. Încep să râd.

Undeva în visul meu, cineva râde cu mine. *Dragul meu Jean,* spune o altă voce, atât de familiară. *O, da, nu încape îndoială. Pe acesta îl luăm.*

O mână de sticlă îmi atinge obrazul chiar în momentul în care creierul meu artificial decide în sfârșit că e timpul să mor.

Mieli ține în brațe hoțul mort: e ușor ca un fulg. Pellegrina se scurge din sâmburele de piersică în Închisoare, ca o undă de căldură. Se întrupează într-o femeie înaltă îmbrăcată într-o rochie albă, purtând un colier de diamante, cu părul pieptănat atent în valuri castanii, tânără și bătrână în același timp.

– *Așa mă simt mai bine,* spune ea. *Nu e destul loc în capul tău.* Își întinde brațele cu voluptate. *Acum hai să te scoatem de aici, înainte să observe ceva copiii fratelui meu. Am treabă aici.*

Mieli se simte inundată de o forță exterioară și saltă în aer. Se înalță din ce în ce mai sus, simțind curenții de aer alunecând pe lângă ea, și pentru o clipă se simte ca și cum ar locui în casa Bunicii Brihane și ar avea din nou aripi. Nu după mult timp, Închisoarea devine o rețea de mici pătrate sub ei. Careurile își schimbă culoarea, precum pixelii, formând modele infinit de complexe de cooperare și atac, ca niște fotografii...

Chiar înainte ca Mieli și hoțul să traverseze cerul, Închisoarea se transformă în chipul zâmbitor al pellegrinei.

A muri e ca și cum ai traversa un

deșert, gândindu-te la ce să mai furi. Întins pe nisipul fierbinte, cu soarele dogorindu-i în spate, băiatul urmărește robotul de la marginea câmpurilor de panouri solare. Robotul arată ca un crab în culori de camuflaj, ca o jucărie de plastic, însă în interiorul său se ascund lucruri de valoare, pentru care Ijja Chiorul e gata să plătească o sumă frumușică. Și cine știe, poate că Tafalkayt o să-l numească din nou fiul său dacă se comportă ca un bărbat din familie...

N-am vrut niciodată să mor într-o

închisoare, un loc murdar din beton și metal, plin de duhori râncede și de bătăi. Îl ustură buza spartă. Citește o carte despre un om asemenea

unui zeu. Un bărbat care poate face orice poftește, fură secretele regilor și împăraților, își bate joc de reguli, își poate schimba înfățișarea și nu are decât să întindă mâna pentru ca diamantele și femeile să îi cadă în poală. Un bărbat cu nume de floare.

Nu pot să sufăr momentul în care te prind.

îl ridică din nisip cu violență. Soldatul îi trage una peste față cu dosul palmei, iar apoi ceilalți își pregătesc pușile...

nu e la fel de distractiv ca atunci când

furi de la o minte de diamant. Zeul hoților se ascunde în interiorul pulberii de gânduri cristalizate prin combinații cuantice încâlcite. Îi toarnă la minciuni minții de diamant până când aceasta este convinsă că este unul din gândurile proprii și îl lasă să intre. sus...

Oamenii, numeroși, au creat lumi care strălucesc și scânteiază parcă doar pentru el, iar el nu are decât să întindă mâna să le apuce.

E ca și cum ar muri. Iar a ieși e ca

o cheie răsucindu-se în broască. Barele de metal se dau la o parte. O zeiță pășește înăuntru și îl anunță că este liber.

Să te naști.

Paginile cărții se răsfoiesc.

Inspir adânc. Mă dor toate. Lucrurile au dimensiuni discrepante. Îmi acopăr ochii cu niște mâini uriașe. În spatele pleoapelor îmi scapără fulgere. Mușchii sunt o rețea de cabluri de oțel. Îmi curge nasul. În stomac simt un gol arzător.

Concentrează-te. Transform paraziții senzoriali într-un bolovan ca aceia de pe Argyre Planitia, mare, grosolan și neted. În interiorul propriei minți, mă întind pe o sită și mă scurg prin ea, dezintegrându-mă în granule fine de nisip roșu și căzând prin ochiuri. Bolovanul nu mă poate urma.

Deodată se face din nou liniște. Îmi ascult pulsul. E neverosimil de *regulat*: fiecare bătaie este asemenea ticăitului unui mecanism perfect.

Miros estompat de flori. Curenți de aer îmi gâdilă părul de pe antebrațe și din alte locuri – încă sunt gol. Imponderabilitate. De

jur împrejur, prezența inaudibilă, însă palpabilă a cerebromateriei. Și o altă ființă umană în apropiere.

Ceva îmi gâdilă nasul. Mă scarpin și deschid ochii. Un fluture alb zboară înspre lumina puternică.

Clipesc. Mă aflu la bordul unei nave – o navă-păianjen oortiană, după câte îmi pot da seama – într-un spațiu cilindric lung de circa zece metri și cu un diametru de cinci metri. Pereții sunt transparenți și au nuanța murdară a gheții de cometă. În interiorul pereților se află suspendate sculpturi tribale ciudate, ca niște caractere runice. Bonsai sferici și piese de mobilier colțuroase imponderabile plutesc în jurul axei centrale a cilindrului. Dincolo de pereții navei se întinde bezna înstelată. Și peste tot zboară fluturi mici și albi.

Salvatoarea mea plutește în apropiere. Îi zâmbesc.

– Domnișoară, îi spun, cred că ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Vocea mea sună parcă de departe, însă o recunosc. Mă întreb dacă mi-au reparat fața.

De aproape, pare în mod autentic extrem de tânără: ochii ei verzi limpezi nu au acea privire reîntinerită care a văzut totul. Poartă același veșmânt simplu ca în Închisoare. Plutește într-o poziție aparent relaxată, dar înșelătoare, cu picioarele netede destinse, însă pregătite, ca un practicant al artelor marțiale. Un șirag de pietre prețioase multicolore i se încolăcește în jurul gleznei stângi, urcându-i în sus pe picior.

– Felicitări, hoțule, spune ea. Ai evadat.

Vorbește pe un ton scăzut și calm, care trădează însă o urmă de dispreț.

– Sper ca asta să fie într-adevăr realitatea. N-am de unde să știu dacă asta nu e cumva doar o nouă variație a Dilemei. Arhonții au fost destul de consecvenți până acum, însă nu ești paranoic în cazul în care *chiar* te-au întemnițat într-un iad virtual.

Senzația de plăcere care mi se ivește între picioare îmi îndepărtează cel puțin o parte din îndoieli.

– Scuze. A trecut o vreme, spun eu, observându-mi erecția cu un interes detașat.

– Da, e limpede, spune ea încruntându-se.

Are o expresie ciudată pe față, un amestec de dezgust și excitație: îmi dau seama că probabil receptează activitatea biotică a acestui corp, iar o parte din ea simte ceea ce simt eu. Am deci de-a face cu încă un gardian.

– Crede-mă, ai scăpat. A necesitat un efort considerabil. Desigur, în Închisoare au mai rămas vreo câteva milioane de dubluri ale tale, deci poți să te consideri norocos.

Apuc unul din mânerele axei centrale și mă deplasez în spatele unui bonsai, acoperindu-mi goliciunea precum Adam. Un roi de fluturi își ia zborul dintre frunze. Efortul fizic îmi creează o senzație ciudată: mușchii noului meu corp încă nu s-au trezit de-a binelea.

– Domnișoară, am un nume.

Îi dau mâna pe deasupra bonsaiului. Mi-o strânge cu ezitare. Eu i-o strâng cu fermitate. Expresia îi rămâne neclintită.

– Jean le Flambeur, la dispoziția ta. Deși ai perfectă dreptate: sunt un hoț.

Îi arăt șiragul pe care îl purtase la gleznă. Mi se agită în palmă ca și cum ar fi viu: un șarpe din pietre prețioase.

Face ochii mari. Cicatricea de pe obraz i se înnegrește. Și dintr-odată, mă aflu în infern.

Sunt un punct imaterial suspendat în mijlocul beznei, incapabil de vreun gând coerent. Mintea îmi este prinsă într-o menghină. Ceva mă *strânge* din toate părțile și nu-mi dă voie să gândesc, să-mi amintesc sau să simt. Este de o mie de ori mai rău decât Închisoarea. Durează o veșnicie.

Apoi revin la realitate, gâfâind, cu stomacul întors pe dos, vomitând bilă în fărâme plutitoare, dar incredibil de recunoscător pentru fiecare senzație.

– Nu ai să mai faci asta niciodată, spune ea. Corpul și mintea ta sunt de împrumut, înțelegi? Fură ce ți se cere, și poate că ți se va permite să le păstrezi.

Bijuteria șerpuitoare i se află din nou încolăcită în jurul gleznei. Mușchii obrajilor îi zvâcnesc.

Instinctele ascuțite în Închisoare îmi spun să-mi țin gura și să nu mai vomit, dar omul florilor din mine simte nevoia să vorbească, iar eu nu-l pot opri.

– E prea târziu, zic eu cu respirația tăiată.

– Ce?

Cuta care îi apare pe fruntea netedă, ca o tușă de penel, o face să pară și mai frumoasă.

– Sunt reabilitat. M-ai scos prea târziu. Acum sunt un altruist evoluat, *mademoiselle*, o ființă plină de bunăvoință și iubire pentru semeni. Nici n-aș putea concepe să iau parte la vreun soi de activitate criminală, nici chiar la cererea încântătoarei mele salvatoare.

Îmi aruncă o privire inexpresivă.

– Foarte bine.

– Foarte bine?

– Dacă tu nu-mi ești de niciun folos, va trebui să mă întorc pentru un alt exemplar. *Perhonen*, te rog, pune-l pe ăsta într-o bulă și aruncă-l afară.

Ne privim fix pentru o clipă. Mă simt stupid. Am petrecut prea multă vreme în trenul atacului și cooperării. E timpul să cobor. Eu sunt primul care își întoarce privirea.

– Așteaptă, spun eu încet. Acum că tot veni vorba, se poate să-mi fi păstrat totuși niște instincte egoiste. Le simt revenind chiar acum, în timp ce vorbim.

– Mă gândeam eu că așa stă treaba, spune ea. În fond, se presupune că ești incorigibil.

– Deci ce-o să se întâmple acum?

– O să afli, spune ea. Eu sunt Mieli. Aceasta este nava mea, *Perhonen*.

Face un gest cuprinzător cu mâna, arătând de jur împrejur.

– Atâta vreme cât te afli aici, noi suntem zeițele tale.

– Kuutar și Ilmatar? întreb eu, indicând zeitățile oortiene.

– Poate. Sau Omul Întunecat, dacă preferi.

Zâmbește. Amintirea locului în care m-a țintuit înainte mă face într-adevăr s-o privesc întru câtva ca pe întunecatul zeu oortian al vidului.

– *Perhonen* o să-ți arate cabina ta.

După ce hoțul se retrage, Mieli se întinde în carlingă. Se simte epuizată – deși biotul trupului ei – care a așteptat-o luni întregi împreună cu *Perhonen* – îi transmite că este complet odihnită. Însă disonanța cognitivă e și mai gravă.

Am fost chiar eu în Închisoare? Sau a fost o alta?

Își amintește săptămânile interminabile de antrenament, zilele de timp-lent subiectiv în costumul cuantic, pregătindu-se să comită o crimă doar ca să se lase prinsă de Arhonți și să pătrundă în Închisoare: eternitatea petrecută în celulă, cu mintea înfășurată într-o amintire de demult. Evadarea violentă, azvârlită în cer de pellegrină, iar apoi trezirea într-un nou trup, tremurător și fraged.

Și toate astea din cauza hoțului.

Iar acum mai trebuie să suporte și cordonul ombilical cuantic care o leagă de corpul pe care l-a făcut pentru el pellegrina, prezența constantă și surdă a gândurilor lui. Se simte de parcă ar sta lungită lângă un străin, simțindu-i fiecare mișcare, fiecare zvâcnire prin somn. Fără îndoială că zeița din Sobornost avea să facă ceva de felul acesta, care să o ducă la nebunie.

A atins bijuteria lui Sydän. Furia o ajută puțin. *Și nu, nu e doar din cauza lui, e și din cauza ei.*

– L-am cazat pe hoț, spune *Perhonen.*

Cel puțin vocea ei caldă în capul ei este ceva ce îi aparține doar *ei,* nu a fost pângărită de Închisoare. Ia unul dintre micile avataruri albe și îl ține în palme: se zbate, dă din aripi și o gâdilă, simțindu-l asemenea unui puls.

– Te simți copleșită de iubire? întreabă nava glumind.

– Nu, spune Mieli. Doar că mi-a fost dor de tine.

– Și mie mi-a fost dor de tine, spune nava.

Fluturele își ia zborul din mâna ei și i se rotește deasupra capului.

– A fost groaznic să te aștept singură.

– Știu, spune Mieli. Îmi pare rău.

Dintr-odată simte o pulsație în interiorul craniului. Are o muchie aspră în minte, de parcă ceva a fost tăiat și lipit la loc. *M-am întors aceeași persoană?* Știe că ar putea să ia legătura cu metacortexul ei din Sobornost, să-i ceară să identifice senzația, să o izoleze și să scape de ea. Dar asta nu este ceea ce ar face un războinic oortian.

– Nu te simți bine. Nu ar fi trebuit să te las să pleci, spune *Perhonen.* Nu ți-a făcut bine deloc să te duci acolo. Nu ar fi trebuit să te pună să faci asta.

– Șșș, spune Mieli. O să te audă.

Dar e prea târziu.

– *Navă dragă,* spune pellegrina. *Să știi că eu am întotdeauna grijă de copiii mei.*

Pellegrina se află acolo, plutind deasupra lui Mieli.

– *Fetiță neascultătoare,* spune ea, *nu-mi folosești darurile cum trebuie. Dă-mi voie să arunc o privire.*

Se așază grațios lângă Mieli, picior peste picior, ca și cum s-ar afla în gravitația terestră. Apoi îi atinge obrazul lui Mieli și îi caută privirea cu ochii ei căprui, adânci. Degetele îi sunt calde, cu excepția inelului rece care se atinge de cicatricea lui Mieli. Îi inspiră parfumul. Ceva *se rotește,* niște mecanisme precise se învârtesc până când se fixează perfect. Și dintr-odată își simte mintea netedă precum mătasea.

– *Nu-i așa că e mai bine acum? Într-o zi ai să înțelegi că e bună calea noastră. Să nu te preocupe cine e cine și să realizezi că toți sunt de fapt tu.*

Dispariția disonanței este ca apa rece peste o arsură. Alinarea bruscă este atât de intensă, încât aproape izbucnește în lacrimi. Dar nu poate să facă asta în fața *ei.* Așa că doar își deschide ochii și așteaptă, gata să se supună.

– *Nu primesc nici măcar un mulțumesc?* spune pellegrina. *Nu-i nimic.* Își deschide poșeta și scoate un cilindru mic, alb, pe care îl pune între buze; din capătul aprins emite un miros grețos. *Spune-mi, așadar: ce părere ai de hoțul meu?*

– Nu sunt îndreptățită să spun asta, spune Mieli încet. Trăiesc pentru a sluji.

– *Bun răspuns, dar cam anost. Nu-i așa că e chipeș? Haide, fii sinceră. Chiar mai poți să tânjești după mica ta amoreză pierdută, când ai pe cineva ca el prin preajmă?*

– Chiar avem nevoie de el? Pot să mă descurc singură. Lasă-mă să te slujesc, cum am mai făcut-o și înainte...

Pellegrina zâmbește cu buzele ei perfecte, roșii precum cireșele.

– *Nu și de data asta. Tu ești, dacă nu cea mai puternică dintre slujitorii mei, cu siguranță cea mai loială. Ascultă-mă întocmai, iar loialitatea îți va fi răsplătită.*

Apoi dispare, iar Mieli rămâne din nou singură în carlingă, cu fluturi dansându-i în jurul capului.

Cabina mea nu e mult mai mare decât o debara. Încerc să ingurgitez un milkshake cu proteine făcut de faberul din perete, însă noul meu corp încă nu reacționează prea bine la mâncare. Sunt nevoit să petrec ceva vreme la buda spațială: un săculeț cu mișcări autonome, care iese din perete și ți se fixează direct pe fund. Se pare că pentru navele oortiene confortul nu e o prioritate.

Unul dintre pereții curbați are suprafața lucioasă, așa că îmi privesc reflexia feței în timp ce îmi desfășor activitățile fiziologice nedemne, însă necesare. Pare *greșită*. În teorie, totul este așa cum trebuie: buzele, ochii ca ai lui Peter Lorre (după cum mi-a spus o iubită, cu secole în urmă), tâmplele cu gropițe, părul scurt, puțin cărunt și rărit, așa cum îmi place să-l port, corpul uscățiv, deloc special, oarecum în formă, smocul de păr de pe piept. Dar nu mă pot abține să nu clipesc în timp ce îl privesc, ca și cum aș vedea puțin în ceață.

Cu atât mai neplăcută este senzația asemănătoare pe care o am *în* cap. Când încerc să-mi amintesc ceva, mă simt de parcă aș zgândări cu limba un dinte care se clatină.

Mă simt ca și cum mi s-ar fi *furat* ceva. Ha!

Încerc să-mi abat atenția de la asta admirând priveliștea. Peretele meu dispune de suficientă putere de amplificare vizuală pentru a

vedea Închisoarea Dilema în depărtare. Este un tor diamantin de aproape o mie de kilometri în diametru, însă din unghiul acesta arată ca un ochi cu o pupilă sclipitoare printre stele, holbându-se direct la mine. Înghit în sec și clipesc pentru a nu-l mai vedea.

– Te bucuri că ai scăpat? întreabă vocea navei.

Este o voce feminină, care se aseamănă puțin cu a lui Mieli, însă sună de parcă ar fi mai tânără. În împrejurări mai fericite, mi-ar plăcea să o întâlnesc pe posesoarea acestei voci.

– Nici nu-ți poți imagina. Nu e un loc prea vesel, zic eu oftând. Am toată recunoștința pentru căpitanul tău, deși deocamdată pare să fie cam încordată.

– Ascultă, spune *Perhonen,* habar n-ai prin ce a trecut ca să te scoată de acolo. O să fiu cu ochii pe tine.

Este o observație interesantă, pe care o pun deoparte pentru a reveni asupra ei mai târziu. *Cum* a reușit să mă scoată de acolo? Și pentru cine lucrează? Dar fiindcă e prea devreme pentru astfel de întrebări, nu fac decât să zâmbesc.

– Ei bine, orice sarcină ar avea pentru mine este *în mod cert* mai ușoară decât să mă împușc în cap o dată pe oră. Ești sigură că șefa ta nu se supără dacă vorbești cu mine? În fond, sunt un maestru criminal manipulator și așa mai departe.

– Cred că mă descurc cu tine. În plus, nu e chiar *șefa* mea.

– Aha.

Oi fi eu de modă veche, însă treaba cu sexualitatea om-gogol m-a deranjat încă din tinerețe, iar obiceiurile vechi mor greu.

– Nu e nimic de felul *acela,* spune nava. Suntem doar prietene. În plus, ea m-a creat. De fapt, nu pe *mine,* ci nava. Sunt mai în vârstă decât par, să știi.

Mă întreb dacă accentul ei este autentic.

– Am auzit de tine, să știi. Mai demult, înainte de Colaps.

– Nu ți-aș fi dat nici cu o zi mai mult de trei sute de ani. Erai o admiratoare?

– Mi-a plăcut furtul de la uzina de exploatare solară. A avut stil.

– Stilul a fost întotdeauna țelul meu în viață, zic eu. Apropo, nu pari să ai nici cu o zi mai mult de trei sute de ani.

– Vorbești serios?

– Sigur, luând în considerare ce am văzut până acum.

– Vrei să dăm o tură pe aici? Mieli nu ar avea nimic împotrivă, e ocupată.

– Cu mare plăcere.

Sigur e femeie – poate că o parte din șarmul meu a supraviețuit Închisorii. Dintr-odată simt nevoia să mă îmbrac: mă simt vulnerabil vorbind cu o entitate feminină fără să fiu acoperit măcar cu o frunză de smochin.

– Se pare că avem destul timp să ne cunoaștem mai bine. Poate după ce îmi faci rost de niște haine, ce zici?

Mai întâi, *Perhonen* îmi confecționează un costum. Materialul este prea moale; nu-mi place să port cerebromaterie, însă, văzându-mă într-o cămașă albă, pantaloni negri și o haină mov-închis, încep să-mi recapăt cât de cât simțul identității.

Apoi îmi arată spimescopul. Brusc, lumea capătă o nouă direcție. Pășesc înăuntru, în afara propriului corp, deplasându-mi punctul de vedere în spațiu pentru a vedea nava din exterior.

Am avut dreptate: *Perhonen* este o navă-păianjen oortiană. Este formată din module separate, legate între ele cu nanofibre, zone de locuit care se rotesc în jurul unei axe centrale, ca o mașinărie dintr-un parc de distracții, pentru a crea o gravitație simulată. Firele formează o rețea prin care modulele se pot deplasa asemenea păianjenilor pe o plasă. Pânzele cuantice arată impresionant: sunt niște inele concentrice, subțiri ca niște baloane de săpun, confecționate din atomi artificiali, întinzându-se pe o distanță de câțiva kilometri în jurul navei și având capacitatea de a capta atât lumina solară, cât și mezoparticule de pe Magistrală și spirale de lumină.

Mă uit pe furiș și la propriul trup, iar acum sunt *într-adevăr* impresionat. Imaginea din spimescop este extraordinar de minuțioasă. O rețea de puncte cuantice sub piele, computere proteomice în fiecare celulă, computroniu dens în oase. Așa ceva nu putea fi realizat decât în lumile din *gubernia* din apropierea soarelui. Se pare că salvatorii mei lucrează pentru Sobornost. Interesant.

– Parcă pe *mine* voiai să mă cunoști mai bine, spune *Perhonen* vexată.

– Bineînțeles, zic eu, numai că vreau să mă asigur că sunt prezentabil. În Închisoare nu petreci prea mult timp în compania doamnelor.

– Apropo, de ce te aflai acolo?

Dintr-odată mi se pare uluitor că nu m-am gândit la asta de atâta vreme. Am fost prea preocupat de arme, trădare și cooperare.

– *De ce mă aflam în Închisoare?*

– O fată drăguță ca tine nu ar trebui să se sinchisească de asemenea lucruri.

Perhonen oftează.

– Poate că ai dreptate. Poate că n-ar trebui să stau de vorbă cu tine. Lui Mieli nu i-ar plăcea asta, dacă ar afla. Dar n-am mai avut pe nimeni *interesant* la bord de atâta amar de vreme.

– Într-adevăr, nu pare să fie o zonă prea animată pe aici, observ eu, arătând spre câmpul de stele care ne înconjoară. Unde suntem?

– În centura Troienilor Neptunieni. La mama naibii, în mijlocul pustietății. Am așteptat aici multă vreme, de când s-a dus să te aducă pe tine.

– Mai ai multe de învățat despre viața de criminal. Așteptarea este esența. Plictiseală întreruptă de momente de pură groază. Cam ca în război.

– Ah, în război a fost mult mai bine, spune ea entuziasmată. Am participat la Războiul Protocolului. Mi-a plăcut la nebunie. Trebuie să gândești atât de *repede*. Am făcut niște lucruri incredibile: am furat o lună, știi? A fost nemaipomenit. Metis, chiar înainte de Erupție: Mieli i-a pus o bombă-strangelet[1] înăuntru pentru a o scoate de pe orbită; ce focuri de artificii, nici nu-ți poți imagina...

Nava tace dintr-odată. Mă întreb dacă și-a dat seama că a dezvăluit prea multe informații. Dar nu e asta; atenția i-a fost captată de altceva.

---

[1] Strangelet – particulă ipotetică exotică, ultragrea, reprezentând clusteri de quarcuri (n. red.).

În depărtare, printre pânzele lui *Perhonen*, vectorii spimescopului și numele unor habitate îndepărtate, se vede un soi de bijuterie de puncte luminoase, o stea în șase colțuri. Măresc perspectiva: sunt niște nave negre, zimțate și colțuroase, iar la prova au sculptate câte șapte figuri – aceleași chipuri cu care este decorată orice structură aparținând Sobornostului – Fondatorii: regi-zei cu un trilion de supuși. Pe vremuri ieșeam să beau cu ei.

Arhonții vin după noi.

– Orice ai fi făcut, spune *Perhonen,* se pare că te vor înapoi.

2

HOȚUL ȘI ARHONȚII

Ce am făcut?

Lui Mieli îi bate inima să-i spargă pieptul, în timp ce se instalează în carlingă. *Ceva a mers prost în Închisoare. Dar totul s-a petrecut exact ca în simulări. Atunci de ce ne urmăresc?* Activează autismul de luptă pe care i l-a integrat pellegrina în corp. O înfășoară ca o pătură rece, transformând lumea din jur în vectori și puțuri gravitaționale. Mintea i se întrepătrunde cu a lui *Perhonen*, gândind foarte rapid.

Obiecte: *Perhonen.*

Asteroizi Troieni dispersați, concentrați în jurul lui 2006RJ103, un bolovan de două sute de kilograme, locuit de sintoviață cu gândirea lentă.

Închisoarea, o gogoașă de diamant la treizeci de secunde-lumină în spatele lor, originea vectorului actual al lui *Perhonen,* densă, întunecoasă și rece.

Navele-lamă ale Arhonților, apropiindu-se rapid cu 0,5 g, o forță de accelerație delta-v mult mai ridicată decât accelerația domoală a pânzei solare a lui *Perhonen.* În spimescop, flăcările motoarelor lor cu antimaterie se văd ca niște coloane incandescente de mezoni și raze gamma în plină retrodifuziune.

Magistrala, la douăzeci de secunde-lumină distanță, următorul lor obiectiv. Un torent continuu de nave, una dintre puținele suprafețe invariabile ale vechii probleme a mecanicii lui Newton în privința Sistemului Solar, o arteră gravitațională care îți permite să călătorești rapid și ușor, doar cu un impuls lejer. Un liman sigur, aflat prea departe.

În regulă, își spune Mieli inspirând adânc. *Modul de luptă.*

Tehnologia Sobornostului din interiorul coralului de safir oortian se trezește la viață. Nava-păianjen se reconfigurează. Modulele împrăștiate se adună la un loc, mișcându-se de-a lungul firelor de legătură, și se sudează, devenind un con dens și compact. Wingleturile cuantice se transformă dintr-un material perfect reflectorizant într-un scut de protecție de duritatea diamantului.

Chiar la timp, înainte să fim loviți de nanomisilele Arhonților.

Prima salvă este doar un șir de impacturi abia simțite, ca niște fulgi, care nu izbutesc să penetreze scutul. Însă următoarea serie se va adapta și se va optimiza și tot așa, iar procesul se va repeta până când va ceda fie software-ul, fie hardware-ul scutului. Iar după aceea...

– *Trebuie să ajungem la Magistrală.*

Motoarele din mintea ei simplifică ramurile teoretice ale jocului ca o drujbă cu lama de diamant. Există numeroase căi pentru a ieși din asta, așa cum un cântec oortian are mai multe înțelesuri, iar ea nu trebuie decât să găsească una singură...

O nouă rafală, nenumărate ace de lumină în spimescop. Iar de data aceasta, unele reușesc să pătrundă. Dintr-unul din modulele de depozitare înflorește o excrescență diformă de safir. Calmă, o ejectează și o privește îndepărtându-se și continuând să se metamorfozeze încet, ca o tumoare malignă, formând organe ciudate care atacă scutul lui *Perhonen* cu spori de dimensiuni moleculare, până când aceasta o carbonizează cu laserele antimeteorit.

– Asta a durut, spune *Perhonen.*

– Mă tem că asta o să doară și mai tare.

Arde dintr-un foc întreaga energie delta-v din antimateria de rezervă, propulsând nava în puțul gravitațional superficial al

asteroidului 2006RJ103. Trupul lui *Perhonen* geme în timp ce antiprotonii din inelul magnetic de depozitare se transformă în jeturi fierbinți de plasmă. Redirecționează o parte din energie pentru a intensifica forțele de fuziune ale tuburilor de materie programabilă din fuzelaj.

Perhonen urlă de jur împrejurul lui Mieli, însă autismul îi permite acesteia să se concentreze exclusiv pe ceea ce are de făcut. Gândește o torpilă cuantică în jurul strangeletului din micul arsenal al lui *Perhonen* și o lansează în direcția asteroidului.

În spimescop se vede o mică scânteie, precum și raze gamma și barioni exotici. Apoi blocul de stâncă izbucnește într-o fântână de lumină, un fulger interminabil. Ecranul se căznește să facă față, însă în cele din urmă nu mai arată decât purici, după care se stinge. Zburând orbește, Mieli întinde din nou aripile lui *Perhonen*. Vântul de particule provocat de moartea ciudată a asteroidului îi smucește și îi azvârle în direcția Magistralei. Accelerația o face să se simtă grea, dintr-odată, iar structura de safir a navei cântă în jurul ei.

După câteva clipe, ecranul pornește din nou și filtrează bruiajul cauzat de particule și de toată nebunia. Mieli își ține răsuflarea: din bulgărele de flăcări care se extinde încet în urma lor nu-și face însă apariția nicio navă neagră colțuroasă. Fie au fost consumate de flăcări, fie le-au pierdut urma în toată zăpăceala subatomică. Dezactivează autismul pentru a savura o clipă de triumf.

– Am reușit, spune ea.

– Mieli... Nu mă simt prea bine.

Prin fuzelajul navei începe să crească o pată neagră, iar în centrul ei se află un mic ciob negru, rece și întunecat. Un nanomisil al Arhonților.

– Scoate-o din mine.

După dezactivarea autismului, frica și repulsia au un gust oribil și scârbos de fiere.

– Nu pot. Nu mai pot s-o ating. Are gustul Închisorii.

Mieli strigă o rugăciune în minte, în porțiunea atinsă de zeița din Sobornost, însă pellegrina nu răspunde.

De jur împrejurul meu, nava moare.

Nu știu exact ce a făcut Mieli, dar dacă e să mă iau după nova în miniatură care a luminat spațiul acum câteva minute, duce o luptă pe cinste. Însă acum prin safirul pereților se infiltrează o pânză de păianjen neagră. Aceasta este tactica Arhonților: se injectează în interiorul tău și te transformă *pe tine* într-o Închisoare. Simt un miros de rumeguș ars pe măsură ce naniții își croiesc drum, din ce în ce mai repede, doborând toate sistemele imunitare pe care le activează nava. Se aude și un zgomot puternic asemenea trosnetului unui incendiu forestier.

Era prea frumos ca să dureze, presupun. Așa-mi trebuie! Încerc să-mi amintesc fiorul pe care l-am simțit atunci când i-am furat bijuteria lui Mieli. Aș putea s-o iau cu mine. Sau poate nu este totul decât un alt vis înainte de a muri. Nici nu am plecat. Iar asta a fost de la început doar o închisoare în interiorul închisorii.

Apoi aud o voce batjocoritoare în cap.

– Jean le Flambeur renunță. Închisoarea te-a înfrânt. Meriți să te întorci acolo. Nu ești cu nimic diferit de războminţile înfrânte, jucăriile demente ale Sobornostului și morții uitați. Nici măcar nu-ți mai amintești toate isprăvile și aventurile. Tu nu ești el, ci doar o amintire care-și închipuie că este...

La naiba, asta nu se poate! Întotdeauna există o scăpare. Nu ești niciodată într-o închisoare decât dacă *crezi* că ești. O zeiță mi-a spus asta.

Și dintr-odată știu exact ce am de făcut.

– Navă!

Niciun răspuns. *Fir-ar să fie!*

– Navă! Trebuie să vorbesc cu Mieli!

Tot nimic.

Cabina începe să se încingă. Trebuie să acționez. Afară, aripile lui *Perhonen* sunt în flăcări, ca o aurora boreală capturată, arzând în spațiu, în jurul nostru. Nava accelerează atât de mult, încât acum are o gravitație proprie de cel puțin o jumătate de *g*. Dar orientarea este dată peste cap: *dedesubt* se află undeva spre capătul

posterior al camerei centrale. Ies din cabină împleticindu-mă, apuc mânerele axei și încep să mă lansez spre carlingă.

Se simte o rafală de căldură, căreia îi urmează o lumină dogoritoare: un segment întreg al cilindrului se desprinde învârtindu-se înspre vidul de sub noi. Singurul lucru care mă desparte de vid este un perete ca un balon de săpun din puncte cuantice care își face pe neașteptate apariția. Însă este prea târziu pentru a mai putea extirpa infecția. Fragmente încinse de safir se rotesc în vârtejuri prin aerul din jurul meu: un astfel de ciob, ascuțit ca o lamă, îmi zgârie antebrațul, lăsând în urmă o dâră sângerândă.

Aerul este încins acum și peste tot duhnește a rumeguș ars. Pata neagră din pereți se extinde: nava arde, transformându-se în altceva. Încep să mă cațăr cu inima zbătându-mi-se de parcă însuși cocoșatul de la Notre Dame ar trage clopotele în pieptul meu.

Prin safir reușesc să văd în interiorul carlingii: ceața utilitară învârtindu-se nebunește ca un val de căldură și Mieli suspendată în interior, cu ochii închiși. Bat în ușă cu pumnul.

– Deschide!

Nu știu dacă i-a fost compromis deja creierul. Ar putea să se afle deja în Închisoare, după toate aparențele. Însă dacă asta nu s-a întâmplat încă, am nevoie de ea pentru a ieși teferi din situația asta. Încerc să mă sprijin de stâlp și să lovesc ușa cu călcâiul. Dar toate încercările mele sunt zadarnice dacă ea sau nava nu-i comandă safirului programabil să se deschidă.

Safir. Îmi amintesc expresia chipului ei atunci când m-am trezit excitat. Citește datele biotice ale acestui corp în care mă aflu, dar probabil le filtrează și le elimină. Doar dacă nu cumva există un prag...

Of, la dracu'! E mai ușor dacă nu ezit. Apuc un ciob lung și ascuțit de safir din aer și mi-l înfig cât de tare pot printre oasele metacarpiene ale mâinii stângi. Aproape că îmi pierd cunoștința. Ciobul zgârie oasele atunci când intră printre ele, rupându-mi tendoanele și venele. E o durere cumplită, roșie și neagră și necruțătoare, de parcă aș da mâna cu Satana. Simt miros de sânge: îmi

țâșnește din rană, se prelinge pe mine și se scurge lent în vidul de sub mine, în picături mari cu forme nefirești.

Este pentru prima dată când simt durere reală de când am ieșit din Închisoare și e o senzație strașnică. Mă uit la ciobul albastru care îmi iese din mână și izbucnesc în râs, până când durerea devine insuportabilă și îmi vine să urlu.

Cineva îmi trage o palmă puternică.

– Ce naiba crezi că faci?

Mieli se uită la mine cu ochii mari din pragul carlingii. *Cel puțin a simțit asta.* În jurul nostru plutesc fogleți[1] utilitari inerți, iar praful cenușiu contribuie la haosul în mijlocul căruia ne aflăm: mă duce cu gândul la cenușa care cade peste un oraș în flăcări.

– Crede-mă, îi spun rânjind ca un dement și sângerând, am un plan.

– Ai zece secunde.

– Pot să-l extirp. Îl pot păcăli. Mă pricep să fac asta. Știu cum gândește. Am stat acolo *multă* vreme.

– Și de ce aș avea încredere în tine?

Ridic mâna sângerândă și smulg din ea bucata de safir. Urmează o durere orbitoare, mult mai intensă, și un zgomot ca un plescăit.

– Pentru că, șuier eu scrâșnind din dinți, mai degrabă îmi înfig asta în ochi decât să mă întorc acolo.

Se uită drept în ochii mei pentru un moment. Apoi, în mod surprinzător, zâmbește.

– De ce anume ai nevoie?

– Drepturi de administrator pentru corpul ăsta. Știu de ce e în stare. Am nevoie de o capacitate de calcul mult mai ridicată decât cea standard.

Mieli trage adânc aer în piept.

– Fie. Numai scoate-l pe nemernicul ăla din nava mea.

Apoi închide ochii, iar ceva în capul meu face *clic*.

---

[1] Foglet – ansamblu ipotetic de roboți minusculi care pot crea replica unei structuri fizice (n. red).

Sunt *administratorul*, iar corpul meu este arborele lumii – un Yggdrasil. În oase am mecanisme de diamant, în celule, tehnologie proteomică, iar encefalul, un adevărat creier al Sobornostului la scară de *raion*, este capabil să conducă lumi întregi. Propriul meu psihic uman din interiorul său nu face nici măcar cât o singură pagină din biblioteca din Babel. O parte din mine, partea care zâmbește, se gândește imediat la evadare, folosind această mașinărie nemaipomenită pentru a lansa o porțiune din ea în spațiu și pentru a-mi lăsa eliberatorii pradă temnicerilor. O altă parte mă surprinde spunând *nu*.

Mă deplasez prin nava muribundă, căutând nanomisilul; acum nu mai sunt ca o maimuță neîndemânatică, ci alunec lin prin aer propulsat de propriile puteri, ca o navă spațială miniaturală. *Acolo,* mă anunță simțurile mele amplificate: ascuns într-un modul de fabricație de la celălalt capăt al cilindrului, un punct din care se răspândește materia-Închisoare.

Cu un singur gând, realizez o copie locală a spimescopului lui *Perhonen.* Îi comand cărnii de safir a navei să se deschidă. Devine un gel umed și moale. Îmi vâr mâna adânc înăuntru, apuc misilul și îl scot. Este minuscul, nu cu mult mai mare decât o celulă, însă are forma unui dinte negru cu rădăcini ascuțite. Corpul meu îl prinde cu niște tentacule cuantice. Îl ridic la nivelul ochilor: este atât de mic, însă conține cel puțin o minte de Arhonte, care caută încontinuu obiecte pe care să le transforme în Închisori.

O bag în gură, mușc cu putere și înghit.

Arhontele e mulțumit.

Preț de o clipă a detectat o imperfecțiune, atunci când a simțit gustul hoțului, o senzație de neconcordanță, de parcă ar fi fost doi Hoți într-unul singur.

Însă lucrurile sunt ciudate în afara Închisorii-Mamă: aici jocurile nu sunt pure. Bătrâna fizică este urâtă și imperfectă, nu ca jocul Arhonților, perfect în simplitatea sa, însă captând întreaga matematică în toată indeterminabilitatea ei. De aceea, misiunea sa este să transforme materia aceasta într-o altă Închisoare, pentru a spori

puritatea Universului. Asta este ceea ce Tatăl lor, Inginerul-de-Suflete, i-a programat să iubească. Este calea către o lume mai bună.

Iar aceasta este o materie foarte bună de transformat într-o Închisoare. Îi lasă gura apă anticipând gustul modelelor pe care le vor crea Dilemele reiterate. Copytatăl său a descoperit un model de trădare care are gust de înghețată cu nuci pecan: o familie de strategii de replicare ca un flyer în Game of Life. Poate va găsi și el ceva nou aici, pe această mică tablă de joc proprie.

Departe, extrem de departe, copyfrații lui îi șoptesc prin legătura-qupt, lamentând încă senzația oribilă de *nefiresc* experimentată când au aflat de evadarea hoțului și a *celuilalt* – anomalia. Le spune că totul s-a rezolvat cu bine, că se va întoarce în Închisoarea-Mamă în curând și va aduce cu el ceva nou.

Privește în jos la grila de celule unde trăiesc micii hoți și fluturii și femeile oortiene atunci când îi descoperă în materia dulce. Jocul va reîncepe în curând, dintr-o clipă-ntr-alta.

Va avea gust de șerbet de lămâie, își închipuie Arhontele.

– Magie, îi spun. Știi cum funcționează trucurile magice?

Am revenit la forma mea umană. Amintirea simțurilor extinse și a capacității de calcul mi se șterge încet, însă tot o mai simt asemenea durerii-fantomă a unui mădular amputat. Și desigur, acum am în interiorul meu un Arhonte funcțional, întemnițat în propriile-mi oase, într-o stare de congelare computațională.

Stăm într-unul din modulele strâmte de depozitare, care se rotește în jurul unui fir de legătură pentru a crea senzația de gravitație, în timp ce nava se repară singură. Însă de jur împrejurul nostru se află un râu sclipitor de nave spațiale, împrăștiate de-a lungul a mii de kilometri cubi, dar care se văd mărite prin pielea lui *Perhonen:* nave rapide supermecanizate din generația zoku care ard combustibil în neștire, în cazul lor fiecare zi de traseu parcurs echivalând cu o mie de ani; calmonave asemenea unor balene, purtând sori verzi și miniaturali în interiorul lor, gândosnopuri ale Sobornostului agitându-se peste tot ca niște licurici.

– De fapt, e destul de simplu – are de-a face cu neuroștiința. Direcționarea atenției într-un punct greșit.

Mieli mă ignoră. Aranjează între noi o masă mică, pe care se află specialități oortiene: bizare cuburi liliachii transparente, sintoviață fremătândă, feliuțe de fructe multicolore tăiate cu precizie – create de un faber priceput – și două pahare mici. Mișcările ei sunt formale și reținute, aproape ritualice. Continuând să mă ignore, scoate o sticlă dintr-un compartiment din perete.

– Ce faci? o întreb.

Mă privește lipsită de orice expresie.

– Sărbătorim, spune ea.

– Chiar așa, ar trebui, îi spun eu zâmbind larg. În orice caz, mi-a luat multă vreme să descopăr asta: poți încă să induci orbire perceptivă în mințile Sobornostului, îți vine să crezi? Nimic nu se schimbă. Așa că i-am schimbat stimulii senzoriali, am conectat-o la o simulare bazată pe spimescopul lui *Perhonen*. Are în continuare impresia că face o Închisoare, doar că foarte, foarte încet.

– Așa deci.

Se uită la sticlă încruntându-se, încercând să-și dea seama cum s-o deschidă. Mă irită lipsa ei de interes pentru planul meu genial.

– Vezi? Așa funcționează. Uite!

Ating o lingură, o apuc ușor, fac o mișcare ca și cum aș strânge-o în palmă, în timp ce lingura îmi cade deja în poală. Apoi ridic amândouă mâinile și îmi deschid palmele.

– A dispărut.

Clipește uluită. Închid iar pumnul stâng.

– Sau poate s-a transformat.

Îl deschid, iar în palmă mi se zvârcolește brățara de la glezna ei. I-o întind ca pe o ofrandă. Ochii îi fulgeră, însă întinde mâna încet și mi-o ia din palmă.

– Nu vei mai atinge asta, spune ea. Niciodată.

– Promit, îi zic eu, vorbind serios. De acum înainte suntem profesioniști. De acord?

– De acord, spune ea cu o încordare în voce.

Inspir adânc.

– Nava m-a informat ce ai făcut. Ai trecut prin focurile iadului ca să mă scoți de acolo. Ce anume îți dorești cu atâta fervoare, încât să faci așa ceva pentru mine?

Nu răspunde. În schimb, desface dopul sticlei cu o mișcare bruscă.

– Ascultă, îi spun, în legătură cu oferta ta... M-am gândit mai bine. O să fur orice ai nevoie. Indiferent pentru cine lucrezi. O s-o fac chiar după metodele tale. Îți sunt dator. Poți să-i zici o datorie de onoare.

Toarnă vinul în pahare. Lichidul auriu este vâscos, așa că durează ceva. Când termină, îmi ridic paharul.

– Închinăm pentru asta?

Ciocnim paharele, ceea ce necesită o îndemânare deosebită în condiții de gravitație redusă. Bem. *Thanisch-Erben Thanisch, 2343. O aromă discretă de chibrituri pe care o au sticlele mai vechi: uneori este numită Thaddeusatem – respirația lui Thaddeus.*

De unde știu asta?

– Nu de *tine* am eu nevoie, hoțule, spune Mieli, ci de cine *erai* înainte. Iar asta este primul lucru pe care trebuie să-l furăm.

Mă uit fix la ea, trăgând în piept respirația lui Thaddeus, și odată cu mirosul mă năpădește o amintire. Ani și ani în care am fost altcineva se scurg în mine

ca vinul într-un pahar. „Corp plin mediu, robust, cu o undă de nerăbdare", spune el privind-o prin paharul de Riesling ca o lumină lichidă, și zâmbește. „Cui îi zici tu că are un corp plin?" întreabă ea râzând, iar el își spune că ea îi aparține lui.

Însă, de fapt, el este cel care îi aparține ei ani îndelungi, ani de iubire și vin, petrecuți în Oubliette.

El – eu – a ascuns-o. Stenografie mentală. Efectul Proust. Undeva unde Arhonții nu ar putea s-o găsească, o amintire asociativă decodată de un miros, peste care nu ai putea să dai vreodată într-o închisoare unde nu se mănâncă și nu se bea niciodată nimic.

– Sunt un geniu, îi spun lui Mieli.

Nu zâmbește, dar își îngustează ușor ochii.

– Marte, așadar, spune ea. Oubliette.

Mă trece un fior. Evident, nu am prea multă intimitate în acest corp și nici în propria minte. Un nou panoptic, o nouă închisoare. Însă în comparație cu ultima închisoare în care am fost, aceasta este mult mai plăcută: o femeie frumoasă, secrete, o masă gustoasă și o mare de nave care ne poartă către aventură.

Zâmbesc.

– Locul uitării, spun eu ridicând paharul. Pentru noi începuturi!

Bea și ea odată cu mine, în tăcere. În jurul nostru, pânzele lui *Perhonen* despică spațiul ca niște lame, purtându-ne de-a lungul Magistralei.

3

DETECTIVUL ŞI ROCHIA DE CIOCOLATĂ

Isidore este surprins că fabrica de ciocolată miroase a piele. Maşinile de conşare umplu spaţiul cu un zgomot ce reverberează în pereţii din cărămidă roşie. Din tuburile de culoarea untului se aude un bolborosit. Cilindrii se mişcă înainte şi înapoi în cuvele de inox, frământând masa de ciocolată dinăuntru şi eliberând arome cu fiecare mişcare cleioasă şi regulată ca bătaia unei inimi.

Pe podea, într-o baltă de ciocolată, zace cadavrul unui bărbat. O rază pală de lumină marţiană matinală pătrunzând printr-o fereastră înaltă îi oferă înfăţişarea unei sculpturi în ciocolată a suferinţei: o pietá încleştată, cu tâmple găurite şi o mustaţă rară. I se vede albul ochilor, pe care îi are încă deschişi, însă restul trupului este acoperit de un strat de lichid lipicios maroniu şi negru vărsat din cazanul pe care îl strânge la piept, ca şi cum ar fi încercat să se înece în el. Şorţul şi hainele sale albe arată ca un test Rorschach de pete întunecate.

Isidore exocaută, accesând exomemoria din Oubliette, care îi permite să recunoască chipul bărbatului ca şi cum ar fi al unui vechi prieten. *Marc Deveraux. A treia încarnare ca Nobil. Ciocolatier. Căsătorit. O fiică.* Acestea sunt primele date, ceea ce îi provoacă un

fior pe șira spinării. Ca întotdeauna în primele momente ale unui mister, se simte ca un copil care desface un cadou. Există un înțeles aici, ascuns sub straturi de ciocolată și moarte.

– Urâtă treabă, spune o voce hârâită, sunând ca un cor, care îl face să tresară.

Este Gentlemanul, desigur, care stă sprijinit în baston de partea cealaltă a cadavrului. Ovalul metalic și neted al feței îi sclipește o secundă în lumina soarelui, creând un contrast puternic cu mantaua lungă din catifea și cu jobenul de un negru intens.

– Când m-ai chemat aici, spune Isidore, nu credeam că este vorba doar de un alt caz de piraterie gogol.

Se străduiește să adopte un ton nonșalant, dar ar fi nepoliticos să-și mascheze complet emoțiile cu gevulot, astfel că nu reușește să-și stăpânească o undă de entuziasm. Este abia a treia întâlnire cu tzaddik în persoană. Să lucreze cot la cot cu unul dintre justițiarii cei mai respectați din Oubliette i se pare încă asemenea unui vis împlinit din copilărie. Și totuși, nu s-ar fi așteptat ca Gentlemanul să-i ceară să lucreze cu el la un caz de furt mental. Tocmai copierea minților celor mai luminate din Oubliette de către agenții Sobornostului și alte părți interesate este ceea ce tzaddikii au jurat să împiedice.

– Te rog să mă scuzi, spune Gentlemanul. O să mă străduiesc să găsesc ceva mai *neobișnuit* data viitoare. Uită-te mai bine.

Isidore își scoate lupa creată de zoku, primită cadou de la Pixil – un disc neted de cerebromaterie cu mâner de alamă – și privește prin ea cadavrul. În jurul lui se trezesc brusc la viață venele, materia cenușie și analizele celulare, arheologia unui metabolism mort, plutind pe lângă el ca niște organisme marine exotice. Exocaută din nou, de data aceasta informațiile medicale care nu îi sunt cunoscute, și se înfioară la ușoara durere de cap provocată de înglobarea tuturor faptelor în memoria sa de scurtă durată.

– Un soi de... infecție virală, spune el încruntându-se. Un retrovirus. Lupa mă informează că neuronii lui au o secvență genetică aberantă provocată de o arheobacterie. Cât mai durează până vom putea să vorbim cu el?

Isidore nu e niciodată încântat să interogheze victimele crimelor: memoria lor este întotdeauna fragmentată, iar unii dintre ei sunt refractari la ideea de a renunța la obsesia intimității, tradițională în Oubliette, nici chiar pentru a ajuta la rezolvarea propriului asasinat sau a unui caz de piraterie gogol.

– Poate niciodată, spune Gentlemanul.

– Cum adică?

– Acesta a fost un upload optogenetic de tip cutie neagră. Foarte brutal: probabil că omul a avut dureri cumplite. Este un truc vechi dinaintea Colapsului. Pe vremuri foloseau șobolani. Infectezi ținta cu un virus care îi sensibilizează neuronii la lumina galbenă. Apoi îi stimulezi creierul cu lasere ore în șir, pentru a capta căile de transmisie și antrenezi o funcție de cutie neagră pentru a le reproduce. De la asta provin găurile acelea din craniu. Fibre optice. Tentacule de upload.

Cu mâna înmănușată, tzaddikul dă la o parte cu grijă părul rărit al ciocolatierului: pe scalp se află niște puncte mici negre la distanțe de câțiva centimetri unele de altele.

– Metoda asta produce cantități uriașe de date redundante, însă reușește să treacă de gevulot. Și bineînțeles, îi răvășește întreaga exomemorie. Îl ucide, ca să spunem așa. Acest corp a murit în cele din urmă de tahiaritmie. Oamenii de la Resuscitare lucrează la următorul lui corp, însă nu sunt prea multe speranțe dacă nu aflăm unde au fost transferate datele.

– Înțeleg, spune Isidore. Ai dreptate, chiar *este* interesant pentru un caz de piraterie gogol.

Isidore nu-și poate stăpâni o notă de dezgust în voce când pronunță cuvântul *gogol:* un suflet mort, mintea încărcată a unei ființe umane, înrobită și forțată să îndeplinească diverse sarcini – un blestem pentru orice locuitor din Oubliette.

În general, pirateria gogol – upload fără știința victimei, furtul minții acesteia – se bazează pe inginerie socială. Pirații câștigă în mod insidios încrederea victimei, ciobindu-i bucată cu bucată scutul de gevulot până când ajung suficient de departe pentru a le ataca mintea cu forță brută. Dar în cazul acesta...

– Au tăiat nodul gordian. O abordare simplă și elegantă.

– Eu nu aș folosi cuvântul *elegant* pentru asta, băiete.

În tonul tzaddikului se simte o undă de mânie.

– Ai vrea să vezi ce i s-a întâmplat?

– Să văd?

– L-am vizitat mai devreme. Oamenii de la Resuscitare lucrează la el. Nu e o privelişte prea plăcută.

– Ah.

Isidore înghite în sec. Moartea este mai puțin oribilă decât ceea ce se întâmplă *după*, iar palmele încep să-i transpire gândindu-se la asta. Dar dacă vrea să devină până la urmă un tzaddik, nu-și poate permite să se teamă de lumea subterană.

– Sigur, dacă crezi că e util.

– Bun.

Tzaddikul îi transferă exomemoria, deschizându-și ambele mâini. Isidore o acceptă, gâdilat pentru o clipă de intimitatea gestului. Și dintr-odată își amintește că s-ar fi aflat într-o încăpere cu Oamenii de la Resuscitare îmbrăcați în robele lor negre, în spațiile subterane unde reintegrează minți din exomemorie în trupuri proaspăt confecționate. Ciocolatierul recreat, întins în cuva plină cu substanță sintobiotică, arată de parcă ar face o baie. Dr. Ferreira a atins fruntea siluetei înțepenite cu Decantorul ornamentat din alamă. Pleoapele i s-au ridicat brusc, dezvelindu-i albul ochilor, după care au urmat urletul strident, mișcarea necontrolată a membrelor, trosnetul mandibulei dislocate...

Lui Isidore i se face greață de la mirosul de piele.

– Este ceva... monstruos.

– Din nefericire, este ceva foarte omenesc, spune Gentlemanul. Însă mai există o speranță. Dacă izbutim să găsim datele, dr. Ferreira e de părere că i-ar putea elimina paraziții din exomemorie și l-ar putea readuce la starea inițială.

Isidore inspiră adânc. Așteaptă ca furia să i se dizolve în apele calme ale misterului.

– Dar ți-ai dat seama de ce te afli tu aici?

Isidore cercetează împrejurimile cu simțul lui de gevulot – conștiența acută a oricărui cetățean din Oubliette referitoare la setările de securitate ale materiei inteligente din jurul său. Fabrica îi dă o senzație *alunecoasă*. Încercarea de a accesa exomemoria pentru a afla ce s-a întâmplat aici este la fel de futilă ca încercarea de a apuca aerul cu mâinile.

– Acesta era un loc foarte intim pentru el, spune Isidore. Nu cred că ar fi împărtășit gevulotul nici măcar cu membrii apropiați ai familiei.

Trei drone sintobiotice mici intră în încăpere, arătând ca niște păianjeni supradimensionați, îndemânatici, colorați în verde și violet aprins, și umblă la manetele și cadranele mașinii de conșare. Zgomotele care imită bătăile inimii încep să se audă ceva mai tare. Una dintre drone se oprește pentru a-l examina pe Gentleman, atingându-i ușor haina cu picioarele subțiri ca niște fuse, însă tzaddikul o împunge tare cu bastonul, iar creatura se retrage numaidecât.

– Corect, spune Gentlemanul.

Face un pas înainte, aflându-se acum atât de aproape de Isidore, încât acesta își poate vedea reflexia deformată în chipul oval și argintiu al tzaddikului. Părul ondulat îi stă vâlvoi, iar obrajii îi ard.

– Nu avem alt mod de a reconstitui ce s-a întâmplat aici, decât prin metodele tradiționale. Și, oricât de ciudă mi-ar fi s-o recunosc, se pare că tu ai talentul necesar pentru asta.

De aproape, tzaddikul are un miros dulceag ciudat, ca de condimente, iar masca de metal pare să emane căldură. Isidore face un pas înapoi și tușește pentru a-și recăpăta vocea.

– Voi face tot ce-mi stă în putință, desigur, spune el, prefăcându-se că se uită la Ceas – un disc simplu de cupru cu o singură limbă, prins în jurul încheieturii, numărându-i clipele pe care le mai are de trăit până să devină Tăcut.

– Sper să nu dureze prea mult, spune el, tremurul din voce știrbind însă efectul de nonșalanță. Trebuie să ajung la o petrecere în seara asta.

Gentlemanul nu răspunde, dar Isidore își poate închipui zâmbetul cinic de sub mască.

O altă mașinărie din fabrică prinde viață, bolborosind. Aceasta pare mult mai sofisticată decât mașinile de conșare din inox. Liniile ornamentale din alamă sugerează un design din epoca regatului: este un faber. Un braț mecanic complex dansează deasupra unei tăvi metalice, creând un șir regulat de *picromigdale* din câteva mișcări grațioase cu o rază atomică, de parcă le-ar picta cu un penel. Dronele împachetează dulciurile în niște cutii mici și le transportă în altă parte.

Isidore își ridică sprâncenele în semn de dezaprobare: nu te-ai aștepta ca un meșter tradițional din Oubliette să se folosească de tehnologie. Însă ceva din aerul mașinăriei se potrivește cu forma pe care o simte luând naștere în mintea sa. O examinează mai îndeaproape. Tava este acoperită de fâșii subțiri de resturi de ciocolată.

– Pentru început, desigur, voi avea nevoie de orice alte detalii mai dispuneți, spune el.

– Asistenta lui spune că a găsit cadavrul.

Cu un deget alb înmănușat, printr-un gest rapid ca un bobârnac, Gentlemanul îi transmite lui Isidore o co-amintire scurtă: un chip și un nume. Și-o amintește ca pe o cunoștință pasageră. *Siv Lindström. O față oacheșă și frumușică, păr brunet coafat într-un vârtej de cacao neagră.*

– Și familia a acceptat să stea de vorbă cu noi... Ce faci?

Isidore bagă în gură o bucățică din ciocolata rămasă pe tava faberului, exocăutând cât de repede poate și tresărind la durerea de cap provocată de amintirile străine, amintiri care îi permit să recunoască gustul slab, amărui, de fructe de pădure și acel *terroir* neobișnuit, specific solului din Valea Nanedi. Este ceva *în neregulă* cu fragilitatea pe care o simte. Se apropie de corpul ciocolatierului și gustă din ciocolata din cazanul pe care îl ține în brațe. Gustul aceleia este, desigur, exact așa cum trebuie.

Forma poveștii ciocolatierului îi răsare pe neașteptate în minte, un contur după altul, ca acele *picromigdale* cu câteva clipe în urmă.

– Detectez, spune Isidore. Mai întâi aș vrea să vorbesc cu asistenta.

Mergând împreună înapoi spre oraș, Isidore și Gentlemanul traversează Parcul Țestoasei.

Acest simplu fapt este în sine o mărturie a succesului ciocolatierului. Clădirea din cărămidă roșie, cu o frescă uriașă înfățișând boabe de cacao, este plasată într-una dintre cele mai râvnite zone ale orașului. Parcul, un spațiu verde cu dealuri joase, unduitoare, întins pe o suprafață de aproximativ trei sute de metri, este susținut de o platformă robotică mergătoare, asemenea tuturor părților îmbinate ale Orașului. Câmpurile verzi sunt punctate din loc în loc de vile înalte, grațioase, din epoca Regatului, pe care tinerii bogați în Timp din Oubliette le restaurează și le reintegrează în peisajul orașului. Isidore n-a putut pricepe niciodată nevoia unora din generația lui de a-și cheltui rapid Timpul pe bunuri materiale și servicii, petrecându-și viețile de Nobili într-o scurtă opulență pasageră, înainte de lunga perioadă de muncă istovitoare ca Tăcuți. Mai ales când există mistere de elucidat.

Deși parcul este un spațiu deschis, nu este o agora; pășind pe cărările presărate cu nisip, trec pe lângă mai mulți oameni ascunși de gevulot, cu ceața lor de confidențialitate strălucind ca roua dimineții pe întinderile de iarbă din jurul lor.

Dorind să rămână singur cu propriile gânduri câteva clipe, Isidore iuțește pasul, cu mânecile paltonului trase peste mâini pentru a le apăra de frig. Având picioarele lungi, reușește de obicei să se îndepărteze de ceilalți, însă Gentlemanul ține pasul cu el aparent fără efort.

– Te plictisești, nu-i așa?

Quptul lui Pixil vine brusc. În afară de vocea ei, îi aduce un mănunchi de alte senzații: un gust de espresso, mirosul ciudat, prea curat, al coloniei zoku.

Isidore își masează inelul de cuplare pe care îl poartă pe arătătorul mâinii drepte: un fir argintiu cu o mică piatră albastră, care vorbește direct cu creierul său. Încă nu s-a obișnuit cu metoda zoku de quptare. Trimiterea mesajelor direct, de la creier la creier, printr-un canal cuantic de teleportare, i se pare o modalitate de comunicare murdară și indiscretă în comparație cu metoda de

co-amintire din Oubliette. Aceasta din urmă este mult mai subtilă: introduci mesaje în exomemoria destinatarului, astfel încât acesta își *amintește* informația, mai degrabă decât să o primească. Dar, ca tot ceea ce ține de Pixil și de poporul ei, este o chestiune de compromis.

– **Nu-mi vine să cred. Amicul tău tzaddik pocnește din degete și tu mă lași baltă să mă pregătesc singură pentru petrecere, iar acum te plictisești.**

– **Nu mă plictisesc,** protestează el prea repede, realizând imediat că nu este replica potrivită.

– **Foarte bine. Dar să știi că nu mai vorbesc niciodată cu tine dacă nu ajungi** aici **la timp.** Quptul sosește împreună cu o neîndoielnică senzație erotică de material fluid pe piele, ca o mângâiere. **Încerc să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac. Probez haine, după care mă dezbrac din nou. Mă gândesc să fac un joc din asta și aș avea nevoie de ajutor, dar ce să zic, tu ai de pierdut.**

Noaptea trecută a fost una dintre nopțile lor fericite; au petrecut-o în micul apartament al lui Isidore din Labirint, fără alte distracții, doar ei doi. El a gătit, după care ea i-a arătat un nou joc de dormitor inventat de ea, ceea ce i-a stimulat atât intelectual, cât și fizic. Cu toate acestea, în timp ce ea dormea, el rămăsese treaz, rotițele minții învârtindu-i-se în gol, căutând modele în părul ei răsfirat pe spatele palid.

Încearcă să se gândească la replica potrivită, însă este încă prins în forma ciocolatierului decedat.

– **Sunt doar piraţi gogol,** quptează el înapoi, atașând o ridicare din umeri nonșalantă. **N-o să dureze mult. Mă întorc imediat.**

Răspunsul vine cu un oftat.

– **Asta. Este. Important. Întregul meu zoku o să fie acolo. Întregul zoku. Ca să mă vadă pe mine, rebela. Și să-mi cunoască prietenul stupid și primitv din Oubliette. Ai două ore la dispoziție.**

– **Chiar fac progrese aici...**

– **Două. Ore.**

– Pixil...

– Ți-aș putea strica jocul, să știi. Ți-aș putea spune exact cine este tzaddikul tău. Ce părere ai?

Este *aproape* sigur că amenințarea este o cacealma. Tehnologia ei cuantică zoku îi oferă într-adevăr abilități sporite față de vechea calmotehnologie din Oubliette, dar tzaddikii își protejează cu grijă identitatea. Însă îl sperie chiar și gândul de *a nu afla dacă ar putea să reușească pe cont propriu*, de a nu găsi de unul singur ultima piesă din puzzle. Înainte să o poată opri, spaima se transmite prin qupt ca bătaia unei inimi, rapidă și densă.

– Vezi? Asta este ceea ce contează cu adevărat pentru tine, nu-i așa? Distracție plăcută. Nemernicule. După aceea dispare.

– Ce vârstă are Pixil? întreabă Gentlemanul.

Isidore nu răspunde și încearcă să meargă mai repede.

Magazinul de ciocolată se află pe una din străzile comerciale largi care pornesc de pe Margine, un bulevard ușor curbat care se desfășoară de-a lungul extremității sudice a orașului. Platformele din această zonă sunt mai mari, iar configurația este stabilă, astfel încât există hărți ale cartierului. De aceea, mulți turiști extraplanetari vin aici pentru a vedea câte ceva din Oubliette. Restaurantele și cafenelele tocmai se deschid, punând în funcțiune radiatoarele pentru a face aerul rece marțian mai suportabil pentru clienții matinali. Biodrone mov și verzi se strâng în jurul lor, extinzându-și mădularele fusiforme pentru a se încălzi.

Gentlemanul se oprește în fața unei vitrine înguste, în care sunt expuse obiecte extraordinare: o sferă de mărimea unei mingi de fotbal care arată ca un model fidel al lui Deimos din epoca Regatului, presărat din loc în loc cu bomboane multicolore, și un candelabru care atârnă din tavan – ambele confecționate din ciocolată. Însă un obiect mare de lângă ele îi atrage atenția lui Isidore: o rochie. Este o piesă sobră, cu guler înalt, cu o paglică legată în talie și o fustă unduitoare, încremenită într-o ondulare de ciocolată.

Tzaddikul deschide ușa, ceea ce face să sune un clopoțel de alamă.

– Am ajuns. După cum s-ar exprima prietena ta – jocul e pe cale să înceapă. O să rămân prin apropiere, dar te las pe tine să vorbești.

Dispare brusc, devenind o fantomă în lumina palidă a dimineții.

Magazinul constă dintr-o încăpere îngustă cu o tejghea lungă de sticlă pe partea stângă și cu rafturi de prezentare, luminate puternic, pe partea dreaptă. Sub tejghea, pralinele sclipesc ca niște insecte cu carapacea lucioasă. Piesele de rezistență – sculpturi de ciocolată bogat decorate – se află pe partea dreaptă. Printre ele se află și o aripă de fluture arcuită, de statura unei persoane, pe care este desenat un chip de femeie, precum și ceva ce seamănă cu o mască mortuară, incredibil de subțire, făcută din ciocolată de culoarea teracotei.

Pentru o secundă, Isidore este captivat de o pereche de pantofi roșii cu niște funde fluide de ciocolată. Le arhivează pentru a reveni mai târziu asupra lor: având în vedere dispoziția actuală a lui Pixil, ar putea prinde bine niște ofrande din partea lui.

– Căutați ceva anume? întreabă o voce care îi este familiară din exomemorie.

Siv Lindström. Arată mai obosită decât o înfățișase amintirea, fața drăguță fiind brăzdată de riduri. Dar are uniforma albastră netezită și părul pieptănat cu grijă. Ceasurile lor au un schimb scurt de gevulot, tipic într-un magazin, îndeajuns pentru ca ea să afle că el nu se prea pricepe la ciocolată, dar are suficient timp ca să și-o permită și, totodată, pentru ca el să arunce o privire prin exoamintirile publice despre ea și magazin. Gevulotul ei ascunde probabil o anumită reacție emoțională, însă în prezența lui Isidore simulează o expresie serviabilă perfectă.

– Avem o selecție deosebită de picromigdale, care tocmai au sosit de la fabrică.

Se îndreaptă spre un raft, care tocmai este reaprovizionat de zor de o dronă sintobiotică pe care Isidore a văzut-o mai devreme și care acum aranjează discurile de ciocolată colorată în șiruri ordonate.

– Mă gândeam la ceva mai... consistent, spune Isidore, arătând către rochia de ciocolată din vitrină. Cum ar fi aceasta. Aș putea să arunc o privire mai îndeaproape?

Vânzătoarea înconjoară tejgheaua și deschide panoul de sticlă care separă vitrina de magazin. Pășește înăuntru cu mișcările abrupte, ezitante ale marțienilor bătrâni, tresărind la lipsa gravitației terestre, ca un câine care a fost bătut de prea multe ori și care acum se așteaptă la o lovitură chiar și atunci când primește o mângâiere. De aproape, Isidore observă detaliile complicate ale rochiei, modul în care materialul pare să curgă, culorile aprinse. *Poate că mă înșel.* Dar apoi simte gevulotul ei schimbându-se aproape imperceptibil. *Sau poate că nu.*

– Ei bine, spune ea pe același ton, este într-adevăr o piesă deosebită. Este modelată după rochia unei Nobile de la Curtea Olimpiană, din ciocolată în stil Trudelle; a trebuit să încercăm amestecul de patru ori. Șase sute de componente aromatice – și trebuie să le nimerești exact pe toate. Ciocolata este imprevizibilă, te ține în suspans.

– Ce interesant, spune Isidore, încercând să adopte aerul plictisit de viață al unui tânăr bogat în Timp. Scoate lupa și studiază tivul rochiei. Forma vălurită devine o rețea cristalină de zaharuri și molecule. Se afundă mai adânc în amintirile lui proaspete legate de ciocolată. Însă gevulotul magazinului intervine imediat, detectând o invadare nedorită a intimității, și îi încețoșează imaginea.

– Ce faceți? întreabă Lindström, privindu-l fix, de parcă abia acum l-ar vedea pentru prima oară.

Isidore se încruntă privind paraziții.

– La naiba, aproape că reușisem să văd, spune el.

Îi oferă lui Lindström cel mai fermecător zâmbet de care e în stare, despre care Pixil spune că înmoaie oasele femeilor în vârstă.

– Ați putea, vă rog, să gustați rochia?

Vânzătoarea îl privește cu un aer neîncrezător.

– Poftim?

– Scuzele mele, spune el. Ar fi trebuit să menționez că investighez incidentul în care a fost implicat angajatorul dumneavoastră.

Își deschide gevulotul doar atât cât să-i poată afla ea numele. Ochii ei verzi, limpezi, privesc în gol preț de o clipă, cât durează să-l exocaute. Apoi inspiră adânc.

– Deci dumneavoastră sunteți băiatul-minune despre care se tot vorbește. Care vede lucruri pe care tzaddikii nu le văd.

Se îndreaptă înapoi spre tejghea.

– Dacă nu aveți de gând să cumpărați nimic, aș aprecia dacă ați pleca. Încerc să țin magazinul deschis. Este ceea ce și-ar fi dorit și el. De ce aș vorbi cu dumneavoastră? Deja le-am spus lor tot ce știu.

– Pentru că o să creadă că sunteți implicată, spune Isidore.

– De ce? Pentru că i-am descoperit trupul? Aveam acces la gevulotul său doar cât să-i știu numele de familie.

– Pentru că se potrivește tiparului. Faceți parte din Prima Generație, îmi dau seama după mers. Asta înseamnă că ați petrecut aproape un secol ca Tăcut, ceea ce poate avea efecte bizare asupra minții unei persoane. Uneori poate începe să-și *dorească* să fie din nou o mașinărie. Piratii gogol pot face asta pentru un anumit preț – o favoare, cum ar fi să-i ajutați să fure mintea unui ciocolatier de renume mondial...

Gevulotul ei se închide ermetic, iar ea devine substitutul estompat al unei persoane învăluite în intimitate; în același timp, Isidore știe că el este o non-entitate pentru ea. Dar asta durează numai o secundă. Apoi revine la normal, cu ochii închiși și pumnii strânși în dreptul pieptului, ca și cum ar opri ceva să iasă din ea. Încheieturile încleștate ale degetelor i se albesc, contrastând cu pielea ei întunecată.

– Nu a fost nimic de felul acesta, spune ea încet.

– Nu, spune Isidore. Fiindcă ați avut o aventură cu el.

Ceasul lui îi gâdilă mintea. Ea îi oferă un contract de gevulot, ca o strângere de mână precaută, iar el acceptă: conversația pe care urmează să o poarte în următoarele cinci minute nu va fi stocată în exomemoria lui.

– Chiar nu sunteți ca ei, nu-i așa? Ca tzaddikii.

– Nu, spune Isidore, nu sunt.

Ea ridică o pralină din galantar.

– Știți cât de dificil este să faci ciocolată? Cât de mult durează? El mi-a arătat că nu este doar ceva dulce, ci îi transmiți o parte din tine, creând ceva cu propriile mâini. Ceva real.

Ține bomboana în palmă cu multă grijă, ca și cum ar fi un talisman.

– M-am aflat în Tăcere vreme îndelungată. Dumneavoastră sunteți prea tânăr, nu aveți de unde să știți cum este. Ești și nu ești tu însuți: partea din tine care *vorbește* face alte lucruri, ceea ce face o mașinărie. Iar în timp așa trebuie să stea lucrurile. Chiar și după. Te simți dereglat. În afara cazului în care cineva te ajută să te regăsești.

Pune la loc pralina pe jumătate topită.

– Oamenii de la Resuscitare spun că nu-l mai pot aduce înapoi.

– Doamnă Lindström, s-ar putea să reușească să facă asta, dacă mă ajutați.

Ea își îndreaptă privirea către rochie.

– Știți, am făcut-o împreună. Am purtat una identică o dată, demult, în Regat.

Privirea ei este rătăcită departe, în zare.

– De ce nu? spune ea. Să o gustăm. Măcar în cinstea memoriei lui, dacă nu din alt motiv.

Lindström ia un instrument din metal din spatele galantarului și deschide șovăind ușa de sticlă. Cu nespusă grijă, decupează o fărâmă din tivul rochiei și o pune pe limbă. Stă nemișcată aproape un minut, având o expresie indescifrabilă.

– Nu este în regulă, spune ea, făcând ochii mari. Nu este deloc în regulă. Structura cristalină nu este cum trebuie. Și nici gustul... Asta nu este ciocolata făcută de noi. Este foarte asemănătoare, dar nu este identică.

Îi dă și lui Isidore o bucățică: i se dizolvă pe limbă aproape instantaneu, lăsând un gust amărui, cu o ușoară aromă de nucă.

Isidore zâmbește. Sentimentul de triumf aproape că reușește să-i șteargă din minte tensiunea persistentă creată de qupturile lui Pixil.

– Puteți să îmi spuneți care este diferența, din punct de vedere tehnic?

I se luminează privirea. Se linge pe buze.

– Cristalele. În ultima fază, ciocolata se reîncălzește și se răcește de multe ori; produsul obținut nu se topește la temperatura camerei. În ciocolată se află cristale: există o anumită simetrie acolo, care îi oferă coeziune, un echilibru între fierbinte și rece. Noi încercăm întotdeauna să creăm tipul V, dar aici se află prea mult din tipul IV, se simte în textură.

Toată ezitarea și fragilitatea par să i se risipească deodată.

– Cum v-ați dat seama? Ce s-a întâmplat cu rochia mea?

– Nu contează. Important este *să nu o vindeți* pe aceasta. Țineți-o într-un loc sigur. Și dați-mi, vă rog, o bucățică din ea. Așa, e bine, doar împachetați-o în ceva. Nu vă pierdeți speranța: s-ar putea totuși să-l recuperați.

Râsul ei este amar și întunecat.

– Nici nu mi-a aparținut mie vreodată. M-am străduit. Am fost drăguță cu soția lui. Am fost prietenă cu fiica lui. Dar nu a fost niciodată ceva real. Știți, pentru o clipă aproape că a fost mai ușor așa. Doar amintirile și ciocolata.

Își deschide și își închide palmele încet, de multe ori. Are unghiile vopsite în alb.

– Vă rog, găsiți-l, spune ea încet.

– Voi face tot ce-mi stă în putință, spune Isidore.

Înghite în sec, oarecum ușurat că această conversație nu este gravată în diamantul exomemoriei, ci doar în neuronii muritori ai minții sale.

– Apropo, nu am mințit: chiar am nevoie de ceva special.

– A, da?

– Da. O să întârzii la o petrecere.

Ușa se deschide brusc. Este un adolescent, blond și deosebit de chipeș, cu trăsături slave regulate, având poate opt ani marțieni.

– Salut!

– Sebastian, spune Lindström, sunt cu un client.

– Nu face nimic, nu mă deranjează, spune Isidore, oferindu-se politicos, prin gevulot, să nu audă conversația.

– Mă întrebam doar dacă ai văzut-o pe Élodie, spune băiatul zâmbindu-i radios vânzătoarei. Nu reușesc să dau de ea.

– Este acasă, cu mama ei, răspunde ea. Ar trebui să-i dai pace acum. Fii respectuos.

Băiatul dă din cap nerăbdător.

– Sigur, așa o să fac. Doar că mă gândeam că aș putea fi cumva de ajutor...

– Nu poți. Acum, te rog, lasă-mă să termin aici. Este ceea ce și-ar fi dorit tatăl lui Élodie.

Băiatul, puțin palid, se întoarce pe călcâie și iese în grabă din magazin.

– Cine era? întreabă Isidore.

– Prietenul lui Élodie. Un mic nesuferit.

– Nu vă place de el?

– Mie nu-mi place de *nimeni*, spune Lindström. Cu excepția ciocolatei, desigur. Așadar, la ce fel de petrecere vă duceți?

După ce iese din magazin, Isidore nu-l zărește nicăieri pe Gentleman. Dar mergând de-a lungul Bulevardului Ceasornicului, îi aude pașii sărind de la un petic de umbră la celălalt, evitând lumina puternică a soarelui.

– Recunosc că sunt curios să văd încotro duc toate astea, spune tzaddikul. Dar te-ai gândit că teoria pe care i-ai expus-o ei ar putea fi într-adevăr corectă? Că s-ar putea, de fapt, ca ea să fie cea responsabilă pentru furtul minții angajatorului ei? Presupun că zâmbetul ei șarmant nu este singurul tău argument în favoarea nevinovăției sale.

– Nu, spune Isidore. Dar aș vrea să vorbesc și cu familia.

– Crede-mă, asistenta e vinovată, cu siguranță.

– Vom vedea.

– Cum dorești. Tocmai am primit un alt indiciu de la frații mei. Se pare că există urme ale unei operațiuni a vasilevilor în apropiere. Mă duc să investighez.

Apoi tzaddikul dispare din nou.

Exomemoria îl ghidează pe Isidore către casa ciocolatierului. Este una dintre clădirile albe, înalte, care se desprind suspendate de la Margine, oferind o priveliște spectaculoasă asupra deșertului

deluros al Depresiunii Hellas, presărate din loc în loc cu petice verzi. Isidore coboară una dintre scările care leagă fațadele orientate spre exterior cu o ușă verde, având o ușoară senzație de vertij atunci când zărește picioarele Orașului prin norul de praf pe care acestea îl stârnesc dedesubt, la mare distanță.

Așteaptă un moment în fața ușii roșii a apartamentului. Îi deschide o chinezoaică scundă, în capot. Are un chip banal, pe care nu i se poate citi vârsta, și părul negru, mătăsos.

– Da, vă rog?

Isidore îi întinde mâna.

– Numele meu este Isidore Beautrelet, spune el, deschizându-și gevulotul pentru a o anunța cine este. Cred că vă dați seama de ce mă aflu aici. V-aș fi recunoscător dacă ați avea timp să-mi răspundeți la câteva întrebări.

Îi aruncă o privire ciudată, încurajatoare, însă gevulotul ei rămâne închis: Isidore nu-i află nici măcar numele.

– Poftiți înăuntru, spune ea.

Apartamentul este mic, dar luminos; un fabber și câteva ornamente cuantice plutitoare sunt singurele concesii făcute modernității, iar o scară duce la etaj. Femeia îl conduce într-un salon primitor și se așază pe un scăunel de lemn, ca pentru copii, lângă una dintre ferestrele mari. Scoate o țigaretă xanteană și îi scoate capacul: aceasta se aprinde, inundând încăperea cu un miros amar. Isidore stă gârbovit pe o canapea verde, joasă, și așteaptă. Mai este cineva în cameră, ascuns în ceața de confidențialitate: probabil fiica, presupune Isidore.

– Să vă servesc cu o cafea sau cu altceva? întreabă gazda, dar nu schițează niciun gest să se ridice de la locul ei.

– O aduc eu, spune o fată, deschizându-și brusc gevulotul și luându-l prin surprindere pe Isidore, apărând deodată lângă el, de parcă ar fi ieșit din pământ.

Are între șase și șapte ani marțieni și este o adolescentă palidă și zveltă, cu ochi căprui curioși. Poartă o rochie xanteană nouă, cu o croială tubulară care lui Isidore îi amintește oarecum de moda zoku.

– Nu, mulțumesc, spune Isidore. Nu e nevoie.

– Nici nu a trebuit să vă exocaut, spune fata. Am citit în *Ares Herald* că îi ajutați pe tzaddiki. Ați descoperit orașul pierdut. Ați întâlnit Liniștea?

Se foiește întruna pe pernele canapelei, părând să nu poată sta locului.

– Élodie! spune femeia pe un ton amenințător. Vă rog să o scuzați pe fiica mea, este complet lipsită de maniere.

– Doar *întrebam* și eu.

– Tânărul acesta cumsecade se află aici pentru a pune întrebările, nu tu.

– Să nu crezi tot ceea ce citești, Élodie, spune Isidore, aruncându-i o privire serioasă. Îmi pare nespus de rău pentru tatăl tău.

Fata se uită în jos.

– Dar o să-l repare, nu-i așa?

– Sper, spune Isidore. Încerc să-i ajut.

Soția ciocolatierului se întoarce spre Isidore cu un zâmbet obosit, ștergându-și propriile cuvinte din gevulotul fiicei sale.

– Am făcut atâtea sacrificii pentru ea. Copil nerod, oftează ea. Aveți copii?

– Nu, spune Isidore.

– Aduc mai multe necazuri decât bucurii. E vina lui: el a răsfățat-o pe Élodie.

Soția ciocolatierului își trece degetele prin păr, ținând încă țigareta într-o mână, iar pentru o clipă Isidore se teme că părul acela mătăsos ar putea lua foc.

– Îmi pare rău, spun asemenea lucruri oribile, când el este... cine știe unde. Nici măcar nu este un Tăcut.

Isidore o privește calm. I s-a părut întotdeauna fascinant să observe cum reacționează oamenii atunci când simt că pot vorbi deschis cu tine; se întreabă în treacăt dacă ar pierde acest avantaj în calitate de tzaddik. În orice caz, atunci ar dispune de alte mijloace pentru a obține informații.

– Ați remarcat cumva ca domnul Deveraux să-și fi făcut recent prieteni noi?

– Nu. De ce?

Élodie îi aruncă mamei o privire obosită.

– Așa operează piraţii, mamă. Inginerie socială. Adună fragmente din gevulotul tău pentru a-ţi putea decripta apoi mintea.

– Dar de ce l-ar vrea tocmai pe *el?* Nu avea nimic special. Ştia să facă ciocolată. Mie nici măcar nu-mi *place* ciocolata.

– Cred că soţul dumneavoastră era exact genul de persoană de care ar fi interesaţi piraţii gogol: o minte specializată, spune Isidore. Cei din Sobornost au o dorinţă insaţiabilă de modele profunde de învăţare, şi sunt mai ales obsedaţi de mijloacele senzoriale umane, mai ales de gust şi de miros.

O include cu tact şi pe Élodie în gevulotul conversaţiei.

– Iar ciocolata lui este fără îndoială deosebită. Asistenta lui a fost amabilă şi mi-a permis să gust din ea când am trecut pe la magazin: o fărâmă proaspătă din rochia aceea care tocmai a sosit de la fabrică azi-dimineaţă. Absolut extraordinară.

Faţa lui Élodie se schimonoseşte într-o expresie de dezgust, asemenea unei măşti, ca un ecou al morţii ciocolatierului. Apoi dispare în spatele ceţii unui ecran etanş de confidenţialitate, ţâşneşte de la locul ei şi aleargă în sus pe scări din trei salturi efectuate rapid în condiţiile de gravitaţie redusă.

– Îmi cer scuze, spune Isidore. Nu am vrut să o supăr.

– Nu vă faceţi probleme. S-a străduit să adopte o atitudine curajoasă, însă întreaga situaţie este foarte dificilă pentru noi.

Îşi stinge ţigareta şi se şterge la ochi.

– Presupun că se duce să se întâlnească cu prietenul ei, iar când o să se întoarcă nici n-o să vrea să-mi vorbească. Aşa sunt copiii.

– Înţeleg, spune Isidore, ridicându-se în picioare. Mi-aţi fost de mare ajutor.

Ea pare dezamăgită.

– Credeam că... aveţi mai multe întrebări. Fiica mea mi-a spus că întotdeauna întrebaţi ceva care nici nu le trece prin minte tzaddikilor.

Chipul ei trădează o neobişnuită ardoare.

– Întrebările nu sunt întotdeauna cele mai importante, spune Isidore. Condoleanţele mele din nou.

Rupe o pagină din carnețel, își mâzgălește în grabă semnătura și anexează și o scurtă co-amintire, după care i-o înmânează femeii.

– Vă rog să i-o dați lui Élodie, împreună cu scuzele mele. Cu toate că nu sunt sigur dacă mai este un fan.

Pe drum, nu se poate abține din fluierat: acum misterul a prins un contur clar. Își trece un deget de-a lungul lui, în minte, iar acesta scoate un sunet cristalin, ca un pahar de vin pe jumătate plin.

La prânz, Isidore mănâncă risotto de caracatiță într-un mic bistrou de la marginea parcului. Cerneala lasă urme interesante pe șervețel după ce-și șterge buzele. Mai stă o jumătate de oră și privește la oamenii din parc, notându-și niște observații în carnețel, după care se ridică și pornește înapoi spre fabrica de ciocolată pentru a pregăti capcana.

Biodronele îl lasă să intre. Oamenii de la Resuscitare au venit la un moment dat și au ridicat cadavrul. Conturul său și pata de ciocolată se află încă pe podea, însă acum sunt mascate cu ceață de confidențialitate, arătând ca pielea lepădată a unui șarpe, făcută din lumină. Isidore se așază pe un scaun șubred din metal, într-un colț, și așteaptă. Zumzetul mașinăriilor este surprinzător de liniștitor.

– Îmi dau seama că ești aici, să știi, spune el după o vreme.

Élodie iese din spatele uneia dintre mașinării, neestompată de gevulot. Pare mai în vârstă, arătându-și mai mult din adevărata personalitate; are o privire aspră.

– De unde ai știut?

– Urme de pași, spune Isidore, arătând spre petele de ciocolată de pe podea. Nu ai fost la fel de atentă ca data trecută. În plus, ai întârziat.

– Co-amintirea pe care mi-ai lăsat-o împreună cu biletelul era alandala, spune ea. Mi-a luat ceva timp să descifrez că vrei să ne întâlnim aici.

– Credeam că te interesează activitatea de detectiv. Dar, ca de obicei, primele impresii pot fi înșelătoare.

– Dacă asta e tot în legătură cu tata, eu plec, spune Élodie. Am o întâlnire cu prietenul meu.

– Sunt convins că ai. Dar nu are legătură cu tatăl tău, ci cu tine.

Își înfășoară cuvintele atât de strâns în gevulot, încât doar ei doi le pot auzi și doar ei și le vor putea aminti vreodată.

– Mă întreb dacă ți-a fost chiar atât de ușor.

– Ce anume?

– Să nu te gândești la consecințe. Să-i dai unui străin codurile personale ale gevulotului tatălui tău.

Ea nu răspunde, însă se holbează la el încordată.

– Ce promisiuni ți-au făcut? O călătorie în stele? Un paradis numai și numai pentru tine, unde ai fi mai ceva decât o prințesă din Regat? Să știi că lucrurile nu merg așa.

Élodie face un pas către el, depărtându-și încet mâinile. Isidore se leagănă înainte și înapoi pe scaun.

– Așadar, codurile nu au funcționat. Iar Sebastian – prietenul tău vasilev, unul dintre *ei* – nu a fost mulțumit. Apropo, să știi că lui nu-i pasă de fapt de tine; i-au transplantat pur și simplu emoțiile altcuiva și au creat un hibrid. Dar ție ți s-a părut foarte real totul. S-a înfuriat; poate chiar te-a amenințat că te va părăsi, iar tu ai vrut să-i faci pe plac. Știai că tatăl tău are un loc cu gevulot, unde se poate face orice fără să fii deranjat. Poate a venit cu tine ca să faceți asta împreună. Trebuie să recunosc că ai fost isteață. Ciocolata avea un gust ușor discordant. Se află în rochie, nu-i așa? Mintea lui. Ai folosit faberul pentru a o introduce acolo. Tocmai terminaseră originalul, iar tu l-ai topit și ai făcut o copie. Dronele au livrat-o la magazin. Toate datele codate în cristale de ciocolată, gata să fie cumpărate și furnizate Sobornostului, fără întrebări incomode, nu ca în cazul unui radio-pirat care să le transmită, ci doar o minte împachetată într-un simplu înveliș de ciocolată, ca un ou de Paște.

Élodie îl privește fix, lipsită de orice expresie.

– Ceea ce nu înțeleg eu este cum de ai avut tăria s-o faci, spune el.

– N-a contat, șuieră ea. N-a scos nici măcar un sunet. Nu a suferit deloc. Nici măcar nu murise când am plecat. Nimeni nu a pierdut nimic. O să-l resusciteze, așa cum ne resuscitează pe toți, iar

apoi ne transformă în Tăcuți. E nedrept. Nu *noi* le-am distrus prețiosul lor Regat. Nu *noi* i-am creat pe phoboi. Nu e vina noastră. Ar trebui să trăim veșnic, exact ca *ei*. Ar trebui să avem dreptul ăsta.

Élodie își răsfiră încet degetele. De sub unghii îi țâșnesc nanofilamente ca niște curcubeie subțiri cât firele de păr, întinzându-se mlădioase ca un evantai de cobre.

– Aa, tentacule de upload, spune Isidore. Chiar mă întrebam unde erau.

Élodie se apropie de el cu pași neobișnuit de sacadați. Vârfurile tentaculelor strălucesc. Pentru prima dată, lui Isidore îi trece prin minte că s-ar putea să ajungă într-adevăr foarte târziu la petrecere.

– Nu ar fi trebuit să faci asta într-un loc privat, spune ea. Ar fi trebuit să-ți iei tzaddikul cu tine. Prietenii lui Seb o să plătească și pentru tine. Poate chiar mai mult decât pentru *el*.

Filamentele de upload se lansează spre fața lui ca niște bice de lumină. Simte zece înțepături ca de ac în craniu, iar apoi o amorțeală bizară. Își pierde controlul asupra membrelor, se scoală fără să vrea de pe scaun, mușchii săi acționând involuntar. Élodie stă în fața lui cu brațele întinse, ca un păpușar.

– Asta ți-au spus? Că nu contează? Că o să-ți repare oricum tatăl? bâiguie el. Ia privește!

Isidore își deschide gevulotul, oferindu-i co-amintirea din subterană: imaginea ciocolatierului urlând și zbătându-se și murind iar și iar în încăperea de sub pământ.

Fata se holbează la el cu ochii larg deschiși. Tentaculele se retrag. Genunchii lui Isidore cedează. Se prăbușește pe podeaua de ciment.

– N-am știut, spune ea. Nici măcar nu a...

Se holbează la propriile mâini.

– Ce am...

Degetele ei se arcuiesc ca niște gheare, iar tentaculele i se reped către cap, dispărând printre firele de păr. Cade la pământ în convulsii. Isidore nu vrea să vadă asta, însă nu are suficientă vlagă cât să se miște, nici măcar cât să închidă ochii.

– Asta a fost una dintre cele mai spectaculoase etalări de prostie pe care le-am văzut vreodată, spune Gentlemanul.

Isidore schițează un zâmbet stins. Medicospuma care îi lucrează în jurul capului îi dă senzația că poartă o cască de gheață. E întins pe o targă, la intrarea în fabrică. În jurul lor forfotesc Oameni de la Resuscitare în robe negre și biodrone suple din subterană.

– Mediocritatea nu a fost niciodată țelul meu, spune el. Ai prins vasilevul?

– Bineînțeles. Băiatul acela, Sebastian. A venit și a încercat să cumpere rochia, pretinzând că era o surpriză pentru Élodie, pentru a o înveseli. S-a autodistrus când a fost capturat, cum procedează toți, scuipând propagandă feodorovistă. Aproape că m-a atins cu un meme armat. Rețeaua lui de gevulot va trebui eradicată: nu cred că Élodie era singura complice.

– Cum se simte?

– Oamenii de la Resuscitare își cunosc bine meseria. O vor repara dacă pot. După care va intra prematur în Tăcere, presupun; depinde de ce va hotărî Vocea. Dar nu ai făcut bine că i-ai dat amintirea aceea. A rănit-o.

– Am făcut ceea ce era necesar. A meritat-o, spune Isidore. Este o criminală.

Simte încă în măruntaie amintirea rece și aspră a morții ciocolatierului.

Gentlemanul și-a scos pălăria. Dedesubt, materialul din care este confecționată masca îi urmează contururile craniului: într-un fel, îl face să pară mai tânăr.

– Iar tu ești de o prostie criminală. Ar fi trebuit să împărtășești gevulot cu mine sau să te întâlnești cu ea în altă parte. Cât despre faptul că o merita...

Gentlemanul se oprește brusc.

– Știai că ea este vinovată, spune Isidore.

Gentlemanul nu răspunde.

– Cred că ai știut de la început. Nu ea era problema, ci eu. Ce anume încercai să demonstrezi?

– Probabil ți-a trecut prin minte că există un motiv pentru care nu te-am acceptat în rândurile noastre.

– De ce?

– În primul rând, spune Gentlemanul, în vremea veche, pe Pământ, cei pe care îi numeau tzaddiki erau adesea *tămăduitori.*

– Nu văd ce legătură are asta, spune Isidore.

– Știu că nu vezi.

– Adică? Ar fi trebuit s-o las să scape? Să-i arăt compasiune? Isidore își mușcă buza. Nu așa se dezleagă misterele.

– Nu, spune Gentlemanul.

Acel unic cuvânt are o formă anume, Isidore o simte; nu este solidă sau certă, însă este negreșit prezentă. Furia îl face să se întindă după ea și s-o apuce.

– Cred că minți, spune Isidore. Nu sunt un tzaddik, nu pentru că nu sunt un tămăduitor. Nici Liniștea nu este un tămăduitor. Motivul este că nu ai încredere în cineva. Vrei un detectiv care nu a Resuscitat. Vrei un detectiv care să poată ține secrete. Vrei un detectiv care să poată da de urma criptarhilor.

– Cuvântul acela nu există, spune Gentlemanul, punându-și pălăria și ridicându-se în picioare. Îți mulțumesc pentru ajutor.

Tzaddikul îi atinge fața lui Isidore. Atingerea catifelei este neașteptat de lejeră și moale.

– Apropo, spune Gentlemanul, nu o să-i placă pantofii de ciocolată. Ți-am cumpărat ceva cu trufe în loc.

Apoi dispare. În iarbă așteaptă o cutie de bomboane de ciocolată legată frumos cu o fundă.

Interludiu

REGELE

Regele planetei Marte poate vedea totul, însă există locuri unde preferă să nu privească. De obicei, spațioportul este unul dintre aceste locuri. Însă astăzi se află acolo în persoană, pentru a ucide un vechi prieten.

Sala de sosiri este construită în vechiul stil al Regatului: este un spațiu uriaș, impunător, cu un dom înalt. Mulțimea colorată de vizitatori din alte lumi abia dacă umplu încăperea, pășind stângaci, nefiind obișnuiți cu gravitația marțiană și încercând să se deprindă cu senzația de gevulot pe piele.

Nevăzut și neauzit de nimeni, Regele se plimbă printre puzderia de venetici: avataruri din Tărâm, locuitori slăbănogi de pe Centură în exoscheletele lor ca niște meduze, Rapizi forfotitori, etnici zoku saturnieni cu trupuri standard. Se oprește în fața statuii Ducelui de Ophir și privește în sus, dincolo de trăsăturile crăpate, profanate de Revoluționari, la vrejul care se înalță amețitor, dincolo de dom, ca o linie imposibilă străpungând cerul ruginiu, care, dacă încerci să o urmezi cu privirea, îți provoacă o puternică stare de vertij. Îl cuprinde o senzație de greață: constrângerea sădită în el cu secole în urmă de niște mâini dure supraviețuiește încă.

– *Aparții planetei Marte*, grăiește vocea lăuntrică. *Nu vei pleca niciodată de aici.*

Strângând din pumni, Regele se străduie să privească în sus atât de mult timp cât poate rezista, scuturând lanțul pe care îl poartă în minte. Apoi închide ochii și începe să-l caute pe celălalt om invizibil.

Își lasă mintea să zburde prin mulțime, privind prin alți ochi, căutând urme de manipulare în amintiri recente ca niște frunze răvășite în pădure. Ar fi trebuit să facă asta înainte. Prezența sa aici în persoană are o anumită puritate. Pentru Rege, amintirile și faptele aproape s-au contopit de-a lungul anilor, iar acum gustul înțepător al realității i se pare înviorător.

Capcana subtilă din interiorul memoriei este ascunsă în exo-amintirea proaspătă a unui avatar materializat din Tărâm, prin ochii căruia se uită Regele. Este amintirea recurentă a altei amintiri, care aproape că îl înghite pe Rege într-un infinit tunel de *déjà-vu*, aspirându-l asemenea amețelii provocate de vrej.

Dar jocul memoriei este jocul Regelui. Printr-un efort de voință, se reancorează în prezent, izolează amintirea toxică, o urmărește înapoi la sursă, jupoaie unul după altul straturile de exomemorie până nu mai rămâne decât sâmburele realității: un bărbat slab și chel, cu tâmplele scobite, îmbrăcat într-o uniformă de Revoluționar care atârnă strâmb pe el, aflat la câțiva pași de Rege și țintuindu-l cu niște ochi întunecați.

– André, spune Regele dojenitor, ce crezi că faci?

Bărbatul îi aruncă o privire sfidătoare, iar pentru o clipă Regele simte cum din adâncul lui urcă o amintire mai veche, o amintire reală – a iadului prin care au trecut împreună. *Ce păcat!*

– Câteodată vin aici, spune André, ca să privesc dincolo de geamul acvariului nostru. Știi, îmi face bine să văd aerul și uriașii de dincolo.

– Dar nu de asta te afli aici, rostește Regele încet, pe un ton blajin, patern. Nu înțeleg. Credeam că ne-am înțeles să nu mai faci afaceri cu ei. Și cu toate astea, iată-te aici. Chiar îți imaginai că nu o să aflu?

– Se apropie o schimbare, spune André oftând. Nu mai putem supraviețui multă vreme. Fondatorii au fost slabi, dar asta n-o să dureze prea mult. Ne vor mânca de vii, prietene. Nici măcar tu nu îi poți opri.

– Există întotdeauna o scăpare, spune Regele, dar nu și pentru tine.

Din curtoazie, Regele îi oferă o moarte-reală rapidă. Odată cu fulgerarea unei arme cuantice zoku, din exomemorie sunt șterse definitiv toate urmele persoanei numite cândva André, prietenul său. Absoarbe tot ceea ce are nevoie din André. Trecătorii se înfioară pentru o secundă, simțind valul brusc de căldură, apoi uită totul.

Regele se pregătește să plece. Apoi îi vede pe cei doi: bărbatul într-un costum negru, cu ochelari cu lentile albastre, și femeia cocoșată ca o babă, din cauza gravitației. Și, pentru prima oară în spațioport, Regele zâmbește.

4

HOȚUL ȘI CERȘETORUL

Oubliette, Orașul Mișcător, Bulevardul Persistent, într-o dimineață însorită, la vânătoare de amintiri.

Străzile se deplasează și se modifică, pe măsură ce platformele mergătoare se alătură sau părăsesc configurația orașului, însă Bulevardul acesta revine întotdeauna, indiferent ce s-ar întâmpla. De-a lungul său sunt aliniați cireși, iar dintr-o parte și alta pornesc străzi și ganguri ce duc spre Labirint, unde se păstrează secretele. Prăvălii peste care nu dai decât o singură dată, în care se vând jucării din Regat, vechi roboți de tinichea de pe Pământ sau bijuterii zoku căzute din cer. Uși care nu se arată decât dacă rostești cuvântul potrivit, sau dacă ai mâncat alimentul potrivit în ziua precedentă, sau dacă ești îndrăgostit.

– Mulțumesc că m-ai adus în infern, spune Mieli.

Îmi ridic ochelarii de soare cu lentile albastre și îi zâmbesc. Suferă în mod vădit din pricina gravitației, mișcându-se ca o bătrânică: trebuie să-și mențină dezactivate extensiile tehnice atâta vreme cât suntem cetățeni temporari.

În comparație cu toate locurile pe care le-am văzut vreodată, acesta nu arată nici pe departe infernal: cerul de un violet intens

deasupra Depresiunii Hellas și nori de planoare albe cu aripi uriașe suspendate în văzduhul marțian; clădirile înalte și sofisticate, amintind de Parisul din *belle époque* lipsite de povara gravitației, turle din piatră roșiatică, cu pasarele și balcoane; taxiuri-păianjen gonind în sus pe zidurile laterale, sărind de pe un acoperiș pe următorul; cupola strălucitoare a coloniei zoku, lângă Districtul Prafului, unde norul roșu ridicat de picioarele orașului se umflă ca o pelerină în vânt. Dacă stai nemișcat, simți cum orașul se leagănă ușor – ceea ce-ți amintește că este un oraș care călătorește, purtat pe spinările Titanilor.

– În infern se află toți oamenii interesanți, îi spun eu.

Se uită chiorâș la mine. Mai devreme, când eram în vrej, avea privirea aceea plictisită de *déjà-vu,* după care mi-am dat seama că trecea în revistă scenarii virtuale, pregătindu-se.

– Nu suntem aici ca să admirăm peisajul, spune ea.

– De fapt, suntem. Pe aici, pe undeva, se mai află încă o amintire asociativă pe care trebuie să o găsesc.

Îi fac cu ochiul.

– S-ar putea să dureze o vreme, așa că încearcă să ții pasul.

Cel puțin funcțiile motorii mi-au revenit la normal, așa că o iau înainte, strecurându-mă prin mulțimea de marțieni înalți din jur, care merg în salturi, ca John Carter.

Moda s-a schimbat cât am fost eu plecat. Din ce în ce mai puțini oameni poartă acum pantalonii și cămășile albe, neutre, inspirate de vechea uniformă a Revoluției. În schimb, observ mai multe volane, pălării și rochii vaporoase amintind de epoca Regatului, alături de creații zoku din cerebromaterie, care aduc mai mult a geometrie decât a haine. Aici nu există camuflare deplină în spatele unui ecran confidențial de gevulot. Acesta este Bulevardul, locul unde se presupune că ieși ca să te etalezi.

Singurul aspect invariabil este desigur prezența Ceasurilor – de toate formele și mărimile, pe post de brățări sau cataramе de curea, coliere sau inele. Toate măsoară Timpul, Nobilul Timp, timpul trăit ca ființă umană, pe care trebuie să-l recâștigi prin munca

istovitoare depusă în calitate de Tăcut. Trebuie să-mi stăpânesc instinctele de tâlhar ca să nu buzunăresc pe nimeni.

Mă opresc în Agora Revoluției ca s-o aștept pe Mieli. Este o piață în care se înalță unul dintre monumentele dedicate Revoluției: o lespede scundă de rocă vulcanică, sculptată de Tăcuți, pe a cărei suprafață sunt gravate, cu scris mărunt, numele miliardelor de gogoli care au fost aduși aici de pe Pământ. De jur împrejurul monumentului clipocesc niște fântâni mici. Îmi amintesc că am mai fost de multe ori aici.

Dar cine eram? Și ce făceam?

Vinul marțian mi-a trezit niște amintiri, dar fără să le așeze în vreo ordine anume: pur și simplu mi le-a împrăștiat prin minte așa cum ai împroșca vopsea. Exista o fată numită Raymonde; exista ceva numit Thibermesnil. Poate că Mieli are dreptate: nu ar trebui să mă bazez pe vechea mea identitate pentru a-mi dezvălui în mod miraculos încotro s-o apuc, ci ar trebui să abordez întreaga operațiune într-o manieră mai sistematică. Am o datorie de plătit – ei și angajatorului ei misterios – și cu cât izbutesc să fac asta mai repede, cu atât mai bine.

Mă așez pe o bancă din fier forjat de la marginea agorei, aflată chiar la limita spațiului public. Societatea din Oubliette se bucură de intimitate absolută, cu excepția agorelor: aici ești obligat să te arăți publicului. Oamenii își schimbă comportamentul în mod instinctiv atunci când trec din Bulevard în agoră: își îndreaptă spatele și toți par să păsească exagerat de atenți, salutându-se unii pe alții cu scurte înclinări ale capului. Ceea ce se întâmplă acolo rămâne accesibil în memoria tuturor. Sunt locuri care țin de discursul public și de democrație, unde poți încerca să influențezi Vocea – sistemul de e-democrație din Oubliette. Este de asemenea un aspect avantajos pentru criptoarhitecți, care au astfel acces la date publice pentru a contribui la evoluția orașului...

De unde știu toate astea? Aș fi putut să le aflu din mica exomemorie pe care am primit-o odată cu cetățenia temporară și cu Ceasul pe care l-a cumpărat Mieli pentru noi. Dar nu asta s-a întâmplat: nu am exocăutat – adică nu m-am concentrat în mod conștient pentru

a obține informații din banca de date colectivă din Oubliette. Iar asta înseamnă că sigur am mai fost cândva cetățean al orașului Oubliette, cel puțin pentru o vreme. Așadar am avut cu siguranță un Ceas, iar aici a avea un ceas înseamnă a avea și o exomemorie, un loc de stocare a propriilor gânduri și vise, în care îți mențin identitatea atunci când treci de la calitatea de Nobil la cea de Tăcut. Poate că asta ar trebui să caut: Ceasul persoanei care eram aici.

Întorc gândul acesta pe toate părțile. Într-un fel, pare prea *simplu*, prea neelegant, prea fragil. Oare vechiul eu ar fi făcut asta? Și-ar fi ascuns secretele în exomemoria unei identități din Oubliette? Mă trece un fior când îmi dau seama că nu am nici cea mai vagă idee.

Simțind nevoia de ceva care să mă facă să mă simt din nou eu însumi, mă ridic și mă plimb la marginea agorei până zăresc o fată frumoasă. Stă pe o altă bancă, lângă un faber public, și se încalță cu niște patine tip parkrouller cu roți uriașe de cerebromaterie pe care tocmai le-a imprimat. Poartă un tricou alb și pantaloni scurți. Picioarele ei goale, lungi, perfecte, arată ca o sculptură în aur.

– Bună, spun eu, zâmbindu-i cât de irezistibil sunt în stare. Caut Biblioteca Revoluției, dar mi s-a spus că nu există hărți. Ai putea cumva să-mi spui în ce direcție ar trebui să mă îndrept?

Își strâmbă nasul bronzat și cârn la mine, după care dispare, alunecând ca vântul pe Bulevard și lăsând în urmă un substitut cenușiu de gevulot.

– Văd că admiri atracțiile locale, spune Mieli.

– Acum douăzeci de ani mi-ar fi zâmbit și ea.

– Atât de aproape de o agora? Nu prea cred. Și ai dat greș cu schimbul de gevulot: ar fi trebuit să creezi o linie privată. Ești sigur că ai locuit aici înainte?

– Văd că cineva și-a făcut temele.

– Da, încuviințează ea.

Și sunt sigur că așa este: a exersat cu scenarii virtuale și simulări, trimițând mici minți-sclave ca să scotocească exomemoriile publice după orice fărâmă de informație pe care ne permite s-o obținem gevulotul nostru temporar.

– E surprinzător de puțin ceea ce am aflat. Dacă într-adevăr ai locuit aici în ultimele două decenii, fie arătai foarte diferit, fie nu ai pus niciodată piciorul în agore și nu ai participat la evenimente publice.

Îmi susține privirea. Pe frunte îi sclipesc câteva broboane de sudoare.

– Dacă ai falsificat cumva amintirea aceea – dacă asta este o tentativă de evadare, ai să vezi că sunt în gardă. Și te asigur că nu o să-ți placă rezultatul.

Mă așez din nou pe bancă, privind spre agora. Mieli se așază lângă mine, într-o poziție ce pare incomodă, cu spatele drept ca o săgeată. Probabil că are dureri din pricina gravitației, dar ar prefera să moară mai degrabă decât să lase să-și manifeste suferința.

– Nu este o tentativă de evadare, spun eu. Am o datorie la tine. Și totul este atât de familiar, încât sunt sigur că ne aflăm la locul potrivit. Dar nu știu care este pasul următor. Nu am aflat nimic despre ceea ce ar putea reprezenta acest Thibermesnil, dar nici nu mă surprinde asta; aici se află straturi peste straturi de secrete, rânjesc eu. Sunt sigur că, undeva, vechiul eu savurează toată treaba asta. Sincer să fiu, se poate să fi fost prea deștept pentru noi doi puși la un loc.

– Vechiul tu a fost prins, spune ea.

– Punct ochit, punct lovit.

Împroșc niște Timp din Ceasul meu provizoriu (un mic cerc argintiu prins la încheietură cu o curea transparentă; cadranul subțire ca un fir de păr se mișcă un milimetru) în faberul de lângă bancă, iar acesta îmi produce o pereche de ochelari de soare negri, pe care i-i ofer lui Mieli.

– Poftim. Probează-i.

– De ce?

– Pentru a-ți ascunde privirea aceea de Gulliver. Nu pari să fii în largul tău pe planete.

Se încruntă, însă și-i pune încet la ochi. Îi scot în evidență cicatricea.

– Știi, spune ea, ideea mea inițială era să te țin în suspensie la bordul lui *Perhonen* și să vin aici ca să adun date senzoriale pe care să ți le introduc în creier până când îți ies la iveală amintirile. Ai dreptate. Nu-mi place locul ăsta. E prea mult zgomot, prea mult spațiu, prea mult din orice.

Se lasă pe spate, își întinde brațele și-și ridică picioarele pe bancă, așezându-se în poziția lotus.

– Dar soarele lor e cald.

În momentul acela observ băiatul desculț, care pare să aibă în jur de cinci ani, făcându-mi cu mâna de pe latura opusă a agorei. Iar chipul lui îmi este cunoscut.

– *Știi, când toate astea vor ajunge la bun sfârșit, am să-l ucid,* îi spune Mieli lui *Perhonen,* zâmbindu-i în același timp hoțului.

– *Fără să-l torturezi mai întâi?* întreabă nava. *Te-ai cam înmuiat.*

Nava este poziționată pe o orbită înaltă, iar legătura lor de neutrino – strict ascunsă de detectorii paranoici de tehnologie din Oubliette – abia dacă le permite să poarte o conversație normală.

Încă o mică frustrare cauzată de locul acesta, dar nici pe departe la fel de neplăcută ca senzația permanentă de greutate și refuzul obstinat al obiectelor de a rămâne suspendate în aer atunci când le dă drumul. Oricât de rușine i-ar fi cu extensiile ei de la Sobornost, a ajuns să se bazeze pe ele.

Dar cum discreția este unul dintre parametrii misiunii, poartă scutul temporar de gevulot furnizat de funcționarul vamal Tăcut cu carapacea neagră din stația-vrej (*fără nanotehnologie importată, tehnologie cuantică, sobortehnologie, fără dispozitive de stocare a datelor capabile să stocheze o minte standard, fără...*), își menține metacortexul, oasele de piatră cuantică, armele-fantomă și toate celelalte extensii în stare de camuflaj. Și se chinuie.

– *Ai descoperit până la urmă ce-i cu datele din exomemoria publică?* întreabă ea. *Sau ce s-a întâmplat cu misterioasa persoană de contact care n-a mai apărut?*

– *Încă nu,* răspunde *Perhonen. Gogolii le analizează, dar datele sunt foarte multe: nici urmă de Thibermesnil sau de cineva care să arate*

ca Flambeur până acum. Așa că, în locul tău, l-aș pune pe băiatul nostru să muncească mai mult dacă vrea să-și redobândească libertatea.

Mieli oftează.

– *Nu asta îmi doream să aud,* spune ea.

Singurul aspect pozitiv de până acum este lumina solară artificială radiind din punctul strălucitor de pe cer în care se afla înainte Phobos. *Cel puțin o să-mi recuperez rapid bronzul venusian.*

– Pentru a-ți ascunde privirea aceea de Gulliver, repetă hoțul.

Mieli se simte brusc dezorientată: în tâmple îi pulsează o senzație copleșitoare de *déjà-vu. Fir-ar să fie de activitate biotică. Pot să fiu sigură că pellegrina știe exact ce anume m-ar face s-o iau razna.* În kotoul ei, acasă în Oort, trăia într-o peșteră de gheață cu vreo douăzeci de oameni – o cometă scobită pe dinăuntru, cu un spațiu de locuit nu cu mult mai mare decât *Perhonen.* Dar asta era cu totul altceva: o prezență constantă a gândurilor și acțiunilor altcuiva printr-un cordon ombilical cuantic. Filtrează și elimină majoritatea informațiilor, dar din când în când pătrund până la ea anumite gânduri și senzații.

Scutură din cap.

– Bun, spune ea. *Perhonen* mă anunță că va trebui să facem totul după metoda tradițională. O să continuăm să ne plimbăm până când...

Vorbește singură. Hoțul parcă a intrat în pământ. Își scoate ochelarii de soare și îi examinează, încercând să descopere vreun posibil truc sau vreo funcție de amplificare a realității care i-ar fi putut înlesni dispariția. Dar nu sunt decât un simplu obiect din plastic.

– *Perhonen! Unde naiba e?*

– *Nu știu. Tu ești cea cu legătura biotică.*

Aproape că detectează o urmă de amuzament în vocea navei.

– Vittu! Perkele! Saatana! Lua-l-ar Omul Întunecat! înjură Mieli tare. O să plătească pentru asta.

Un cuplu de trecători îmbrăcați în albul Revoluției, cu un copil de mână, îi aruncă o privire ciudată. Cu stângăcie, încearcă să-i citească interfața ei de gevulot de turist. *Privat.* O senzație bizară

de apăsare îi dă de știre că a devenit un simplu substitut pentru privirile celor din jur.

Gevulotul. Desigur! Sunt o fraieră. În mintea ei există un *hotar* care îi separă *amintirile locale* de *exoamintiri.* Hoțul i-a transferat o co-amintire cu ei doi stând de vorbă cu câteva secunde în urmă, iar gevulotul ei rudimentar a acceptat-o. *Vorbeam cu o amintire.*

Pentru o clipă, Mieli se detestă cu înverșunare. Senzația acută îi amintește de infecția cu cerebrocoral pe care a avut-o în copilărie, când i-au crescut țepi ascuțiți din dinți, apăsându-i gingiile și provocându-i o durere intensă. Karhu a vindecat-o printr-un cântec, dar îi era imposibil să nu atingă țepii cu limba. Își înghite sentimentul și se concentrează asupra activității biotice.

Îi este greu să lucreze fără să recurgă la metacortex, dar altminteri l-ar da în vileag detectorilor, așa că încearcă să se concentreze doar pe acea parte din mintea ei care este conectată cu mintea hoțului. Se simte ca și cum ar încerca să reia legătura cu un membru-fantomă. Închide ochii și se concentrează...

– Duduie, îndurați-vă, spune cineva cu o voce hârâită și aspră.

În fața ei se află un bărbat gol, având zonele intime cenzurate politicos de o ceață cenușie de gevulot. Are pielea palidă și este lipsit de păr. Are ochii roșii și arată de parcă ar fi plâns. Singurul obiect de pe corpul lui este un Ceas – o brățară metalică groasă cu un disc transparent de cristal, atârnată de unul din brațele sale slăbănoage.

– Îndurați-vă, spune el. Dumneavoastră veniți din stele; veți petrece câteva momente de splendoare aici, iar apoi vă veți întoarce la belșug, la nemurire. Aveți milă de mine, fiindcă mai am clipe numărate de trăit până să trebuiască să plătesc pentru păcatele mele, până să vină și să-mi smulgă sufletul și să-l azvârle în fălcile unei mașini fără limbă, care nici nu va putea să urle de durere...

– *Te simți bine?* întreabă *Perhonen. Ce se întâmplă?*

Mieli încearcă să folosească aceeași tactică cu gevulotul ca mai devreme – intimitate absolută – pentru a-l elimina pe acest smintit din orizontul ei și invers, însă stratul ei de gevulot o informează pur și simplu că a stabilit un contract de gevulot cu un alt

individ, care le garantează o monitorizare reciprocă superficială pentru următoarele cincisprezece minute.

– *În fața mea se află un bărbat dezbrăcat*, îi dă ea de știre navei, pe un ton neajutorat.

– *Credeam că a evadat.*

– Vă implor, dacă v-ați milostivi cu câteva biete secunde măcar, cu niște firimituri neînsemnate din timpul dumneavoastră, v-aș împărtăși toate secretele mele. Am fost Conte tocmai la Curtea Regală, un Nobil, nu așa cum mă vedeți acum, ci stăpânul unui castel și cu un milion de gogoli care să mă slujească. Iar în timpul Revoluției am luptat alături de trupele Ducelui de Tharsis. Ar trebui să vedeți autenticul Marte, vechiul Marte, v-aș oferi toate acestea pentru numai câteva secunde...

Pe chipul său prelung și palid se scurg acum șuvoaie de lacrimi.

– Mai am doar câteva decasecunde de trăit, aveți milă...

Mieli se ridică înjurând și începe să meargă numai ca să scape de bărbatul acela, însă remarcă o tăcere subită în jur. Se află chiar în centrul agorei.

Marțienii se deplasează aici cu excesivă băgare de seamă. Nimeni nu dă bineț celorlalți. Turiștii – câțiva Rapizi ca niște licurici, un polimorf cu membre delicate din colonia zoku Ganymede și alți câțiva care inspectaseră până atunci numele gravate pe monumentul Revoluției prin lentile plutitoare de cerebromaterie – se întorc pentru a o privi.

Bărbatul trage de tivul togii ei.

– Un minut, chiar și numai câteva secunde, în schimbul secretelor vechiului Marte...

Acum este complet gol, neprotejat de gevulotul din agora. Ea îi împinge mâna la o parte cu simplă forță omenească, în loc să i-o smulgă din încheietură. Însă el scoate un scâncet ascuțit și se prăbușește la picioarele ei, agățându-i-se încă de veșmânt și gemând. Dintr-odată este străpunsă de certitudinea că toată lumea îi privește, deși nu pare astfel.

– În regulă, spune ea, ridicându-și Ceasul – un model cristalin pe care l-a ales pentru că avea aspectul unei bijuterii oortiene. Zece minute. Mi-ar lua mai mult timp să scap de tine.

Se concentrează asupra dispozitivului, iar cadranul auriu se deplasează cu o fracțiune. Cerșetorul saltă în picioare, lingându-se pe buze.

– Fantoma Regelui să vă binecuvânteze, duduie, spune el. Străinul știa ce spune când mi-a zis că sunteți generoasă.

– Străinul? întreabă Mieli, cu toate că știe deja răspunsul.

– Străinul cu ochelarii de soare albaștri, fiți binecuvântați, și el, și dumneavoastră.

Un zâmbet larg i se întinde pe întregul chip.

– Vă dau un sfat, spune el luând un aer de precupeț. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș șterge-o imediat din agora aceasta.

Cu excepția turiștilor, toată lumea se îndepărtează din jurul lui Mieli.

– Sânge, apă. Sunt sigur că înțelegeți ce vreau să zic.

Apoi o ia la sănătoasa, purtându-și goliciunea pe picioarele ciolănoase și ieșind din agora.

– *O să-l torturez pe hoț*, spune Mieli. *Sânge și apă? Ce a vrut să spună cu asta?*

– *Pe Pământ*, spune *Perhonen*, *existau niște pești numiți rechini. Cred că cerșetorii de timp urmăresc activitatea din exomemoria publică, de pildă din agore, unde nu există confidențialitate, așa că probabil te-au văzut când i-ai dat Timp unui...*

Agora se umple dintr-odată de sunetul picioarelor goale alergând, iar Mieli se trezește înconjurată de o armată de cerșetori.

Alerg în urma băiatului prin mulțimea de pe Bulevard. Își menține avansul pe care îl are față de mine, strecurându-se cu ușurință prin hățișul de picioare. Îi văd tălpile goale gonind ca prin ceață, asemenea acului unui faber. Lovesc oamenii cu coatele pentru a putea înainta, cerându-mi scuze și lăsând în urmă nenumărate siluete furioase și neclare de gevulot.

Sunt cât pe ce să îl ajung din urmă într-o stație de taxiuri-păianjen, de unde Bulevardul se ramifică într-o sută de alei separate ce duc spre Labirint. Se oprește în fața mașinăriilor ca niște trăsuri fără cai, bogat ornamentate, cu picioare lungi de alamă, și se ghemuiește sub ele, privindu-le fascinat, în timp ce acestea își așteaptă mușteriii.

Mă apropii încet de el prin mulțime. Are o *textură* diferită de restul realității din jur, pare mai limpede. Poate este din cauza murdăriei de pe față, a zdrențelor maronii cu care este îmbrăcat sau a ochilor căprui-închis atât de diferiți de cei ai marțienilor. Se află doar la câțiva metri...

Dar nu face decât să mă tachineze. Izbucnește într-un slab hohot de râs când mă lansez spre el și alunecă pe sub birjele cu picioare lungi. Eu sunt prea mare ca să mă strecor pe sub ele și nu-mi rămâne decât să mă lupt din nou cu mulțimea din jur pentru a ocoli vehiculele și pasagerii care așteaptă.

Băiatul sunt eu. Îmi amintesc că, în visul meu, eu eram el. Amintirile sunt presate ca niște fluturi sub greutatea secolelor și sunt atât de fragile, încât se destramă atunci când încerc să le ating: deșertul, un soldat și o femeie într-un cort. Poate că băiatul nu există decât în capul meu. Poate este o proiecție pe care vechea mea identitate a lăsat-o în urmă. Oricum ar fi, trebuie să aflu. Îi strig numele – nu Jean le Flambeur, ci numele mai vechi.

O parte din mine numără secundele până când Mieli va reuși să-și rezolve mica problemă, redobândind controlul asupra situației, și îmi va decupla toate sistemele sau mă va azvârli în vreun alt iad. Este posibil să mai am doar câteva minute pentru a afla ce are să-mi spună, fără ca gardianul meu să-mi sufle în ceafă. Îl zăresc cu coada ochiului dispărând pe o alee și pătrunzând în Labirint. Îmi blestem ghinionul și continui să alerg.

Labirintul este zona în care se intersectează și se ciocnesc platformele mai mari și alte componente ale orașului, lăsând între ele suficiente spații pentru sute de alte piese mai mici de puzzle, care se află în continuă mișcare și formează ocazional dealuri și pasaje înguste și întortocheate, care își pot schimba încet direcția chiar în vreme ce le traversezi, însă atât de lin încât singurul mod de a-ți da

seama este să observi orizontul mișcându-se. Nu există hărți pentru această parte a orașului, ci doar ghizi-licurici pe care îi urmează turiștii mai curajoși.

Alerg cu pași din ce în ce mai mari pe o pantă abruptă, pavată cu pietre bolovănoase. Alergatul pe Marte este o artă pe care nu am reușit niciodată s-o stăpânesc cum trebuie; atunci când strada se clatină brusc, aterizez într-o poziție proastă după un salt mai înalt, alunecând câțiva metri la vale.

– Vă simțiți bine?

La unul din balcoanele de deasupra se află o femeie aplecată peste balustradă, strângând un ziar în mână.

– Da, sunt bine, mormăi eu, destul de convins că trupul de la Sobornost pe care mi l-a încredințat Mieli nu are să se strice prea lesne. Însă durerea simulată pe care o simt în noada învinețită este până la urmă tot durere.

– Ați văzut un băiețel care a trecut pe aici?

– Vă referiți la băiețelul acela?

Hoțomanul, aflat la nici o sută de metri de mine, se prăpădește de râs. Mă ridic anevoie și o iau din nou la goană după el.

Ne afundăm din ce în ce mai adânc în Labirint, iar băiatul își păstrează avansul, cotind întruna după câte un colț, dar neîndepărtându-se prea mult de mine, fugind pe pietre de caldarâm și pe suprafețe din marmură, cerebroiarbă și lemn.

Fugim prin micile piețe chinezești, cu templele lor budiste alungite, cu fațadele împodobite de dragoni roșii și aurii strălucitori, prin piețe provizorii din care emană miros de sintopește, trecem pe lângă un grup de Oameni de la Resuscitare în robele lor negre, supraveghind Tăcuți creați de curând.

Gonim pe străzi complet estompate de gevulot – poate zone rău-famate – și pe străzi pustii, unde Tăcuți constructori lenți și masivi, ca niște elefanți cu carapace galbene, imprimă case noi zugrăvite în culori pastelate. Acolo sunt cât pe ce să-i pierd urma băiatului, derutat de zumzăitul strident și de mirosul bizar de alge al creaturilor gigantice, însă îl zăresc făcându-mi cu mâna de pe spinarea uneia dintre ele și coborând apoi dintr-un salt.

Un grup de parkroulleri ne urmează o vreme, luând cursa noastră drept vreun soi de joc urban. Fetele și băieții marțieni sunt îmbrăcați în stilul Regatului, cu imitații de corsete, crinoline, peruci pudrate, consolidate cu cerebromaterie, pentru a nu-i încurca pe puști atunci când sar pe ziduri și fac tumbe în aer de pe un acoperiș pe altul, roțile lor supradimensionate aderând la orice suprafață. Mă susțin cu strigăte de încurajare, și pentru un moment îmi trece prin minte să cheltuiesc niște Timp și să cumpăr o pereche de patine de la unul dintre ei, însă durerea imaginară care tocmai a început să cedeze mă convinge să-mi continui urmărirea pe jos.

Mă aștept ca din clipă-n clipă să-mi fie dezactivat trupul și să trebuiască să o aștept pe Mieli și pedeapsa pe care i s-o năzări să mi-o administreze. Cu toate astea, îmi doresc să-i fi putut vedea mutra.

Când ajungem în vechea grădină cu roboți, mi se taie în cele din urmă răsuflarea. Plin de ciudă că nu pot depăși parametrii umani strict de bază ai corpului în care mă aflu, mă aplec înainte, sprijinindu-mi palmele pe genunchi și gâfâind, în timp ce sudoarea înțepătoare mi se scurge în ochi.

– Uite, spun eu, hai să fim rezonabili. Dacă ești o parte din propriul meu creier, îmi imaginez că ești rezonabil.

Pe de altă parte, probabil că la vârsta aceea numai rezonabil nu eram. Sau, de altfel, la orice altă vârstă.

Grădina mi se pare neobișnuit de familiară. Este o fărâmă din vechiul Regat, pe care orașul a adoptat-o și a înghițit-o cândva în timpul traversării deșertului marțian, iar bizarul său metabolism urban a adus-o aici. Este un spațiu deschis în interiorul Labirintului, protejat de o aglomerare de sinagogi înalte. Lespezile negre și albe din marmură reprezintă pătrate cu latura de vreo cinci metri, care împreună formează un model de zece pe zece, amintind de o tablă de șah. Cineva a plantat pomi și flori aici: un întreg buchet de culori – verde, roșu, alb și violet – se revarsă peste marginile dalelor monocrome. Băiatul a dispărut.

– Nu am prea mult timp la dispoziție. Tanti aia cu cicatrice pe față o să vină după amândoi în curând și n-o să fie în toane bune.

În fiecare pătrat se află câte o mașinărie uriașă, reprezentând cavaleri medievali, samurai sau soldați romani, purtând armuri cu gravuri complicate, coifuri căscate larg și arme ascuțite amenințătoare. Platoșele sunt ruginite și degradate de intemperii, iar unele dintre coifurile goale au fost transformate în ghivece de flori, din care își ițesc capul mănunchiuri de begonii și trandafiri marțieni în nuanțe pale. Unele dintre figuri par împietrite în toiul luptei, însă, în timp ce-mi trag eu răsuflarea, par să se miște aproape imperceptibil. Ceva îmi spune că dacă aș rămâne și le-aș privi îndelung jocul, ar interpreta încet un scenariu pus în mișcare de actori de mult apuși.

Aud din nou râsul băiatului. Mă întorc și îl văd bălăbănindu-se agățat de brațul unui robot roșu, la o oarecare distanță față de ceilalți, cu arma sa ca o coasă ridicată deasupra capului. Fac un salt înainte și încerc să-l prind, însă dispare iar. Cad pentru a doua oară în timpul urmăririi, de data asta tocmai într-o tufă de trandafiri.

Mă rostogolesc încet, cu răsuflarea încă tăiată. Spinii îmi pătrund prin haine și mă zgârie.

– Bine, derbedeule, zic eu. Poftim, ai câștigat.

O rază provenind de la strălucitorul Phobos – străbătându-și traseul de opt ore pe bolta cerului – luminează coiful deschis al robotului. Înăuntru scânteiază ceva argintiu. Mă ridic în picioare și încep să escaladez armura robotului; cel puțin cățăratul este mai ușor în gravitația marțiană. Sap în pământul adunat în coif și scot la iveală un obiect din metal. Este un ceas cu o brățară grea din argint și cadranul din alamă. Limba este înțepenită la zero. Îl bag repede în buzunar ca să-l inspectez cu atenție mai târziu.

Aud niște pași și primesc o solicitare abruptă de a împărtăși gevulot. Nici nu mă sinchisesc să mă ascund.

– În regulă, Mieli, spun eu. Nu mai pot să fug. Te rog nu mă trimite în infern, te urmez de bunăvoie.

– Infern? rostește o voce răgușită. Infernul sunt ceilalți.

Privesc în jos. Un bărbat cu fața îmbătrânită și un smoc de păr alb, îmbrăcat într-o salopetă albastră, se holbează la mine sprijinindu-se într-o greblă.

– Să știi că ăsta nu e un măr, spune el.
Apoi se încruntă.
– Să mă trăsnească! Tu ești?
– Ăă, ne cunoaștem de undeva?
– Nu ești Paul Sernine?

5

DETECTIVUL ŞI COLONIA ZOKU

Isidore a fost cât pe ce să ajungă la timp.

Taxiul-păianjen traversează într-o goană nebună acoperişurile oraşului. Îl costă o sută de kilosecunde, însă este singura modalitate să se apropie de destinaţie. Se ţine strâns de centura de siguranţă. Cabina se hurducăie înainte şi înapoi, în timp ce vehiculul – odrasla corcită a unui păianjen, a unei maşinării de război a lui H.G. Wells şi a unui taxi – sare peste acoperişuri şi se târăşte pe ziduri.

Scapă din mână cutia de bomboane şi începe să suduie când aceasta ricoşează de colo până colo în cabină.

– E totul în ordine acolo în spate? întreabă şoferiţa, o femeie tânără purtând masca domino roşie, tradiţională, a taximetriştilor.

Într-un oraş care îşi schimbă întruna configuraţia şi unde multe locuri sunt în permanenţă ascunse de gevulot, sarcina lor este să găsească o cale de a ajunge din punctul A în punctul B, ceea ce implică o anumită mândrie.

– Nu vă faceţi griji, o să ajungem unde trebuie.

– Mă simt bine, spune Isidore. Numai conduceţi mai repede.

Colonia zoku se află aproape de prova oraşului, în Districtul Prafului, chiar deasupra locului în care Tăcuţii-Atlas pregătesc

nisipul marțian pentru a susține greutatea orașului. E ușor de observat unde se află hotarul coloniei: sub norii roșii de praf, bulevardele largi cu fațadele lor în stil *belle époque* și cu șirurile de cireși lasă locul unor castele de poveste din diamant, care par a fi matematică întrupată în formă fizică. Lumina amurgului se refractă ricoșând pe suprafețele lucioase ale clădirilor ca printr-o prismă, creând un efect amețitor. Colonia zoku se află aici de mai bine de douăzeci de ani, de când au cerut azil în timpul Războiului Protocolului; însă zvonurile spun că a crescut dintr-o nanosămânță, într-o singură noapte. Un ciob din imperiul tehnologiei cuantice care conduce planetele exterioare, aici pe Marte. De când este împreună cu Pixil, Isidore a tot încercat să înțeleagă neobișnuita organizare non-ierarhică a coloniei zoku, însă fără prea mari sorți de izbândă.

După mai multe salturi care aproape îi întorc stomacul pe dos, taxiul-păianjen se oprește în sfârșit. Se află în fața unei clădiri cu aspect de catedrală, din sticlă și lumină, cu turnuri, fleșe ascuțite și arcuri gotice crescute parcă în mod organic din întreaga construcție, care țâșnesc din părțile laterale la intervale aleatorii.

– Am ajuns la destinație, anunță șoferița. Aveți, cum s-ar zice, prieteni sus-pușI? Nu-i lăsați să vă facă creierul pastă cuantică.

Isidore plătește, urmărind exasperat cu câtă repeziciune coboară acul indicator pe cadranul Ceasului său. Apoi ia cutia cu bomboane și încearcă să estimeze paguba. E puțin turtită la un colț, însă intactă în rest. *Oricum n-o să observe diferența.* Sare afară, trântește portiera mai tare decât ar fi fost nevoie și începe să urce treptele către ușile masive. Se simte sugrumat de papion și îl aranjează nervos cu mâini tremurătoare.

– Se intră doar cu invitație, i se adresează o voce care pare să vină din subterană.

De dincolo de ușă se ivește un monstru. Materialul se comportă ca suprafața unui iaz vertical care se unduiește în jurul formei uriașe a creaturii, care poartă o uniformă albastră de portar și o șapcă. Are aproape trei metri înălțime, epiderma verde și o față ca o prună uscată, ochi minusculi și doi colți galbeni enormi, iar

într-unul din ei are grefată o mică bijuterie zoku. Are o voce groasă și nefiresc de reverberantă, însă omenească.

Creatura îi întinde o mână uriașă. De-a lungul antebrațelor are muchii crestate, negre și ascuțite, pe care strălucește un soi de lichid. Miroase a lemn-dulce. Isidore înghite în sec.

– Am o invitație, spune el, întinzându-i inelul de cuplare.

Monstrul se apleacă și îl studiază îndeaproape.

– Petrecerea a început deja, spune monstrul. Datele inscripționate pe invitații expiră și ele.

– Uite ce e, spune el, am întârziat puțin, dar Lady Pixil mă așteaptă.

– Cum să nu.

– **Sunt la ușă,** îi quptează el lui Pixil disperat. **Știu că am întârziat, dar sunt aici. Te rog, vino să mă ajuți să intru.**

Niciun răspuns.

– N-o să meargă, spune monstrul, dregându-și vocea. Cuplopetrecerea este o tradiție importantă care simbolizează unitatea și coeziunea membrilor zoku și care se ține încă din vremea breslelor străbune ale metaversului. În această zi de sărbătoare suntem asemenea strămoșilor noștri. Nu o să se întrerupă totul pentru a permite unui întârziat să participe.

– Dacă e așa de important, spune Isidore, atunci tu ce cauți aici?

Monstrul adoptă o expresie ciudat de bleagă.

– Optimizarea resurselor, mormăie el. Cineva trebuie să se ocupe și de ușă.

– Ascultă, care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla dacă mă lași să intru?

– Aș putea să fiu exclus din zoku, necuplat. Singur pe o planetă străină. N-ar fi bine deloc.

– Nu e niciun mod în care aș putea să..., ezită Isidore. Știi tu... să te mituiesc?

Monstrul îl scrutează cu privirea. *La naiba. Te pomenești că l-am jignit!*

– Ai pietre prețioase? Bijuterii? Aur?

– Nu. **Haide, Pixil, e absurd!** Ciocolată?

– Ce-i aia?

– Boabe de cacao prelucrate într-un mod foarte special. Delicios. Ăăă, cel puțin pentru organisme rudimentare. Ăsta era un cadou chiar pentru Lady Pixil. Încearcă una.

Se chinuie să deschidă cutia, dar își pierde curând răbdarea și sfâșie capacul. Îi aruncă monstrului o bomboană executată cu măiestrie, iar acesta o înhață din aer.

– Delicios, spune el, apoi îi smulge lui Isidore cutia din mâini, care îi dispare în gâtlej cu un zgomot ca de mașină de măcinat. Extraordinar de gustos. Poți să-mi dai și codul-sursă, te rog? O să le placă la nebunie celor din Tărâm.

– Asta a fost tot ce aveam.

– Poftim?

– Nu mai am altele. A fost doar un obiect fizic, unic.

– Vai de mine, spune monstrul. Fir-ar să fie, e mult prea mult. Îmi pare nespus de rău. N-am vrut... Uite, cred că le pot regurgita și putem să le punem la loc cum erau...

– Stai liniștit, nu face nimic.

– Știi cum e, a fost un reflex: corpul ăsta trebuie să se supună la tot felul de stereotipuri narative. Dar sunt sigur că pot să creez o replică măcar...

Monstrul deschide gura larg și începe să-și îndese unul din brațe pe gâtlej în jos, dintr-un unghi imposibil.

– Pot să intru acum?

Monstrul scoate un sunet gâlgâitor.

– Da, da, sigur, cum să nu. O să uităm de întregul incident. N-am vrut să fiu un necioplit. Distracție plăcută!

Cele două uși se deschid larg în fața lui. În momentul în care Isidore pășește înăuntru, lumea pare să se transforme în *altceva*. Isidore nu poate suporta această constantă modificare a realității cu care trebuie să te confrunți în Districtul Prafului. Membrii zoku nu au buna-cuviință să-și ascundă secretele sub masca banalului, ci ți le mânjesc pe tot cortexul vizual, în straturi peste straturi de coduri-sursă și realitate amplificată, după care este imposibil să vezi

ce se află cu adevărat dedesubt. Iar senzația bruscă de *deschidere*, lipsa granițelor de gevulot, îi provoacă un soi de vertij.

Înăuntru nu mai arată ca o catedrală de diamant. Se află la intrarea într-un spațiu vast, înalt, deschis, prin ai cărui pereți și tavan trec tot felul de țevi și cabluri. Aerul e încins și miroase a ozon și a sudoare stătută. Podeaua e dezgustător de lipicioasă. Corpuri luminoase cu neon răspândesc o lumină difuză, iar din loc în loc, pe niște mese joase, sunt așezate monitoare cu ecranul plat, cu aspect antic și butucănos, care arată fie personaje animate grosolan, fie forme dansatoare abstracte. Muzica zgomotoasă, cu volumul dat la maximum și un ritm menit să provoace migrene, umple întregul spațiu.

Petrecăreții se mișcă printre mese, vorbind unii cu alții. Toți arată surprinzător de... *umani*. Poartă bikini din zale artizanale peste trupurile spălăcite. Unii au cu ei și câte o sabie din plastic. Alții sunt îmbrăcați în cutii de carton. Dar toți au la ei cutii de cuplaj sau poartă plăci de circuit prinse la curea.

– Salut. Vrei să ne cuplăm?

Fata arată ca un elf dolofan cu părul roz. Poartă niște urechi mari de pisică, este machiată mult prea strident și e îmbrăcată cu un tricou strâmt și incomod pe imprimeul căruia o femeie cu ochii mari ilustrează un act obscen cu *ceva*. În rucsac duce și două rachete argintii gemene, cu formă falică, conectate cu un cablu ombilical gros la un telefon cu touchscreen pe care îl ține în mână.

– Ăăă, mi-ar face plăcere, dar... Își slăbește din nou papionul prea strâns. De fapt, o caut pe Pixil.

Fata se holbează la el cu ochii mari.

– Ahaaa.

– Da, știu, am întârziat, dar...

– Nu-ți face probleme, nici măcar nu s-a dat startul petrecerii, lumea abia începe să se cupleze. Tu ești Isidore, nu-i așa? Ce grozav!

Gesticulează agitată din mâini și aproape că sare în sus.

– Pixil vorbește tot timpul despre tine! Toată lumea a auzit de tine!

– O cunoști pe Pixil?

– Cum să n-o cunosc, prostuțule! Eu sunt Cyndra. Sunt Dealul ei Epic!

Își apasă micul ei sân stâng prin materialul roz.

– E un avatar grozav, nu-i așa? Sue Yi, din originalul Qclan! Am cumpărat vechiul ei flux existențial de la un... Ah, stai așa, nu ar trebui să-ți spun asta ție, că tu te joci de-a „detectivul", nu? Scuze.

Isidore exocaută cuvintele „Deal Epic", dar aici, în colonia zoku, sistemul exomemoriei din Oubliette este amuțit. *Sper că e doar o metaforă.*

– Deci ai putea să-mi spui unde o găsesc pe Pixil?

– Nu.

– De ce nu?

– Prostuțule, nu te-ai prins? Ăsta e un bal mascat! Va trebui să o căutăm și să vedem ce costum poartă.

Înainte să-și dea bine seama ce se întâmplă, Isidore își simte mâna apucată de palma transpirată a Cyndrei, care îl trage după ea în mijlocul mulțimii.

– Nici n-ai idee câtă lume vrea să te cunoască, îi face ea cu ochiul. Știi, suntem cu toții impresionați. Un băiat din Oubliette! Ce chestii faceți cu corpurile voastre – foarte, foarte obscen.

– Ți-a povestit despre...

– A, da, îmi spune *totul.* Uite, *ei trebuie* să știe unde e Pixil.

Cyndra îl îndrumă către un morman de computere vechi care zumzăie și radiază căldură, înconjurate de niște fotolii de puf.

În jurul mașinăriilor stau adunați trei oameni. După părerea lui Isidore, nu arată deloc cum s-ar aștepta el să arate Pixil. În primul rând, doi dintre ei au bărbi. Unul dintre bărbați, înalt și slab, poartă o pelerină galbenă, o mască domino, pantaloni scurți și un soi de tunică roșie. Celălalt e mai solid și poartă o pelerină albastră largă cu o margine zdrențuită și o mască cu urechi ascuțite.

Cel de-al treilea membru al grupului este o femeie ceva mai în vârstă, cu păr blond, rar, cu fața ridată, purtând ochelari și o armură de piele ce pare incomodă și cu o sabie așezată pe genunchi.

Ambii bărbați se bâțâie înainte și înapoi în fotolii, în ritmul unor explozii cu sunet metalic.

Cyndra îi dă o palmă pe spate bărbatului slab, provocând o detunătură pe ecran.

– Rahat, spune el, smulgându-și ochelarii de la ochi. Uite ce-ai făcut!

Bărbatul cu pelerină se lasă pe spate în fotoliu.

– Mai ai multe de învățat, Băiatule Minune.

Isidore are gura uscată. E obișnuit cu strângerile de mână cu gevulot care fac legătura între nume și chipuri și stabilesc contextul social. Dar aceștia sunt *străini* propriu-ziși.

– A văzut-o careva pe Pixil? întreabă Cyndra.

– Hei! Nu ieși din pielea personajului! se răstește bărbatul cu urechi ascuțite.

– Ei, asta-i bună! spune Cyndra. Asta e mai important.

– A fost aici chiar acum câteva clipe, spune bărbatul slab, fără să-și dezlipească ochii de pe ecran și fâțâind de colo până colo un mic dispozitiv alb pe care îl ține în mâna dreaptă. Scoate niște păcănituri.

– Cum a venit costumată? Încercăm să o găsim.

– Nu știu.

– Cred că se presupune că e McGonigal, spune bărbatul cu urechi ascuțite. Aranja un joc de Vârcolac în camera din spate. Dar nu și-a modificat corpul prea mult. Cam varză.

– Bun, îi spune Cyndra lui Isidore. Tu stai aici, iar eu mă duc să o caut. Băieți, el este Isidore, ta na na! Prietenul lui Pixil. Și el e jucător.

– Așa deci, spune bărbatul cu barbă.

Femeia îmbrăcată în piele îi aruncă o privire iscoditoare lui Isidore.

– Isidore, acești tipi puși pe șotii sunt bătrânii zoku. De obicei sunt mai politicoși. Drathdor, Sagewyn și – uitându-se la femeie, Cyndra se înclină ușor – Venerabila. O să aibă grijă de tine. Mă întorc imediat. Mă bucur că ai venit până la urmă!

– Stai jos. Ia o bere, îl îndeamnă Sagewyn, bărbatul cu urechi ascuțite.

Isidore se așază într-unul din fotoliile-sac de pe podea.

– Mulțumesc.

Examinează cutia de bere, nesigur cum ar putea s-o deschidă.

– Pare o petrecere grozavă.

Drathdor pufnește dezaprobator.

– Nu e o petrecere, e un ritual străvechi!

– Îmi pare rău, Pixil nu mi-a spus prea multe. Despre ce e vorba?

– Povestește tu, spune Drathdor uitându-se la Venerabilă. Tu povestești cel mai bine.

– Ea chiar a fost acolo, explică Sagewyn.

– Este modul în care ne cinstim tradițiile, spune Venerabila, care are o voce puternică, de soprană. Acest zoku este foarte vechi, avându-și originile în clanurile de jucători de dinainte de Colaps, spune ea zâmbind. Unii dintre noi își amintesc foarte bine vremurile acelea. Toate astea se întâmplau, înțelegi desigur, chiar înainte ca uploadurile să capete proporții. Concurența era acerbă, așa că trebuia să profiți de orice ocazie ca să câștigi un avantaj în fața vreunei bresle rivale. Am fost printre primii care au experimentat cu mecanisme cuantice economice de colaborare. La început nu erau decât doi *otaku* nebuni care lucrau într-un laborator de fizică și furau qubiți cuplați în capcane cu ioni, pe care îi introduceau în propriile platforme de joc, coordonând raiduri ale breslelor și câștigând o groază de bani în casele de licitații. Se pare că poți face chestii distractive cu această cuplare. *Jocurile* devin bizare. Cum ar fi Dilema Prizonierului cu telepatie. Coordonare perfectă. Noi echilibre de joc. Eram cei mai tari și înotam în munți de aur.

– Încă suntem cei mai tari, spune Drathdor.

– Șșș. Dar acum ai nevoie de cuplare pentru a crea magia. Pe atunci nu existau sateliți de comunicare cuantică. Așa că dădeam petreceri ca asta. Oamenii își cărau qubiții cu ei, cuplându-i cu cât de multă lume puteau, spune Venerabila zâmbind. Iar apoi ne-am dat seama ce puteam realiza combinând planificarea și coordonarea perfectă a resurselor cu interfețele creier–computer.

Atinge ușor cu degetele mânerul sabiei. Este o bijuterie de mărimea unui ou care contrastează cu armura ei ternă; este transparentă, tăiată în mai multe fațete și are o nuanță discretă de violet.

– Am făcut multe alte lucruri de-atunci. Am supraviețuit Colapsului. Am construit un oraș pe Saturn. Am pierdut un război cu Sobornostul. Dar din când în când e bine să ne amintim de unde venim.

– Pixil nu mi-a pomenit nimic din toate astea, spune Isidore.

– Pe Pixil, îl lămurește Venerabila, o interesează mai puțin de unde vine decât încotro se îndreaptă.

– Deci ești jucător? întreabă Drathdor. Pixil ne-a tot zis de jocurile pe care le joci acolo, în Orașul Murdar. Zice că o inspiră pentru ceva la care lucrează ea, așa că sunt curios să aflu mai multe despre materia primă.

– Jocurile pe care le jucăm... unde?

– Ăă, uneori îl numim Orașul Murdar, spune Sagewyn. E o glumă.

– Așa deci. Cred că mă confundați cu altcineva, eu de fapt nu joc nimic...

Venerabila îi atinge umărul.

– Cred că ceea ce vrea să spună tânărul Isidore este că nu consideră că ceea ce face el este de fapt un joc.

Isidore se încruntă.

– Uitați ce este, nu știu ce v-a spus Pixil, dar eu studiez istoria artei. Lumea mă numește detectiv, dar nu este în fond decât o abilitate de a rezolva probleme, atâta tot.

Spunând asta, simte iar cât l-a usturat respingerea tzaddikului.

Sagewyn pare nedumerit.

– Dar cum ții scorul? Cum treci la nivelul următor?

– De fapt, nu prea are de-a face cu asta. Ceea ce contează este... să ajuți victima, să prinzi făptașul, să te asiguri că e adus în fața justiției.

Drathdor pufnește, împroșcându-și berea pe costum.

– Asta e *dezgustător*.

Se șterge la gură cu mănușa.

– Absolut dezgustător. Vrei să zici că ești un fel de meme-zombie toxic? Și Pixil te-a chemat aici? Te *atinge*?

Îi aruncă o privire șocată Venerabilei.

– Nu-mi vine să cred că permiți așa ceva.

– Fiica mea este liberă să facă ce vrea cu viața ei, și cu cine vrea. De altfel, cred că ne-ar face bine să recunoaștem că există o societate umană în afara noastră, în jurul nostru, și că trebuie să conviețuim. E ușor să uităm asta în Tărâm, spune ea zâmbind. Și e sănătos pentru un copil să se joace în mizerie pentru a-și întări imunitatea.

– Stai așa, spune Isidore. Fiica ta?

– Mă rog, spune Drathdor ridicându-se în picioare. Mai bine plec până nu mă molipsesc și eu de niște „justiție".

În timp ce se îndepărtează, lasă în urmă o tăcere incomodă.

– Știi, eu tot nu pricep cum ai putea să ții scorul..., începe Sagewyn.

Venerabila îi aruncă o privire aspră lui Sagewyn.

– Isidore, aș vrea să vorbesc puțin cu tine.

Bătrânul zoku cu urechi ascuțite se ridică și el.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Isidore, spune el făcând cu ochiul. Primul obstacol? întreabă el, desenând un gest ciudat în aer, ca și cum ar evita un pumn. Haide, ia-o încetișor.

– Îmi cer scuze pentru partenerii mei zoku, spune Venerabila. Nu prea au contact cu lumea exterioară.

– Mă simt onorat să vă întâlnesc, spune Isidore. Nu mi-a spus nimic de dumneavoastră. Și nici de tatăl ei. Este și el prin preajmă?

– Poate că n-a vrut să te zăpăcească. Mie îmi place să folosesc cuvântul „mamă", dar este ceva mai complicat. Hai să zicem că a fost un incident în timpul Războiului Protocolului, în care am fost implicată eu și o războminte a Sobornostului, luată prizonieră.

Se uită la inelul de cuplare din mâna lui Isidore.

– Ea ți l-a dat?

– Da.

– Interesant.

– Poftim?

– Bietul de tine. Nu ar fi trebuit să te cheme aici. Ești teribil de dezorientat, oftează ea. Dar poate de asta are nevoie acum: să demonstreze ceva.

– Nu înțeleg.

Încearcă să citească expresia femeii, însă indiciile subtile de gevulot lipsesc. Misterul a fost mereu unul dintre trăsăturile care l-au atras la Pixil. Dar în cazul mamei ei, nu face decât să-l sperie.

– Ceea ce voiam să-ți spun este că nu ar trebui să te aștepți la prea mult din partea fiicei mele. Vezi tu, ea este deja legată de ceva mai însemnat decât ea însăși. Acesta este unul dintre motivele pentru care ți-am spus povestea. Ea experimentează acum, ceea ce e în regulă, și asta ar trebui să faci și tu. Dar voi doi nu sunteți cuplați. Nu vei face niciodată parte din asta. Înțelegi?

Isidore trage brusc aer în piept.

– Cu tot respectul, consider că relația noastră ne privește numai pe noi. Sunt sigur că și ea este de acord cu mine.

– Nu înțelegi, replică Venerabila.

– Dacă încercați să spuneți că nu sunt destul de bun pentru ea..., zice el încrucișându-și brațele. Tatăl meu a fost un Nobil al Regatului. Și trăiam cu impresia că pot deveni membru al unui zoku. Cine știe dacă nu o să mă hotărăsc să fac chiar asta?

– Dar nu o vei face.

– Nu cred că este treaba dumneavoastră să decideți asta.

– Ba este. Acesta este un zoku. Toți suntem unul.

Ochii îi scânteiază.

– Nu te lăsa păcălit de costume. Nu asta este adevărata noastră față. Nici pe *ea* nu ai văzut-o cu adevărat: am făcut-o astfel pentru a o trimite să pășească printre voi și să vă cunoască. Însă pe dinăuntru...

Imaginea Venerabilei se unduiește ca suprafața unei ape și pentru o clipă devine o statuie sclipitoare din milioane de particule de praf jucăușe, în interiorul căreia plutește un chip minunat, înconjurat de bijuterii orbitoare asemenea celei incrustate pe mânerul sabiei, dispuse în jurul ei în constelații complexe. În clipa următoare revine la înfățișarea ei de blondă între două vârste.

– Pe dinăuntru suntem altceva.

Îi atinge ușor mâna lui Isidore.

– Dar nu-ți face griji. Lucrurile își vor urma cursul firesc, spune ea ridicându-se. Probabil Cyndra o să se întoarcă în curând. Bucură-te de petrecere.

Se afundă în mulțime cu sabia atârnându-i la șold, lăsându-l pe Isidore cu ochii la ploaia de pixeli de pe monitoare.

După o vreme, pe Isidore îl bate gândul să bea ceva, așa că gustă berea. E răsuflată și miroase urât, ar prefera vinul, dar cu toate astea apucă să golească două cutii până să-i simtă efectele. Începe să resimtă oboseala de peste zi și aproape adoarme privind monitoarele. Doi alți invitați – un tânăr și o fată machiată ca un cadavru – se așază să joace. După un timp bărbatul se întoarce către Isidore cu un zâmbet timid.

– Bună, spune el. Ai vrea să încerci și tu? Eu nu sunt un adversar pe măsura Domnișoarei Distrugătoare de Lumi de aici.

Fata își dă ochii peste cap.

– Nu-mi spune, faci dragoste, nu război, așa-i? zice ea.

– Exact.

Bărbatul pare ceva mai în vârstă decât Isidore, părând să fie la anii adolescenței marțiene, are trăsături asiatice, o mustață subțire ca un șnur, un costum bine croit și păr negru dat pe spate. Pe umăr are o geantă de piele.

– Deci ce zici?

– Cred că sunt prea beat pentru asta, spune Isidore. Joacă tu.

– Ca să fiu sincer, băutul pare o cale foarte nimerită ca să-mi salvez onoarea. Scuzele mele, domniță. Ne-ai învins.

Fata oftează.

– Atunci asta e. Mă duc să joc Vârcolacul. Oameni pricăjiți!

Îi trimite lui Isidore o bezea.

– Te distrezi? întreabă bărbatul.

– Nu chiar.

– Păcat.

Ridică una din dozele de bere de pe masă și o deschide.

– După cum probabil ai descoperit deja, berea de aici e absolut oribilă. E totul autentic, înțelegi tu.

– Merge, spune Isidore, deschizând și el încă o cutie. Eu sunt Isidore.

– Adrian.

Strângerea de mână a bărbatului este fără îndoială specifică celor din Oubliette. Dar nici măcar nu i se mai pare un detaliu important, având în vedere eliberarea ciudată de gevulot și dulcea amețeală de care e cuprins.

– Așadar, Isidore, ia zi, de ce nu ești în mijlocul mulțimii, dansând și cuplându-te și agățând gagici zoku?

– Am avut o zi foarte ciudată, spune Isidore. Aproape am fost ucis. Am prins un pirat gogol. Sau doi. Cu ciocolată. Cât despre gagici zoku, am deja una. Maică-sa e o zeiță și mă detestă.

– Așa deci, spune Adrian. Mă așteptam mai mult la ceva de genul: *am văzut un tzaddik* sau *am avut visul altcuiva azi-noapte.*

– Aaa, a fost implicat și un tzaddik, spune Isidore.

– Asta sună a poveste pe cinste! Zi mai departe.

Continuă amândoi să bea. I se pare atât de firesc să-i povestească despre ciocolatier. Cuvintele îi curg cu ușurință. Îl face să se gândească la Pixil. *Cât am stat de fapt de vorbă cu adevărat?* Fără gevulotul care să-i țină în frâu gândurile sau limba, se simte ca o piatră săltând pe suprafața unei ape, ușor și liber.

– Cine *ești* tu, Isidore? îl întreabă Adrian după ce și-a terminat povestea. Cum ai ajuns să te implici în toate astea?

– Nu mă pot abține. Simt mereu nevoia să mă gândesc la lucruri pe care nu le înțeleg. Înainte, cutreieram Labirintul și spărgeam lacăte de gevulot doar ca să mă distrez.

– Dar de ce? Ce obții din asta?

Isidore se lasă pe spate, râzând.

– Nu înțeleg oamenii. Am nevoie să *deduc* lucruri. Nu știu de ce oamenii spun sau fac lucrurile pe care le spun și le fac, dacă nu mă gândesc la asta.

– E uimitor, spune Adrian când Isidore se oprește pentru a mai lua o dușcă de bere.

Observă parcă de departe că bărbatul mâzgălește ceva într-un carnețel de modă veche, din hârtie. Asta nu poate însemna decât un singur lucru, iar Isidore, deși cu mintea încețoșată, își dă seama că a făcut o greșeală.

– Ești ziarist, spune el.

Elanul i-a dispărut acum, iar apa înghite piatra care sălta înainte. Își simte capul greoi. Într-o lume cu un sistem perfect de intimitate, există încă lacune analoge, iar publicarea ziarelor este una dintre cele mai profitabile infracțiuni tolerate în Oubliette. Au încercat să-l identifice încă de la primul său caz cu hoții de haute couture. Însă nu au reușit să-i pătrundă gevulotul. Până acum.

– Așa este, sunt ziarist. Adrian Wu, de la *Ares Herald*.

Scoate din geantă un aparat de fotografiat de modă veche – încă un truc pentru a pătrunde dincolo de gevulot. Blițul îl orbește pentru o clipă pe Isidore.

Isidore îl lovește. Sau cel puțin încearcă: sare în picioare și își balansează brațul cu frenezie, însă nu reușește să-l atingă. I se împleticesc picioarele. Apucă cel mai apropiat obiect – monitorul de pe masă – și, cu tot cu el, se prăbușește pe podea cu un duduit. Se chinuie să se ridice în picioare, încercând să-i înșface aparatul lui Adrian.

– Dă-mi-l!

– Cum să nu! Ție și altor cincizeci de mii de cititori, mâine. Știi, am tot încercat să-ți luăm un interviu încă de prima dată când ai fost zărit cu Gentlemanul. Nu vrei să ne spui ceva și despre ea?

– Despre *ea*?

– Sigur, rânjește Adrian. Și se presupune că tu ești detectivul? Umblă vorba că Gentlemanul este o femeie. Și apropo – iat-o și pe domnița serii.

– Bună, scumpule, spune Pixil.

Cu tot cu șocul, furia și ceața provocată de alcool, Isidore se simte totuși topit de duioșie când o vede. Rujul negru îi face zâmbetul îndoit să semene cu o virgulă. Trupul ei mic este îndesat într-o rochie strâmtă cu model cadrilat și cu bretele de piele, care îi accentuează rotunjimea umerilor întunecați exact atât cât trebuie.

– Cyndra mi-a spus că ai ajuns. Mă bucur așa de mult.

Sărutul pe care i-l dă lui Isidore are gust de punci.

– Bună, spune Isidore. Ți-am adus ciocolată, dar a mâncat-o monstrul.

– Vai de mine. Cred că ești beat.

– Mai bine de-atât, spune Adrian. Este celebru.

Face o mică plecăciune în fața lui Isidore, după care dispare în mulțime.

Ora care urmează este cu totul în ceață, iar după o vreme uită de ziarist. E foarte cald, iar tot ce aude de la oricine, fără excepție, sună incredibil de amuzant. Pixil îl duce de la un grup zoku la altul. Vorbesc cu zei cuantici care stau în cerc și se contrazic care dintre ei este un vârcolac. Supereroi palizi în costume de latex nepotrivite îi pun întrebări despre tzaddiki. Îi vine greu să se concentreze la altceva decât la mâna ei mică și caldă atingându-i spatele.

– Putem să căutăm un loc mai retras? întreabă el în sfârșit.

– Sigur. Vreau să mă uit la cuplări.

Găsesc o canapea unde e liniște, mai departe de zona centrală a petrecerii, și se așază. Cuplările sunt spectaculoase. Oamenii își conectează cutiile cu qubiți – rucsacuri cu propulsie, pistoale cu raze și săbii magice – la dispozitive Rube Goldberg uriașe, cu fibre optice și cabluri. Din cauza echipamentului primitiv, cuplările nu reușesc de fiecare dată, dar atunci când izbutesc, arcuri electrice ies din bobine Tesla, se aud efecte sonore asurzitoare și râsete gălăgioase. Mirosul de ozon din aer îl ajută pe Isidore să-și mai limpezească mintea.

– Cred că-mi place mai mult de tine când ești beat de-a binelea, spune Pixil. Tocmai ți-ai recuperat *privirea* ta specifică.

– Ce privire?

– Tocmai deduci ceva.

– Nu-i adevărat.

Se străduiește, însă îi vine greu să gândească. Un soi de furie lichidă i se învârtește prin măruntaie, refuzând să stea locului.

– Ia zi, spune Pixil, răvășindu-i părul. Dacă ghicesc la ce te gândești, o să fii sclavul meu în seara asta.

Isidore dă pe gât restul băuturii din paharul de plastic – un fel de punci exagerat de dulce, cu guarana, pe care l-au primit de la ultimul grup, niște adolescente în costume marinărești. Îi mai ia din moleșeală, dar îl și agită.

– În regulă, zice el. Mă bag.

– Te gândești la tzaddikul tău. Încerci să mă faci geloasă?

– Nu. N-a ieșit bine. Nu o să fiu tzaddik. Dar nu la asta mă gândesc.

– Nu se poate, spune ea cu o expresie de îngrijorare sinceră. Ce altceva mai voia nemernicul ăla? Ești genial. Ai rezolvat cazul cu... chestia aia, nu?

– Da, dar n-a fost destul. Nu-ți face griji. Nu vreau să vorbesc despre asta. Mai ghicește.

Sub refuzul său de a accepta realitatea se cască asemenea unui hău sentimentul eșecului.

– Bine, spune ea mângâindu-i mâna și gâdilându-i palma cu degetul arătător. Te gândești care ar fi cea mai eficientă modalitate de a mă duce în pat în cel mai scurt timp posibil?

– Nu.

– Nu? întreabă ea, pufnind în glumă, ca și cum s-ar simți jignită. Atunci poate că ar trebui să chemi un taxi, Domnule Detectiv. De ce *nu* te gândești la asta? Eu o fac.

– Mai ai dreptul la o încercare, spune Isidore.

– Să vedem, spune Pixil cu un aer serios, apăsându-și tâmplele cu degetele și închizând ochii. Te gândești la...

– N-ai voie să trișezi cu qupturi sau gevulot, spune Isidore.

– Glumești? Eu nu trișez niciodată, spune ea ţuguindu-și buzele. Aș zice că te gândești la Adrian și de ce l-am invitat aici și de ce am rugat-o pe Cyndra să te etaleze în fața bătrânilor și de ce te urăște biata mea mamă-de-cuplare, spune ea cu un zâmbet blajin. Cam așa ceva? Tu chiar mă crezi așa stupidă?

– Da, spune Isidore. Adică nu. Ai dreptate. Deci de ce ai făcut toate astea?

Furia începe să i se coaguleze într-un nod compact în piept. Tâmplele îi pulsează.

– Ești drăguț când ești confuz.

– Spune-mi!

– Sclavii nu au dreptul să facă revendicări. Am câștigat, spune Pixil.

– Nu am chef de joacă acum. De ce?

– În primul rând, voiam să mă fălesc cu tine, spune ea luându-i mâna în poală.

– Să te fălești cu mine? Am reușit să-i *jignesc* din primele cinci minute. Iar mama ta chiar mă urăște.

– Mamă-de-cuplare. Nu, nu te urăște. Încearcă doar să mă protejeze. Sunt primul copil creat pe Marte, înțelegi tu, cu compatibilitate pentru gevulot, punte între două lumi, bla bla bla. Și *tot* sunt șocați că prietenul meu este unul de-ai voștri. *Merită* să fie jigniți puțin. Ei încă mai trăiesc cu impresia că o să ne întoarcem pe Jupiter într-o bună zi, deși nu a mai rămas nimic acolo decât pulbere și drone ale Sobornostului care o înghit. Acum trăim aici, dar nimeni altcineva nu vrea să o accepte.

– Așadar, spune Isidore, m-ai folosit.

– Bineînțeles că te-am folosit. E un joc. Alocarea optimă a resurselor nu e o glumă. Facem ceea ce este cel mai bine unii pentru ceilalți, așa funcționează lucrurile, nu putem evita asta. În cazul de față, să mă răzvrătesc puțin este cel mai bun lucru pe care îl pot face.

– Deci nu te răzvrătești cu adevărat, nu?

– Haide, fii serios, spune ea. Tu faci asta cu ceilalți *tot timpul*. Te pricepi la asta. De ce crezi că ești prietenul meu? Pentru că sunt un *puzzle* pentru tine. Nu mă poți descifra ca pe *ceilalți*. Te-am văzut cum vorbești cu unii oameni, cum le spui ceva, dar de fapt nu ești *tu*, e doar ceva ce ai *dedus*. Să nu-mi spui că nu e un joc și pentru tine.

– Nu e doar un joc, spune Isidore. Astăzi am fost la un pas de moarte. O fată și-a ucis tatăl într-un mod oribil. Lucruri de genul ăsta se întâmplă, iar cineva trebuie să le *rezolve*.

– Și ajută la ceva dacă le rezolvi?

– Mă ajută pe mine, spune Isidore încet. Știi asta.

– Da, știu. Și m-am gândit că ar trebui s-o afle și alții. Faci un lucru nobil și cineva ar *trebui* să țină scorul. Așa că l-am invitat pe Adrian aici, unde poate să vorbească cu tine fără tâmpenia aia de gevulot. O să te ajute să devii celebru.

– Pixil, ai făcut un lucru necugetat. O să intru în mari belele din cauza asta. Crezi că poți pur și simplu să decizi de ce am eu nevoie? Nu fac parte din zokul tău. Cu mine nu merge așa.

– Nu, nu merge, spune Pixil. Cu zoku nu am de ales.

Își atinge bijuteria zoku incrustată la baza gâtului, unde i se întâlnesc claviculele.

– Cu tine o fac pentru că vreau.

În adâncul său știe că minte, însă într-un fel nu contează, și o sărută oricum.

– Știi, spune ea, până la urmă ai pierdut pariul. Haide, am să-ți arăt ceva.

Pixil îl ia de mână și îl conduce către o ușă simplă care nu se afla acolo cu o clipă în urmă. În timp ce-i trec pragul împreună, în spatele lor se aprind din nou arcuri electrice de cuplare.

Pentru un moment, simte o altă discontinuitate.

Pătrund într-un spațiu vast, cavernos, plin de cuburi negre de diferite dimensiuni, pornind de la un metru cub până la mărimea unei case, stivuite unele peste altele. Pereții, podeaua și tavanul – aflat undeva foarte, foarte sus – sunt albe și într-u câtva luminiscente. Iluminația o face până și pe Pixil să pară palidă.

– Unde suntem? întreabă Isidore, iar vocea lui provoacă un ecou straniu.

– Știi că noi suntem mercenari, da? Jefuim. Ei bine, ăsta e locul unde ținem prada.

Pixil îi dă drumul la mână și aleargă înaintea lui, atingând unul din cuburi, care devine instantaneu transparent. În interior se află o bestie ciudată, scânteietoare, ca un șarpe cu pene, încolăcindu-se în aer, prizonieră într-o cușcă de lumină. O bulă spime plutitoare îl informează că este vorba despre un vierme Langton, capturat

pe coclaurile virtuale mai sălbatice ale Tărâmului, căruia i s-a conferit formă fizică.

Pixil râde.

– Poți găsi aproape *orice* aici.

Aleargă de colo până colo, atingând cuburile.

– Hai să explorăm!

Dau peste ouă de sticlă, ceasuri antice și dulciuri de odinioară, de pe Pământ. Isidore descoperă o navă spațială străveche într-unul din cuburile mai mari. Arată ca dintele murdar al unui uriaș, cu suprafața ceramică albă acoperită de pete maronii. Pixil deschide un cub plin cu costume de teatru și, râzând, îi îndeasă o pălărie pe cap lui Isidore.

– Nu o să se supere dacă ne găsesc aici? întreabă Isidore.

– Nu-ți face griji, sclavule, spune Pixil cu un zâmbet ghiduș.

Trage costumele jos și le adună pe podea într-un morman gros, fredonând singură.

– Ți-am zis eu: optimizarea resurselor.

Își încolăcește brațele în jurul gâtului său și îl sărută intens. Hainele i se dizolvă sub propria atingere. Îl trage în jos, în cuibul de mantii și rochii. Furia se scurge din el, iar înlăuntrul său nu mai rămâne loc decât pentru forma ei.

Interludiu

BUNĂTATE

Ca în fiecare zi de Sol Solis, Xuexue vine în grădină pentru a-i zâmbi robotului roșu.

Robotul stă singur, departe de grupurile de mașinării surprinse în poziție de luptă, aranjate pe tabla de marmură cu pătrate albe și negre. Aspectul său este, de asemenea, puțin diferit: are silueta roșie, suplă, a unei mașini sport, acoperită de un strat de rugină, și un căluț strălucitor în vârful coifului.

Xuexue se așază în fața lui pe un scăunel pliant, privește direct către deschizătura neagră din coiful lui și zâmbește, încercând să stea cât mai nemișcată. Recordul ei este de două ore. Partea cea mai dificilă este să păstreze și *sentimentul* zâmbetului. Azi e ușor: a avut o zi bună cu copiii la grădiniță. Micii împărați și împărătese din Oubliette – cumpărați scump cu Timp de către părinții lor și răsfățați în consecință – pot fi dificili, însă au și ei momentele lor mai bune. Poate că astăzi își va doborî propriul record.

– Mă scuzați..., spune o voce.

Făcând un efort, Xuexue își înăbușă impulsul de a se încrunta și zâmbește în continuare, fără să se întoarcă să vadă de unde a venit vocea.

Simte o mână atingându-i umărul și tresare. *Fir-ar să fie.* Ar fi trebuit să-și închidă gevulotul, dar asta ar fi anulat zâmbetul.

– Încerc să mă concentrez, spune ea mustrătoare.

Un tânăr o privește amuzat. Are păr negru-tăciune, ușor bronzat, sprâncene negre, arcuite deasupra unor pleoape grele. E îmbrăcat de parcă s-ar duce la o petrecere, cu un blazer și pantaloni eleganți și niște ochelari de soare cu lentile albastre care să-l protejeze de razele orbitoare ale lui Phobos.

– Îmi cer scuze, spune el cu o urmă de voioșie în glas. Ce anume am întrerupt?

Xuexue oftează.

– Nu ai înțelege oricum.

– Pune-mă la încercare.

Își scoate ochelarii și o privește pe Xuexue cu o expresie curioasă. Tenul lui este puțin cam prea perfect, are un stil diferit față de corpurile standard din Oubliette. Zâmbește, însă are o privire neatentă, ca și cum ar asculta mai multe conversații în același timp.

– Îi zâmbesc gladiatorului roșu de aproape un an, cel puțin o oră pe săptămână, răspunde ea.

– De ce?

– Știu o teorie conform căreia există gogoli lenți în ei, zice ea. Un vechi joc din Regat. Pentru ei, aceasta este o bătălie crâncenă. Luptă pentru propria libertate. Știi că se mișcă, dacă îi privești destul timp? Așa că m-am gândit că și ei ne văd pe noi. Dacă stăm neclintiți. Ca și fantomele, poate.

– Înțeleg, remarcă el mijind ochii la roboți. Nu cred că aș avea suficientă răbdare pentru asta. Și de ce l-ai ales tocmai pe acela?

– Nu știu, spune ea, pare singuratic.

Tânărul atinge platoșa robotului.

– Nu crezi că e posibil ca mai degrabă să-i distragi atenția, iar apoi să piardă lupta? Și să nu-și recâștige niciodată libertatea?

– Regatul nu mai există. Sunt liberi de aproape o sută de ani, zice ea. Cred că ar trebui să-i anunțe și pe ei cineva.

– E un gând frumos, remarcă el, după care îi oferă mâna. Eu sunt Paul. Cu toate străzile astea mișcătoare, m-am cam rătăcit. Speram să-mi poți arăta pe unde este ieșirea.

Prin gevulotul său rudimentar de vizitator se strecoară o urmă de emoție: o frământare, o greutate, o vină. Xuexue își imaginează bătrânul mării stând în spinarea lui. Este un sentiment foarte familiar. Și deodată i se pare mai important să vorbească cu acest străin decât să-i zâmbească robotului.

– Sigur că pot, admite ea. Dar de ce nu mai rămâi un pic? Ce te aduce în Oubliette?

În timp ce vorbește, concepe un contract de gevulot în minte, pe care i-l oferă lui Paul.

– Ce-i asta?

– Nimeni altcineva nu-și va aminti și nu va ști ceea ce vom spune noi aici, răspunde ea. Chiar și eu voi uita, dacă nu cumva îmi permiți tu să-mi amintesc, spune ea zâmbind. Așa merg lucrurile aici, unde nu e nevoie să fii un străin.

– E ca și cum ai avea un confesional portabil.

– Cam așa ceva.

Paul se așază pe jos lângă Xuexue și privește robotul.

– Știi, se întâmplă rar să întâlnești o persoană cu adevărat altruistă. E un lucru admirabil ce faci.

Xuexue zâmbește.

– Nu te consideri o persoană altruistă?

– Am luat o cotitură diferită pe autostrada evoluției, am regresat. Sunt undeva între dinozauri și păsări.

– Niciodată nu e prea târziu, spune ea. Mai ales aici.

– Ce vrei să zici? întreabă el.

– Suntem în Oubliette. Locul uitării. Aici este posibil să întâlnești un tiran din Regat sau un lider al Revoluției și nici măcar să nu afli. Sau să te așezi lângă cineva și mai detestabil, așa ca mine, suspină ea.

El o privește cu ochii mari. Ea își exfoliază gevulotul ca și cum ar curăța o ceapă și îi oferă o amintire.

Xuexue vindea nemurire. Mergea în orașe și sate devastate de cutremure sau alunecări de teren, sau în sate de pescari așezate pe malul unor lacuri secate. Se uita la creierele copiilor cu ajutorul

scanerului ecograf din telefonul ei și le vorbea părinților disperați despre viața fără de trup. Le arăta copiilor videoclipuri din Rai, unde zei și zeițe vorbeau despre viață eternă, ca niște grădinari de programe. Copiii râdeau și o arătau cu degetul. În fiecare sat se găseau câțiva care voiau să o urmeze. Ea îi aduna în camioane automate cu ajutorul dronelor companiei și îi ducea la Porțile Iridescente ale Raiului.

Porțile constau din niște barăci construite în grabă în deșertul Ordos, acoperite cu prelate de camuflaj. Latrinele miroseau urât. Paturile de campanie erau murdare.

În primele două săptămâni nu aveau duș, însă Xuexue și ceilalți instructori – majoritatea doar niște chipuri pe ecranele de afișaj ale dronelor teleghidate – spuneau că nu contează, că în curând aveau să depășească nevoile trupului.

Prima etapă a transformării avea loc în clasă. Copiii purtau căști care le provocau mâncărimi și care le transmiteau mașinăriilor companiei gândurile lor. Xuexue îi supraveghea pe parcursul asprului antrenament: ore întregi de programare, de formare a unor grupuri de cod și a unor secvențe de simboluri în minte, primind șocuri orgasmice de plăcere prin stimulatorul magnetic transcranial al căștii pentru fiecare succes și fiind supuși unui mic iad dacă erau prea leneți sau eșuau. În clasă nu se vorbea, se auzea numai un cor de strigăte de agonie și extaz.

De obicei, erau pregătiți în șase săptămâni, rămânând cu arsuri permanente pe capul ras, cu tâmplele scobite și cu ochii pe jumătate închiși, zbătându-li-se ca în faza de somn REM. Apoi îi ducea unul câte unul la Doctorul Ceresc, spunându-le că urmau să-și primească imediat neprețuita porție de nemurire. Niciunul nu se mai întorcea din cortul Doctorului. Serile, Xuexue se conecta la satelitul companiei prin sistemul de transmitere a datelor superdense pentru a le trimite petabyții recoltați de la creierele tinere, gogoli proaspeți care să toarcă șiruri de cod în fermele de software din *cloud*.

După aceea își îngăduia un scurt răgaz de inconștiență, obținută cu un vin ieftin de orez și cu drugware, înainte de a ieși din nou în lume.

După zece ani de muncă pentru companie va primi ea însăși adevărata nemurire. Un upload Moravec de înaltă precizie, fără nicio fisură a conștiinței, o operație lentă prin care neuronii ei vor fi înlocuiți, unul câte unul, cu simulări artificiale: o autentică transformare în ceva digital. Un Tărâm creat de ea însăși, în *cloud*.

Avea să merite efortul, își spunea ea.

Tocmai sosise cu un nou grup de recruți, când o puzderie de drone uruitoare au împânzit văzduhul, venind din vest, ca un nor furios, incendiind totul în cale. Pentru o clipă, privind încremenită la distrugerea Porților, i s-a părut totul firesc. Apoi, cuprinsă de groaza neagră a morții, a făcut singurul lucru care îi stătea în putință: a fugit în cortul Doctorului.

Înăuntru, a experimentat o a doua naștere, din care nici până în ziua de azi nu-și mai amintește nimic, în afară de o mare de puncte roșii, o clemă strângându-i craniul, un sunet ca un scrâșnet.

Xuexue deschide ochii. Amintirea se scurge din ea ca un jet de apă rece. Paul se holbează la ea cu ochii larg deschiși.

– Ce s-a întâmplat după aceea? șoptește el.

– Nimic, pentru multă vreme, spune ea. Am fost adusă aici odată cu miliardele de gogoli ai Regelui. M-am trezit ca Tăcut. Revoluția mi-a prins bine. Chiar am creat ceva nou. Am creat un loc fără mici nemuritori.

Privind robotul, adaugă:

– Presupun că încă încerc să mă revanșez pentru ei. Nu va fi niciodată suficient, dar e bine să încerc. Câte un lucru, pe rând.

– Poate că este suficient, spune Paul, zâmbindu-i, de data aceasta cu o căldură sinceră în ochi. Mulțumesc.

– N-ai pentru ce, spune Xuexue. Eu sunt aici în fiecare săptămână. Mai treci să mă vezi dacă te hotărăști să rămâi.

– Mulțumesc, spune Paul. Poate voi face asta.

Stau amândoi și privesc împreună robotul. Încetul cu încetul, ei îi revine zâmbetul. Ascultă respirația tânărului alături. Poate că astăzi își va doborî recordul.

6

HOȚUL ȘI PAUL SERNINE

– Timp, doar un strop de Timp, vă rog, domniță...

– O să devin Tăcut pentru a treia oară, mi-am plătit datoriile, vă rog, ajutați-mă...

– Sunt un meșteșugar, sunt croitor, vă ofer mintea mea pentru un strop de Timp, o puteți vinde la un preț bun...

Mieli se luptă să înainteze în mulțimea de cerșetori de Timp. Unii sunt goi ca primul cu care s-a confruntat, alții arată ca orice alt trecător de pe Bulevard, însă toți au aceleași foame și disperare în privire. Unii poartă măști și glugi. Se împing unii pe alții ca să ajungă la ea, ca un inel răsucit format de trupuri care se înalță unele peste altele ca niște valuri învolburate, strângându-se în jurul ei. Câțiva dintre gogolii ei de apărarare mai autonomi încep să se trezească. *Trebuie să scap de aici până nu mă dau de gol.*

Împinge un cerșetor într-o parte, îl lovește pe altul cu umărul: cad la pământ, într-o degringoladă de membre. Se grăbește să treacă de ei. Unul din cerșetorii de pe jos o apucă de picior. Cade. Se lovește la un cot în impactul dureros cu asfaltul. Un braț începe să-i strângă gâtul ca într-o menghină. O voce îi șuieră la ureche:

– Dă-ne Timp, cățea extraplanetară ce ești, dacă nu, o să avem noi grijă ca Oamenii de la Resuscitare să nu te mai poată aduce înapoi pe lumea asta.

– Ajutor! strigă ea.

I se împăienjenește privirea, iar tâmplele încep să-i pulseze. Metacortexul ei se trezește și îi amortizează durerea, încetinește timpul și începe să-i trezească și restul sistemelor. Ar fi atât de ușor să mături din cale toată gloata asta ca pe niște păpuși de cârpă...

Simte o boare de vânt. Strânsoarea din jurul gâtului ei dispare. Cineva țipă, iar în agora se aude ecoul unor pași care aleargă. Deschide ochii.

În aer, la doi metri deasupra pământului, plutește un bărbat în negru și argintiu, cu pantofii perfect lustruiți, ținând în mână un baston. Un vânt viu dansează în jurul lui, o undă de căldură, îmbibată de mirosul de ozon care trădează prezența ceții utilitare. *Nu ar trebui să aibă asta aici,* își spune ea.

Mâini plăsmuite din valul de căldură țin cerșetorii mascați la pământ – nenumărați naniți, creând structuri invizibile, extensii ale membrelor bărbatului învești mântat în negru. Ceilalți cerșetori o iau la goană pentru a scăpa dincolo de granița agorei, unde se transformă în ceată de gevulot și dispar în mulțime.

– Vă simțiți bine? întreabă bărbatul, cu o voce ciudată, hârâitoare.

Coboară lângă Mieli, iar pantofii săi lovesc marmura cu un sunet ascuțit. Poartă o mască lucioasă de metal care îi acoperă capul: Mieli este aproape convinsă că este o bulă cuantică. Îi întinde o mână acoperită de o mănușă albă, pe care Mieli o apucă, acceptându-i ajutorul pentru a se ridica în picioare.

– *Un tzaddik. Nemaipomenit.*

Baza de date a Sobornostului pe care a studiat-o pe drum conținea detalii sumare despre justițiarii din Oubliette. Sunt activi de aproximativ două decenii și au în mod evident acces la tehnologie provenită din afara planetei Marte. Vasilevii Sobornostului – agenți infiltrați – care operează în colaborare cu piratii gogol, presupun că au o legătură cu colonia zoku înființată pe planetă după Războiul Protocolului.

– Da, mă simt bine, spune Mieli. Sunt doar puțin ametită.

– *Vai, vai,* comentează *Perhonen. Ce avem noi aici? Un prinț chipeș călare pe un cal alb?*

– *Termină cu prostiile și vezi mai bine cum să procedez ca să nu mă dau de gol.*

– Haideți să plecăm din agora până nu sosesc ziariștii, zice tzaddikul, oferindu-i brațul lui Mieli.

Mieli constată cu surprindere că îi tremură puțin picioarele, așa că îi acceptă brațul și se lasă condusă înapoi către umbra cireșilor și larma Bulevardului Persistent. Unii oameni – majoritatea turiști – privesc scena, însă tzaddikul face un gest, iar Mieli își dă seama că se află din nou sub mantaua intimității.

– Mulțumesc, spune ea. Ziariști?

– Da, de obicei urmăresc foarte atent tot ce se întâmplă în agore. La fel ca și noi. Și la fel fac și cerșetorii în căutare de pradă ușoară, după cum ați aflat pe propria piele.

Gesticulează cu bastonul spre atacatorii mascați de pe jos.

– Ce se va întâmpla cu ei?

Tzaddikul strânge din umeri.

– Depinde de ce va hotărî Vocea. Probabil un regim de Tăcere timpuriu sau extins, dar asta era soarta care îi aștepta oricum.

Vocea lui corală trădează o notă ciudată de mânie.

– Mă tem că acesta este prețul pe care îl plătim pentru celelalte lucruri bune pe care le avem aici.

Apoi își scoate pălăria și face o plecăciune.

– Scuzați-mă, permiteți-mi să mă prezint: Gentlemanul – acesta este un *nom de guerre* care mi-a fost încredințat – la dispoziția dumneavoastră. Sper că ziua nu v-a fost iremediabil compromisă.

– *Flirtează cu tine,* spune *Perhonen. Incredibil, chiar flirtează.*

– *În niciun caz. Nici măcar nu are față.*

Simțindu-se gâdilată, Mieli își dă seama că tzaddikul o scanează. Nu există pericolul să pătrundă până la straturile de camuflaj pe care le ascunde dincolo de gevulot, însă este un alt indiciu că localnicii nu sunt chiar atât de primitivi.

– *Nici eu nu am față, dar asta nu m-a împiedicat până acum.*

– Lasă asta. Ce fac acum? Nu mă pot conecta la sistemele hoțului în timp ce mă scanează ăsta.

– E un samaritean, așa că cere-i ajutorul. Menține-ți acoperirea, prostuțo. Încearcă să fii și tu drăguță o dată-n viață.

Mieli încearcă să zâmbească și să se gândească la ce ar spune identitatea ei de acoperire – o turistă venită din habitatul unei centuri de asteroizi.

– Sunteți polițist, nu-i așa? Administrator de rețea?

– Cam așa ceva.

– Eram împreună cu un prieten atunci când... au apărut. M-am rătăcit de el și habar nu am cum să-l găsesc.

Poate că nava are dreptate: hoțul nu e singurul care se pricepe la inginerie socială.

– O, înțeleg. Și nu știți cum să folosiți co-amintiri pentru a-i trimite un mesaj? Nu ați împărtășit gevulot pentru a ști în permanență unde vă aflați? Bineînțeles că nu. E o situație deplorabilă: Tăcuții de la vamă țin cu strictețe să vă despoaie de toată tehnologia proprie, însă nu vă arată cum trebuie cum s-o folosiți pe a noastră.

– Voiam doar să vizităm atracțiile turistice, spune Mieli. Să vedem Palatul Olympus și poate să mergem la o vânătoare de phoboi.

– Uitați ce putem face, spune Gentlemanul. Vom arunca o privire la memoria agorei – uite așa.

Pe ea pune stăpânire o senzație neașteptată, ca aceea pe care o ai atunci când găsești în sfârșit cuvântul care-ți stătea pe limbă. Mieli își amintește să fi văzut agora de sus, incredibil de detaliat, și știe că-și poate aminti fiecare chip din mulțime. Are o amintire clară a hoțului fugind de-a curmezișul agorei.

– O! exclamă Gentlemanul.

Mieli primește o solicitare bruscă de gevulot din partea lui pentru a-i uita reacția. O acceptă: metacortexul ei o va stoca oricum. Pune un semn de carte pentru a o revizita mai târziu. *Ciudat.*

– Aș putea încălca regulile puțin pentru a vă ajuta să-l găsiți. Noi, tzaddikii, avem niște resurse... speciale.

Tzaddikul deșurubează vârful bastonului. O mică sferă de ceață utilitară țâșnește afară ca un balon de săpun. Plutește în aer lângă Mieli și începe să strălucească.

– Asta ar trebui să rezolve problema: urmați licuriciul și o să vă conducă la el.

– Mulțumesc.

– Cu mare plăcere. Încercați să nu mai intrați în bucluc.

Tzaddikul își scoate din nou pălăria și, înconjurat de un val de căldură, se ridică în aer.

– *Vezi? Nu a fost așa de greu, nu?* intervine *Perhonen.*

– Îmi pare rău, spun eu, dar nu știu despre cine vorbești.

Blochez solicitarea de gevulot a grădinarului, sau cel puțin asta *cred* eu. Interfața de gevulot pe care o pun la dispoziția vizitatorilor nu este menită să facă față tuturor subtilităților interacțiunilor cotidiene din Oubliette, ci doar să le ofere câteva setări de bază care variază de la împărtășire nelimitată la intimitate impenetrabilă. Am o vagă amintire a unui autentic simț al intimității, în comparație cu care ceea ce am acum pare vedere monocromă.

– Probabil că indivizii care ți-au proiectat corpul au același star de cinema preferat, spune grădinarul. Semeni leit cu un tip care venea pe aici cu prietena lui. O fată foarte frumușică.

Mă dau jos încet de pe robot.

– Oricum, ce căutai acolo sus? întreabă el cu o expresie derutată.

– Voiam doar să am o perspectivă mai largă asupra tablei de joc, îl lămuresc eu. Sunt un împătimit al jocurilor, s-ar putea zice.

Mă scutur de praful de pe sacou.

– Tu îngrijești toate florile de aici? E foarte frumos.

– Eu sunt ăla.

Își bagă degetele mari pe sub bretelele salopetei, ca niște cârlige, și zâmbește până la urechi.

– Ani întregi de muncă. A fost mereu un loc pentru îndrăgostiți. Eu sunt prea bătrân pentru asta – după câteva ture ca Tăcut, nu-ți mai arde de așa ceva –, dar tot îmi place să țin locul îngrijit pentru tineri. Ești în vizită?

– Da.

– Ai un ochi bun; ăsta e genul de loc pe care majoritatea turiștilor nu l-ar găsi. Pare să-i placă și prietenei tale.

– Ce vrei să spui cu asta... aah.

Mieli stă la umbra unuia dintre roboții mai mari, cu un licurici plutindu-i deasupra capului.

– Bună, dragul meu, salută ea.

Mă încordez, așteptându-mă să fiu propulsat în infern. Însă îmi aruncă doar un zâmbet glacial.

– Te-ai rătăcit? o întreb. Mi-a fost dor de tine.

Îi fac cu ochiul grădinarului.

– Mai bine vă las singuri. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, zice grădinarul și se evaporă, dispărând printre ruinele roboților.

– Mai știi, îl apostrofează Mieli, acum ceva vreme ai spus că o să ne comportăm ca niște profesioniști.

– Pot să-ți explic...

Nici măcar nu văd pumnul venind, ci doar simt un impact brusc în nas, calculat cu precizie pentru a-mi provoca durere maximă fără a-mi rupe osul. Mă izbesc cu spatele de robot. Apoi urmează un șir de lovituri cu piciorul, care îmi golesc plămânii de aer și fac să-mi ia foc plexul solar. Iar la final, lovituri ușoare cu pumnii în obraji și una care îmi zdruncină falca. Fidel până la capăt parametrilor săi cruzi, trupul meu abia își mai trage răsuflarea și mă face să mă simt disociat, în mod bizar, ca și cum aș vedea din afară mișcările imposibil de rapide ale lui Mieli.

– *Așa* arată profesionalismul meu, șuieră ea. În kotoul meu din Oort nu se punea prea mare preț pe explicații.

– Mersi, abia reușesc eu să articulez. Că nu ai apăsat butonul care mă trimite în iad.

– Asta pentru că ai găsit ceva.

Pare că privește în depărtare – un indiciu că analizează amintirile recente ale acestui trup.

– Hai să vedem, spune ea întinzând mâna.

Îi dau Ceasul. Se joacă cu el, gânditoare, aruncându-l în sus și prinzându-l.

– În regulă. Scoală-te. O să vorbim despre asta mai încolo. Vizita s-a terminat.

– Știu că intenționezi să-l furi înapoi, spune ea în taxiul-păianjen ce ne duce înapoi la hotel.

Pare să-i facă plăcere drumul. Picioarele diamantine și telescopice ale vehiculului ca o caleașcă ne poartă pe deasupra acoperișurilor Labirintului.

– Poftim?

– Da, acum pot să identific semnalele. M-ai păcălit de două ori cu șmecheria ta de hoț de buzunare, dar nu se va mai întâmpla.

– Scuze, e un reflex. Presupun că asta face ca provocarea să fie mai interesantă, zic eu masându-mi fața care încă mă ustură. Cât îi trebuie trupului ăstuia să se vindece?

– Atât timp cât hotărăsc eu.

Se lasă pe spate.

– Și până la urmă, care-i treaba cu furatul?

– E...

E un instinct, îmi vine să spun. *E ca și cum aș face dragoste. Mă face să devin mai mult decât sunt. E artă.* Dar nu ar înțelege, așa că pur și simplu repet gluma arhicunoscută:

– Înseamnă respectarea proprietății celorlalți. O fac proprietatea *mea* ca s-o pot respecta cum trebuie.

După asta nu mai scoate niciun cuvânt. Admiră pe fereastră priveliștea care saltă pe lângă noi.

Hotelul este o clădire masivă aflată în apropierea portului de planoare în care am sosit din stația-vrej. Avem niște camere mari la unul din etajele superioare, care costă o cantitate impresionantă de Timp, dar care nu sunt decorate suficient de opulent pentru gustul meu (sunt pline de muchii lucioase și suprafețe de sticlă în stilul decoratorilor Xanteeni), dar cel puțin avem un faber, așa că-mi pot înlocui hainele.

Doar că nu apuc să fac asta. Îmi arată masa mică și scaunul din fața balconului.

– Stai jos.

Așază Ceasul în fața mea.

– Povestește. Pentru numele Omului Întunecat, spune-mi ce s-a întâmplat în agora.

Își încleștează și-și descleștează pumnul. Înghit în sec.

– În regulă. M-am văzut pe mine însumi.

Ridică o sprânceană.

– Nu a fost o altă amintire, nu ca aceea de pe navă. O fi fost vreun soi de construct de gevulot: l-a mai văzut și altcineva în afară de mine. M-a condus la grădină, așa că se pare că suntem pe drumul cel bun.

– Se poate. Nu ți-a trecut prin minte să mă informezi și pe mine? Mai am vreun motiv să nu te mai scap din ochi de acum înainte? Sau să nu-i recomand angajatorului meu să scoatem mănușile de mătase și să aplicăm o abordare mai... directă cu creierul tău?

– S-a întâmplat totul foarte... brusc.

Mă uit la Ceasul de pe masă, care sclipește în lumina soarelui, și observ din nou inscripția de pe margine.

– Am avut sentimentul că e ceva... intim.

Îmi apucă fața între degetele ei incredibil de puternice și o ridică spre ea. Mă privește drept în ochi fără să clipească, cu ochii ei verzi plini de mânie.

– Atâta vreme cât ne aflăm în asta împreună, *nu există nimic intim*. Pricepi? Dacă am nevoie să știu, îmi vei povesti fiecare amintire din copilărie, fiecare fantezie pe care ai avut-o în timp ce te masturbai, fiecare moment jenant din adolescență. E clar?

– Mă întreb totuși, pronunț eu încet și cu grijă, dacă există ceva care îți afectează *ție* profesionalismul. Și aș menționa în punctul ăsta că nu eu sunt cel care a făcut-o de oaie în timpul evadării din Închisoare. Eu sunt cel care ne-a scos teferi din toată tărășenia.

Îmi dă drumul și se uită pe fereastră pentru o clipă. Mă ridic de pe scaun și îmi iau ceva de băut de la faber – coniac din epoca Regatului – fără să-i ofer și ei un pahar. Apoi examinez din nou Ceasul. Simbolurile zodiacului sunt așezate într-un tabel de șapte pe șapte: Marte, Venus și altele pe care nu le recunosc. Și dedesubt,

cu litere cursive: *Lui Paul, cu dragoste, de la Raymonde.* Și din nou cuvântul acela, Thibermesnil, cu litere arămii.

– *Ai putea să faci niște cercetări în legătură cu astea?* îi șoptesc eu lui *Perhonen. Cel puțin tu încă mai vorbești cu mine fără să mă lovești, nu-i așa?*

– *N-am nevoie să te lovesc,* spune nava. *Am lasere. O să văd ce găsesc.*

Mi-a vorbit neobișnuit de scurt și la obiect, ceea ce nu mă surprinde. Îmi spun că fața îmi arde doar din pricina coniacului.

– În regulă, spune Mieli. Hai să vorbim despre obiectul acesta pe care l-ai furat.

– Găsit.

– Nu contează.

Îl ridică de pe masă.

– Spune-mi ce știi despre el. Informațiile pe care le am din Oubliette fără îndoială nu mai sunt de actualitate.

Tonul ei este lipsit de culoare. O parte din mine își dorește să spargă din nou acel strat glacial de protecție, oricât de periculos ar fi, ca să văd cât de adânc pot pătrunde.

– E un Ceas. Un dispozitiv care stochează Timp ca monedă cuantică – stări cuantice imposibil de falsificat sau de copiat, cu durate de viață finite; este protejat împotriva tentativelor de imitație; măsoară timpul pe care un cetățean din Oubliette îl are la dispoziție într-un trup omenesc. Este, de asemenea, răspunzător pentru canalul cifrat prin care cetățeanul respectiv poate accesa exomemoria. Un dispozitiv foarte personal.

– Și tu crezi că ți-a aparținut ție? Are răspunsul la ceea ce ne trebuie nouă?

– Poate. Dar ne lipsește ceva. Ceasul în sine e inutil fără codurile publice de gevulot din creier.

Mieli lovește ușor cadranul cu unghia.

– Așa deci.

– Funcționează în felul următor: exomemoria stochează date – toate datele – care se acumulează în Oubliette, mediul înconjurător, simțurile, gândurile, totul. Gevulotul controlează cine poate accesa

datele și ce anume poate fi accesat, în timp real. Nu este vorba doar de o pereche de chei – una publică și una privată –, ci e o ierarhie nebunească, asemenea unor cuiburi închise unele într-altele, un arbore de puncte nodale, în care fiecare ramură poate fi descuiată doar de punctul nodal de la rădăcină. Când cunoști pe cineva, stabiliți de comun acord ce puteți împărtăși, ce poate ști despre tine, ce anume vă veți aminti mai târziu.

– Sună complicat.

– Chiar este. Marțienii au un *organ* specializat pentru asta, spun eu ducându-mi degetul la frunte. Un simț al confidențialității. *Simt* ce împărtășesc, ce este confidențial și ce nu e. Și mai au ceva care se numește co-amintire: împărtășirea amintirilor cu ceilalți, pur și simplu oferindu-le cheia potrivită. Noi avem versiunea rudimentară. Vizitatorilor le dau puțină exomemorie și interfața corespunzătoare, suficient de bine definită. Dar noi nu avem mijloacele necesare pentru a citi nuanțele subtile.

– Și *de ce* au un asemenea sistem?

Ridic din umeri.

– Motive istorice în principal, deși nu se știu prea multe despre ce anume s-a întâmplat exact aici după Colaps. Versiunea comun acceptată este că *cineva* a adus aici un miliard de gogoli pentru un proiect particular de terraformare și s-a autointitulat Rege. Asta până când gogolii s-au răzvrătit. În orice caz, sistemul cu gevulot este aproape singurul motiv pentru care Sobornostul nu a înghițit încă locul acesta. Solicită prea mult efort să stea să decripteze totul.

– *În regulă,* intervine *Perhonen. Îmi cer scuze pentru întârziere, dar nu am vrut să vă întrerup. Simbolurile sunt astrologice. Secvența aceasta exactă nu apare decât într-o singură sursă: „Teatrul Memoriei" al lui Giulio Camillo, un sistem ocult din Renaștere. Thibermesnil este un castel în Franța. Aici aveți detaliile.*

Ne trimite un spime prin canalul de neutrino. Mieli îl privește și îl lasă să plutească în aer, între noi.

– Foarte bine, spune ea. Deci ce înseamnă toate astea?

Mă încrunt.

– N-am nici cea mai mică idee. Dar cred că toate informațiile de care avem nevoie se află stocate în vechea mea exomemorie. Trebuie să găsim o cale să o obținem. Cred că trebuie să devin din nou Paul Sernine, oricine ar fi fost.

Îmi torn niște coniac.

– Și unde crezi că se află vechiul tău trup? El – sau tu – l-a luat cu el când a plecat? Și ce semnificație au simbolurile alea?

– Tot ce se poate. Cât despre simboluri, nu știu – am avut întotdeauna o înclinație pentru efecte teatrale. Dar nu mă ajută să-mi amintesc nimic.

Mă cam enervează vechea mea identitate. *De ce naiba a trebuit să complici totul într-un asemenea hal?* Însă răspunsul este limpede: pentru ca secretele să rămână secrete. Să le ascunzi printre alte secrete este o metodă ca la carte.

– Deci nu există nicio cale de a folosi forța brută pentru a-ți accesa amintirile prin intermediul Ceasului? *Perhonen* ar putea să...

– Nu. Aici se pricep mai bine decât oriunde la trei lucruri: vin, ciocolată și criptografie. Dar – spun eu, ridicând arătătorul – este posibil *să furăm* gevulot. Sistemul este atât de complex, încât nu este perfect, așa că uneori poți declanșa cascade întregi de ramificații de gevulot dacă determini pe cineva să-ți împărtășească lucrul potrivit la momentul potrivit. Inginerie socială, ca să zicem așa.

– La tine totul se reduce la furt, nu-i așa?

– Ce pot să zic? E o obsesie.

Mă încrunt.

– Știm chiar și de unde să începem: am avut o iubită aici. Dar vom avea nevoie de niște instrumente solide de spart gevulot. Sau poate chiar mai mult de-atât. Să ne folosim de simțul ăsta de gevulot de jucărie cu care au catadicsit să ne înzestreze ar fi ca și cum am încerca să descuiem o broască cu o cărămidă, pe întuneric. Așadar, cred că a venit vremea să-ți contactezi angajatorul și să-i spui să ne pună în legătură cu niște pirați gogol.

– Ce te face să crezi că...

– Haide, să fim serioși. Angajatorul tău face parte din Sobornost, asta e limpede ca lumina zilei; poate e vreun copyclan puternic,

pus pe fapte mărețe pentru a crește în ochii Fondatorilor. El/ea/ei – sau care pronume s-or mai folosi la ora actuală – cu siguranță sunt în legătură cu piratii de aici, doar Soborii sunt principalii lor clienți, zic eu oftând. Nu i-am simpatizat niciodată prea tare, dar dacă vrei să sapi după o comoară, trebuie să fii pregătit să te murdărești pe mâini.

Mieli își încrucișează brațele.

– Foarte bine, spune ea. O să te atenționez – deși sunt sigură că nici nu ai de gând să ții cont de asta – că nu este o mișcare prea înțeleaptă sau salutară pentru tine să pui întrebări sau să faci inferențe cu privire la... binefăcătorul nostru comun.

Ultimele cuvinte le pronunță cu o urmă de ironie în glas.

– În orice caz, se pare că ne putem concentra pe trei lucruri. Unu: să ne dăm seama de ce ți-ai lăsa Ceasul ție însuți. Doi: să încercăm să-ți găsim vechiul cadavru. Trei: să luăm legătura cu singurii oameni de pe planeta asta cu o morală și mai laxă decât a ta.

Se ridică în picioare.

– Voi vedea ce pot face în legătură cu a treia opțiune. Între timp, tu și *Perhonen* vă veți concentra pe numărul unu. Iar a doua opțiune o vom lăsa pentru mai târziu, după ce vom afla mai multe. Și du-te să te speli.

Se întoarce să plece.

– Așteaptă.

– Uite ce e, îmi pare rău că am evadat. A fost un reflex. Nu mi-am uitat datoria. Trebuie să înțelegi că întreaga situație este puțin ciudată.

Mieli mă privește cu un zâmbet cinic, dar nu răspunde.

– În ocupația mea, e esențial să nu rămâi prins în trecut. Atât timp cât vom lucra împreună, sper că vei încerca să urmezi și tu același principiu, spun eu zâmbind. Nu le cer scuze multor oameni. Și nici nu mă las prins de prea mulți. Așa că te poți considera norocoasă.

– Știi care e soarta hoților în locul de unde provin eu? întreabă Mieli zâmbind. Le umplem plămânii cu substanță sintobiotică

pentru a-i menține în viață. Apoi îi azvârlim afară. Ochii le sar din orbite, sângele le fierbe. Dar pot trăi așa ore întregi.

Îmi ia paharul de pe masă și pleacă cu el.

– Așa că tu ești cel care ar trebui să se considere norocos.

Furia o face pe Mieli să se simtă neobișnuit de trează. Mânia pe care o simte împotriva hoțului este un sentiment pur, curat. Vreme îndelungată furia ei a fost învăluită și încuiată undeva, dar ceea ce simte acum îi face bine, este simplu și direct. Inspiră adânc și se plimbă prin încăpere, bucurându-se o vreme chiar de senzația de a se opune gravitației. Apoi înghite ce mai rămăsese din băutura alcoolică a hoțului. Usturimea care se transformă în căldură se află într-o opoziție de un echilibru perfect cu emoția resimțită înainte. Imediat după aceea, este copleșită de vină. *Iar îi permit să mă enerveze. Ticălosul.*

Abandonează paharul suspendat în aer și înjură când acesta cade pe podea. Nu se simte comod în camera asta: este prea bidimensională, iar gravitația îi amintește de Închisoare. Dar cel puțin simte un miros suav de trandafiri.

– *O să se gândească multă vreme la replica aia cu vidul,* spune *Perhonen. Bună treabă.*

– *Nu-mi pasă dacă mă consideră o barbară sălbatică. Cu siguranță mă face să mă simt așa.* Mieli pune paharul jos. *Am nevoie de liniște acum, te rog. Trebuie să vorbesc cu pellegrina.*

– *Ești sigură că o să te descurci?*

– *Am mai făcut asta înainte, ai uitat? Am călătorit pe Venus de la capătul opus al Sistemului ca să o întâlnesc pe nemernica asta. Cred că pot face față unei mici călătorii mentale.*

– *Bravo, curaj!*

Apoi *Perhonen* dispare.

Mieli se întinde în pat, închide ochii și-și imaginează templul. Se află în umbra lui Kunapipi Mons, un vulcan-scut care se ridică din câmpia de bazalt. Suprafața pietrei este acoperită de un strat subțire de plumb și telur, creat de noxele care se ridică din canioanele și râpele unde temperatura depășește șapte sute de grade Kelvin.

Templul este o umbră de stâncă, proiecția unui obiect multidimensional cu o curioasă geometrie: culoarele negre pe care le parcurge se deschid brusc, lăsând locul unor bazine vaste traversate de poduri de piatră așezate în unghiuri imposibile. Dar a mai trecut prin acest labirint și înainte, așa că urmează în mod infailibil însemnele din flori metalice.

În centru se află o axă, o mică singularitate capturată, plutind într-o cavitate cilindrică – o stea căzătoare suspendată. Acolo locuiește zeița. Până astăzi Mieli își amintește cum se simțea la finalul călătoriei sale care a adus-o aici, în lumea fizică, îmbrăcată într-un costum cuantic gros, epuizată din cauza gravitației necruțătoare, cu toate membrele arzându-i de oboseală.

– Mieli, spune zeița. Îmi face plăcere să te văd aici.

În mod surprinzător, are un aspect mai uman aici decât atunci când alege să i se arate din proprie inițiativă. Ridurile de pe chip, de la colțurile ochilor și de la gât sunt mai vizibile acum.

– Ia să văd unde ești. Aha, pe Marte. Desigur. Întotdeauna mi-a plăcut planeta Marte. Cred că vom păstra locul acela undeva, odată ce Marea Misiune Comună va fi dusă la bun sfârșit.

Dă la o parte o șuviță de păr de pe fruntea lui Mieli.

– Știi, mi-aș dori să vii în vizită pe aici nu numai când ai nevoie de ceva. Am timp suficient pentru toți cei care mă slujesc, și la urma urmelor de ce n-aș avea? Eu sunt o pluralitate.

– Am făcut o greșeală, spune Mieli. Mi-a scăpat hoțul. Am fost neatentă. Nu se va mai întâmpla.

Pellegrina ridică din sprâncene.

– Ia să-ți văd amintirile. A, dar l-ai regăsit? Și ai făcut progrese? Copila mea, nu e nevoie să vii să te spovedești la mine după fiecare mic eșec sau obstacol din cale. Am încredere în tine. M-ai slujit cu credință. Acum ia spune-mi, de ce anume ai nevoie?

– Hoțul vrea unelte pentru a putea fura ceea ce se cheamă gevulot aici. Crede că există agenți ai Sobornostului pe Marte care l-ar putea ajuta și vrea să-i contacteze.

Pellegrina aruncă o privire către punctul strălucitor de pe axă.

– În împrejurări normale ar fi o solicitare foarte simplă. Mi-ar respecta pecetea fără crâcnire. Însă nu-mi pot permite să fiu părtaşă la misiunea ta, nu în mod direct. Îţi pot furniza informaţiile şi intermediarii necesari, însă va trebui să negociaţi singuri cu ei. Vor fi vasilevi, care au tendinţa să creeze probleme. Sunt nişte băieţi aşa chipeşi... şi sunt conştienţi de asta.

– Înţeleg.

– Nu contează. Îi voi trimite informaţiile necesare navei tale micuţe şi încântătoare. Sunt mulţumită de progresele pe care le-ai făcut; nu te îngrijora pentru eşecuri.

Mieli înghite în sec. Întrebarea îi ţâşneşte de pe buze pe nepoftite.

– Mă pedepseşti pentru ceva?

– La ce te referi? Sigur că nu.

– Atunci de ce trebuie să-l tratez pe hoţ cu mănuşi de catifea? În timpul războiului, războminţile capturau prizonieri şi izbuteau să găsească chiar şi cele mai mici detalii ascunse în minţile lor. Cu ce este hoţul mai special?

– Deocamdată nu este, spune pellegrina. Dar va fi.

– Nu înţeleg.

– Nici nu trebuie. Crede-mă, ai fost aleasă cu atenţie pentru această sarcină. Du-o la capăt la fel de bine cum ai început, iar în curând şi eu, şi prietena ta te vom putea vedea aici în carne şi oase.

Apoi Mieli se reîntoarce în camera cu miros de trandafiri. Se ridică încet şi-şi mai ia ceva de băut.

Cât timp Mieli e plecată, eu şi *Perhonen* încercăm să dezlegăm misterul Ceasului. Sau cel puţin ea face asta; eu acţionez ca şi cum aş fi mâinile ei. Se pare că Mieli i-a oferit navei un anumit grad de acces la sistemele senzoriale ale acestui trup. Este o senzaţie bizară să ţin Ceasul în mână în timp ce din degete mi se strecoară cili cuantici subţiri care pătrund în interiorul mecanismului.

– Mi-au plăcut dintotdeauna Ceasurile, spun eu cu voce tare. Combinaţia stărilor de cuplare cu oscilatoare şi cu mecanică. Mari şi mici în acelaşi timp. O frumuseţe.

– *Hm. Ridică-l mai aproape de ochi.*

În timp ce *Perhonen* efectuează analiza, eu răsfoiesc diferite exomemorii ale unor palate de memorie și încerc să fac față migrenei provocate astfel cu o nouă băutură.

– Știi ceva, cred că nu eram întreg la minte. Palate ale memoriei? *Un sistem elaborat de memorie, bazat pe o tehnică ce presupune întipărirea de locuri și imagini în minte. Locuri imaginare unde pot fi înmagazinate simboluri ce constituie amintiri. Utilizat de oratori greci, cărturari medievali și ocultiști renascentiști. Perimat după apariția tiparului.*

Scutur Ceasul, cuprins de frustrare.

– Aș fi crezut că scopul pentru care am ascuns ceva aici era ca tocmai *eu* să-l pot regăsi cu ușurință. Parcă nici n-aș vrea ca eu să descopăr ceva.

– *Nu te mai mișca.*

– Nu găsesc nimic despre Paul Sernine, nu există exoamintiri publice despre el, nu că ar fi surprinzător. Dar mă întreb ce căutam pe Marte, în afară de fata asta, Raymonde.

– *Probabil că furai ceva.*

– Ador locul ăsta, dar considerând cariera mea anterioară, nu prea e mare lucru de furat pe aici. Și nu aș fi intrat în afacerea cu pirateria gogol.

– *Ești sigur? Acum pune-l înapoi pe masă.*

– Da, bineînțeles că sunt sigur. Și, în fond, care-i problema ta?

Nava scoate un suspin bizar, imaginar.

– *Tu ești. Te-oi crede tu fermecător, dar îi pricinuiești necazuri prietenei mele. Nu se ocupă cu ghicitori sau cu evadări din închisori. Nici măcar nu este o războinică, nu propriu-zis.*

– Atunci de ce face toate astea? De ce lucrează pentru Sobornost?

– *De ce face oricine orice? Pentru cineva. Nu mai pune atâtea întrebări. Încerc să mă concentrez. Capcanele cu ioni de aici sunt foarte sensibile.*

– În ordine. Oricum, cu cât dezlegăm misterul mai curând, cu atât mai curând vom putea cu toții să ne concentrăm la lucruri mai importante pentru noi.

Pipăi obiectul pe care îl țin în mâini. Literele care formează cuvântul Thibermesnil sunt ușor ieșite în relief.

– Aha!

Dintr-odată fac legătura. După ce m-am întors am avut un vis în care apărea o carte, o carte despre hoțul cu floare. Și o povestire. *Sherlock Holmes sosește prea târziu.* Un pasaj secret descuiat de...

Apăs litera H cu unghia. După ce apăs o vreme, se rotește. La fel se întâmplă și cu R și L. Capacul Ceasului se deschide. Înăuntru se află o fotografie cu un bărbat și o femeie. Bărbatul sunt eu: mai tânăr, brunet, zâmbitor. Femeia are păr castaniu-roșcat și un șirag de pistrui pe nas.

– Bine te-am găsit, Raymonde! spun eu.

7

DETECTIVUL ŞI TATĂL SĂU

Isidore clipeşte în lumina lui Phobos, dimineaţa. În gură are un gust oribil şi întregul cap îi pulsează. Îşi îngroapă faţa pentru o clipă în părul lui Pixil, încercând să mai păstreze puţin senzaţia de căldură a trupului ei. Apoi face un efort şi deschide ochii, retrăgându-şi uşor braţul de sub ea.

Vistieria arată altfel dimineaţa. Lumina se filtrează prin pereţi şi alte suprafeţe, lăsând să se întrezărească în depărtare linia roşie care delimitează Depresiunea Hellas. E ca şi cum s-ar trezi afară, sub cerul liber, într-o pădure geometrică bizară.

Noaptea precedentă nu este decât un talmeş-balmeş de imagini aleatorii, astfel că, din reflex, accesează exomemoria, pentru a-şi aminti ce s-a întâmplat, dar se loveşte, desigur, de un perete gol.

Priveşte chipul adormit al lui Pixil. Buzele îi sunt arcuite într-un zâmbet aproape imperceptibil, iar ochii i se zbat sub pleoape. Bijuteria zoku îi scânteiază la gât în lumina dimineţii, contrastând cu pielea ei măslinie. *Ce naiba fac?* gândeşte el. *Are dreptate, e doar un joc.*

Durează ceva până îşi găseşte toate hainele în maldărul de obiecte vestimentare şi, din greşeală, aproape că îmbracă o pereche

de pantaloni bufanți. Pixil respiră regulat cât timp durează toată operațiunea și nu se trezește nici măcar atunci când Isidore se îndepărtează în vârful picioarelor.

În lumina zilei, cuburile din tezaur seamănă cu un labirint și nu recunoaște imediat drumul spre ieșire, chiar și cu simțul lui de orientare antrenat în Labirint. Ca de obicei, Isidore este derutat de lipsa de gevulot, așa că se simte ușurat atunci când găsește portalul. *Aici trebuie să fie.* O arcadă argintie, un semicerc perfect cu o lucrătură complicată de filigran pe margine. Trage aer în piept și pășește prin perete. Discontinuitatea este chiar mai pronunțată de data aceasta...

– Mai dorește vin domnia voastră?

...și dintr-odată se află într-o uriașă sală de bal, care nu poate fi altceva decât Sala Regelui din Palatul Olympus. Sclavi gogoli, cu trupurile împodobite cu bijuterii sclipitoare, se răsucesc în poziții incredibile în vârful unor stâlpi înalți, cu mișcări acrobatice lente și mecanice. Un servitor-mașinărie într-o livrea roșie îi oferă un pahar cu membrul său ca o mandibulă. Își dă seama că este îmbrăcat ca un nobil marțian, cu o pelerină vie peste un pieptar din țesătură cuantică, și poartă o sabie. Peste tot în jurul lui sunt oameni gătiți în veșminte rafinate, scăldați în lumina lui Phobos, care pătrunde în încăpere printr-o fereastră enormă cu vedere spre versantul lui Olympus Mons. Cupola se află atât de sus încât pare un cer aurit.

Totul pare extrem de real. Acceptă paharul, înmărmurit.

– Îmi acordați acest dans?

O femeie înaltă cu o mască venețiană, cu o siluetă generoasă, abia disimulată de rețeaua de bretele și bijuterii, și cu pielea de un roșu-auriu izbitor, îi întinde o mână. Stupefiat încă, se lasă condus către un spațiu liber din mijlocul mulțimii, unde un gogol cu mai multe mâini cântă niște melodii dumnezeiesc de frumoase la flaute de alamă. Ea se mișcă lejer, pe vârfuri, urmându-l precum condeiul unui scriitor; mâna lui se sprijină pe curba lină a șoldului ei.

– Vreau să-l fac gelos pe soțul meu, șoptește ea, emanând un miros de vin exotic.

– Și cine este soțul dumneavoastră?

– E acolo sus, pe podium.

Isidore privește în sus atunci când fac o piruetă. Și acolo îl vede desigur pe Regele Marțian, îmbrăcat în alb și auriu, râzând, înconjurat de o suită de admiratori și curteni. Se întoarce pentru a-i spune femeii cu pielea roșie că trebuie să se retragă în curând, când deodată totul încremenește.

– Ce *faci*? întreabă Pixil.

Se uită la el cu brațele încrucișate, părând complet trează acum, purtând costumul ei zoku obișnuit.

– Dansez, spune el, desprinzându-se de femeia purpurie, care între timp a devenit statuie.

– Băiat prostuț.

– Ce e locul ăsta?

– Un vechi Spațiu al Tărâmului. Ceva creat pe fugă de Drathdor, mai demult, cred. E un romantic, spune Pixil dând din umeri. Nu e tocmai pe gustul meu.

Face un gest, după care semicercul apare din nou în spatele ei.

– Voiam să-ți pregătesc micul dejun. Întregul zoku doarme încă.

– N-am vrut să te trezesc.

Discontinuitatea vine ca o ușurare de data aceasta, readucându-l pe el și lumea din jur la o stare de oarecare normalitate.

– Ia zi, ce înseamnă asta? Voiai să o ștergi așa, pe furiș, după noaptea trecută?

Isidore nu răspunde. Un fior de rușine îi alunecă pe spinare, lăsând urme reci, și nici nu este sigur de ce.

– E vorba de treaba cu tzaddikul, spune el în cele din urmă. Am nevoie să-mi adun gândurile. Te quptez eu mai încolo.

Se uită de jur împrejur.

– Cum se iese de aici?

– Știi că doar trebuie *să vrei.* Quptează-mă, spune Pixil, trimițându-i o bezea; însă în ochi i se citește dezamăgirea.

După încă o discontinuitate, se află în afara coloniei, clipind în lumina puternică a soarelui.

Ia din nou un taxi-păianjen și îi cere să-l lase în apropierea Labirintului. De data aceasta îl roagă pe șofer să conducă încet. Îl doare stomacul; e clar că proiectanții marțieni de trupuri nu erau pregătiți pentru chimicalele antice nocive pe care le beau Bătrânii zoku.

Se simte instantaneu ușurat atunci când părăsesc Districtul Prafului. Gevulotul îi zbârnâie în minte, iar lucrurile își recapătă *textura* proprie, de piatră, metal sau lemn, nu mai sunt doar o geometrie eterică.

Ia micul dejun într-o cafenea decorată cu dragoni, aflată la un colț de stradă, gonind oboseala cu o cafea și o porție mică de terci de orez chinezesc, însă sentimentul de vină persistă.

Apoi vede ziarul. Un domn mai în vârstă, cu un Ceas cu lanț de cupru agățat la buzunarul vestei, citește *Ares Herald* la o masă din apropiere. TÂNĂR TZADDIK PETRECE DE POMINĂ, urlă titlul. Tremurând, îi cere mesei un exemplar, iar chelnerul-dronă i-l aduce. Este chiar el, o poză mișcătoare pe hârtie, vorbind despre toate cele, despre cazul cu ciocolata, despre Pixil.

Vreme îndelungată ne-am bucurat de protecția acelor femei și bărbați mascați puternici, tzaddikii; iar cititorii care ne urmăresc publicația știu că și ei au nevoie de ajutor cu cazurile mai dificile. Suntem încredințați că nu este nevoie să-i reamintim cititorului de incidentul dispariției din Schiaparelli City sau de dispariția iubitului Domnișoarei Lindgren, cazuri în care un individ, până acum necunoscut publicului, a jucat un rol esențial. Descris ca „un tânăr agreabil", această persoană a colaborat cu Gentlemanul în mai multe ocazii, dezlegând mistere care îl depășeau pe tzaddik.

The Herald *poate dezvălui acum că acest erou anonim nu este altul decât Isidore Beautrelet, un student la arhitectură, în vârstă de zece ani. Domnul Beautrelet i-a acordat umilului dumneavoastră corespondent un interviu neobișnuit de candid aseară, la o sărbătorire sofisticată din Districtul Prafului. Tânărul detectiv fusese invitat de o tânără domnișoară cu care are o legătură romantică de ceva vreme...*

Sunt și fotografii: un instantaneu alb-negru cu el, cu gura deschisă, la petrecerea zoku. Arată palid, are privirea rătăcită și părul

răvășit. Ideea că oameni cu care nu a împărtășit gevulot știu acum cine este și ce a făcut îi provoacă o senzație de întinare. Domnul de la masa alăturată îl privește acum cu asprime. Achită repede nota, se înfășoară în confidențialitate și pornește spre casă.

Isidore împarte locuința cu Lin, o altă studentă, într-unul din vechile turnuri de la marginea Labirintului. Au un apartament cu cinci camere întinse pe două etaje, decorat în cea mai mare parte cu mobilă din tempomaterie aleasă la nimereală și cu tapete exfoliante, care-și schimbă modelul în funcție de stările locatarilor. Când intră în casă, tapetul pare să se unduiască și își schimbă imaginea, adoptând modelul alb-negru cu păsările împletite ale lui Escher.

Isidore își face un duș și pregătește încă o cafea. Bucătăria – o încăpere cu tavanul înalt cu un faber și o masă instabilă – are o fereastră mare cu vedere peste acoperișurile Labirintului și gurile de ventilație dintre clădiri, luminate de soare. Se așază o vreme la fereastră și încearcă să-și adune gândurile. Lin e și ea prin preajmă. Figurinele ei animatronice sunt împrăștiate ca de obicei pe masa din bucătărie. Dar cel puțin ea dă dovadă de suficientă complezență pentru a sta ascunsă în spatele gevulotului.

S-au adunat deja o mulțime de co-amintiri referitoare la articolul din *Herald*, care îi zvâcnesc în subconștient, ca o migrenă. Vrea să uite de toate. Cel puțin nu are exoamintiri ale conversației cu reporterul, pe care să le întoarcă pe toate părțile și să le clatine ca pe un dinte care se mișcă; o mică binecuvântare. Și apoi mai este și partea cu tzaddikul, la care îi este mai greu să nu se gândească.

Primește o cerere de gevulot de la Lin. O acceptă fără tragere de inimă, permițându-i colegei sale de apartament să-l vadă.

– Iz? întreabă ea.

Studiază animație tradițională și provine dintr-un oraș-mic din Valea Nanedi. Are o expresie îngrijorată pe chipul rotund și pete de vopsea în păr.

– Da?

– Am văzut ziarul. Habar n-aveam că tu ai fost cel care a făcut toate chestiile alea. Vărul meu a fost în Schiaparelli.

Isidore nu răspunde. Îi privește expresia și se întreabă dacă ar trebui să încerce să-și dea seama ce înseamnă, dar nu pare să conteze.

– Pe bune, n-am avut nici cea mai mică idee. Dar îmi pare rău că ai ajuns pe prima pagină a ziarelor.

Se așază la masă și se apleacă spre el.

– Te simți bine?

– Da, sunt în regulă, spune el. Am de învățat.

– Bine, atunci anunță-mă dacă vrei să ieșim să bem ceva mai târziu.

– Probabil că nu.

– Bine.

Ridică de pe masă ceva învelit într-o pânză.

– Știi, mă gândeam la tine ieri și am făcut asta, spune ea întinzându-i pachețelul. Petreci așa de mult timp singur și m-am gândit că nu ți-ar strica să ai companie.

Isidore desface încet pachetul. E o creatură verzuie ciudată, ca din desene animate – doar un cap cu ochi mari și cu tentacule, de mărimea pumnului. Curioasă, începe să i se miște în palmă. Miroase vag a ceară. Are ochi mari albi, cu două puncte negre pe post de pupile.

– Am găsit un design al unui vechi bot chimic și i-am pus un creier de substanță sintobiotică. Poți să-i dai un nume. Și zi-mi dacă vrei să ieșim la un pahar mai târziu.

– Mersi, spune el. Chiar apreciez gestul. *Asta e ceea ce mă așteaptă de acum înainte? Milă? Recunoștință prost plasată?*

– Nu te obosi prea tare cu învățatul.

Apoi dispare din nou în spatele zidului ei de gevulot.

În camera lui, Isidore pune creatura pe podea și începe să se gândească la influențele orașului Heian Kyo asupra arhitecturii Regatului. Îi este mai ușor să se concentreze înconjurat de lucrurile lui personale, de câteva sculpturi mai vechi de-ale tatălui său, de cărți și imprimanta masivă de tempomaterie. Podeaua și biroul sunt pline de schițe tridimensionale de clădiri, atât imaginare, cât și reale, peste care tronează un model la scară redusă al Catedralei Ares.

Creatura verde se ascunde în spatele acestuia din urmă. *O mișcare isteață, micuțule. Trăim într-o lume mare și rea.*

Multora dintre colegii lui li se pare frustrant să învețe. Deși perfectă, exomemoria nu-ți poate oferi decât amintiri de scurtă durată. Pentru învățarea aprofundată tot este nevoie de aproximativ zece mii de ore de studiu pentru orice subiect. Pe Isidore nu-l deranjează: atunci când are o zi bună, se poate pierde în puritatea formelor ore în șir, explorând modele de tempomaterie ale edificiilor, pipăind fiecare detaliu cu buricele degetelor.

Accesează un text despre secta Tendai și Palatul Daidairi și începe să citească, așteptând ca lumea contemporană să se estompeze pe fundal.

– **Ce mai faci, iubitule?** Quptul lui Pixil îl face să tresară. Vine însoțit de o explozie euforică de bucurie. **Am vești grozave. Toată lumea crede că ești adorabil. Vor să mai vii. Am vorbit cu mama și, sincer să fiu, cred că ești pur și simplu paranoic...**

Își smulge inelul de cuplare din deget și îl azvârle cât colo. Ricoșează printre modelele de clădiri marțiene. Monstruleț verde o șterge în goană și se ascunde sub pat. Isidore dă un șut catedralei; o porțiune din ea se dizolvă în tempomaterie inertă, ridicând în aer un praf alb. Sparge pe rând și celelalte modele, până când podeaua e plină de praf și resturi.

Se așază în mijlocul ruinelor și încearcă să-și dea seama cum le poate reasambla în minte, însă nu reușește să le adune și are senzația că niciun fragment nu se mai potrivește cu altul.

A doua zi este Sol Martius și, ca întotdeauna, Isidore își vizitează tatăl pe tărâmul morților.

Coboară treptele lungi, în spirală, ale Turnului Răsturnat, împreună cu ceilalți oameni îndoliați, în tăcere, usturându-l ochii de la noaptea nedormită. Turnul atârnă agățat de burta orașului ca un sân de cristal. Pe parcursul întregului drum poate vedea umbra orașului și mișcarea ritmică, lentă, a picioarelor sale, urcând și coborând. Deasupra lor, platformele alunecă și se angrenează, pe măsură ce orașul își optimizează distribuția greutății la fiecare pas. Totul este acoperit de praf portocaliu. Lumina lui Phobos – care

pe vremuri era o lună, iar acum este transformată într-o stea datorită minusculei singularități din interiorul ei – îi conferă lumii un aer bizar și atemporal de crepuscul.

În dimineața aceasta sunt puțini vizitatori îndoliați. Isidore merge în spatele unui bărbat negru cu spatele aplecat sub greutatea costumului său cuantic.

La răstimpuri trec pe lângă câte o platformă controlată de un Om de la Resuscitare mascat și silențios. Mișcările Tăcuților de dedesubt sunt ascunse de norul de praf, însă zidurile antiphoboi sunt vizibile: se întind spre orizont, determinând ruta planificată a orașului. Pe traiectoria deja parcursă, în spatele orașului au rămas urme de viață proaspătă, ca o tușă de penel constituită de câmpuri de substanță sintobiotică și utilaje de terraformare. La fel ca frații și surorile sale, orașul se străduiește să coloreze din nou în verde planeta Marte. Dar până la urmă, phoboii vin iar și iar, neopriți.

La baza Turnului ascensoarele îi așteaptă. Oamenii de la Resuscitare le oferă fiecăruia câte un licurici pe care să-l urmeze, odată cu instrucțiuni stricte să se întoarcă până la amiază. Unul din ei îl ajută pe Isidore să-și îmbrace costumul cuantic, produs în Oubliette, cu materiale programabile moderne, însă cu un design prea încărcat, din aramă și piele, care îi dă aspectul unui costum antic de scafandru. Mănușile incomode îl împiedică să apuce cum trebuie buchetul de flori pe care l-a adus cu el. Se înghesuie cu toții în lift – o simplă platformă suspendată cu nanofilament – printr-o ecluză pneumatică și coboară prin ceața portocalie, legănându-se înainte și înapoi, în ritm cu mișcările orașului. Odată ajunși la suprafață, nu mai sunt decât niște siluete lente, purtând fiecare câte o cască asemenea unui clopot și urmând câte un licurici.

Corpul masiv al orașului se deslușește în depărtare ca un al doilea cer, mai greu, cu fracturi și cusături acolo unde se întâlnesc diferitele platforme, deplasându-se și alunecând încet, ca mecanismul unui ceasornic. Din acest unghi, picioarele par o pădure de bare și de articulații mult prea fragile pentru a-i susține greutatea. Ideea unui cer care s-ar putea prăbuși îi dă o stare de anxietate lui

Isidore, așa că după o vreme se hotărăște să-și concentreze privirea pe scânteia licuriciului.

Nisipul pe care calcă este bătătorit de picioare și șenile și alte mijloace de locomoție ale Tăcuților, care împânzesc tot locul. Cei mai mici dintre ei se grăbesc să se dea din calea picioarelor lui, ca și cum el însuși ar fi un Oraș gigantic călcând cu pași uriași prin ținutul lor. Tăcuții care lucrează la terraformare depășesc statura unui om și circulă în turme, trudind printre alge și regolit. Un Tăcut-Atlas trece cu pași mari pe lângă ei, cutremurând pământul – o omidă cu șase picioare mai mare decât un zgârie-nori, care se grăbește să corecteze echilibrul unui picior al orașului sau să se asigure că terenul e sigur pentru a înainta. În depărtare zărește un Tăcut ce reprezintă o fabrică de aer, o uzină pe șenile, ca un mic oraș în sine, înconjurat de roiuri de Tăcuți zburători. Dar licuriciul nu-i lasă răgaz să zăbovească. Îl conduce rapid de-a curmezișul umbrei orașului, drept înainte, unde tatăl său ajută la construcția zidurilor de apărare împotriva phoboilor.

Tatăl lui are zece metri înălțime și un corp alungit, ca de insectă. Sapă în regolitul marțian, ridică piatra pulverizată, o trece printr-un sistem de prelucrare chimică, amestecând-o cu bacterii sintobiotice, și o transformă în material de construcție pentru zid. Cu cele douăsprezece membre subțiri și rapide modelează materialul care îi curge din gura ca un cioc, construind zidul strat cu strat. Carapacea lui are o tentă metalică ce pare ruginită în lumina portocalie. Într-o parte are o gaură din care înmugurește un nou mădular – semnul unei lupte recente cu phoboii.

Muncește cot la cot cu alți o sută ca el; unii se cațără pe spinarea altora pentru a putea înălța zidul cât mai sus. Dar porțiunea de zid construită de tatăl său arată altfel. E plină de chipuri și forme în relief, multe dintre ele fiind distruse aproape instantaneu de Tăcuții mecanici mai mici, care au sarcina de a instala muniția zidului. Cu toate acestea, pe tatăl lui Isidore nu pare să-l deranjeze.

– Tată, spune Isidore.

Tăcutul se întrerupe din lucru și se întoarce încet către Isidore. Carapacea de metal îi pocnește și îi scârțâie pe măsură ce se răcește.

Ca de obicei, Isidore este străbătut de un fior de teamă la gândul că și *el* se va afla într-un astfel de trup într-o bună zi. Tatăl său se înalță deasupra lui ca un copac cu lame în loc de frunze. Mecanismele mâinilor îi încetinesc din ce în ce mai mult, retrăgându-se treptat.

– Ți-am adus niște flori, spune Isidore.

Este un buchet de crini de Argyre, florile preferate ale tatălui său. Îl așază cu atenție pe jos. Tatăl său îl ridică cu blândețe și cu o exagerată grijă. Lamele i se rotesc din nou pentru o clipă, iar mădularele subțiri îi dansează în aer. Tăcutul așază o mică statuetă în fața lui Isidore, confecționată din materialul negricios al zidului: un bărbat făcând o plecăciune și zâmbind.

– Cu plăcere, spune Isidore.

Pentru un moment, rămân învăluiți în tăcere. Isidore se uită la basorelieful sfărâmicios de pe zid, la toate chipurile și peisajele sculptate de tatăl său. Mai este și un copac gravat cu dragoste în piatră, cu ramurile pline de bufnițe cu ochii mari. *Poate că Élodie avea dreptate*, îi trece prin minte. *Totul e nedrept.*

– Trebuie să-ți spun ceva.

Sentimentul de vină se agață de spatele, de umerii lui și de burta lui, umed și rece, ca bătrânul mării. Îi vine greu să vorbească sub imperiul ei.

– Am făcut ceva stupid. Am vorbit cu un ziarist. Eram beat.

Se simte slăbit și se așază pe nisip, luând în mână statueta de la tatăl său.

– Nu am nicio justificare. Îmi pare rău. Deja am avut niște necazuri din cauza asta și este posibil să ai și tu.

De data aceasta tatăl său îi plăsmuiește două statuete, cea mare ducându-și brațul după umărul celei mici.

– Știu că ai încredere în mine, spune Isidore. Simțeam nevoia să-ți spun.

Se ridică și se uită la formele modelate în zid: cai în galop, forme abstracte, chipuri, Nobili, Tăcuți. Prin costumul spațial pătrunde vag mirosul de praf de pușcă al pietrei recent prelucrate.

– Reporterul m-a întrebat de ce încerc să rezolv probleme. I-am dat un răspuns stupid.

Face o pauză.

– Îți mai amintești cum arăta ea? Ți-a lăsat măcar atâta lucru?

Tăcutul se ridică în picioare, devenind și mai evident că e făcut din bucăți colțuroase de metal. Cu membrele cu care modelează piatra atinge un șir de chipuri inexpresive de femeie, fiecare dintre ele puțin diferit de celelalte, fiecare o încercare de a capta ceva ce a pierdut.

Isidore își amintește ziua în care a încetat să și-o amintească pe mama lui, atunci când gevulotul ei s-a închis. A avut brusc senzația unei *absențe*. Înainte, se simțise întotdeauna în siguranță la gândul că există cineva care să știe mereu unde se află și ce gândește.

Tăcutul creează încă o statuetă în nisip, o siluetă de femeie, fără chip, care ține ridicată o umbrelă deasupra celorlalte două figurine.

– Știu că tu crezi că încerca să ne protejeze, dar eu nu cred asta.

Dă cu piciorul statuetei, care devine din nou praf și pulbere. Își regretă imediat gestul.

– N-am vrut să fac asta, îmi pare rău.

Se uită din nou la zid, la munca titanică a tatălui său. *Ei îl distrug, iar el o ia de la capăt. Numai phoboii îi văd opera.* Dintr-odată se simte ridicol.

– Hai să nu mai vorbim despre ea.

Tăcutul se leagănă ca un copac bătut de vânt. Apoi mai face încă două statuete, cu trăsături familiare, ținându-se de mână.

– Pixil e bine, spune Isidore. Nu... Nu știu în ce direcție ne îndreptăm, dar odată ce ne dăm seama, o s-o aduc din nou să te viziteze.

Se așază din nou pe jos, sprijinindu-se de zid.

– De ce nu-mi povestești mai bine ce-ai mai făcut tu?

Întors în oraș, în lumina puternică, Isidore se simte iarăși ușor, și nu doar fiindcă și-a dezbrăcat costumul spațial. Duce în buzunar prima statuetă pe care i-a făcut-o tatăl său în ziua aceea: greutatea ei îl liniștește.

Se cinsteşte cu un prânz într-un restaurant italo-chinezesc de pe Bulevardul Persistent. Articolul este publicat în continuare în *Ares Herald*, dar de data asta reuşeşte să se concentreze la mâncare.

– Nu vă faceţi griji, Domnule Beautrelet, spune o voce. Orice reclamă este o reclamă bună.

Isidore ridică privirea surprins. De partea cealaltă a mesei s-a aşezat o femeie. Nu a sesizat nici măcar o undă în gevulot, care să-l avertizeze de prezenţa ei. Are un trup înalt şi tânăr şi un chip frumos, dar într-o manieră voit neconvenţională, cu părul tuns scurt, un nas puternic, aproape obraznic, buze pline şi sprâncene arcuite. Poartă o jachetă xantheană albă peste o variantă scumpă a uniformei Revoluţiei. Două pietricele par să-i facă cu ochiul din lobii urechilor.

Îşi aşază mâinile suple peste ziar, cu degetele lungi arcuite ca spinarea unei pisici.

– Ce gust are celebritatea, Domnule Beautrelet?

– Mă scuzaţi, dar nu cred că am avut plăcerea...

Îi lansează din nou o ofertă de gevulot, cel puţin pentru a-i afla numele. Nici măcar nu e sigur că ar trebui să ştie asta despre el sau să-i vadă faţa. Dar în jurul ei pare să fie un zid compact de confidenţialitate, o oglindă transparentă de o singură parte.

– Aceasta nu este o invitaţie să socializăm, Domnule Beautrelet. Răspundeţi-mi doar la întrebare.

Isidore îi priveşte mâinile care se odihnesc pe fotografia alb-negru. Printre degetele ei îşi vede ochii moleşiţi din poza făcută de reporter.

– De ce vă interesează?

– Ce-aţi spune să rezolvaţi un caz care să vă aducă faimă *adevărată*? întreabă ea cu un zâmbet aproape copilăros. Angajatorul meu vă urmăreşte progresul de ceva vreme. Se pricepe să recunoască talentul.

Isidore este acum suficient de treaz pentru a deduce, pentru a accesa exomemoria. Pare să se simtă comod în trupul ei, ceea ce înseamnă că a petrecut mult timp ca Nobil, poate prea mult pentru a arăta atât de tânără. Are un accent aproape imperceptibil de

oraș-lent, dar disimulat cu grijă. Sau poate disimulat doar atât cât este nevoie ca să-l observe el.

– Cine sunteți?

Ea împăturește ziarul în două.

– Veți afla asta doar dacă veți accepta oferta.

I-o prezintă însoțită de o co-amintire de mici dimensiuni.

– O zi bună, Domnule Beautrelet.

Se ridică fără grabă, îi zâmbește din nou, după care se îndepărtează, devenind o pată de gevulot în mulțime.

Isidore deschide amintirea: devine conștient de ceva ce parcă-i stătea pe limbă. Un loc, o oră. Și un nume.

Jean le Flambeur.

Interludiu

VOINȚĂ

Isaac este cel care vine cu ideea să intre prin efracție în sinagogă. Însă Paul este, desigur, cel care le deschide calea, șoptind gevulotului clădirii albe, în formă de scoică, până ce le arată una din uși, dedesubtul unei arcade înalte împodobite cu stucaturi.

– După tine, rabine, spune Paul, aproape împiedicându-se atunci când face o plecăciune exagerată, cu fața arzându-i.

– Nu, nu, după tine, insistă Isaac. Sau ce să mai, hai să intrăm împreună.

Își aruncă brațul pe după umerii tânărului și intră împreună, împleticindu-se, în lăcașul sacru.

Au băut încontinuu timp de paisprezece ore. Lui Isaac îi place la nebunie senzația ascuțită a alcoolului zbârnâindu-i în creier, cu mult mai bună decât drugware sofisticate. Partea trează din el, care pierde din ce în ce mai mult teren, identifică mai degrabă un meme decât o senzație fizică: o mie de ani de cultură a beției și venerația pentru Bacchus fac parte din trupul său produs în Oubliette.

În orice caz, tot ceea ce contează este că lumea din jurul lor are o logică bizară, contorsionată, că inima îi bate în piept într-un asemenea hal încât e gata să se urce pe unul dintre zidurile antiphoboi

și să urle o provocare către toate creaturile întunecate ale deșertului marțian. Sau să se confrunte cu Dumnezeu însuși, ceea ce a intenționat să facă inițial.

Dar ca întotdeauna, liniștea neclintită din sanctuarul sinagogii îl face să se simtă mic. Lumina eternă – o sferă cuantică strălucitoare – arde deasupra porților Arcei, flacăra ei amestecându-se cu primele raze ale zorilor, filtrate prin vitraliile albastre și aurii ale ferestrelor înalte.

Isaac se așază pe unul din scaunele orientate către pupitrul cititorului, își scoate plosca de metal, de campanie, din buzunarul jachetei și o agită. După cum sună, este pe jumătate goală.

– Ei bine, iată-ne, i se adresează el lui Paul. Zi-mi, ce te frământă? Vorbește odată. Altfel vom fi irosit bunătate de băutură degeaba.

– În regulă. Dar mai întâi spune-mi: de ce tocmai religia? întreabă Paul.

Isaac râde.

– De ce tocmai alcoolul? Odată ce-l guști, e greu să mai renunți.

Deschide plosca și trage o dușcă. Vodca îl arde pe limbă.

– În plus, asta e credința învingătorilor, prietene: o mie și una de reguli arbitrare pe care trebuie pur și simplu să le accepți, toate complet irațională. Nu are nimic de-a face cu ideea aia de țânci cum că trebuie doar să crezi ca să fii mântuit. Ar trebui s-o încerci și tu cândva.

– Mersi, dar nu e pentru mine.

Paul face câțiva pași către porțile Arcei cu o expresie stranie pe față.

– Sunetul melodios pe care îl scot legile atunci când le calci în picioare, mormăie el, apoi se întoarce. Isaac, tu știi de ce suntem noi prieteni?

– Pentru că te detest ceva mai puțin decât pe toți ceilalți idioți pe care orașul ăsta marțian mizerabil îi poartă în spinare, răspunde Isaac.

– Pentru că nu-mi doresc nimic din ceea ce ai tu.

Isaac se uită la Paul. În lumina vitraliilor și prin aburii alcoolului, pare foarte tânăr. Își amintește cum s-au cunoscut: o gâlceavă

într-un bar de extraplanetari care a scăpat de sub control; vechea mânie a lui Isaac a țâșnit din el în reprize, ca o tuse, și a culminat într-o ceartă, ocazie cu care a aflat încântat că tânărul lui adversar nu se ascunde în spatele gevulotului.

Isaac rămâne tăcut pentru o clipă.

– Permite-mi să te contrazic, spune el, ridicând plosca. Hai, vino și ia-o! îl îndeamnă el râzând cu poftă. Haide, serios acuma, ce te macină? Știu eu la ce duc maratonurile astea de beție. Nu-mi zice că iar e ceva legat de fata aia.

– Poate, admite Paul. Am făcut o prostie mare de tot.

– Nici nu mă aștept la ceva mai prejos de la tine, îi dă replica Isaac. Vrei să te pedepsesc? Vrei să te pedepsească Dumnezeu? Îți fac cu plăcere favoarea asta. Hai vino-ncoace să-ți trag una.

Încearcă să se ridice de pe scaun, însă picioarele refuză să-l asculte.

– Uite ce e, scrântitule. Unul din motivele pentru care nu ți-am spart fața atunci când ne-am cunoscut a fost că am mirosit la tine microbul dependenței. Nu știu după ce tânjești, dar nu te poți ascunde de asta. În cazul meu, sunt memes: viermii cerebrali, religia, poezia, Cabala, revoluțiile, filozofia feodorovistă, alcoolul. În cazul tău, e altceva.

Isaac pipăie după sticlă în buzunarul jachetei, dar își simte mâinile mari și stângace, ca niște mănuși fără degete.

– Orice ar fi, ești pe punctul de a arunca la gunoi ceva nemaipomenit de bun din cauza chestiei ăsteia. Scapă de ea. Nu face ce-am făcut eu. Încetează.

– Nu pot, spune Paul.

– De ce nu? întreabă Isaac. O să te doară o singură dată.

Paul închide ochii.

– Există o... *chestie*. Eu am făcut-o. Mă depășește. A crescut în jurul meu. Am crezut că pot scăpa de ea, dar nu pot: de fiecare dată când vreau un lucru, îmi spune să-l iau. Și chiar pot. E ușor. Mai ales aici.

Isaac râde.

– N-o să pretind că am înțeles o iotă din ce tocmai mi-ai îndrugat, spune el. Astea sunt inepții extraplanetare, nu-i așa? Cogniție întrupată. Minți și trupuri multiple și rahaturi de genul ăsta. Ca să-ți zic drept, vorbești ca un băiețel smiorcăit care are prea multe jucării. Aruncă-le. Dacă nu le poți distruge, cel puțin încuie-le undeva și asigură-te că o să te doară rău de tot dacă te mai atingi de ele vreodată. Pe Pământ, așa m-au dezvățat să-mi mai rod unghiile.

Isaac se lasă pe spate și își dă seama că începe să alunece de pe banca de lemn. Se uită la leii ciopliți în tavan.

– Fii bărbat, spune el. Ești mai puternic decât jucăriile tale. Suntem întotdeauna mai puternici decât lucrurile pe care le creăm. Renunță la ele. Creează ceva nou cu viața ta, cu propria minte și cu propriile mâini.

Paul se așază lângă el, privind fix la porțile Arcei. Apoi scoate plosca de metal din buzunarul lui Isaac și bea din ea.

– Și cum a mers treaba asta pentru tine? întreabă el.

Isaac îi trage o palmă. Spre surprinderea lui, chiar l-a nimerit. Paul scapă plosca din mână și se holbează la el, acoperindu-și cu o mână urechea și obrazul care îl ustură. Plosca lovește podeaua cu un zdrăngănit, iar restul de băutură se varsă.

– Poftim, uite ce-am făcut din cauza ta, spune Isaac.

8

HOȚUL I PIRAȚII

Muzeul de Artă Contemporană este ascuns sub niveul străzii, fiind format dintr-o serie de tuburi transparente, balcoane și galerii care se încolăcesc în jurul șoldurilor orașului ca o întortocheată centură de sticlă. Situarea muzeului face ca exponatele să se bucure din plin de lumină și oferă o priveliște uluitoare asupra picioarelor orașului, care desenează arce line în Depresiunea Hellas.

Ne plimbăm dintr-o galerie în alta, cu cafele în paharele de tempomaterie. Mie îmi face plăcere; arta mi s-a părut întotdeauna liniștitoare, deși multe dintre lucrările expuse aici în ultima vreme au o notă violentă, agresivă, cu explozii de culoare și muchii ascuțite. Mieli pare însă plictisită. Examinând o serie de acuarele, scoate un sunet ciudat, ca și cum ar fredona ceva.

– Nu prea ești o iubitoare de artă, nu-i așa?

Râde încetișor.

– Arta nu ar trebui să fie *insipidă* sau moartă, cum e asta, spune ea. Arta trebuie să fie *cântată*.

– Cred că asta se cheamă muzică prin părțile astea.

Îmi aruncă o privire severă, după care nu mai zic nimic, mulțumindu-mă să privesc operele abstracte mai vechi și să observ studentele de la artă.

După o vreme, începem să observăm piraţii gogol.

Mieli a obținut cheile publice ale agenților Sobornostului de la angajatorul ei și le-a trimis co-amintiri. Eu am avut ideea să ne întâlnim la muzeu. Gevulotul este bine structurat aici, există destule spații de agora pe lângă exponate pentru a descuraja violența, oferind în același timp confidențialitate perfectă pentru discuții particulare. Dar nu mă așteptam să vină atât de mulți.

O fetiță care se uită la un tablou cu o turmă de elefanți zvelți păscând în Valea Nanedi își atinge vârful nasului exact în același fel ca un cuplu care trece pe lângă noi ținându-se de mână. Iar mersul lor este identic cu cel al unei studente de la artă într-un tricou decoltat, la care nu mă pot abține să nu mă zgâiesc pentru o clipă. Apoi trece pe lângă noi o întreagă familie, tatăl cu păr roșcat rărit, râzând la unison cu fiul său într-o manieră suspectă. Și mai sunt mulți alții peste tot în jurul nostru. Sesizez că-și deschid mici porțiuni de gevulot pentru a ne da de știre unde se află. În mod bizar, manierismele lor îmi sunt cunoscute, de acum multă vreme, din timpul existenței mele umane pe Pământ.

– Ne mână ca pe oi, îmi șoptește Mieli. Pe aici.

Ajungem pe un balcon mare, despărțit de aripa principală a muzeului prin niște uși de sticlă. În apa mică a unei fântâni se află trei sculpturi care arată ca niște totemuri alcătuite din forme metalice colțuroase și din forme organice, care – aflu din co-amintirea care le corespunde – sunt resturi din trupurile unor Tăcuți. Apa li se prelinge printre încheieturi: ar fi un sunet liniștitor, dacă nu m-ar duce cu gândul la sânge.

Balconul se umple cu membrii turmei, să fie poate vreo douăzeci. Un grup se plasează cu hotărâre în fața ușilor de sticlă, împiedicând orice tentativă de fugă.

Spre surprinderea mea, Mieli pare să admire sculpturile, privindu-le captivată pentru un timp, până ce-i ating brațul.

– Cred că a sosit momentul.

– Foarte bine, spune ea. Și nu uita, lasă-mă pe mine să vorbesc.

– Te rog chiar.

O fetiță neagră de vreo șase ani vine spre noi. Poartă o rochie de un albastru-aprins și are două codițe care îi țâșnesc parcă din cap. Își atinge nasul cârn într-un mod care ne este de acum cunoscut.

– Sunteți extraplanetari? întreabă ea. De unde sunteți? Pe mine mă cheamă Anne.

– Bună, Anne, spune Mieli. Nu e nevoie să rămâi în pielea personajului. Suntem printre prieteni.

– Precauția nu strică niciodată, spune studenta la artă cu picioare lungi din spatele nostru, fără să-și ridice privirea din caietul de schițe.

– Aveți un minut la dispoziție să ne explicați cum ne-ați găsit, spune o femeie într-o rochie caleidoscopică, ținându-se de mână cu un tânăr, lângă balustrada balconului.

– După care o să aflăm singuri, încheie Anne.

– Sunt sigură că nu vreți să inițiați vreun conflict aici, spune Mieli. Locul ăsta e plin de agore.

Anne zâmbește.

– Avem de-a face cu agore tot timpul, spune ea. Cincizeci de secunde.

– Lucrez pentru cineva care lucrează pentru copytatăl vostru, spune Mieli. Avem nevoie de ajutor.

– Arată-ne pecetea, spune tânărul tată cu părul roșcat, încercând să-și liniștească sugarul care plânge.

– Suntem gata să cooperăm, spune studenta la artă. Dar mai întâi arătați-ne pecetea.

Brusc, se face liniște în balcon. Unii dintre ei încă mai poartă discuții normale, gesticulând către statui și râzând. Însă ochii tuturor sunt ațintiți asupra noastră.

– Marea Misiune Comună are un caracter secret, după cum știți chiar mai bine decât mine, spune Mieli. V-am găsit – nu este o dovadă suficientă?

– Scumpo, avem nevoie de ceva mai mult de-atât. Suntem *vasilevi*. Puțini sunt cei care se dedică Marii Misiuni Comune cu mai multă pasiune decât noi.

Anne apucă marginea togii lui Mieli cu mâna ei mică.

– Și nu o să sărim la comanda unui singleton servitor al cine știe cărui clan pricăjit ne-Fondator.

Zâmbește, arătându-și dinții inegali ca un șir de cuburi de zahăr.

– Mai e puțin și expiră timpul. Poate că ar trebui să aruncăm o privire în capul ăla frumușel al tău.

– Nu avem nevoie de cine știe ce, spune Mieli. Doar de niște unelte pentru simularea gevulotului unei identități marțiene...

– Faceți parte din *concurență*? întreabă tatăl cu părul roșcat. De ce v-am ajuta?

Mieli se încordează. Lucrurile sunt pe cale să ia o întorsătură urâtă. Membrii Sobornostului nu sunt mari negociatori: dacă întregul comportament ți-e dictat de șablonul copyclanului, nu prea-ți mai rămâne loc pentru creativitate. Și desigur, tocmai de-asta îi ador eu. Încerc să-mi amintesc unde am observat ultima dată zâmbetul, gesturile, tonul. Pe Pământ, cu secole în urmă, într-un bar, îmbătându-mă împreună cu niște hackeri și certându-ne pe teme politice. Cine mai era acolo? *A, da.* Matjek, mic și furios. Matjek, care a devenit unul din zeii Sobornostului.

Îmi schimb poziția corpului, arătând ca un bărbat scund care vrea să pară mai înalt. Îmi îndrept umerii. Îmi schimonosesc fața într-o expresie de mânie îndreptățită.

– Aveți idee cine sunt eu?

O umbră de frică trece peste chipurile vasilevilor. Studenta la artă își scapă caietul de schițe în fântână. *V-am prins.*

– Servitoarea mea nu are de ce să vă dea vouă explicații. Sper că nu așteptați explicații de la mine. Pentru îndeplinirea Marii Misiuni Comune este nevoie de *loialitate*. Se pare că voi nu îndepliniți această condiție.

Mieli se holbează la mine cu ochii mari.

– *Prefă-te că știi despre ce vorbesc*, îi șoptesc prin legătura biotică. *Îți explic mai târziu.*

– Aveți nevoie de peceți și simboluri ca să vă dați seama că un Fondator se află printre voi? Am nevoie de unelte. Am o sarcină de îndeplinit aici. Misiunea ne poartă în locuri neașteptate, așa că am venit nepregătit. Îmi veți pune la dispoziție fără întârziere ceea ce am solicitat.

– Dar..., îngaimă Anne.

– Am un fragment de Dragon cu mine, șuier eu. Poate vreți să faceți parte din el?

Vasilevii tac pentru o clipă. Apoi sunt izbit de un șuvoi de date. Simt cum trupul Sobornostului le recunoaște și le inventariază. Șabloane de personalitate, simulări ale simțului de gevulot, absolut toate instrumentele necesare pentru a menține o identitate falsă în Oubliette. *Ca să vezi, chiar a funcționat...*

Dintr-odată, Anne se cutremură, i se împăienjenesc ochii și șuvoiul de date se oprește la fel de brusc cum a pornit. Menținându-mi poziția, îmi rotesc privirea prin încăpere, încercând să sugerez o insatisfacție superioară.

– Ce înseamnă asta? Nu m-am făcut înțeles?

– Am înțeles perfect, Domnule le Flambeur, spun vasilevii în cor. Acum vă rugăm să nu vă mișcați. Prietenii noștri vor să vorbească cu dumneavoastră.

La naiba.

Mă întorc spre Mieli să-i spun că am obținut tot ce ne trebuie și că ar fi bine să ne scoată de aici, dar înainte să-mi termin gândul, încep focurile de artificii.

Mieli urmărește cacealmaua hoțului șocată și uluită în același timp. Ea l-a întâlnit pe Matjek Chen, iar hoțul îi imită la perfecție vocea și limbajul corpului. Mințile Sobornostului aflate în aceste trupuri marțiene furate au convingerea că se află, la propriu, în prezența unei ființe divine. Iar atacul pe care-l declanșează are ferocitatea pe care ai aștepta-o din partea unor dreptcredincioși aflați față în față cu un blasfemator. *La dracu' cu subtilitatea. O să-i distrug.*

Metacortexul ei este acum online. Încetinește timpul pentru a obține un răgaz să gândească. Trage vălul autismului de luptă.

– Perhonen, *scanează!*

De la înălțime, nava propulsează un nor de particule exotice cu interacțiune slabă care se împrăștie prin încăpere. Scheletele vasilevilor sunt ca niște fantome pe radarul ei. Metacortexul potrivește structurile, inventariază armele ascunse. Arme-fantomă. Armament al Sobornostului, cu gloanțe care preiau controlul asupra minții. *Fir-ar să fie!* Cu un singur gând, își activează propriile sisteme.

Mâna ei dreaptă conține un pistol cuantic, un accelerator liniar cu muniții coerente semiautonome. Mâna stângă conține o armă-fantomă cu o serie de nanomisile: fiecare dintre ele are pregătit câte un gogol de război gata să invadeze sistemele inamice și să le inunde cu copii proprii. Stratul de materie programabilă de sub epiderma ei se transformă în armură, unghiile îi devin mai dure ca diamantul. Reactorul de fuziune din femurul ei drept începe să se încarce. Motorul Nash din metacortex selectează un set de ținte optime și o poziție de acoperire pentru hoț.

– *La semnalul meu, deschizi focul*, îi spune lui *Perhonen.*

– *Va trebui să-mi schimb poziția pe orbită*, spune nava. *O să avem necazuri cu Tăcuții orbitali.*

– *Fă-o!*

Mieli simte lama cuțitului morții foarte aproape. Ea este un singleton, o entitate cu totul și cu totul finită: orice altă opțiune ar însemna să-și trădeze strămunii. Dacă eșuează, nu va mai avea o a doua șansă. Și uneori, această senzație a mărginirii este decisivă, mai ales împotriva Sobornostului.

Piratii gogol își activează și ei sistemele, însă, fiind agenți infiltrați, nu dispun de același grad de dotări militare. Cu toate astea, au arme-fantomă implantate în ochi, în mâini și în trunchi. După zece milisecunde deschid focul. Pe fețe le joacă punctele razelor infraroșii ca un machiaj sclipitor în timp ce sunt lansate nanomisilele. Încăperea explodează într-o pânză de păianjen letală de vectori și traiectorii, în câmpul vizual al lui Mieli.

Îl înșfacă pe hoț și îl aruncă la baza statuii din mijloc, într-o gaură a rețelei. Simultan, lansează o explozie de particule cuantice. Are senzația că pictează cu degetele în aer, fiecare mișcare lăsând

în urmă o tușă strălucitoare. Particulele – fiecare dintre ele un condensat Bose-Einstein, încărcat cu energie și logică cuantică – devin extensii ale minții ei, ca niște membre separate de corp. Folosește trei dintre ele pentru a contracara și a doborî misilele din aer, rupând rețeaua mortală pentru a-și face loc de manevre. Celelalte două zboară fulgerător înspre gloata de vasilevi, gata să explodeze în fascicule de lumină coerentă.

Misilele vasilevilor ripostează, țintind în direcția ei. Altele își schimbă traiectoria pentru a-l ataca pe hoț. Grupul de vasilevi se dispersează pentru a evita atacul cu particule cuantice, însă nu sunt suficient de rapizi. Particulele înmuguresc, devenind niște sori albi de laser care răspândesc o lumină incandescentă orbitoare în interiorul galeriei, topind sticla, corpurile de substanță sintobiotică și obiecte de artă de o valoare inestimabilă.

Mieli face un salt înainte. Aerul are consistența unei ape uleioase. Chiar și prin prisma autismului de luptă, libertatea de mișcare este formidabilă. Face slalom printre misile, lăsând urme înghețate în apă și aplicându-i un pumn în abdomen studentei de la artă, ca un soi de gând întârziat.

Apoi se reped cu toții asupra ei: Anne, familia, femeia în rochia țipătoare și alți trei. Din degete le țâșnesc tentacule de dezagregare, săgeți de distrugere vibrantă. Una din ele îi biciuiește spatele. Armura ei reacționează, arzând stratul infectat pentru a-l îndepărta. Pentru o clipă, arată ca și cum ar avea aripi de foc.

Programează o secvență defensivă simplă pentru arma-fantomă și trage în ei, o dată, de două ori, de trei ori. Hoțul are nevoie de mai multă protecție. Nimerește doi dintre ei. Gogolii-fantomă preiau controlul asupra minților vasilevilor și le lansează corpurile în calea misilelor direcționate spre hoț.

Smulge brațul femeii cu rochia caleidoscopică, îndreptându-l către Anne. Trunchiul fetei explodează, devenind praf și pulbere, în timp ce degetele moleculare îi dezintegrează celulele. Își lansează ultima particulă cuantică în ochiul bărbatului roșcat. Câțiva dintre vasilevi ripostează, redeschizând focul. Impactul provocat de armele-fantomă îi fac armura să urle. Scrâșnind din dinți, prinde

în pumn unul din gloanțe. Conține sigur o copie a minții unui vasilev – va avea destul timp să o interogheze mai târziu.

O atacă toți deodată. Deasupra ei se află un morman de corpuri, un munte coordonat de sintocarne, care îi ignoră pumnii și șuturile de parcă ar fi ceață. Capul ei este strivit de podea. Îi trimite lui *Perhonen* un set de coordonate. *Acum!*

O săgeată de flăcări coborâtă din văzduh retează balconul ca un bisturiu, separându-l de șoldul orașului. Metalul geme. De undeva de sus, aripile lui *Perhonen* împrăștie o ploaie de lumină fierbinte și aspră.

Aflându-se brusc în cădere liberă, se simte din nou ca acasă. Cârmind prin pâcla sângerie și printre corpurile încălecate, îl găsește pe hoț și îl prinde din zbor. Apoi își desface aripile. Ca de obicei, senzația – asemenea unor muguri înflorindu-i din umeri – îi amintește de copilărie, de zborurile prin pădurile înghețate ale kotoului ei, când se lua la întrecere cu parapăianjenii. Dar aripile ei sunt mai puternice acum, refăcute, suficient de puternice pentru a-i susține atât greutatea proprie, cât și pe cea a hoțului, chiar și în acest oraș cu gravitație puternică.

Erup împreună prin tavanul galeriei. Ruinele contorsionate ale balconului în flăcări se prăvălesc odată cu vasilevii către picioarele orașului.

Păcat de statui, se gândește ea.

Lumea este în haos: peste tot în jur sunt corpuri, explozii și miros de carne arsă. Clipesc, iar în secunda următoare trupul mi-e izbit de-o suprafață de piatră. Bubuituri de tunet sacadate îmi zguduie craniul. Sunt proiectat printr-un perete de sticlă, Mieli mă ridică de la podea și *zburăm,* limbi de foc se reped în sus la noi, aerul șuieră în jur de parcă am traversa un tunel de vânt, plămânii mi se golesc...

Urlu. Apoi mă prăbușesc. Aproximativ un metru. În gravitația marțiană. Aterizez pe spate, urechile îmi țiuie violent, fulgere colorate îmi străpung privirea, am gura încă deschisă după ce aerul din plămâni mi se epuizează.

– Termină, spune Mieli.

E în genunchi, la câțiva metri de mine, retrăgându-și încet în spate o pereche de *aripi*, ca doi arbori grațioși, argintii, cu nervuri extrem de delicate, separate de un film transparent, sclipitor, asemenea țesăturii aripilor lui *Perhonen*. După un moment dispar.

– La dracu'! spun eu după ce-mi mai trag răsuflarea.

Ne aflăm pe un acoperiș cu pantă lină, undeva aproape de marginea orașului. Incendiul și coloana de fum care se văd la orizont indică cu precizie locul unde ne aflam doar acum câteva secunde. Un stol de tzaddiki coboară pe câmpul de luptă ca niște ciori.

– La dracu' și iar la dracu'!

– Ți-am zis să termini! spune Mieli, ridicându-se în picioare.

Toga ei e făcută ferfeniță, dezgolindu-i pe alocuri pielea cafenie și netedă. Îmi surprinde privirea și se întoarce cu spatele, în timp ce veșmântul ei se regenerează.

– La...

Trag adânc aer în piept, cu un șuierat, tăindu-mi singur vorba.

– Nenorociții. Cineva le-a spus cine suntem. Cineva știa.

– *Dragă porumbeilor*, spune *Perhonen, mă bucur că sunteți teferi, dar nu așteptați vești de la mine în următoarele câteva ore. M-am văzut nevoită să-mi abandonez poziția în mod de camuflaj: Tăcuții orbitali par orbi și surzi, dar cred că până și ei m-au văzut trăgând cu lasere înspre planeta lor. Vă anunț când mă întorc. Aveți grijă de voi.*

– Ce s-a întâmplat acolo? o întreb pe Mieli.

– Au atacat. A trebuit să-i cer lui *Perhonen* să-i elimine, cauzând daune majore. Așa e protocolul.

– Deci sunt cu toții... morți?

– Distruși. Fără posibilitatea unei sincronizări a exomemoriei. Dacă sunt resuscitați, nu-și vor aminti de noi. Erau vasilevi camuflați, probabil nu aveau echipament de comunicare cu neutrino.

– Doamne, Dumnezeule! Au existat victime colaterale?

– Doar opere de artă, spune Mieli, și nu-mi dau seama nici în ruptul capului dacă e o glumă. Dar ai obținut ce ne trebuia, da?

Verific datele pe care mi le-a transmis fetița-pirat. Lipsesc niște fragmente, dar părțile esențiale sunt intacte.

– Da. O să trebuiască să le examinez, zic eu masându-mi tâmplele. Ascultă, aici e ceva putred la mijloc. Cineva le-a vândut un pont. Asta e evident. Patronul tău e cumva implicat în vreun joc murdar de putere în cadrul Sobornostului? E ceva ce ar trebui să știu?

– Nu.

Răspunsul ei nu lasă loc de stat la discuții.

– În regulă. Atunci nu ne rămâne decât să presupunem că e ceva local. Va trebui să analizăm situația.

– *Eu* voi analiza situația. *Tu* vei continua misiunea conform planului.

Mă ridic încet. Corpul meu este nevătămat – nu am oase rupte –, dar *se preface* rănit. Am furnicături peste tot, ca și cum aș fi acoperit de o vânătaie uriașă.

– Ah, și încă ceva.

– Ce?

– Sper că îți dai seama că va trebui să-mi dai și altceva decât privilegii de durere pentru corpul ăsta? Dacă o să creez o nouă identitate, o să am nevoie de ceva mai multă flexibilitate. Chiar și pentru a depista cine e fata asta, Raymonde, o să-mi trebuiască ceva mai mult decât ochi și urechi. Ca să nu mai vorbesc de simularea simțului de gevulot și de *supraviețuire* în caz că se întâmplă să ne confruntăm din nou cu prietenul nostru cu voci multiple.

Mă privește cu atenție, masându-și mâinile. O pojghiță de sânge închegat, uscat, i se desprinde ca niște solzi, lăsându-i pielea curată.

– A, și apropo, mulțumesc că mi-ai salvat pielea, îi spun eu.

Știu că îmi irosesc efortul degeaba, totuși încerc să-i zâmbesc cu căldură – un gest aproape sincer.

– Va trebui să mă revanșez cumva.

Mieli se încruntă.

– Bine, o să văd ce pot face în privința asta după ce ne întoarcem. Acum hai să o ștergem de aici. Nu cred că am lăsat urme publice în afara gevulotului, dar se pare că tzaddikii nu joacă după aceleași reguli. Nu mai vreau să mă mai lupt și cu *ei*.

– Zburăm?

Mă apucă de umăr cu putere și mă trage până la margine. Strada se află cam la o sută de metri sub noi.

– Dacă vrei, poți să încerci, spune ea. Dar corpul acela *nu* are aripi.

În seara aceea, la hotel, îmi creez un nou chip.

La insistențele lui Mieli, ne furișăm înapoi la hotel pe un drum ocolit, protejați complet de gevulot, înconjurând aproape jumătate de oraș – niște măsuri exagerat de paranoice, având în vedere că nimeni nu ar trebui să ne poată recunoaște, atâta vreme cât suntem ascunși de gevulot. Odată ajunși înapoi în cameră, Mieli instalează un sistem de apărare: mici puncte de lumină îi emană din degete și încep să patruleze pe la uși și ferestre.

– Nu le atinge, spune ea, de parcă aș avea nevoie de vreun avertisment.

Iar apoi face ceva magic, ceva pentru care aproape că îmi vine să o sărut. Și chiar aș săruta-o, dacă nu aș avea încă proaspătă în minte imaginea ei smulgând brațul unei fete și ciomăgind alte trei persoane cu el. Închide ochii pentru o clipă, iar eu simt un fel de *clic* în cap. Nu este ceva copleșitor, nici nu se compară cu libertatea absolută pe care am simțit-o fugitiv atunci când ne-am luptat cu Arhonții, dar e totuși ceva. Devin mai conștient de propriul sine și dobândesc o senzație de control. Acum știu că pielea acestui corp ascunde o rețea de particule cuantice – atomi artificiali capabili să-și însușească orice proprietăți fizice posibile, putând, de pildă, să simuleze o epidermă cu orice culoare, formă sau aspect.

Mieli pretinde că are nevoie să-și reîncarce sistemele și să regenereze anumite zone afectate, așa că se duce la culcare devreme. *Perhonen* este și ea tăcută, încercând probabil să se descotorosească de santinelele orbitale sau spărgându-le sistemele și inventând pretexte convingătoare care să explice dispariția ei temporară de pe radarele lor. Așa că, pentru prima dată de când am evadat din Închisoare, mă bucur de o singurătate deplină.

Mă simt bine. Petrec un timp privind pur și simplu peisajul nocturn al orașului de pe balcon și bând whisky. Pentru mine,

whisky-ul a avut întotdeauna gust de introspecție; momentul de tihnă după ce iei o înghițitură, gustul rămas în urmă sunt o invitație la reculegere, identificând aromele care persistă pe limbă.

Îmi aranjez uneltele în minte, una câte una.

Gevulotul nu este perfect. Are anumite *bucle,* locuri în care un punct nodal – reprezentând o amintire, un eveniment, o persoană – are mai mult de un singur părinte. Ceea ce înseamnă că uneori, dacă împărtășești gevulot în legătură cu ceva cu totul inofensiv, ca o amintire, un gust sau un moment intim, este posibil să descui straturi întregi ale exomemoriei unei persoane. Pirații gogol au un software specializat care urmărește să cartografieze arborele de gevulot al unui individ, încercând să identifice în conversație punctele nodale-cheie.

Există un tip de software de atac care operează asemenea unui intermediar, încercând să intercepteze comunicarea cuantică dintre un Ceas și exomemorie. Pentru asta voi avea nevoie de mult mai multă forță brută și capacități de calcul cuantic: va trebui să-i cer ajutorul lui *Perhonen* pentru asta. O simulare perfectă a organului de simț al confidențialității, pe care vreau s-o pun neîntârziat în funcțiune. Și în sfârșit, un set de chei publice/private și exomemorii libere din care să aleg. Nici nu vreau să mă gândesc cum au fost obținute, dar cel puțin s-a murdărit altcineva pe mâini în locul nostru. Unele dintre ele sunt fragmentate din pricina întreruperii transferului, dar deocamdată ar trebui să ne ajungă ce avem.

Faptul că sunt pe punctul de a deveni altcineva îmi provoacă un fior de plăcere la ideea tuturor posibilităților care mi se așternă înainte. Pe vremuri săream probabil de la o identitate la alta: postumană, zoku, standard, Sobornost. Iar asta mă face să-mi doresc să fiu din nou zeul hoților mai mult decât orice altceva.

Deschid Ceasul și mă uit iar la fotografie. *Cine ar trebui să devin pentru tine, Raymonde? Cine eram pentru tine înainte?* Zâmbetul ei nu-mi oferă niciun răspuns, așa că închid capacul, îmi termin băutura și mă privesc în oglinda de la baie.

Trăsăturile mele – cu pleoape grele și păr ușor grizonant – mă duc cu gândul din nou la angajatorul lui Mieli. Probabil că m-a

cunoscut cu mult timp în urmă. Dar oricine ar fi, ea face parte dintre amintirile de care m-a despuiat Închisoarea. Mă bucur de imaginea din oglindă câteva momente. Nu sunt narcisist, însă îmi plac oglinzile pentru maniera în care îți permit să te autodefinești prin ceva extern. Și, în sfârșit, testez reacțiile acestui corp. *Devino puțin mai tânăr*, îi spun. *Puțin mai înalt, pomeți mai mari, păr mai lung.* Imaginea din oglindă curge ca o apă, iar fiorul de plăcere din măruntaie se transformă în voioșie.

– Îți face plăcere toată treaba asta, nu-i așa? spune o voce.

Mă uit prin cameră, dar nu e nimeni. Iar vocea îmi pare extrem de cunoscută.

– Aici sunt, spune reflecția mea din oglindă, chipul meu tânăr din fotografie, chipeș și brunet, cu un zâmbet până la urechi.

Își înclină ușor capul într-o parte, examinându-mă prin sticlă. Întind mâna și ating imaginea, dar nu se mișcă. Am aceeași senzație de irealitate pe care am avut-o când l-am zărit pe băiețandrul din agora.

– Te gândești la ea, ceea ce înseamnă că o să te duci să vorbești iar cu ea, spune el cu un oftat melancolic. Ar trebui să știi câteva lucruri.

– Chiar așa! îi strig. Unde-mi sunt amintirile? De ce ne jucăm așa? Ce-i cu simbolurile alea...?

Mă ignoră.

– Noi chiar am crezut că ea era aleasa. Salvarea. Și pentru o vreme, chiar a fost.

Atinge suprafața de sticlă de pe partea cealaltă – o reflexie a gestului meu de mai devreme.

– Chiar te invidiez, să știi. Ai o nouă șansă. Dar adu-ți aminte că data trecută ne-am comportat odios față de ea. Nu merităm o a doua șansă. Așa că nu-i frânge inima sau, dacă o faci, asigură-te că e cineva prin preajmă care să i-o lipească la loc.

Apoi rânjește din nou.

– Sunt sigur că mă urăști puțin acum. Nu te aștepta să-ți fie ușor. Am făcut în așa fel încât să fie totul atât de greu de găsit, nu

pentru tine, ci *pentru mine*. Ca un alcoolic care-și încuie toată băutura în beci și aruncă apoi cheia.

– Și, cu toate astea, iată-te aici, deci se pare că nu a fost suficient. Uită-ne ajunși în punctul ăsta. Transmite-i toate cele bune din partea mea.

Scoate un Ceas din buzunar – același pe care-l țin și eu în mână – și se uită la el.

– Asta e, trebuie să plec. Distracție plăcută. Și ține minte, îi plac plimbările în balon.

După aceea dispare, fiind înlocuit de noua mea reflecție.

Încep să-mi creez un nou chip, cu care să mă duc la prima întâlnire.

9

DETECTIVUL ȘI SCRISOAREA

Mai târziu în seara aceea, Isidore urmează co-amintirea până în Parcul Țestoasei. Îl conduce pe o alee nisipoasă îngustă, printr-o pădurice de pini și ulmi. Dincolo de copaci descoperă conacul.

Este cel mai mare edificiu restaurat din epoca Regatului pe care l-a văzut vreodată Isidore, cu excepția Palatului Olympus. I se pare uluitor cum gevulotul îl ascunde de ochii publicului. Ultimele raze de soare se reflectă în cele două turnuri care se ridică la dreapta și la stânga, înălțându-se spre cer ca niște pumnale orientale. Conacul aruncă umbre lungi, albăstrii, pe un câmp de flori aranjat cu precizie geometrică. Florile formează triunghiuri și poligoane multicolore, ca și cum grădinarul ar fi intenționat să demonstreze teoreme euclidiene. Isidore își dă seama abia în clipa următoare că sunt așezate în forma unui cadran solar darian, umbra turnului mai înalt reprezentând limba ceasului.

În spatele unei porți înalte de fier așteaptă un Tăcut, o creatură ieșită din comun: un umanoid sculptat, de statura unui bărbat, cu o mască aurie, mănuși care-i ascund muchiile și colțurile, și îmbrăcat într-o livrea albastră brodată cu fire argintii. Îi amintește de manechinele împodobite cu bijuterii din simularea Regatului.

Nu îl salută, desigur, însă Isidore consideră că e politicos să spună totuși ceva.

– Mă numesc Isidore Beautrelet. Sunt așteptat.

Acesta îi deschide poarta în tăcere și îl conduce spre conac. Traversează câmpuri de trandafiri, crini și alte flori exotice, pe care trebuie să le exocaute pentru a le recunoaște și care răspândesc o mireasmă îmbătătoare.

Într-o dumbravă inundată de lumina aurie a amurgului se află un pavilion în formă de pagodă. Înăuntru, un tânăr – aproape încă adolescent, între șase și opt ani marțieni – citește o carte, cu o ceașcă goală de ceai alături. Poartă o uniformă simplă a Revoluției, prea largă pentru el. Sprâncenele subțiri îi sunt apropiate în semn de concentrare. Are niște trăsături delicate și un chip împlinit. Tăcutul servitor sună un clopoțel de argint. Bărbatul înalță încet privirea și se ridică în picioare, exagerat de atent.

– Bine ați venit, spune el și îi întinde mâna.

Falangele lui par să aibă consistența porțelanului. Este mai înalt decât Isidore, dar incredibil de slab, ducând la extrem constituția marțiană alungită.

– Îmi face mare plăcere că ați putut veni. Vă servesc cu ceva?

– Nu, mulțumesc.

– Vă rog, luați loc. Ce părere aveți de grădina mea?

– E impresionantă.

– Da, grădinarul meu e un geniu. Un om foarte modest, dar genial. Iar asta, desigur, se aplică adesea și altor indivizi de un rar talent, ca dumneavoastră de pildă.

Isidore îl privește în tăcere, încercând să înlăture interferența din gevulot. Nu este întocmai o *absență* a confidențialității, ca în Districtul Prafului, ci o anumită nesiguranță, ca și cum ar putea să se desire dintr-o clipă-ntr-alta.

Tânărul zâmbește.

– Sunteți destul de genial ca să vă dați seama cine sunt?

– Sunteți Christian Unruh, spune Isidore. Mileniarul.

Nu i-a fost greu să afle asta, însă și-a petrecut aproape toată după-amiaza cercetând exoamintiri publice și comparându-le cu

co-amintirea primită de la femeia în alb. Unruh – dacă acesta este într-adevăr numele lui – este o persoană discretă chiar și după standardele din Oubliette: în afară de perioada tinereții, e dificil să afli alte detalii despre el. În presă, numele lui apare mai ales în contextul evenimentelor mondene și al tranzacțiilor de afaceri. Se vede cu ochiul liber că are mai mult Timp decât Dumnezeu însuși.

– Aveți o avere personală de Timp obținută din speculațiile cu gevulot la bursă, un tip de afacere pe care Vocea l-a aprobat abia acum câțiva ani. Și în mod clar vă preocupă ceva. Pirateria gogol?

– O, nu. Am avut grijă să rămân cât se poate de obișnuit în toate privințele, în afară de acumularea de Timp. Un mecanism de apărare, s-ar putea spune. Nu, ceea ce mă îngrijorează este asta.

Unruh îi întinde lui Isidore un bilet dintr-o hârtie fină, netedă, nemarcată, conținând câteva cuvinte într-un scris elegant, delicat.

Dragă Domnule Unruh, citește el,

*Ca răspuns la invitația dvs. netrimisă – voi fi încântat să particip la petrecerea dvs. Carpe diem din al 28-lea sol al lunii Vrishika, 24**. Voi veni însoțit de încă o persoană.*

Preasupusul dvs. servitor, Jean le Flambeur.

Isidore s-a gândit la Flambeur toată după-amiaza. Exomemoria din Oubliette nu are prea multe informații despre el. În cele din urmă, a cheltuit niște Timp pe un agent de date costisitor care s-a aventurat în Tărâmul din afara noosferei Oubliettei. S-a întors cu un amestec de fapte și legendă. Niciun fel de amintiri sau lifecasturi, nici măcar fișiere video sau audio. Fragmente de dinaintea Colapsului, ipoteze online neverificate despre o minte criminală extraordinară care opera în Londra și Parisul Rapide. Povești fanteziste despre o uzină de exploatare solară furată de la Sobornost, o spargere într-un creier din *gubernie;* afaceri murdare cu proprietăți virtuale din Tărâm.

Nu este cu putință ca toate să se refere la un singur individ, ci cel mult la o copyfamilie. Sau poate e vorba de un meme, o idee cu care infractorii – orice o însemna cuvântul acesta în diferite

regiuni ale Sistemului – să-și semneze crimele. În orice caz, nu poate fi vorba decât de o farsă. Isidore îi dă înapoi biletul.

– Petrecerea Carpe diem? întreabă el. Are loc peste o săptămână.

Unruh zâmbește.

– Da. Un mileniu de Timp se duce repede în ziua de azi. Cea mai mare parte o voi dona, iar restul va fi administrat de Odette, colaboratoarea mea, pe care ați cunoscut-o deja. Îmi dau seama că e ceva rar pentru generația noastră să nu mă revolt împotriva tuturor și să nu mă vait de cât de nedrept e totul, însă eu sunt un idealist. Cred în Oubliette. Am avut opt ani plini în acest trup, iar acum sunt pregătit să-mi fac datoria ca Tăcut. Desigur, vreau să mă retrag cu stil, înainte de etapa următoare. Să trăiesc clipa pentru o noapte.

Are o amărăciune stranie în glas.

Servitorul Tăcut le oferă amândurora câte o ceașcă de ceai, din porțelan scump. Unruh soarbe din ea cu poftă.

– În plus, finitudinea conferă valoare momentelor, nu credeți? Cred că acesta a fost scopul străbunilor noștri. Nu voiam decât să mă bucur de această experiență. Până am primit biletul.

– Cum a sosit?

– L-am găsit în bibliotecă, spune Unruh. În propria bibliotecă!

Chipul lui copilăros este brăzdat de linii aspre de furie, care par nelalocul lor. Așază cu zgomot ceașca pe farfurioară.

– Nu las *pe nimeni* să intre la mine în bibliotecă, domnule Beautrelet. Este sanctuarul meu inviolabil. Și, pe deasupra, în afară de prietenii mei apropiați, nimeni altcineva nu are gevulotul pentru a ajunge la conac. Având în vedere experiența dumneavoastră recentă cu presa, îmi imaginez că înțelegeți că mă simt... pângărit.

Isidore se cutremură. I se face pielea de găină la gândul că vreun individ ar putea să pătrundă în spațiul lui personal, neanunțat, fără să aibă acces la gevulotul lui.

– Nu credeți că este posibil să fie o simplă farsă?

Unruh își împreunează degetele.

– Am luat în considerare și această posibilitate, desigur, spune el. După cum vă puteți închipui, am examinat atent exomemoria conacului. Nu am găsit nimic. Aseară, cândva între șapte și opt

jumate, scrisoarea a apărut din senin. Nu recunosc scrisul. Hârtia provine dintr-o papetărie de pe Bulevard. Nu prezintă alte urme evidente de ADN în afară de ale mele. Până aici a ajuns Odette cu investigația. Sunt convins că avem de-a face cu tehnologie extraplanetară. Modul de lucru s-ar potrivi fără îndoială cu ceea ce știm despre acest personaj – să anunțe data și ora la care intenționează să-și comită infracțiunea. Într-un fel, nici nu mă surprinde. Extraplanetarii ne iau drept niște înapoiați și ne tratează ca pe un soi de teren de joacă. Și din cine știe ce motiv, acest... hoț m-a ales pe mine drept jucăria lui. Dar dacă m-aș adresa Vocii sau tzaddikilor, mi-ar spune toți același lucru: este o farsă. Și de asta vă aflați dumneavoastră aici, domnule Beautrelet, spune Unruh zâmbind. Vreau să mă ajutați. Vreau să aflați cum a ajuns scrisoarea la mine în bibliotecă. Vreau să aflați ce are de gând să facă și să-l împiedicați. Sau dacă reușește ce a plănuit, atunci să recuperați ce îmi aparține.

Isidore inspiră adânc.

– Cred că este posibil să îmi supraestimați aptitudinile. Nu sunt deloc convins că este vorba despre adevăratul Flambeur. Dar dacă este într-adevăr el, ce vă face să credeți că eu aș fi un adversar pe măsura unui asemenea personaj?

– După cum v-am zis, sunt un idealist, spune Unruh. Sunt familiarizat cu activitatea dumneavoastră. Mă consider chiar un admirator. Și, cu toate că mă simt profund insultat de acțiunile hoțului, mi se pare totuși amuzantă perspectiva de a-mi însoți ieșirea din scenă de o competiție intelectuală. Firește, vă voi recompensa eforturile în mod corespunzător, dacă asta vă neliniștește. Ce spuneți?

Să prinzi un hoț, se gândește Isidore. Ceva pur, simplu, curat. Chiar dacă se dovedește a fi doar o glumă.

– În ordine, spune el. Accept.

Unruh bate din palme.

– Excelent! Nu o să vă regretați decizia, domnule Beautrelet, zice el ridicându-se. Acum haideți să o găsim pe Odette și să vizităm locul infracțiunii.

Conacul este construit în același stil grandios ca simularea din Regat din colonia zoku: tavane înalte, podele de marmură, armuri robotice negre și mate aliniate de-a lungul coridoarelor, alături de tablouri mari reprezentând peisaje de pe vechiul Marte: stânci roșii, Valles Marineris, chipul zâmbitor al Regelui îmbrăcat în alb și auriu.

Odette – femeia în alb – îi așteaptă în bibliotecă și schițează, cu o mișcare tăioasă a capului, un salut către Isidore atunci când cei doi intră în încăpere.

– Bravo, i se adresează Unruh femeii. Se pare că farmecele tale l-au convins pe tânărul domn Beautrelet să ne dea o mână de ajutor cu mica noastră dilemă.

– Mă gândeam eu că o să accepte, spune ea. Cred că o să vi se pară interesant acest caz, domnule Beautrelet.

Biblioteca este o încăpere înaltă, foarte luminoasă, înzestrată cu o lucarnă, cu ferestre mari ce dau spre grădină și canapele din piele ce par foarte comode. De miile de cărți, atât în format analogic, cât și spime, aranjate în șiruri ordonate pe rafturi din lemn de stejar închis la culoare, se ocupă o dronă sintobiotică cu aspectul unui arbore. În centrul camerei, pe un covor de culoarea vinului roșu, tronează un planetariu din alamă – un model mecanic al sistemului solar ilustrând în timp real imaginea planetei Marte și a spațiului cosmic înconjurător.

Unruh întinde o mână, iar drona își ridicăunul dintre membrele negre, ca niște crengi, până la unul din rafturile superioare, și îi oferă volumul dorit.

– Acesta este lifecastul Contelui de Isidis, care a făcut parte dintr-o grupare secretă care a complotat și a încercat să-l elimine pe Rege cu câțiva ani înaintea Revoluției. Au eșuat, firește. Dar anii prerevoluționari sunt o perioadă fascinantă, în care lucrurile ar fi putut lua o cu totul altă întorsătură. Sigur, e plină de lacune, în urma Erupției. După cum sigur v-ați dat seama deja, am avut o fază în care am fost pasionat de Regat, cu ceva vreme în urmă, spune el cu o notă dogită în glas. Așadar, acesta este volumul pe care îl studiam când am observat scrisoarea. Se afla aici, spune mileniarul indicând

o mică masă de lectură. A ales locul cu grijă, asigurându-se că o voi vedea din fotoliul meu preferat.

Pune cartea pe masă, face câțiva pași spre unul din scaune și se așază.

– Doar eu, cei trei servitori Tăcuți și Odette – și acum dumneavoastră – avem gevulot pentru locul acesta.

– Aveți și alte măsuri de siguranță?

– Încă nu. Dar sunt dispus să vă dau mână liberă pentru a instala orice considerați necesar, inclusiv tehnologie de pe piața neagră. Odette se va ocupa de detalii, așa că puteți să o anunțați pe ea ce anume vă trebuie.

Unruh se uită la Isidore cu un zâmbet larg.

– Și vă recomand să vizitați Bulevardul Persistent în compania ei. Veți avea nevoie de o costumație adecvată pentru petrecere.

Isidore tușește, devenind dintr-odată jenat de imitația veche și boțită a uniformei revoluționare pe care o poartă.

– Vă deranjează dacă arunc o privire în jur?

– Sigur că nu. Îmi închipui că o să petreceți o bucată însemnată de timp aici în următoarele câteva zile. V-am asigurat acces la exomemorie – cu excepția unor segmente personale – așa că sunteți liber să explorați în voie.

Isidore ridică și deschide volumul pus pe masă de Unruh. Brusc se vede înconjurat de o colecție uluitoare de imagini, videoclipuri și texte, care plutesc în jurul lui. Videoclipuri, sunete și zgomote înregistrate din perspectiva privitorului, chipuri elegante și săli impresionante...

Unruh îi smulge cartea din mână cu o violență subită. Are ochii umflați și pete roșii pe obrajii palizi.

– Aș prefera – șuieră el – să stați departe de conținutul bibliotecii. Multe dintre aceste volume au fost... dificil de achiziționat și sunt destul de posesiv cu ele.

Îi înmânează cartea dronei, care o pune la loc pe etajeră.

Expresia lui Isidore îi trădează șocul și întețirea pulsului, astfel că Unruh scutură din cap cu un zâmbet timid.

– Îmi cer scuze. Trebuie să înțelegeți pasiunea unui colecționar. După cum am menționat deja, acesta este un loc foarte personal pentru mine. V-aș fi recunoscător dacă ați efectua investigația fără alte... interese academice.

Isidore clipește, gonind imaginile din minte, cu inima zbătându-i-se în piept. Pe chipul lui Odette apare brusc o expresie aspră.

– Istoria nu m-a interesat niciodată prea mult, spune el încet.

Unruh izbucnește într-un râs ciudat, ca o tuse.

– Și poate ne-ar face tuturor mai bine dacă am petrece mai mult timp în prezent, hm? De fapt, chiar așa intenționez să-mi petrec următoarele câteva zile: trebuie să mă ocup de niște treburi... omenești pe ultima sută de metri.

Îi strânge din nou mâna lui Isidore.

– Am încredere în dumneavoastră, domnule Beautrelet. Sper să nu mă dezamăgiți.

– Și eu sper, spune Isidore.

După ce pleacă Unruh, Isidore își scoate lupa și începe să examineze încăperea. Lupa acoperă camera cu un strat de informații: urme de ADN, zone mai uzate ale covorului, amprente și pete de grăsime, molecule și elemente reziduale. Accesează simultan exomemoria camerei. Un turn infinit de momente trecute îi înflorește în minte. O scurtă exocăutare îl informează că scrisoarea se afla acolo la ora 20:35 în seara precedentă, dar nu și cu câteva secunde mai devreme. Iar în încăpere nu se afla nimeni, nici înainte, nici după. Extinde perspectiva memoriei asupra restului conacului: un servitor aflat în picioare, în tăcere eternă, *aici*, altul *acolo*, și un bloc compact, ascunzând încăperile personale ale lui Unruh.

Examinează din nou scrisoarea. Nu există niciun semn de automaterializare: este chiar hârtie reală, lucrată manual, sau o imitație nanotehnologică perfectă. Chiar și cu ajutorul unei tehnologii extraplanetare avansate, îi vine greu să-și închipuie un nor de naniți creând-o din senin în doar câteva secunde; energia necesitată de o asemenea operațiune ar fi lăsat nenumărate urme în exomemoria conacului.

– Am probat toate posibilitățile evidente, spune Odette, sprijinită de unul din brațele fotoliului lui Unruh, privindu-l pe Isidore cu zâmbetul ei de copiliță. Mă îndoiesc că jucăria aceea zoku va descoperi ceva în plus față de mine.

Isidore abia dacă o aude: este mult prea concentrat să examineze podeaua și pereții bibliotecii. După cum era de așteptat, sunt din bazalt solid, ornat cu piatră vie. Se așază și închide ochii pentru câteva clipe. Imagini fugare din carte ascund forma misterului, deși o parte din el simte nevoia să le integreze în investigație. Le mătură din memorie și se concentrează numai pe scrisoare. O cameră încuiată; un obiect misterios; pare o operațiune mult prea curată.

– Când a fost ultima dată când ați procurat ceva pentru domnul Unruh? o întreabă el pe Odette.

Își duce gânditoare un deget la buze.

– Probabil acum trei săptămâni. De ce?

– Mă gândeam la cai troieni, spune Isidore. Este posibil să fi cumpărat cumva un dispozitiv mascat, ceva care să conțină o microdronă sau altceva care să fi plasat scrisoarea acolo unde a găsit-o domnul Unruh? De fapt, se poate ca dispozitivul să fi fost achiziționat cu mult timp în urmă și să fi stat aici până a fost activat.

– Mi se pare improbabil, spune Odette. Christian analizează foarte atent, cu ajutorul experților, orice articol pe care îl cumpără. Și chiar dacă ar fi existat un astfel de dispozitiv, ar fi fost înregistrat în exomemorie.

– Așa este, încuviințează Isidore, privind-o curios. Aveți vreo teorie proprie?

– Nu pentru asta sunt plătită, zice Odette. Dar dacă ar trebui să vă ofer una... ei bine, ceea ce pot spune este că, de-a lungul timpului, de când lucrez aici, l-am văzut pe dragul de Christian făcând lucruri mai excentrice decât să-și scrie singur scrisori, continuă ea cu un zâmbet mult mai îmbătrânit și malițios de această dată. Se plictisește repede. Pentru binele dumneavoastră, domnule Beautrelet, sper că vă pricepeți să și inventați mistere, nu numai să le rezolvați. Și că sunteți mai talentat ca detectiv decât în domeniul vestimentar. Garderoba dumneavoastră are *neapărată* nevoie de îmbunătățiri.

Isidore încă se gândește la scrisoare când se întoarce acasă în seara aceea. Își dă seama cât de mult i-a lipsit acest sentiment de desfășurare lentă a hărții unui nou mister în mintea lui.

Lin este probabil trează încă: în bucătărie e lumina aprinsă. Realizează că nu a mâncat nimic de la prânz, așa că îi comandă faberului de bucătărie să-i facă rapid un risotto.

În timp ce privește brațul faberului dansând deasupra farfuriei, creând boabele de orez cu raza lui atomică, se gândește la Unruh. Ceva în legătură cu el pare nelalocul lui. Insinuarea făcută de Odette, că ar fi fost invitat să joace un rol într-o șaradă elaborată, pare să se potrivească cu restul faptelor. Însă forma soluției este prea bizară pentru a fi acceptabilă.

Se holbează la farfuria aburindă, decide că vrea să mai păstreze senzația de acuitate pe care i-o dă foamea, o lasă pe masa din bucătărie și se duce în camera lui.

– Ai avut o zi lungă?

Pixil stă pe pat cu picioarele încrucișate și se joacă cu creatura verde.

– Ce cauți aici? Cum ai intrat?

A exclus-o în mod intenționat pe Pixil din gevulotul lui în ultimele câteva zile. A fost ca un anestezic local, amorțindu-i rana și ajutându-l să uite de ea.

Pixil ridică inelul de cuplare. Trăsăturile ei au o anumită granulozitate neclară, iar el își dă seama că nu este decât o imagine creată din ceață utilitară.

– Nu e doar un dispozitiv de comunicare, știi? spune ea. M-am plictisit să mă joc de-a *ghicește la ce se gândește iubitul tău.* Presupun că ai dat dovadă de inițiativă inventând jocul ăsta.

– Vorbești...

– Serios? Nu. Dar fără îndoială majoritatea locuitorilor din colonia zoku ar vorbi serios. Îmi place de micuțul ăsta. Are un nume?

– Nu.

– Păcat. I-ar prinde bine. Poate ceva din scrierile lui Lovecraft? Deși pe aici se află creaturi mai mari și slinoase, pline de tentacule.

Isidore nu răspunde.

– Să înțeleg că ești prea ocupat ca să vorbești cu mine? întreabă Pixil.

– Poate că pur și simplu m-am săturat să mă joc de-a *hai să vorbim despre sentimentele noastre.*

Pixil îl privește un răstimp.

– Așa deci. Și eu care tocmai stabilisem o metodă ca să ținem scorul. Primești câte un punct de fiecare dată când spui ceva adevărat, plus un bonus când faci dezvăluiri emoționale autentice. Dar văd că mi-am pierdut vremea, spune ea încrucișându-și brațele. Știi, dacă l-aș ruga pe Drathdor, ar putea crea un model de răspunsuri emoționale care ar anticipa și mi-ar spune exact cum funcționezi.

Isidore este asediat de un gând îngrozitor.

– Sper că nu ai nimic de-a face cu treaba asta cu le Flambeur, nu?

Se lovește de limitele impuse de gevulot cu privire la informațiile pe care le poate împărtăși în legătură cu misiunea de la Unruh, așa că limba îi încremenește. Dar *chiar* pare genul de lucru caracteristic pentru Pixil: plăsmuirea unui puzzle elaborat pentru a-i reda încrederea în el. Oripilat, își dă seama că nu este o ipoteză pe care o poate elimina din start.

– N-am idee despre ce vorbești, spune ea. Se pare că ești ocupat cu chestiuni *importante.* Am venit să-ți spun că, indiferent *ce* joc vrei să joci cu mine – și, crede-mă, joc mai bine decât tine – *mișcarea următoare îți aparține.*

Dispare. Inelul de cuplare și creatura verde cad pe pat cu un bufnet surd. Monstruleț aterizează pe spate și-și agită neputincios tentaculele în aer.

– Știu cum te simți, spune Isidore.

Ridică creatura și o așază în picioare, iar ea îi aruncă o privire recunoscătoare, făcând ochii mari. Se întinde lângă ea și se uită în tavan. Știe că ar trebui să se gândească la Pixil și cum să se revanșeze. Însă gândurile lui orbitează în jurul scrisorii. Este un obiect fizic. Are o origine. Cineva a scris-o. Este imposibil ca exomemoria să nu înregistreze de unde a provenit. Așadar, originea ei trebuie să se afle gravată undeva în exomemorie. Dacă nu cumva...

Dacă nu cumva tocmai exomemoria are o eroare.

Gândul îl face să clipească. E ca și cum ai spune că accelerația gravitațională nu ar fi o constantă de 0,6 *g*, sau că soarele ar putea să nu răsară mâine. Dar ideea aceasta, oricât de inadecvată, se potrivește. Și nu numai atât – simte că este doar o porțiune dintr-o formă mai mare, pândind în beznă, unde nu o poate atinge. *Odată ce ai eliminat imposibilul, ceea ce rămâne, oricât de improbabil ar părea, trebuie să fie adevărul.*

Ceva rece îi atinge degetele de la picioare, iar el scoate un mic țipăt, luat prin surprindere. Monstruleț explorează lumea de sub pătura lui. Îl ridică în palme și îi aruncă o privire mânioasă, iar el își mișcă tentaculele candid.

– Știi ceva, spune Isidore, cred că am să te botez Sherlock.

După cum au stabilit, Odette îl ajută să-și aleagă un costum pentru petrecerea Carpe diem. Petrec o jumătate de zi pe Bulevardul Persistent. Tema festivității va fi Timpul. Un vânzător cu degete îndemânatice îi ia măsurile pentru un costum negru cu argintiu bazat pe Sol Lunae, a doua zi din săptămâna calendarului darian.

– Nu se presupune că Luna este un simbol feminin? protestează el când Odette îi aduce la cunoștință tema costumului.

– Christian a planificat totul cu grijă, spune Odette, urmărind încruntată diversele modele pe care magazinul le proiectează pe silueta zveltă a lui Isidore. În locul tău, nu l-aș contrazice: eu nu am reușit niciodată să-i schimb părerea. Cred că vom încerca alt material, probabil catifea, spune ea și adaugă zâmbind: Luna simbolizează, de asemenea, misterul și intuiția. Poate asta reprezinți pentru el. Sau poate că nu.

Isidore nu mai scoate un cuvânt și se supune fără să riposteze torturii blânde a croitorului.

După excursia la cumpărături, se întoarce la conac și începe să elimine imposibilul, elaborând o serie de ipoteze pentru a explica apariția scrisorii, fiecare mai complexă decât precedenta. Variază de la hârtie automaterializată până la ceață de invizibilitate suficient de sofisticată pentru a păcăli senzorii omniprezenți

ai exomemoriei. Dar toate îl aduc înapoi la aceeași improbabilă concluzie: ceva este în neregulă cu exomemoria însăși.

Unul dintre servitorii Tăcuți îi aduce un prânz ușor, pe care îl servește singur. După câte se pare, mileniarul este prea ocupat cu ultima lui săptămână pe care o are de trăit în trupul de Nobil, pentru a irosi prea mult Timp pe ceva ce a fost pus deja în mișcare.

După-amiaza, Isidore ia în considerare posibilitatea manipulării exomemoriei. Exocaută până când simte că-i explodează capul de la atâtea date tehnice despre comunicare ubicuă distribuită, criptografie publică cuantică, probleme generale bizantine și protocoale secrete împărtășite. Exomemoria se află pretutindeni. Minusculii ei senzori, distribuiți în fiecare bucățică de cerebromaterie și normomaterie, înregistrează absolut totul, de la evenimente, fluctuații de temperatură, deplasarea obiectelor și până la gânduri, iar accesarea ei este controlată numai de gevulot. Însă a fost programată doar pentru a fi scrisă, prezentând numeroase redundanțe. Pătrunderea în sistem și editarea ei ar presupune resurse tehnologice și computaționale mult mai avansate decât cele ce stau la dispoziția oricărui cetățean din Oubliette.

Revelația îi provoacă fiori pe șira spinării. Poate că o forță extralumească l-a ales într-adevăr pe Unruh drept țintă.

După o plimbare prin grădină – unde un bărbat cu părul alb, îmbrăcat într-o salopetă albastră, îngrijește florile lui Unruh, ajutat de un servitor Tăcut – Isidore parcurge întreaga exomemorie a conacului la care are acces, căutând alte lacune. Stă pe unul din fotoliile din bibliotecă și rememorează. Unruh a avut o viață ordonată în ultimul an, aproape de pustnic, cu excepția unor petreceri ocazionale restrânse. Din când în când, curtezane exotice din Strada Șarpelui se ivesc printre amintiri, făcându-l pe Isidore să se întrebe ce ar crede Adrian Wu despre noul lui angajator. Dar Unruh își petrece cea mai mare parte a timpului în solidudine, primind în vizită comercianți de antichități, mâncând singur și stând ore întregi cufundat în lectură, în bibliotecă.

Este pe punctul de a renunța – torentul de detalii este prea voluminos pentru a putea fi absorbit dintr-odată – când se hotărăște

să confrunte memoria cu cartea pe care o citea Unruh, lifecastul Contelui Isidis. Ultima oară când a citit Unruh din ea a fost acum patru săptămâni. Iar în memorie...

Îi ia câteva clipe ca să facă legătura. Apoi se ridică în picioare dintr-un salt și se duce s-o caute pe Odette. Orchestrează pregătirile pentru petrecere într-un mic birou din aripa estică a conacului, înconjurată de invitații spime care plutesc în jurul ei ca un stol de păsări înghețate în timp.

– Vreau să vorbesc cu domnul Unruh.

– Mă tem că e imposibil, spune ea. Christian mai are doar câteva zile la dispoziție și, în afara cazului în care îmi lasă alte instrucțiuni, le va petrece cum crede el de cuviință.

– Trebuie să-i pun niște întrebări.

– Domnule Beautrelet, în locul dumneavoastră m-aș mulțumi să-mi joc rolul desemnat în această mică dramă instrumentată de el.

Atinge o coală virtuală din aer, care se deschide, devenind chipul unei tinere femei. Îl analizează, ducându-și vârful condeiului la buze.

– Un artist lifecast, spune ea. Nu cred că s-ar potrivi în peisaj. Uneori am impresia că ar fi trebuit să fiu muzician. Organizarea unei petreceri are multe aspecte în comun cu compunerea unei piese muzicale: trebuie să-ți dai seama de modul în care diferitele instrumente se completează reciproc. Din punctul meu de vedere, dumneavoastră sunteți tot un instrument, domnule Beautrelet. Christian mi-a încredințat rolul de dirijor pentru ultima sa zi. Așadar, vă rog, păstrați-vă revelațiile dramatice pentru petrecere. Din câte știu, condiția esențială a comediei este coordonarea.

Isidore își încrucișează mâinile la piept.

– Am auzit un citat odată, spune el. Definiția tragediei: eu, alunecând pe o coajă de banană. Definiția comediei: tu, căzând într-o gaură și murind. Mă întreb ce anume aș descoperi dacă mi-aș petrece mai mult timp cercetându-vă *pe dumneavoastră.*

Odette îl privește drept în ochi vreme îndelungată.

– Nu am nimic de ascuns, zice ea într-un final.

Isidore zâmbește, dar nu răspunde. Ea este prima care își întoarce privirea.

– Fie, admite Odette. Presupun că i-ar face plăcere o distracție ușoară.

Unruh îl întâmpină într-una din galeriile conacului, îmbrăcat într-un halat și afișând o expresie distantă. Isidore zărește pe cineva estompat de gevulot trecând pe un coridor, ceea ce-l face să se întrebe din ce activitate s-a întrerupt mileniarul pentru a-l primi.

– Domnule Beautrelet. Mi s-a comunicat că ați descoperit ceva.

– Da. Sunt convins că îngrijorarea dumneavoastră este cât se poate de fondată și că o forță extraplanetară este implicată în acest incident. Vă voi ajuta să faceți pregătirile necesare pentru petrecere.

– Presupun că ar trebui să vă mulțumesc că nu împărtășiți bănuiala lui Odette că aș fi scris eu însumi biletul, spune Unruh. Și altceva?

– Nimic. Exomemoria locală a fost manipulată într-o anumită manieră, dar nu am putut încă determina cum sau de cine. Dar nu despre asta voiam să vă vorbesc.

– A, nu? spune Unruh, ridicând din sprâncene.

– În timp ce examinam exomemoria, căutând lacune, am observat că ați studiat frecvent lifecastul lui Isidis, așa că m-am uitat la prima lectură. Sunt conștient că am abuzat poate de puterea pe care mi-ați dat-o, dar m-am simțit constrâns să studiez toate elementele cazului din toate unghiurile posibile.

– Așa este.

– Trebuie să vă spun că am observat... reacția pe care ați avut-o citind textul.

Unruh țipase, aruncase cartea în colțul opus al încăperii, smulsese alte volume din rafturi, răsturnase planetariul cu o violență care părea să-i copleșească statura firavă și în cele din urmă se prăbușise în fotoliu.

– Dacă nu mă înșel, la scurtă vreme după aceea ați luat decizia de a intra mai devreme în starea de Tăcut. Ce anume ați văzut?

Unruh oftează.

– Domnule Beautrelet, ar trebui poate să vă clarific faptul că nu duceți o investigație generică. Nu v-am împuternicit să-mi

cotrobăiți prin viața particulară sau să iscodiți motivele acțiunilor mele, ci doar să-mi protejați proprietatea și propria persoană de ceea ce am considerat a fi o amenințare.

– M-ați angajat ca să elucidez un mister, spune Isidore. Și nu cred că este vorba doar despre misterul scrisorii. Am exocăutat de asemenea Contele Isidis.

– Și ce ați descoperit?

– Nimic. Nu am putut găsi niciun fel de referiri la vreun Conte Isidis în exomemoriile publice. Din punct de vedere al cunoștințelor opiniei publice, acesta nu a existat vreodată.

Unruh se îndreaptă către una dintre ferestrele uriașe ale galeriei și privește afară.

– Domnule Beautrelet, trebuie să recunosc că nu am fost complet sincer cu dumneavoastră. O parte din mine spera că veți băga de seamă anumite detalii pe cont propriu, ceea ce ați și făcut.

Atinge geamul cu mâna lui palidă.

– Se întâmplă un fenomen bizar atunci când ești bogat, chiar și atunci când bogăția este atât de artificială ca în societatea noastră. Începi să dezvolți o formă de solipsism. Lumea se pliază conform voinței tale. Totul în jur se transformă în propria ta reflecție, iar după o vreme devine anost să te privești în ochi numai pe tine însuți, spune el oftând. Așa că am încercat să găsesc un teren mai ferm în trecut, în originile noastre, în istorie. Mă îndoiesc că sunt prea mulți din generația noastră care să fi studiat cu atâta fervoare ca mine epoca Regatului și Revoluția. La început, a fost evadarea perfectă, cu mult mai bogată decât existența noastră fadă, cu lupte autentice, rău real, idei triumfând asupra oprimării, cu disperare și speranță. Contele Isidis complotând împotriva unui tiran. Dramă. Intrigă. Și Revoluția! Am cumpărat amintiri de la cerșetorii de Timp. Îmi amintesc să mă fi aflat acolo, în Valea Harmakis, sfâșiind trupuri de Nobili cu gheare de diamant. Dar după un timp am realizat că era ceva putred aici. Cu cât mă afundam mai adânc, cu atât dădeam peste mai multe inconsecvențe. Oameni care apăreau în lifecasturi pe care le cumpărasem de la comercianți la negru,

amintiri care se contraziceau. În timp ce citeam lifecastul lui Isidis, am avut prima revelație, și ați... văzut cum am reacționat.

Unruh strânge din pumni.

– Mi-am pierdut încrederea în trecut. E ceva în neregulă cu el. Cu ceea ce știm. De aceea nu am vrut să studiați textele din bibliotecă. Nu i-aș dori nimănui acest sentiment. Poate că vechii filozofi aveau dreptate și chiar trăim într-o simulare, ca niște marionete ale unor zei transumani; poate că Sobornostul a câștigat deja, visele lui Fedorov au devenit realitate, iar noi nu suntem decât niște simple amintiri. Și dacă nu poți avea încredere în istorie, de ce ți-ar mai păsa de prezent? Nu-mi mai trebuie. Voi fi pur și simplu Tăcut.

– Sunt sigur că există o explicație rațională, spune Isidore. Poate că ați fost victima unei falsificări; poate ar trebui să investigăm sursele textelor din biblioteca dumneavoastră...

Unruh schițează un gest de dezaprobare.

– Nu mai contează acum. Puteți face orice doriți cu această informație după ce eu nu voi mai fi. Voi mai avea parte de un moment perfect, după care am terminat, zice el zâmbind. Dar mă bucur totuși că am avut dreptate în ceea ce-l privește pe le Flambeur. Va fi cu siguranță o întâlnire interesantă.

Îi atinge umărul lui Isidore.

– Vă sunt recunoscător, domnule Beautrelet. Îmi doream să vorbesc cu cineva despre asta. Odette este importantă pentru mine din multe privințe, însă ea nu ar înțelege. Este o făptură care trăiește în prezent, așa cum ar trebui să mă străduiesc și eu să fac.

– Apreciez încrederea pe care mi-ați arătat-o, spune Isidore, dar consider totuși că...

– Am încheiat subiectul, îl întrerupe Unruh cu fermitate. Singuruele lucruri care trebuie să vă preocupe acum sunt petrecerea și hoțul nostru. Și fiindcă veni vorba – aveți dispoziții anume în legătură cu securitatea pe care să i le transmit lui Odette?

– Am putea solicita deschiderea totală a gevulotului la intrare, sau am putea amplasa mai multe agore în grădină...

– Ce lipsă de eleganță! În niciun caz! protestează Unruh, încruntându-se. Să fii jefuit e una, dar lipsa de maniere e cu totul altceva.

10

HOȚUL ȘI O A DOUA PRIMĂ ÎNTÂLNIRE

Raymonde ia masa de prânz lângă terenul de joacă, atunci când ne întâlnim din nou pentru prima dată. În poală și împrăștiate pe bancă are partituri pe care le studiază în timp ce mușcă aproape cu ferocitate dintr-un măr.

– Scuză-mă, spun eu.

Vine aici în fiecare zi și mănâncă dintr-o pungă mică de tempomaterie, în grabă, ca și cum s-ar simți vinovată că-și acordă un moment de liniște. Se uită la copiii care se cațără ca niște maimuțe pe barele alambicate și la copiii mici care se joacă la gropile de nisip cu jucăriile sintobiotice rotunde și colorate. Stă așezată pe marginea băncii, cu picioarele lungi și grațioase îndoite într-o poziție incomodă, gata să sară în picioare.

Mă privește încruntată. Gevulotul ei este deschis doar puțin, doar cât să-i dezvăluie expresia oarecum amenințătoare schițată pe chipul ei mândru și ascuțit, ceea ce o face într-un fel chiar mai frumoasă.

– Da?

Schimbăm un salut prin gevulot, scurt și la obiect. Motorul pirat gogol scanează după lacune, însă deocamdată nu găsește nimic.

Perhonen și cu mine am căutat-o prin agore și exomemorii publice și, după ore în șir de muncă, am dat de ea în sfârșit într-o amintire bruscă și intensă a unei fete într-o fustă gălbuie și bluză, trecând printr-o agora cu un mers hotărât. Nu avea expresia imobilă ca o mască pe care o adoptă adesea marțienii în locuri publice, ci părea serioasă, cufundată în gânduri.

În ziua precedentă i-am furat una din colile cu partituri, purtând o altă față. Acum i-o întind.

– Cred că asta îți aparține.

O acceptă șovăind.

– Mulțumesc.

– Probabil ai scăpat-o ieri. Am găsit-o pe jos.

– Ce noroc, spune ea.

Este încă suspicioasă: gevulotul ei îi ascunde până și numele, iar dacă nu i-aș cunoaște deja fața, aș uita-o după această conversație.

Locuiește undeva pe la periferia Districtului Prafului. Se ocupă cu ceva care are de-a face cu muzica. Duce o viață obișnuită. Are o garderobă modestă și conservatoare. Într-un fel, mi se pare bizar, deoarece nu se potrivește cu zâmbetul din fotografie. Dar în douăzeci de ani se pot întâmpla multe. Mă întreb dacă a ieșit recent din Tăcere; asta îi face de obicei pe tinerii marțieni să fie foarte zgârciți cu Timpul.

– Este foarte bună, să știi.

– Poftim?

– Muzica. Foaia este analogică, așa că nu m-am putut abține să nu o citesc.

Îi ofer puțin gevulot. Acceptă. *Da!*

– Eu sunt Raoul. Îmi pare rău pentru deranj, dar căutam de mult un pretext ca să intru în vorbă cu tine.

– *Nu o să meargă*, șoptește *Perhonen.*

– *Ba sigur că da. O femeie nu poate rezista unei povești captivante.*

– *Un străin misterios pe o bancă din parc? Îi place la nebunie.*

– Ei, atunci mă bucur că ai găsit unul, spune ea.

Îmi mai oferă puțin gevulot: are un iubit. La naiba. Dar vom vedea dacă e un obstacol.

– Ai vreun mecena?

Mă izbesc de un alt blocaj de gevulot.

– Îmi cer scuze dacă sunt indiscret, dar sunt pur și simplu interesat. Despre ce este vorba?

– Este o operă. Despre Revoluție.

– Aha, înțeleg.

Se ridică în picioare.

– Trebuie să mă întâlnesc cu un student. Mi-a făcut plăcere.

– *Ei poftim*, spune *Perhonen. Ai făcut-o de oaie.*

Parfumul ei – o notă de pin – mi se duce direct la amigdală, declanșând amintirea unei amintiri. Eu, dansând cu ea într-un club cu podeaua de sticlă din Pântece, până în zori. Oare atunci am întâlnit-o prima oară?

– Ai o problemă cu porțiunea de *a cappella*, spun eu.

Ezită.

– Pot să-ți arăt cum să o rezolvi, dacă accepți să iei cina cu mine.

– De ce aș accepta sfaturi de la tine? întreabă ea, luându-mi coala din mână.

– Nu sfaturi, ci simple sugestii.

Mă examinează, iar eu îi zâmbesc cât mai fermecător cu putință. Am petrecut multă vreme exersând în fața oglinzii, încercând să-mi adaptez zâmbetul acestui chip nou.

Își așază după urechea albă o șuviță de păr negru.

– De acord. Va trebui să mă convingi. Dar aleg eu locul.

Îmi transmite o co-amintire, indicându-mi un local din apropierea monumentului Revoluției.

– Așteaptă-mă acolo la șapte.

– S-a făcut. Cum ai zis că te cheamă?

– Nu am zis, spune ea, ridicându-se și îndepărtându-se de terenul de joacă, cu tocurile bocănind pe asfalt.

În timp ce hoțul e în oraș, la vânătoare de dragoste, Mieli încearcă să se impulsioneze singură pentru a-l interoga pe vasilev.

Glonțul armei-fantomă, de mărimea unei gămălii de ac, abia are capacitatea de calcul pentru a rula o minte de nivel uman.

O cântărește în mână, în învelișul de safir care o menține în stare latentă, aruncând-o în sus și prinzând-o, nefiind încă obișnuită cu gravitația – o noutate pentru ea. Chiar și obiectul acesta minuscul i se pare greu, asemenea unui eșec. Iar și iar simte impactul în palmă.

Suntem în război, își spune ea. *Ei l-au provocat. Ce alternativă am?*

Camera de hotel i se pare prea strâmtă, se simte sufocată. Se trezește plimbându-se prin oraș, strângând încă glonțul în palmă, cutreierând Bulevardul Persistent, acum familiar, în liniștea după-amiezii.

Poate că neliniștea provine din activitatea biotică a hoțului. Nu a cutezat să mai suprime legătura după tentativa lui de evadare, mai ales acum, după ce i-a permis cu reticență să-și schimbe chipul și structura mentală. Așa că este insuportabil de conștientă de entuziasmul lui, ca și cum ar avea o mâncărime constantă.

Se oprește să guste mâncarea sățioasă și condimentată care se obișnuiește aici. O servește un tânăr care îi zâmbește întruna și îi tot trimite co-amintiri cu subînțeles, până când se înfășoară în gevulot ca să mănânce în liniște. Felul de mâncare se cheamă *cassoulet* și o face să se simtă balonată și greoaie.

– Cum merge acolo? o întreabă pe *Perhonen.*

– *Tocmai a convins-o să-i accepte invitația la o primă întâlnire,* spune nava.

– Minunat.

– *Nu pari deloc încântată. Nu e foarte profesionist din partea ta.*

– Am nevoie să fiu singură o vreme. Ține-l sub observație în locul meu.

– *Sigur. Dar ar trebui să-l urmărești tu. E oarecum distractiv.*

Mieli întrerupe legătura. *Distractiv.* Merge încercând să imite pasul lejer al marțienilor îmbrăcați în alb, dorindu-și să poată zbura din nou. După un timp, cerul i se pare prea vast. Cea mai apropiată clădire este un soi de biserică, unde intră încercând să găsească un refugiu. Nu știe ce zeu este venerat aici și nu are nicio curiozitate să afle. Dar bolțile înalte ale tavanului îi amintesc de spațiile

deschise din templele lui Ilmatar de acasă, din Oort, peșteri de gheață ale zeiței aerului și spațiului. Așa că i se pare cumva potrivit să cânte o rugăciune în surdină:

Mamă a aerului, dă-mi înțelepciune,
fiică a cerului, putere dă-mi,
ajută un orfan calea spre cămin să-și afle,
călăuzește o pasăre rătăcită către miazăzi.

Iartă un copil cu mâini însângerate,
o biată întruchipare ce lucrarea-ți întinează
cu fapte urâte și mai urâte gânduri încă,
cu tăieturi și cicatrice cântecul îți necinstește.

Repetarea rugii o face să se gândească la lăcașul natal și la Sydän, iar asta îi ușurează povara. După ce mai stă o vreme în tăcere, se întoarce la hotel, acoperă ferestrele și scoate glonțul-fantomă.

– Trezește-te, îi comandă mintii vasilevului.

– *Unde? Aah.*

– Salut, Anne.

– *Tu erai.*

– Da. Slujitoarea Fondatorului.

Mintea vasilevului râde. Mieli îi dă o altă voce, nu de copil, ci o voce de vasilev, masculină, fără inflexiuni și gravă. Într-un fel, asta îi ușurează sarcina.

– Nu era niciun Fondator. A fost suficient de isteț ca să ne amăgească. Dar nu era niciun chen sau chitragupta, spune mintea.

– Nu la el mă refer, șoptește Mieli. Ești *terminat*. Te-ai pus în calea Marii Misiuni Comune. Dar din milă, îți ofer șansa să vorbești din proprie inițiativă înainte de a fi aruncat în uitare, șansa de a te salva.

Vasilevul râde iarăși.

– Nu-mi pasă pe cine slujești. Ești o biată servitoare. Pentru ce atâta vorbăraie ca să afli ce e în mintea mea? Termină odată ce ai de făcut și nu mai irosi timpul unui Fondator cu flecăreala ta.

Scârbită, Mieli reduce mintea la tăcere. Apoi accesează gogolul chirurg din metacortexul ei și îi comandă să înceapă. Acesta îl imobilizează pe vasilev într-un sandbox și începe să-l fragmenteze; separă funcțiile conștiente superioare, îl recompensează și îl pedepsește. Este un soi de perversiune a sculpturii: nu încearcă să descopere forma care se ascunde în piatră, ci sparge piatra în bucăți și le reasamblează, formând altceva.

Rezultatele gogolului chirurg reprezintă afișaje neprelucrate de învățare asociativă a populațiilor de neuroni simulați. După o vreme, oprește fluxul. Abia reușește să ajungă până la baie înainte să vomite resturile pestilențiale ale prânzului ei nedigerat.

Se întoarce la vasilev cu un gust acid în gură.

– Salutare, scumpo, spune acesta pe un ton euforic. Cu ce-ți pot fi de folos?

– Poți să începi prin a-mi spune tot ce știi despre Jean le Flambeur, spune Mieli.

Raymonde ajunge cu întârziere, având grijă să traverseze mica agoră de mână cu un bărbat chipeș cu un păr ca o coamă de leu, mai tânăr decât ea, care o sărută la despărțire. Apoi îmi face cu mâna. Mă ridic și îi trag scaunul ca să se așeze. Acceptă gestul cu atitudine puțin trufașă.

Am așteptat-o la restaurantul ales de ea, așezat la o masă afară, lângă radiator. Este un local mic și curios, cu uși simple de sticlă și o firmă goală; interiorul este în schimb un carnaval de culoare și obiecte exotice, cutii de sticlă cu animale exotice împăiate, ochi de sticlă și picturi luxuriante. Am tot derulat în minte prima noastră întâlnire, gândindu-mă la ce anume a reacționat: nu la aerul de mister, ci la tachinare. Mi-am modificat și aspectul fizic în mod subtil – nimic din ce nu ar fi de așteptat odată cu dezvăluirea progresivă a gevulotului, dar părând o notă mai răutăcios. Se pare că este îndeajuns pentru a-i încălzi zâmbetul cu un grad.

– Cum a mers lecția?

– Bine. I-am predat fiicei unui cuplu tânăr, care are foarte mult potențial.

– Potențialul este esențial. La fel ca și în cazul muzicii tale.

– Nu e chiar așa, spune ea. M-am tot gândit la asta. Ai *mințit*. Nu este nimic în neregulă cu fragmentul acela. În caz că nu știai, ne aflăm în Oubliette, iar eu sunt o fată frumoasă. Ceea ce înseamnă că genul ăsta de lucruri se întâmplă *tot timpul*, spune ea ridicându-și mândră capul și lăsându-și părul să curgă în cascade pe umeri. Un străin misterios. O coincidență fericită. Serios? E un truc vechi.

Îi dă rapid două comenzi dronei chelner.

– Nu terminasem de citit meniul, spun eu.

– Aiurea. O să servești zebra teriyaki. Este excelentă.

Fac un gest de capitulare.

– În regulă. Credeam că așa se fac lucrurile prin părțile astea. Atunci de ce ai acceptat să te întâlnești cu mine?

– Poate că eu sunt cea care te-a urmărit pe tine.

– Poate.

Mănâncă o măslină din castronul cu aperitive și îndreaptă scobitoarea spre mine.

– Ai fost politicos. Nu te-ai descurcat prea bine cu gevulotul. E limpede că provii de altundeva, iar asta e întotdeauna interesant. Iar acum îmi datorezi ceva, ceea ce e mereu dezirabil.

La naiba. Verific progresul motorului pirat. Încă încearcă să găsească breșe în gevulotul ei, fără prea mult succes. Dar este evident că ea se descurcă mai bine la asta.

– Mărturisesc. Am cumpărat o cetățenie. Sunt de pe Ceres, din Centură.

Ridică din sprâncene. Nu este deloc ușor să cumperi o cetățenie marțiană; de obicei, implică o decizie oficială luată de Voce. Însă piratii gogol par să fi făcut o treabă bună cu inventarea poveștii de fundal pentru această identitate, având grijă să introducă anumite detalii pe ici, pe colo, în exomemorii publice.

– Interesant? De ce aici?

Gesticulez la tot ce se află în jur.

– Aveți un *cer*. Aveți o planetă întreagă. Ați realizat ceva. Aveți un *vis*.

Mă privește cu aceeași intensitate curioasă cu care își privise mărul la prânz și, pentru o clipă, mă pregătesc de mușcătură.

– Multă lume crede asta. Dar înainte am trecut, desigur, printr-un război civil îngrozitor, în urma căruia au scăpat din frâu niște mașinării de ucis autoreplicante, care au distrus toată munca de terraformare depusă de stăpânii noștri, proprietarii de sclavi, înainte să îi ucidem. Dar așa e, se află și un vis, ascuns pe undeva pe acolo, spune ea zâmbind.

– Știi, nimeni nu mi-a spus până acum cât de des...

– Atacă? Phoboii? Depinde. De cele mai multe ori, nici măcar nu remarci, iar când îți dai seama, e doar un bubuit surd în depărtare. Tăcuții rezolvă problema. Unii copii zboară cu planoarele ca să privească, bineînțeles. Și eu făceam asta când eram mai tânără. E ceva spectaculos.

Îmi oferă o co-amintire care mă ia prin surprindere. Un planor din cerebromaterie, cu aripi albe; o mare de tunete și flăcări dedesubt, o rețea strălucitoare de lasere întrezărită prin pulberea portocalie, o avalanșă neagră de *ceva* izbind trupele de Tăcuți; o explozie orbitoare. Iar alături de ea, cineva care o atinge și o sărută pe gât...

Inspir adânc. Motorul pirat se agață de amintirea senzuală și începe să o analizeze.

– Ce s-a întâmplat? Pari derutat, spune ea.

Observ că a sosit mâncarea; aroma delicioasă mă ademenește, îndepărtându-mă de amintire și provocându-mi o suprasolicitare senzorială. Chelnerul – un bărbat cu pielea negricioasă și cu dinți de un alb sclipitor – îmi rânjește. Raymonde îi face un semn aprobator din cap.

– Este un loc derutant, zic eu.

– Toate locurile interesante sunt așa. Asta încerc să ilustrez prin muzica pe care o scriu, despre care păreai să ai atâtea idei.

– Încerci să le provoci un infarct ascultătorilor tăi?

Râde.

– Nu. Ceea ce vreau să spun e că și noi suntem confuzi. E frumos să vorbim de visul Revoluției, de recrearea unui nou Pământ,

un tărâm al făgăduinței și lucruri de felul acesta, dar de fapt nu este atât de simplu. Există și multe sentimente de vină amestecate cu visul. Iar generațiile mai tinere nu au aceeași mentalitate. Am fost Tăcut o dată și nu-mi doresc să fac asta din nou. Iar cei mai tineri decât mine îi văd pe zoku venind aici, și oameni ca tine. Nu mai știu ce să creadă.

– Cum a fost? Să fii Tăcut?

Gust mâncarea. Carnea de zebră este într-adevăr excelentă: neagră și suculentă. Are gusturi bune. Poate că e ceva ce a învățat de la mine.

Fărâmițează o bucată de pâine în farfurie, dusă pe gânduri.

– E greu de explicat. Se întâmplă foarte abrupt: când ți se termină Timpul are loc transferul. Oamenii de la Resuscitare vin să-ți ridice trupul, dar tu te afli deja acolo. E ca și cum ai avea un atac cerebral. Dintr-odată creierul tău funcționează diferit, într-un corp diferit, cu simțuri diferite. Dar după ce trece șocul inițial, nu e chiar așa de rău. Devii foarte concentrat pe munca ta, iar concentrarea este foarte plăcută. Ai o structură diferită. Nu poți vorbi, dar ai niște vise foarte intense, pe care le poți împărtăși cu ceilalți. Și ești *puternic*, dar asta depinde în ce corp nimerești, ceea ce poate fi un sentiment foarte... palpitant.

– Deci Tăcuții au viață sexuală sau nu?

– Poate că vei afla singur într-o bună zi, băiat extraplanetar.

– Oricum, nu sună prea rău, remarc eu.

– Au existat dispute nesfârșite pe tema asta. Mulți tineri cred că e vorba doar despre un complex de vinovăție. Dar Vocea nu a primit niciodată vreo propunere de abolire a sistemului. Ai putea să te întrebi de ce: oare nu am putea găsi altă metodă? Nu am putea folosi drone sintobiotice pentru a face aceste munci? Dar nu e chiar atât de simplu. După ce te întorci, ești răvășit pentru o vreme. Te uiți în oglindă și-ți vezi celălalt *sine*. Îți lipsește. E ca și cum ai avea un geamăn siamez, de care nu te poți despărți în fond niciodată.

Ridică paharul de vin, ales tot de ea – un Sauvignon din Valea Dao. Îmi amintesc vag că se presupune că ar avea efect afrodiziac.

– Să bem în cinstea confuziei, spune ea, după care sorbim amândoi din pahar.

Vinul are o textură bogată, viguroasă, cu aromă de piersică și caprifoi, care îmi provoacă un sentiment ciudat, un amestec de nostalgie și emoția unei noi iubiri. Într-o oglindă, undeva, vechiul eu sigur zâmbește.

– Ei îl voiau, spune vasilevul nerăbdător.

De fiecare dată când răspunde la o întrebare, gogolul chirurg îi stimulează centrii plăcerii. Dezavantajul este că durează ceva până să răspundă.

– Cine?

– Cei ascunși. Ei comandă aici. Ne-au promis suflete pentru el, cât de multe vrem.

– Cine sunt ei?

– Ne-au vorbit prin alte guri, cum fac uneori Fondatorii. Am fost de acord. Și de ce nu? De ce să nu colaborăm cu ei? Misiunea îi va înghiți pe toți în cele din urmă, toți vor îngenunchea în fața altarului lui Fedorov. Putem să ne întoarcem la muzeu ca să ne uităm la elefanți?

– Arată-mi.

Însă vasilevul își pierde coerența. Scrâșnind din dinți, Mieli restabilește o versiune anterioară și-i ordonă chirurgului să o ia de la capăt.

Cina se prelungește cu un desert, iar apoi cu o plimbare prin Parcul Țestoasei. Stăm de vorbă și, încet-încet, gevulotul ei începe să se deschidă către mine.

Provine dintr-un oraș-lent din Kasei. A avut o tinerețe nebunească, în care a irosit o grămadă de Timp, apoi s-a așezat la casa ei (cu un bărbat mai în vârstă, se pare). Nu uită de datorii: mă pune să-i iau înghețată de la o fată într-un șort alb și alege aromele; simfonii bizare de gusturi pe care nici nu le pot defini, care seamănă puțin cu pepenele galben și mierea. Încerc să păstrez pentru o clipă

micile detalii pe care mi le împărtășește, înainte să le arunc în fălcile lacome ale motorului pirat.

– Motivul pentru care vreau să scriu o operă, spune ea când ne așezăm cu cornetele de înghețată lângă o fântână în stilul epocii Regatului, este că vreau să realizez ceva *măreț*. Revoluția a fost măreață. Oubliette este ceva măreț. Nimeni nu abordează pieptiș temele astea. Ceva grandios, ceva plin de pirați gogol și zoku și revoltă și zgomot.

– Oubliettepunk, zic eu.

Îmi aruncă o privire curioasă, după care scutură din cap.

– În fine, iată ce vreau să fac.

De aici se vede Montgolfiersville, dincolo de parc – locuințe-balon ancorate, presărate la orizont ca niște fructe multicolore. Le privește cu o expresie nostalgică.

– Te-ai gândit vreodată să pleci de aici? întreb eu.

– Și unde să mă duc? Știu, sunt o puzderie de posibilități. Sigur că m-am gândit. Dar aici sunt un pește mare într-un iaz mic, și într-un fel prefer asta. Cred că aici pot să schimb ceva. În lumea largă – nu sunt așa de sigură.

– Cunosc sentimentul.

Spre surprinderea mea, chiar îl cunosc. E tentant să rămâi aici, să creezi ceva la scală umană, să construiești ceva. Poate că așa s-a simțit *el* când a venit aici. Sau poate că *ea* l-a făcut să se simtă așa.

– Dar bineînțeles, asta nu înseamnă că nu sunt curioasă, spune ea. Ai putea să-mi arăți locul de unde vii tu, cum e acolo.

– Nu cred că e așa de interesant.

– Ei, haide, vreau să văd, spune ea luându-mi mâna și strângând-o în palmele ei calde și puțin lipicioase de la înghețată.

Îmi scanez memoria fragmentată, în căutare de imagini: un castel de gheață în Oort, comete și reactoare de fuziune conectate într-un strălucitor planetariu, oameni înaripați urmărindu-le; Supra City, unde clădirile sunt de mărimea planetelor, domuri, turnuri și arcuri înălțându-se către inelul lui Saturn; Lumile Centurii acoperite de suprafețe de substanță sintobiotică sălbatică de culoarea coralului și ruginiu autumnal; creierele din *gubernie*, din Sistemul

Interior, sfere de diamant împodobite cu chipurile Fondatorilor, pline de nemurire și intrigi.

Partea bizară este că toate acestea îmi par mai puțin reale decât prezența mea alături de ea, în lumina soarelui, prefăcându-mă uman și neînsemnat.

Închide ochii pentru câteva momente, savurând amintirea.

– Nu știu dacă tocmai ai născocit asta, dar meriți o mică recompensă, spune ea.

Mă sărută. Pentru o clipă, încerc să-mi dau seama ce gust are înghețata ei, apoi mă pierd în senzația buzelor ei, a limbii ei încolăcindu-se cu a mea. Îmi oferă o co-amintire senzuală: sărutul din perspectiva ei, o inversare a punctelor de vedere.

În capul meu, motorul pirat scoate un țipăt de bucurie: a descoperit o buclă, o amintire despre *mine*, o gaură în gevulotul ei care se cască devenind un *déjà-vu* abisal. Un alt sărut, acum multă vreme, suprapus peste acesta; o himeră din prezent și trecut. Ignor strigătul triumfal al motorului pirat și îi întorc sărutul, atunci și acum.

– Povestește-mi despre tzaddiki, spune Mieli.

Ar putea lăsa gogolul chirurg să preia interogatoriul, dar este oricum dezonorant, așa că măcar e dispusă să ducă ea însăși povara.

– Anomalii, spune vasilevul gânditor. Dușmanul nostru cel mai temut. Tehnologie zoku. Aici au loc lupte pentru putere, nevăzute, între cei ascunși și colonia zoku. Tzaddikii sunt o armă. Tehnologie cuantică. Spectacol. Oamenii de aici au încredere în ei. Încercăm să-i ucidem când avem ocazia, dar își protejează cu succes identitățile.

– Cine sunt?

– Liniște. Brutalul. Eficientul. Futurista. Rapid. Jucăuș.

Vasilevul jonglează cu nume colorate și imagini cu o evidentă încântare. O siluetă mascată, cu o pelerină albastră; o ceață roșie care se mișcă asemenea Rapizilor de pe Venus. Identități ipotetice, posibile ținte; imagini din agore și exomemorii descifrate.

– Gentlemanul.

Bărbatul cu masca argintie. Iar în spatele lui...

– Nu, nu, nu, șoptește Mieli. Lua-m-ar Omul Întunecat.

Încearcă să-l contacteze pe hoț, însă conexiunea biotică este întreruptă.

Mult mai târziu ajungem în apartamentul ei râzând, împiedicându-ne și oprindu-ne ca să ne sărutăm, înfășurați în gevulot, iar de câteva ori, chiar și complet la vedere. Mă simt îmbătat de un cocktail emoțional: dorință, amestecată cu vină, amestecată cu nostalgie, propulsându-mă pe o traiectorie care sfârșește printr-o coliziune cu suprafața dură, necruțătoare, a prezentului.

Locuiește într-unul din turnurile răsturnate de sub nivelul orașului. În lift, în timp ce coborâm, o sărut pe gât, strecurându-mi mâinile pe sub bluză, atingându-i pielea mătăsoasă. Râde. Motorul pirat captează fiecare atingere, fiecare mângâiere împărtășită pe care ne permitem reciproc să o memorăm, săpând nemilos în gevulotul ei.

Ajunși înăuntru, se desprinde din brațele mele, apăsându-mi buzele cu degetul.

– Dacă tot o să ne amintim situația asta, să o facem cel puțin să fie *memorabilă*. Fă-te comod, mă întorc imediat, spune ea.

Mă așez pe canapea și aștept. Apartamentul are tavanul înalt, iar pe rafturi sunt etalate atât obiecte de artă marțiană, cât și artefacte de pe Pământ, care îmi par cunoscute. Într-o cutie de sticlă se află un revolver vechi, care îmi aduce aminte, în mod dezagreabil, de Închisoare. Mai observ niște cărți și un pian vechi, a cărui suprafață din lemn de mahon contrastează puternic cu restul decorului de sticlă și metal. Mă lasă să văd și să-mi amintesc toate astea, și simt cum motorul pirat gogol aproape și-a atins masa critică, fiind pe punctul de a-i suge toate amintirile.

Se aude o muzică, aproape ca un susur la început, apoi din ce în ce mai tare; o bucată cântată la pian, o melodie superbă, întreruptă la răstimpuri de disonanțe chinuitoare intenționate.

– Așadar, spune-mi, Raoul, ce anume este în neregulă cu muzica mea? întreabă ea, așezându-se lângă mine, îmbrăcată într-o cămașă neagră de mătase, cu două pahare de șampanie în mână.

Luminile slabe ale Tăcuților dansează sub noi, în noaptea albastră, mii și mii de făclii mari și mici, ca un cer înstelat răsturnat.

– Absolut nimic, zic eu.

Ciocnim paharele. Degetele ei îmi mângâie în treacăt mâinile. Mă sărută din nou, fără grabă, atingându-mi ușor tâmpla cu mâna.

– Vreau să-mi amintesc asta, spune ea. Vreau ca *tu* să-ți amintești asta.

Deasupra mea simt greutatea trupului ei moale și cald, parfumul ei mă înconjoară ca o pădure de pini, părul ei îmi gâdilă fața ca o

ploaie, mă îmbăt cu Isaac rabinul în ploaie și cânt, împleticindu-mă spre casă târziu în noapte și trăgând-o după mine afară ca să vadă norii sub domul angeloreţelei, părul ei se udă

în timp ce melodia curge în jurul nostru ca o cascadă, îmi amintesc

când a cântat prima dată la pian pentru mine, după ce am făcut dragoste, goală, cu degete ușoare și lente pe clapele albe și negre

mâinile ei îmi desenează linii pe piept

hărți și schițe, arhitectură, forme îmbinându-se unele cu celelalte, ore în șir; iar ea ridică una din schițe și zice că seamănă cu partiturile

– Povestește-mi, mă îndeamnă ea

și îi povestesc că sunt un hoț, că băiatul din deșert își dorea să fie grădinar, că vreau să-mi creez o nouă viață, iar ea, spre surprinderea mea, nu fuge, ci doar râde

încet

precum labele unei pisici dansatoare, cu o pălărie extravagantă, un motan-încălțat, coborât parcă dintr-un vis, pe coridorul unui castel...

– Haimana nenorocită! Lepădătură ce ești! țipă Raymonde.

Prezentul se materializează într-o sticlă de șampanie care mi se sparge în cap. Îmi pierd cunoștința pentru un moment, iar când îmi revine vederea, eu zac întins pe podea, iar ea stă în picioare deasupra mea, cu un baston vechi în mână.

– Ai cea mai mică idee ce-ai făcut?

Chipul ei este o mască argintie, iar vocea, un cor strident. *Tocmai când mă întrebam unde sunt polițiștii de pe lumea asta*, îmi spun eu

șovăitor, cu o fracțiunde de secundă înainte ca Mieli să intre spulberând fereastra.

Mieli zdrobește pseudosticla cu aripile. Cioburile zboară prin încăpere în *slow-motion* asemenea fulgilor de zăpadă. Metacortexul o inundă cu informații. Hoțul e *aici,* tzaddikul *acolo* – un nucleu uman de carne și oase înconjurat de un nor de ceață utilitară de luptă.

A renunțat la orice fel de subtilitate și măsuri de precauție pentru a da de hoț, spunându-i lui *Perhonen* să-și riște din nou acoperirea și să scaneze după particule masive cu interacțiune slabă, pentru a găsi locul unde s-a pierdut semnalul conexiunii biotice. Apoi s-a înălțat în văzduh estompată de gevulot, răsfoind dosarul navei despre femeia aceea. I s-a părut că durează o veșnicie să pună cap la cap toate detaliile, dar nu este surprinsă să vadă că tzaddikul l-a adus pe hoț la ea acasă.

Încearcă să-l înșface pe hoț și să iasă de acolo la fel de rapid cum a intrat, însă ceața, mai agilă, îi înfășoară aripile într-un strat de gel vâscos, care încearcă să-i pătrundă până la plămâni și blocându-i accesul la armele-fantomă. Trage cu o particulă cuantică, în stare de orbire/paralizie. Explodează ca un soare miniatural. Însă ceața nu se mișcă din jurul ei. Se transformă într-un nor alb, opac, orbitor, împiedicând-o să mai vadă altceva în afara unei lămpi cu lavă incandescentă. Radiatoarele de rezervă ale aripilor ei sunt de asemenea blocate, așa că trebuie să se reseteze pe timp-lent.

Resimte lovitura tzaddikului intensificată de foglet ca și cum s-ar fi ciocnit cu o cometă oortiană. O proiectează printr-o etajeră de sticlă și prin peretele din spatele acesteia. Când trece prin ele, ipsosul și sticla au textura nisipului umed. Armura ei urlă, iar una din coastele consolidate cu piatră vie i se frânge. Metacortexul îi estompează durerea; se ridică într-un nor de moloz. Se află în baie. Un înger monstruos se holbează la ea din oglindă.

Și mai multe lovituri. Încearcă să pareze, însă curg și se strecoară pe lângă brațele ei. Tzaddikul este inaccesibil, fogleții formează extensii amorfe ale voinței sale. Mieli se luptă cu o fantomă.

Are nevoie de spațiu. Canalizează energia reactorului de fuziune din coapsă către microventilatoarele aripilor. Curentul puternic împrăștie, urlând, fogleții. Ia câțiva în pumn, îi înghite și comandă unui gogol să-i analizeze. *În regulă.* Ceață de luptă depășită, de pe vremea Războiului Protocolului. Gogolul are nevoie de câteva momente pentru a găsi măsurile potrivite de contraatac.

Cu aripile eliberate, emană suficientă căldură de combustie pentru a putea intra din nou în modul de timp-rapid. Acum i se pare o plimbare agale să se apropie de tzaddik; nu trebuie decât să se ferească de tentaculele statice de fogleți, care – pentru vederea ei intensificată – par niște cordoane de bule de săpun plutind în aer. Tzaddikul este o statuie cu o mască argintie. Mieli îi aplică o lovitură bine plasată la baza gâtului moale, uman, suficient de puternică pentru a o anihila...

...iar mâna ei trece printr-o imagine de fogleți.

Atacul Gödel are forța unui difuzor de 120 de decibeli apăsat direct pe timpanul ei. Virusuri de algoritm genetic îi acaparează sistemele, încercând să contracareze mașinăriile pentru a-i pătrunde în creierul uman. Gogolul însărcinat cu contramăsurile se văicărește. Îl lansează împotriva ceții și își închide toate sistemele.

În pielea ei omenească se simte ca și cum ar avea o răceală puternică. Pentru o clipă, este neajutorată în strânsoarea tentaculelor de fogleți, iar aripile îi atârnă blege pe spate. Însă în secunda următoare contramăsurile intră în acțiune, iar ceața explodează într-o pulbere albă inertă. Se prăvălește pe podea, gâfâind, tușind, ca un simplu muritor din carne și oase.

Încăperea este complet devastată, nemairămânând decât mobilă nimicită, sticlă spulberată și ceață moartă. Tzaddikul se află în centrul acestui peisaj în ruine, ținând bastonul în mână. Dar și ea este redusă acum la condiția ei umană. Reacționează totuși rapid, năpustindu-se fulgerător asupra lui Mieli cu niște lovituri de luptător kendo, cu bastonul ridicat deasupra capului.

Fără să se ridice, încearcă să-i pună piedică femeii mascate, dar aceasta sare cu ușurință incredibil de sus, în gravitația slabă, și încearcă să-i aplice o lovitură directă lui Mieli. Se ferește de lovitură,

rostogolindu-se, sare în picioare și ripostează cu o altă lovitură împotriva tzaddikului, care îi este blocată de baston...

– Terminați! Amândouă! spune hoțul.

Are în mână o armă, un obiect primitiv de metal care pare ridicol de mare în mâna lui. Dar este fără îndoială periculoasă, iar el are țintă bună. *Bineînțeles. Și-a petrecut o mulțime de timp cu arme de foc în Închisoare.* Iar telecomanda pentru corpul lui de la Sobornost este la fel de inertă ca și restul sistemelor ei, în urma atacului tzaddikului. *Tipic.*

– Propun să ne așezăm cu toții – dacă găsiți vreun loc unde mai puteți sta jos – ca să putem discuta despre asta ca niște oameni civilizați.

– Ceilalți o să sosească în curând, spune Raymonde.

Capul îmi plesnește de durere și mă abțin cu greu să nu tușesc de la tot praful din apartament. Dar încă mai pot mirosi o cacealma atunci când se află în fața mea.

– Nu-i adevărat. Presupun că Mieli ți-a anihilat ceața ta drăgălașă. Și viceversa, având în vedere că încă mă pot mișca și pot vorbi. De fapt, ăsta ar fi momentul favorabil pentru mine ca să scap, dacă nu m-ar opri onoarea mea blestemată.

Mieli pufnește ironică. Gesticulez cu arma.

– Așezați-vă undeva.

Cu ochii încă la Mieli, iau o înghițitură dintr-un pahar de șampanie, care, printr-o minune, a supraviețuit devastării. Îmi înmoaie puțin gâtul. Apoi mă așez pe o bucată de zid. Mieli și fosta mea iubită se uită una la alta, după care se așază încet, în așa fel încât să se poată urmări atât reciproc cu privirea, cât și pe mine.

– Oricât de flatat m-aș simți să se bată două femei pentru mine, credeți-mă că nu merit efortul.

– Cel puțin în privința *asta* suntem de acord, zice Raymonde.

– *Știi ceva,* intervine *Perhonen, deși sunt la vreo patru sute de kilometri depărtare, tot îți pot carboniza mâna, dacă nu dai drumul pistolului.*

Hopa!

– *Te rog. E o vechitură. Probabil nici nu funcționează. E o cacealma. Te rog, nu-i spune lui Mieli. Încerc să rezolv situația în așa fel încât să nu existe victime. Te rog frumos! spun eu.*

Pentru un gogol cu o gândire atât de rapidă, nava își cântărește răspunsul îngrijorător de mult timp.

– *Fie,* spune ea în cele din urmă. *Ai un minut la dispoziție.*

– *Constrângeri temporale, iarăși. Ești mai rău ca ea.*

– Raymonde, ea e Mieli. Mieli, ea e Raymonde. Raymonde și cu mine am avut o relație pe vremuri; Mieli, pe de altă parte, mă tratează mai mult ca pe un obiect. Dar am un soi de datorie de onoare față de ea, așa că nu mă plâng... prea mult, spun eu, după care inspir adânc. Raymonde, nu era ceva personal, doar că am nevoie să-mi recuperez vechea identitate.

Își dă ochii peste cap. Acum îmi pare chinuitor de cunoscută.

Mă întorc către Mieli.

– Serios, *chiar era nevoie* să faci asta? Aveam totul sub control.

– Eram pe punctul de a-ți smulge capul, mă întrerupe Raymonde.

– Cuvântul de siguranță e probabil unul din multele lucruri pe care nu mi le amintesc, spun eu oftând. Uite ce e, uită pentru moment de ce a fost între noi. Eu caut ceva, iar tu mă poți ajuta. Ești tzaddik, ceea ce e extraordinar, apropo, așa că sunt sigur că și noi te putem ajuta cu ceva în schimb. De exemplu, piratați gogol. O sumedenie. Pe tavă.

Mă privesc amândouă pentru o clipă și sunt convins că bătălia e pe cale să izbucnească din nou.

– În regulă, este de acord Raymonde. Hai să discutăm.

Răsuflând ușurat, arunc pistolul pe jos, care se lovește de podea cu un zdrăngănit, și îi mulțumesc lui Hermes că nu se descarcă.

– Se poate cumva să rămânem puțin singuri? o întreb pe Mieli.

Arată ca o epavă: toga ei este din nou făcută zdrențe, iar aripile îi atârnă ca niște crengi golașe și cioturoase, însă își păstrează încă o privire suficient de amenințătoare care-mi servește pe post de răspuns.

– Las-o baltă, zic eu, uită că am întrebat.

Raymonde stă în picioare în fața ferestrei sparte, cu mâinile ascunse în mânecile cămășii.

– Ce s-a întâmplat? o întreb. Cine eram aici? Unde am dispărut?

– Chiar nu-ți amintești?

– Nu, deloc.

Cel puțin, nu încă. Noile amintiri mi se reasamblează încă în cap; este o senzație covârșitoare; odată cu ele, capăt și o ciudată durere de cap.

Dă din umeri.

– Nu contează.

– Am lăsat ceva aici. Secrete. Unelte. Amintiri. Nu doar exomemoria, ci altceva mai important. Știi unde?

– Nu, spune ea încruntându-se. Dar am o bănuială. Însă va trebui să-mi oferi ceva mult mai valoros decât pirați gogol ca să te ajut. Iar noua ta iubită îmi datorează un nou apartament.

Interludiu

ÎNȚELEPCIUNE

Din moarte înapoi la viață sunt doar câțiva pași. Vede o lumină în față, însă simte fiecare pas de parcă ar fi scufundată în apă – lent și greoi. Bathilde plutește în sus, ridicându-se din propriul trup, îmbrăcat într-un costum spațial. Se privește luptându-se dedesubt. Casca de alamă sclipește în lumină. Nu știe de ce, dar i se pare că așa trebuie să fie. Își lasă trupul să se prăvălească și se ridică spre lumina de sus. *În sfârșit*, se gândește ea...

...pentru a păși apoi în lumina amurgului marțian, aproape prăbușindu-se la pământ, prinsă de niște brațe puternice. Gâfâie, încercând să-și recapete suflul, și clipește. Apoi privește în urmă la Coridorul Nașterii și Morții, o construcție scundă, lungă și dreptunghiulară imprimată de Tăcuți constructori, așezată într-un șanț adânc, la mai bine de-un kilometru de traiectoria orașului, chiar în deșertul marțian. Nu se găsește altceva decât pietriș și nisip lipit cu clei bacterian, cu decupaje subțiri și mici găuri pe laterale. Pe lângă zidul antiphoboi masiv construit de Tăcuți, pare un cub de jucărie. Însă în interior...

– Vai de mine! exclamă Bathilde, inspirând adânc.

– Deci cum ți s-a părut? întreabă Paul Sernine, arhitectul scurtei ei morți.

O sprijină ușor, conducând-o mai departe de ieșire, de unde își fac apariția mai mulți vizitatori năuciți. Protejatul ei rânjește victorios dincolo de sticla căștii.

– După cum arăți, ți-ar face bine ceva de băut.

– O da, spune Bathilde.

Paul îi oferă un pahar de șampanie într-o mică bulă cuantică. Ea îl acceptă și soarbe, încântată de gustul limpede în aerul uscat al căștii.

– Paul, ești un geniu.

– Să înțeleg că nu-ți regreți sprijinul?

Bathilde zâmbește. Petrecerea se animă în jurul lor. E bucuroasă că a avut succes campania publicitară: co-amintiri virale cu momentele intense petrecute în interiorul Coridorului. Iar gestul simbolic de a-l poziționa în afara zidului a fost o idee inspirată, care a adăugat un element de suspans evenimentului.

– Nici pe departe. Va trebui să convingem Vocea să includă așa ceva în oraș cu statut permanent. Ne-ar face enorm de mult bine. Cum ți-a venit ideea?

Paul își arcuiește sprâncenele negre.

– Știi cât detest să mi se pună întrebarea asta.

– Să fim serioși, spune Bathilde. Adori să vorbești despre tine însuți.

– În fine, dacă chiar vrei să știi, m-am inspirat din lucrarea lui Noguchi de la Hiroshima. Naștere și moarte. Ceva cu care am uitat cum să dăm piept.

– Ce coincidență, este o idee foarte asemănătoare cu propunerea făcută Vocii acum câteva luni de Marcel, spune Bathilde, arătând către un tânăr negru care privește disprețuitor ieșirea din Coridor, căscându-se ca o gură întunecată.

– Ideile sunt ieftine, îi dă replica Paul. Execuția contează.

– Într-adevăr, spune Bathilde. Sau poate te-a inspirat și noua ta muză.

O femeie roșcată într-un costum spațial negru, aflată în apropiere, atinge suprafața aspră a Coridorului.

– Cam așa ceva, admite Paul privind în jos.

– Nu mai pierde vremea vorbind cu o babetă ca mine, îl îndeamnă Bathilde. Du-te și sărbătorește.

Paul îi oferă iar un zâmbet larg, iar ea aproape că regretă pentru o clipă că a decis să aibă o relație strict profesională cu el.

– Ne vedem mai târziu, spune el cu o mică plecăciune, după care dispare printre mulțimea de costume spațiale, devenind imediat centrul atenției.

Bathilde privește din nou Coridorul. Din afară pare atât de inofensiv, însă înăuntru, unghiurile, luminile și formele rezonează cu structura oricărui creier de origine umană, declanșând mecanisme cerebrale care simulează o experiență aproape de moarte. O scamatorie arhitecturală. Își amintește de numeroasele ei morți și nașteri și își dă seama că nu a mai avut niciodată acest tip de experiență. O experiență cu adevărat nouă. Zâmbește în sinea sa: de câtă vreme nu a mai avut parte de *așa ceva?* Își atinge Ceasul-brățară dăruit de Paul, trasând cu degetul cuvântul *Sapientia* gravat pe margine.

– Bună, o salută fata roșcată.

Iată un exemplu de tinerețe autentică, neatinsă de moarte, nici temporară, nici de alt fel.

– Bună, Raymonde, îi răspunde Bathilde. Ești mândră de prietenul tău?

Fata zâmbește timid.

– Nici nu-ți imaginezi.

– O, ba sigur că da. Și e chiar un lucru greu: îi vezi că realizează ceva de felul *acesta*, iar apoi începi să te întrebi dacă te ridici la înălțimea lor. Am dreptate?

Fata o privește în tăcere. Bathilde scutură din cap.

– Scuză-mă. Sunt o bătrână înăcrită. Mă bucur pentru tine, bineînțeles, spune ea, atingând mâna înmănușată a fetei. Ce voiai să spui? Noi, oamenii în vârstă, avem obiceiul acesta prost de a întrerupe, avem impresia că le-am auzit deja pe toate de nenumărate ori.

Mă bucur la gândul că voi fi din nou un Tăcut în curând. Mă va obliga să-i ascult pe ceilalți.

Raymonde își mușcă buza.

– Voiam să-ți cer un... sfat.

Bathilde râde.

– În cazul în care vrei să auzi adevăruri pline de cinism despre viață, filtrate de câteva secole de experiență, te adresezi persoanei potrivite. Ce anume vrei să știi?

– E vorba despre copii.

– Ce e de știut? I-am avut și eu: te necăjesc, dar merită, dacă ai grijă. Exomemoria îți oferă toate informațiile de care ai nevoie. Vorbește cu un Om de la Resuscitare ca să te ajute cu matisarea genomului sau, dacă te crezi în stare, poți să găsești modele extraplanetare pe piața neagră. Pur și simplu adaugi apă. Și *voilà*.

Bathilde se mustră singură pentru că o amuză expresia cu care reacționează Raymonde la gestul ei expansiv.

– Nu asta voiam să întreb. Mă referam la... el, la Paul, spune Raymonde închizând ochii. Nu-mi dau seama ce e în capul lui. Nu știu dacă e pregătit.

– Hai să ne plimbăm puțin, îi propune Bathilde.

Înconjoară împreună Coridorul, mergând în direcția zidurilor antiphoboi. Cerul începe să se întunece.

– De un lucru sunt sigură. Atunci când vorbesc cu Paul, îmi amintește de cineva pe care l-am cunoscut acum multă vreme, cineva care mi-a frânt inima, spune Bathilde râzând. Dar fii pe pace, că am frânt și eu destule inimi la rândul meu.

Atinge zidul Coridorului, care începe deja să se sfarme.

– Unii dintre noi trăim foarte multă vreme, continuă ea. Suntem cei care învățăm să nu ne schimbăm, indiferent de ceea ce se întâmplă. Corpuri, gogoli, transformări... după toate astea rămâne ceva neschimbat la noi. Este o proprietate evolutivă; altminteri, am muri efectiv în urma metamorfozei. Nu există nicio luminiță la capătul tunelului, ci doar timpul care ne erodează întruna. Orice ți-ar fi spus Paul, și el este unul dintre noi, de asta mi-am dat seama cu certitudine. Așa că trebuie să decizi dacă el – cel *real*, nu acest arhitect

zâmbitor – este omul pe care ți-l dorești ca tată al copiilor tăi. Dar se străduiește, și o face pentru tine.

– Aici erați, spune Paul. Doamnele mele preferate.

O îmbrățișează pe Raymonde.

– Ai fost deja înăuntru?

Raymonde scutură din cap.

– Ar trebui să te duci, spune Bathilde. Nu e așa de rău cum pare la prima vedere. Distracție plăcută!

Cei doi pătrund în interiorul Coridorului prin partea opusă. Privindu-i, Bathilde își amintește, ca într-o acuarelă, de dansul cu Regele, în Palatul Olympus, și se întreabă dacă pe atunci avea și ea aceeași privire ca Raymonde.

11

HOȚUL ȘI TZADDIKII

Tzaddikii nu sunt așa cum mă așteptam. Îmi imaginasem un soi de bârlog secret, plin de trofee ale victoriilor din trecut, poate; o sală de consiliu cu o masă rotundă și cu scaune înalte, împodobite cu emblema personală a câte unui tzaddik.

În schimb, întâlnirea are loc în bucătăria Liniștii.

Futurista se joacă nervoasă cu paharul, mișcându-l în cercuri pe masa de lemn. Este o creatură roșie și lucioasă, un fel de hibrid între o ființă umană și un automobil vechi, și se pare că nu poate sta locului.

– Așadar, spune ea, are de gând să-mi explice cineva ce facem aici?

Liniște stă într-o mică locuință-zeppelin în Montgolfiersville – o gondolă suspendată de un balon în formă de lacrimă, umplut cu gaz, ancorat deasupra orașului. Bucătăria e mică, însă pare înzestrată cu o tehnologie avansată. Pe lângă faber, are și ustensile de gătit tradiționale, cuțite, oale, tigăi și alte instrumente din crom și din metal pe care nu le recunosc: în mod clar, mâncarea e ceva important pentru Liniște. Atmosfera este destul de intimă, având în vedere că suntem cam mulți în încăpere: noi doi și cei șase tzaddiki. Eu stau înghesuit între Mieli și un bărbat în negru cu

mască de cap de mort – Episcopul. Îi simt genunchiul osos împungându-mi coapsa.

Gazda noastră deschide o sticlă de vin cu o mișcare abilă din încheietură. Ca și Gentlemanul, poartă o mască fără chip, dar de un albastru-închis, și o mantie din ceață utilitară, care îi dă aspectul unei pete vii de cerneală. Este înalt și, deși nu a rostit nici măcar un cuvânt până acum, are un anumit aer solemn. Ne umple paharele rapid și eficient, iar apoi îi adresează un semn din cap lui Raymonde.

– Vă mulțumesc că ați venit, spune ea cu vocea hârâitoare a identității ei de tzaddik. Am aici de față doi vizitatori extraplanetari cu care am avut o mică... neînțelegere acum două nopți. Am motive să cred că sunt solidari cu cauza noastră. Poate că ar fi mai bine să ne explici chiar tu, Jean.

– Mulțumesc, zic eu.

Mieli a fost de acord să mă lase pe mine să vorbesc, cu condiția ca, dacă lucrurile iau o întorsătură nedorită, să-mi închidă gura fără cea mai mică ezitare.

– Numele meu este Jean le Flambeur, continui eu. Puteți exocăuta asta dacă doriți, spun eu, făcând o pauză pentru efect, însă e dificil să relaționezi cu un public care poartă măști. Într-o viață anterioară, am fost cetățean în Oubliette. Partenera mea și cu mine suntem în căutarea unui obiect care îmi aparține și pe care l-am lăsat aici. Colega dumneavoastră tzaddik, pe care o... cunosc dinainte, m-a asigurat că mă poate ajuta. În schimb, vă oferim ajutorul *nostru.*

Gust vinul: un Badeker Solarancio vechi. Liniște are gusturi bune.

– Nu sunt sigură că ar trebui să avem discuția asta, spune Futurista. De ce am implica elemente exterioare în treburile noastre? Și, pentru Dumnezeu, oare eu sunt singura care miroase tehnologia Sobornostului de care e plină nemernica asta? întreabă ea, fulgerându-și privirea de la Raymonde la Liniște. Mai degrabă ar trebui să-i *interogăm.* Cel puțin! Dacă ai vreo treabă personală cu creaturile astea, rezolvă-ți singură problema. Nu e nevoie să ne compromiți și pe noi.

– Îmi asum întreaga responsabilitate pentru tot, bineînțeles, zice Raymonde. Însă cred că ne pot ajuta să-i înfrângem în sfârșit pe criptarhi.

– Credeam că îți antrenezi micul protejat detectiv pentru asta, spune Șerpoaica.

Costumul ei lasă să se vadă ceva mai mult decât ale celorlalți: o salopetă mulată roșie și o mască în stil venețian, care îi lasă libere buclele blonde și îi dezvăluie buzele pline, senzuale. În alt fel de împrejurări, mi-ar fi captat întreaga atenție.

Raymonde păstrează tăcerea pentru un moment.

– Acesta este un alt subiect de discuție și nu ne privește în situația de față, începe Raymonde. În orice caz, trebuie să ne canalizăm eforturile în mai multe direcții simultan. Ceea ce am tot încercat eu să spun este că noi tratăm *simptomele*. Tehnologie extraplanetară. Pirați gogol. Dar suntem la fel de afectați de infecția subiacentă ca și oamenii pe care încercăm să îi apărăm, adaugă ea, aplecându-se deasupra mesei. Așa că, atunci când văd că avem ocazia să lucrăm cu un agent extern care ne poate ajuta cu problema asta, v-o aduc la cunoștință.

– Și care este prețul? întreabă Regele Șobolan.

Are o voce tânără, subțire, și un trup masiv. Masca lui comică de rozător îi lasă la vedere bărbia nerasă.

– Lăsați-mă pe mine să mă ocup de preț, zice Raymonde.

– Și ce anume pot face ei în plus față de noi? întreabă Futurista, privindu-mă suspicioasă.

Îi zâmbesc candid.

– Ajungem imediat și la asta, doamnă Diaz.

Nu-i pot vedea fața, însă observ cu satisfacție cum este cutremurată de un fior de șoc, transformând-o într-o pată de ceață roșie pentru o secundă.

Nu am pierdut vremea în cele două zile care i-au trebuit lui Raymonde pentru a aranja întâlnirea. Mieli mi-a pus la dispoziție o bază de date, despre a cărei proveniență nici nu am vrut să știu, conținând indicii destul de temeinice în privința identităților tuturor tzaddikilor. Am reușit să confirm majoritatea informațiilor

cu puțină muncă de teren și șterpelind niște gevulot. În consecință, nu le știu numele animalelor de casă sau pozițiile sexuale preferate, dar știu *suficient*.

– Dar înainte să ajungem la asta, ne-ar ajuta să înțelegem exact care vă sunt obiectivele.

– Trei lucruri, răspunde Raymonde. Să susținem idealurile din Oubliette. Să-i apărăm cetățenii de piratii gogol și de alte forțe exterioare. Și să descoperim cine conduce cu adevărat orașul și să-i anihilăm.

– Totul a început cu Vocea, spune Raymonde.

Exocaut rapid și aflu detaliile sistemului de guvernare e-democratic din Oubliette: co-amintiri specializate care servesc drept voturi și decizii referitoare la politicile de guvernare, aplicate de biroul Primarului și de funcționarii publici Tăcuți.

– Existau... modele repetitive ciudate în cazul hotărârilor luate. O mai mare deschidere către lumea din afară. Acordarea de cetățenie extraplanetarilor. Relaxarea restricțiilor tehnice. La scurtă vreme după aceea, au început să apară primii pirați gogol. Liniște a fost printre primii care au suferit, spune ea atingând mâna tzaddikului înalt. Sistemul nostru se destabilizează dacă sunt introduse forțe exterioare. Tăcuții nu puteau face față anomaliilor tehnologice. Așa că am decis să o facem noi. Avem susținători cu interese proprii, desigur, însă aflate în concordanță cu interesele din Oubliette. Am făcut mult bine. Însă de fiecare dată când observam un model, o modalitate de a ameliora situația pe termen mai îndelungat – să închidem un radio pirat care transmitea uploaduri furate, sau să extirpăm o rețea poluată de gevulot – lucrurile aveau tendința să dispară. Piratii *știu* cum să-și aleagă țintele și cum să se apropie de ele. Se pricep la ceea ce fac, dar este evident că îi ajută cineva. De ceva vreme știm că exomemoria a fost compromisă. Există unul sau mai mulți indivizi care o mășluiesc. În ce măsură, cum și de ce – asta nu mai știm. Îi numim criptarhi. Conducătorii ascunși. Sau, așa cum zice Futurista: ticăloși împuțiți. Noi credem în idealurile Revoluției. Un Marte uman. Un loc în

care fiecare este stăpân pe propria minte, un loc în care fiecare își aparține sieși. Iar asta nu este posibil când cineva din spatele cortinei trage sforile, spune Raymonde uitându-se la mine. Așadar, acesta este prețul nostru. Dați-ne o modalitate de a-i găsi pe criptarhi, iar noi vă vom da ceea ce vă aparține.

– Desigur, spune Episcopul, asta presupunând că părerea bună a Gentlemanului despre voi este justificată în vreun fel.

– Domnule Reverte, i-o întorc eu cu un zâmbet de rechin, mie mi-a luat două zile să aflu cine sunteți. Acești criptarhi vă *cunosc*. De fapt, suspectez că *vă tolerează prezența*. Vă potriviți sistemului pe care l-au creat. Îi mențineți stabilitatea. Și asta este exact ceea ce vor ei.

Golesc paharul și mă las pe spate în scaun.

– Nu jucați niciodată murdar. Sunteți niște polițiști onorabili, când de fapt ar trebui să fiți revoluționari. *Criminali*. Iar asta este fără îndoială un domeniu în care vă pot ajuta. Mai este vin?

– De fapt, tocmai împotriva influenței unor astfel de indivizi ar trebui să luptăm: extraplanetari care se cred mai deștepți decât noi, zice Futurista rotindu-și privirea prin încăpere. Eu votez să-i expulzăm de pe planetă și să ne întoarcem la treburi mai serioase. Iar Gentlemanul ar trebui sancționat pentru comportamentul său.

De jur împrejurul mesei văd capete făcând semne de încuviințare. Mi-e ciudă că nu am putut să le citesc reacțiile cum trebuie. Încă nu stăpânesc gevulotul la fel de bine ca un marțian nativ, în ciuda motoarelor pirat gogol. *Treaba asta nu o să aibă un deznodământ fericit.*

Atunci începe Mieli să vorbească.

– Nu vă suntem dușmani.

Se ridică în picioare și se uită la tzaddiki.

– Eu vin de departe. Am alte credințe decât voi. Dar fiți convinși de un lucru: orice ar spune hoțul că este capabil să facă, la orice înțelegere am ajunge, mă voi asigura că este onorată. Sunt Mieli, din Kotoul Hiljainen, fiica lui Karhu. Iar eu nu mint.

În mod bizar, oamenii din această încăpere îi par mai familiari decât tot ce a văzut pe planeta lor până acum. Pe chipurile mascate strălucește cu ardoare un vis, ceva mai mare, dincolo de ei. Își amintește de expresia identică a tinerilor războinici din kotoul ei. Hoțul nu va înțelege asta niciodată: el vorbește o altă limbă, plină de jocuri și trucuri.

– Uitați-vă la gândurile mele.

Își deschide gevulotul în fața lor, până la capăt, cât de mult este cu putință. Acum îi pot citi gândurile de la suprafață și îi pot vedea toate amintirile acumulate până acum în lumea aceasta. Dintr-odată se simte ușoară, ca și cum tocmai s-ar fi dezbrăcat de o pelerină grea.

– Dacă găsiți vreun semn de înșelăciune, alungați-ne aici și acum. Acceptați ajutorul nostru?

Pentru o clipă se lasă o tăcere mormântală în jurul mesei. Apoi Liniște rostește un singur cuvânt.

– Da, spune el.

Raymonde ne conduce prin Montgolfiersville, printre grădinile mici și îngrădite, unde sunt ancorate casele-balon. Copleșit de imaginea luminii filtrate prin pânzele multicolore umplute cu gaz și de senzația de amețeală provocată de gevulot – interdicția de a-mi aminti unde a avut loc întâlnirea, rămân tăcut o vreme. Însă când intrăm pe străzile largi, mai familiare, ale Marginii, iar Raymonde revine, de la identitatea sa de Gentleman, la personalitatea ei feminină elegantă, simt nevoia să zic ceva.

– Îți mulțumesc, spun eu. Ți-ai asumat un risc enorm. O să mă străduiesc să mă asigur că nu vei regreta asta.

– Există o șansă considerabilă că vei ieși șifonat din toată treaba asta, așa că nu-mi mulțumi încă.

– A fost chiar așa de rău?

– Da. A fost. Credeam că am comis o greșeală aducându-vă acolo, până când a început să vorbească prietena ta, zice Raymonde, privind-o pe Mieli cu respect. Ai făcut un lucru... nobil. Îmi cer scuze pentru împrejurările în care a avut loc prima noastră întrevedere. Sper să putem colabora.

Mieli încuviințează în tăcere.

O privesc pe Raymonde. Abia acum îmi dau seama că arată altfel decât în amintirile mele. Mai puțin vulnerabilă. Mai în vârstă. De fapt, am senzația că nu o cunosc deloc pe această femeie nouă, străină.

– Chiar e ceva important pentru tine, nu-i așa? întreb eu.

– Da, chiar este, răspunde ea. Sunt sigură că e o senzație complet străină pentru tine. Să faci ceva pentru alții.

– Îmi pare rău. În ultimul timp am trăit și eu clipe... confuze. M-am aflat într-un loc oribil vreme îndelungată.

Raymonde îmi aruncă o privire rece.

– Întotdeauna te-ai priceput să vii cu tot felul de pretexte. Și nu are sens să te scuzi, nu ajută la nimic. În caz că nu ți-e deja suficient de clar, află că există foarte puține persoane în univers care mă scârbesc mai mult decât tine. Așa că, dacă aș fi în locul tău, m-aș duce să le găsesc, așa cum am stabilit. Poate că atunci vom putea măcar să facem o comparație favorabilă.

Se oprește.

– Hotelul vostru este în direcția aceea. Eu am de predat o lecție de muzică.

Îi zâmbește lui Mieli.

– Vorbim curând.

Deschid gura să articulez ceva, dar ceva îmi spune că e mai bine s-o las moartă de data asta.

În după-amiaza aceea, mă așez și încep să fac planuri.

Mieli ne transformă camerele într-o mică fortăreață – particule cuantice patrulează acum la ferestre – și se regenerează încă după daunele suferite în urma încăierării cu Raymonde. Așa că mă pot bucura din nou de o relativă solitudine, cu excepția legăturii noastre biotice. Mă așez pe balcon cu un vraf de ziare, cu cafea și croasante, îmi pun ochelarii de soare, mă las pe spetează și încep să citesc paginile mondene.

Așa cum se întâmplă cu toate aspectele vieții de aici, nu duc lipsă de o oarecare măiestrie și tehnică, așa că mă trezesc savurând

un pic cam mult poveștile dramatizate excesiv. Tzaddikii se bucură de o prezență puternică în paginile jurnalelor, iar tonul se schimbă de la o publicație la alta; unele îi venerează de-a dreptul. Dau peste un articol despre un puști care lucrează împreună cu Gentlemanul la un caz de piraterie gogol și mă întreb dacă acesta este detectivul pomenit de Șerpoaică.

Dar partea cu adevărat suculentă este lista de petreceri Carpe diem care vor avea loc în perioada următoare; teoretic, sunt secrete, însă ziariștii depun un efort admirabil pentru a le descoperi.

– *Ceea ce faci tu acolo pare prea distractiv ca să poată fi considerat muncă,* spune *Perhonen.*

– O, ba este chiar o treabă cum nu se poate mai serioasă. Urzesc un plan.

– *Ce-ai zice să mi-l explici și mie?*

– Adică vrei să spui că mai ai și alte calități, nu ești doar un chip frumușel?

Privesc în sus la cerul senin. Canalul de comunicare îmi indică poziția navei: este doar un punct invizibil pentru ochiul liber, undeva deasupra orizontului. Îi trimit o bezea.

– *N-o să ajungi nicăieri cu lingușiri.*

– Nu-mi expun niciodată planurile înainte să fie dospite în întregime. Este un proces creator. Criminalul este un artist creator; detectivii sunt doar niște critici.

– *Văd că suntem binedispuși astăzi.*

– Încep în sfârșit să mă simt eu însumi din nou. Combaterea unei conspirații planetare puse la cale de niște criminali geniali capabili de a controla mințile oamenilor, împreună cu un grup de justițiari mascați – ăsta ar trebui să fie rostul vieții.

– *Serios?* spune nava. *Și cu drumul către autodescoperire cum stai?*

– Asta e o chestiune personală.

– *Ca să o citez pe Mieli...*

– Da, știu, știu. Raymonde m-a prins prea devreme. Nu am obținut nimic foarte folositor, doar niște imagini fugare.

– *Ești sigur?*

– Ce vrei să zici?

– *Cineva mai suspicios ar putea crede că ai aflat deja cum putem obține ceea ce căutăm. Că ne duci cu zăhărerul doar pentru propriul amuzament, ca să-ți intri în rolul tău de hoț extravagant.*

– Mă simt jignit. Chiar crezi că aș face eu una ca asta?

Nava are întru câtva dreptate. Am pășit pe lângă amintiri de parcă aș fi călcat pe coji de ouă și, într-adevăr, poate că unul din motive este că, deși nu am intenționat, chiar îmi face plăcere întregul proces.

– *Mai am încă o teorie. Te dai peste cap ca s-o impresionezi pe tipa asta, Raymonde.*

– Asta, drăguțo, este ceva de domeniul trecutului. Dacă aș permite unor astfel de treburi să-mi întunece judecata, ar fi extrem de periculos în profesia mea.

– *Cum să nu!*

– Deși prețuiesc compania ta, cu cât mă pot întoarce mai repede la lucrurile la care mă pricep cel mai bine, cu atât voi fi mai fericit. Și fiindcă veni vorba de asta, nu mi-ar strica niște liniște acum. Încerc să găsesc o modalitate de a pătrunde pe tărâmul morților.

Mă las pe speteaza scaunului, închid ochii și-mi acopăr fața cu ziarul pentru a mă ascunde de soare și de privirea navei.

– *Vezi? Exact la asta mă refer. Toată ziua ai așteptat ocazia să spui asta.*

Mieli se simte obosită. Corpul ei este în proces de verificare și repornire a sistemelor. Nu a mai avut o menstruație de ani buni, dar își amintește vag că așa se simțea pe atunci. După ce se întorc de la întâlnirea cu tzaddikii, nu-și dorește decât să se întindă în camera ei, să asculte melodii oortiene suave și să adoarmă liniștită. Însă pellegrina o așteaptă. Zeița este îmbrăcată cu o rochie de seară de un albastru-închis. Are părul coafat în sus și poartă mănuși negre, lungi, din mătase.

– Copilă dragă, spune ea, sărutând-o ușor pe obraz pe Mieli cu buzele ei înmiresmate. A fost o scenă *încântătoare*. Dramă. Acțiune. Și ai vorbit cu atâta patos, încât ai reușit să-i convingi

pe oamenii aceia în costumele lor caraghioase că au nevoie de tine. Nici măcar o personalitate creată la comandă de un gogol nu s-ar fi descurcat mai bine. Aproape că îmi pare rău că îți vei primi recompensa atât de curând.

Mieli clipește.

– Credeam că o să-l lăsăm pe hoț să...

– Desigur, însă există limite. Câțiva vasilevi pe ici, pe colo e una, însă există aspecte ale acestui loc de care trebuie să ținem cont în contextul Marii Misiuni Comune. Criptarhii sunt unul dintre aceste aspecte: mențin un echilibru pe care nu dorim să-l perturbăm deocamdată, din mai multe motive.

– Nu o să-i... distrugem?

– Bineînțeles că nu. Te vei *întâlni* cu ei. Și vă veți coordona activitățile. Le vei oferi tzaddikilor numai atât cât trebuie ca să obținem ce vrem. Iar apoi o să-i livrăm pe tzaddiki criptarhilor. Toată lumea câștigă.

Pellegrina zâmbește.

– Iar acum, copila mea, cred că hoțul are de gând să-ți expună noile sale idei. Fă-i pe plac. Ciao!

Mieli atinge bijuteria lui Sydän ca să-și reamintească pentru ce face toate astea. Apoi se întinde și așteaptă bătaia în ușă.

12

DETECTIVUL ŞI CARPE DIEM

În seara petrecerii de Carpe diem, grădina respiră atmosfera tăcută a unui actor care îşi ţine răsuflarea şi îşi şopteşte replicile.

Paharele de şampanie sunt aranjate în şiruri ordonate pe mese, sunt amenajate mici foişoare pentru vicii extraplanetare mai exotice, iar licuricii de foglet nu sunt încă aprinşi. O orchestră de Tăcuţi îşi acordează instrumentele – reprezentate de părţi din corpurile lor – creând o cacofonie discretă de alămuri. Un expert pirotehnist cu o pălărie înaltă aşază diverse rachete multicolore într-un dispozitiv care arată ca o orgă în miniatură.

– Aşadar, ce părere aveţi, domnule Detectiv? întreabă Unruh.

Poartă un costum de Sol Jovis, ultima zi a săptămânii calendarului darian. Culorile gigantului gazos de mult dispărut scânteiază incandescente la suprafaţa materialului tunicii. La umbra copacilor, haina lui străluceşte slab în nuanţe de roşu-aprins şi alb.

– Arată ca o petrecere din vechiul Regat, spune Isidore.

– Ha! Da, în orice caz, nu este un mod neplăcut de a cheltui câteva sute de megasecunde, zice Unruh.

Îşi ridică Ceasul, prins cu un lanţ de vestă. Este un obiect surprinzător de simplu: un disc negru cu o singură limbă aurie.

– Când credeți că voi fi jefuit?

– Am făcut toate pregătirile cu putință. Le Flambeur sau cine-o fi – o să-l facem să depună ceva efort ca să-și obțină prada.

În final, măsurile de securitate constau în câteva agore plasate strategic și niște slujitori Tăcuți suplimentari angajați de Odette din partea Vocii – Tăcuți antiphoboi de asalt cu diverse arme și senzori specializați. Isidore speră să fie suficient. A avut în vedere și niște opțiuni mai elaborate care implicau tehnologie obținută la negru, însă în cele din urmă a ajuns la concluzia că ar fi introdus mai multe slăbiciuni decât avantaje.

– Bravo, așa vă vreau, spune Unruh, bătându-l pe umăr pe Isidore. Știți, noi nu am apucat să discutăm încă despre onorariul dumneavoastră.

– Domnule Unruh, vă asigur că...

– Da, da, foarte nobil din partea dumneavoastră. Vă las biblioteca mea. Poate veți izbuti să-i descifrați enigmele. Sau puteți pur și simplu să-i dați foc din temelii. Odette a întocmit deja contractul, vă voi transfera negreșit gevulotul cu pricina înainte de sfârșitul nopții.

Isidore se uită încremenit la mileniar.

– Vă mulțumesc.

– Nu e nevoie să-mi mulțumiți. Doar îngreunați-i sarcina oaspetelui nostru nepoftit. Apropo, vă însoțește cineva în seara aceasta?

Isidore scutură din cap.

– Păcat. Acum trebuie să mă dedic unor activități depravate înainte să o mierlesc. Vă rog să mă scuzați.

Isidore supraveghează o bucată de vreme pregătirile și le dă indicațiile necesare Tăcuților – niște creaturi scunde, ca niște pantere, cu carapace negre, lucioase – în legătură cu traseele lor de patrulat împrejurimile. Apoi se duce într-una din camerele de oaspeți, unde i-a fost pregătit costumul de Sol Lunae. Tot i se pare puțin cam feminin, prea strâmt în locurile nepotrivite. Îl îmbracă oricum. Are senzația că-i lipsește ceva și realizează că și-a lăsat inelul de cuplare în buzunarul de la pantaloni. Îl scoate și îl agață de lanțul de la Ceas.

Deci asta înseamnă să ai trac, își zice el.

Eu și Raymonde sosim la petrecere cu o întârziere politicoasă, la fel ca restul invitaților. De jur împrejurul nostru, coboară din taxiuri bărbați și femei în costume sofisticate, vise xanteene de mătase, dantelă și cerebromaterie. Tema petrecerii este *Timpul*, așa că printre noi se află zei și zeițe indiene ale calendarului darian, planete și stele, precum și, firește, musafiri purtând Ceasuri afișate cu opulență.

– Nu-mi vine să cred că m-am lăsat convinsă de tine să fac asta, spune Raymonde.

Un servitor Tăcut umanoid într-o livrea sclipitoare, cu figura reprezentând o mască sculptată, ne verifică invitațiile sub formă de co-amintiri și ne conduce către fluxul mulțimii care umple încet grădina cu aspect de cadran solar, separându-se în grupuri mai mici. Clinchetul paharelor, muzica *ares nova* superbă și vocile musafirilor se contopesc într-o simfonie amețitoare.

Mă întorc către Raymonde cu un zâmbet. Este seducătoare în costumul ei de Phobos, constând într-o rochie cu un decolteu generos, mănuși albe și o sferă luminoasă în interiorul abdomenului, suficient de strălucitoare pentru a acoperi cu luminiscență anumite zone strategice. Alături de ea, eu sunt mulțumit în costumul meu modest de păun, cu cravată albă, diverse replici ornamentale de Ceasuri și o floare la butonieră.

– Te asigur că asta este una dintre cele mai puțin imorale infracțiuni în care am fost implicat, spun eu. Să fur de la bogați și să dau săracilor. Într-un anumit sens.

– Și totuși.

Salută din cap un cuplu care trece pe lângă noi, costumați în Venus și Marte și al căror gevulot dezvăluie doar atât cât să se asigure că sunt remarcați.

– Noi nu ne ocupăm de asta. De fapt, chiar dimpotrivă.

Strălucirea micului Phobos de la centură îi accentuează conturul elegant al oaselor feței; îmi amintește de sculptura unei zeițe grecești.

– Prietenii tăi mascați au nevoie de dovezi, iar noi le vom furniza dovezi.

Iau un pahar de șampanie de la un servitor Tăcut aflat în trecere. Îi scutur o particulă de praf de pe reverul hainei, impregnând-o în același timp cu o doză de invizibilă din Partea A a planului, din floarea mea. Este o substanță puternică, dar e bine să o eliberez cât mai devreme, pentru a-i oferi timpul necesar să acționeze.

– Nu-ți face griji. Dacă amicul tău reușește să ne prezinte, totul va merge ca pe roate.

– *Care e situația cu paza?* îi șoptesc lui Mieli. Se află la hotel; este personalul nostru de întărire, coordonând misiunea cu *Perhonen.*

– *E minimă,* spune ea. *Totuși, ceva mai puternică decât te așteptai. Tăcuții războinici mă cam îngrijorează: chiar au niște senzori destul de buni.*

– Fă-mi un serviciu, zice Raymonde, și nu încerca să mă liniștești. Haide să socializăm cu ceilalți.

Raymonde ne-a obținut invitațiile surprinzător de ușor. Christian Unruh este, după câte se pare, nu numai un mecena al artelor, ci *și* un admirator al Regatului, astfel că o cunoștință de-a lui Raymonde de la Academia de Muzică s-a gândit că ar fi o idee excelentă să discute cu el despre opera pe care o compune. Desigur, la petrecere sunt o sumedenie de alți artiști aspiranți în căutare de sprijin, însă cunoștința ei ne-a promis să ne prezinte personal. Iar asta este tot ceea ce-mi trebuie.

– Raymonde!

O femeie scundă și mai în vârstă ne face cu mâna. Poartă o rochie din cerebromaterie de forma unei clepsidre, dar fără învelișul de sticlă: doar nisip marțian roșu scurgându-i-se de-a lungul siluetei împlinite, creând un efect hipnotic.

– Ce plăcere să te întâlnesc aici! Și cine este acest chipeș domn?

Mă înclin și îmi deschid puțin gevulotul, cât o cer bunele maniere, însă mă asigur că nu va stoca amintiri permanente ale înfățișării mele.

– Raoul d'Andrezy, la dispoziția dumneavoastră.

Raymonde îi prezintă identitatea mea de acoperire – emigrantul din Ceres. Gevulotul doamnei-clepsidră îmi dezvăluie că este Sofia dell'Angelo, profesoară la Academia de Muzică și Teatru.

– Ah, sunt sigură că putem aranja ceva, spune Sofia. Dar ce s-a întâmplat cu bietul Anthony? Pur și simplu îi *adoram* părul.

Raymonde roșește puțin, dar nu răspunde. Sofia îmi face cu ochiul.

– Ar trebui să ai grijă, tinere. O să-ți fure inima și n-o să ți-o mai dea înapoi.

– Șșș, nu vreau să-l sperii. M-am străduit mult să-l prind în laț, zice Raymonde. Gazda noastră a dat vreun semn până acum?

Sofia pare descurajată, cu obrajii ei bucălați și rubiconzi.

– Nu, mă tem că nu. De aproape o oră tot încerc să-l găsesc. Cred că trebuie să audă neapărat despre noua ta compoziție. Dar din câte am înțeles, nu intenționează să se arate decât unui grup restrâns de prieteni în seara asta. Îmi vine a crede că îi este teamă într-adevăr de tipul acela, le Flambeur? Înfiorător, spune ea pe un ton confidențial.

– Le... cine? întreabă Raymonde.

– Nu ai auzit? spune Sofia. Se zvonește că un soi de criminal extraplanetar s-a autoinvitat aici – a trimis chiar o scrisoare pentru a-și anunța prezența. Este o treabă formidabil de palpitantă. Christian a angajat chiar și un detectiv, știi tu, băiatul care a apărut în toate ziarele.

Raymonde face ochii mari.

– *Și-a anunțat prezența?* șuieră Mieli în mintea mea. *Anunțat?*

– *Nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbește*, protestez eu. *Ar fi extrem de neprofesionist.*

E adevărat: pregătirile din ultimele câteva zile m-au ținut prea ocupat pentru a mai avea timp să adaug înfloriturii suplimentare. Am o tresărire bruscă de regret: trimiterea unui răspuns la invitație ar fi trimis exact mesajul potrivit.

– *Sunt nevinovat, jur. E aceeași situație care a fost și cu pirații gogol. Cineva știe prea multe.*

– *O să abandonăm misiunea*, spune Mieli. *Dacă chiar te așteaptă, riscul este prea mare.*

– *Nu fi caraghioasă. Nu o să mai prindem o șansă ca asta prea curând. Situația a devenit ceva mai interesantă, atâta tot. Și, pe deasupra, am o idee.*

– *Nu o să ne tocmim pe tema asta,* mă confruntă Mieli.

– *Vrei să spui că o să fugim cu coada între picioare? Ce fel de luptătoare ești? Mă bazez pe tine să te ocupi de partea violentă, bine? Lasă-mă să hotărăsc eu de data asta. Cu asta mă ocup. Dacă apare vreun semn că am putea da de necaz, ne retragem.*

Mieli ezită.

– *Fie. Dar o să te urmăresc îndeaproape.*

– *Sunt convins de asta.*

Raymonde îi mulțumește Sofiei pentru încercarea de a interveni în favoarea ei, iar apoi ne scuzăm și ne refugiem într-un mic foișor din apropierea poienii, unde un grup de acrobați își etalează măiestria cu o pereche de elefanți zvelți, cu trompele desenând cu niște torțe modele complicate în aer, și cu un stol de megapapagali dresați – o explozie de culori cârâitoare.

– Știam eu că a fost o idee proastă, zice Raymonde. Nici măcar nu vom reuși să ne apropiem de Unruh. Și de ce mai trebuie să fie și *el* aici?

Se uită fix în direcția unui tânăr aflat de partea cealaltă a poienii, înalt și subțiratic, cu părul răvășit, îmbrăcat într-un costum negru cu argintiu ce nu pare să i se potrivească. Se plimbă prin mulțime cu un aer absent și visător.

– El e detectivul?

– Da, Isidore Beautrelet.

– Interesant. Se pare că e apropiat de Unruh.

Raymonde îmi aruncă o privire tăioasă.

– Să nu cumva să-l implici în asta.

– De ce nu?

Îmi simt instrumentele piratului gogol în minte. Nu am probat încă motorul de furt al identității, însă se află la locul lui, gata să fie folosit.

– Îl cunoști, nu? Ai vreun acces la gevulotul lui pe care l-ai putea împărtăși?

Trage adânc aer în piept.

– Haide, nu face pe mironosița, zic eu. Încercăm să comitem o infracțiune. Trebuie să ne folosim de toate uneltele care ne stau la dispoziție.

– Da, am foarte mult din gevulotul lui, spune ea. Și ce-i cu asta?

– A, da? E un fost iubit? Altul căruia i-ai furat inima?

– Nu te privește.

– Haide, ajută-mă. Dă-mi gevulotul lui ca să putem obține ceea ce ne-am propus.

– Nu.

Îmi încrucișez brațele.

– În regulă, atunci. Hai acasă și lasă-i în continuare pe păpușarii tăi invizibili să-ți tragă sforile. Ție și tuturor celorlalți. Inclusiv lui, adaug eu, făcând un gest către detectiv și restul mulțimii. Exact asta încercam să-ți spun. Trebuie să faci compromisuri ca să câștigi.

Se întoarce cu spatele la mine. Chipul ei are o expresie aspră. Încerc să o iau de mână, dar nu-și deschide pumnul.

– Uită-te la mine. Lasă-mă să fac asta, ca să nu trebuiască să o faci tu.

– Naiba să te ia! spune ea apucându-mi încheietura. Dar după ce se termină totul, o să-mi returnezi tot ce îți voi da. Jură-mi.

– Îți jur.

– Și eu îți jur că dacă îl rănești cumva, o să ajungi să-ți dorești să fi rămas în Închisoarea de unde ai ieșit.

Îl privesc pe tânăr. Stă sprijinit de un copac, cu ochii pe jumătate închiși, părând aproape adormit.

– Raymonde, nu am de gând să-l rănesc, ci doar poate să-i rănesc puțin orgoliul. O să-i prindă bine.

– Nu prea te-ai priceput niciodată la fapte bune.

Îmi deschid mâinile, fac o mică plecăciune și mă duc să-l întâlnesc pe detectiv.

Isidore are atenția încordată; se plimbă, observă, deduce; nu e dificil să deslușească tipare sociale sub fluxul de gevulot. Iată-l pe compozitorul care a scris muzica ce va fi interpretată de Tăcuți

mai târziu în cursul serii, umblând după complimente; iată un activist pentru resurecția Tăcuților încercând să obțină o donație de la Unruh pentru cauza lui. Încearcă mai mult *să simtă* decât să privească, atingând cu un deget mental împrejurimile, citind realitatea în Braille, o capacitate pe care a avut-o mereu, căutând detalii care nu se potrivesc în peisaj.

– Bună seara!

Isidore ridică privirea, cu concentrarea tulburată. În fața lui se află un bărbat cu pielea măslinie, cu o cravată albă, de o vârstă nedefinită, puțin mai scund decât Isidore. Agățate de vesta străinului sclipesc o mulțime de Ceasuri decorative aurite – cam ostentativ, după părerea lui Isidore – și, în ciuda luminii slabe furnizate de licurici, acesta poartă ochelari de soare cu lentile albastre. La rever are o floare de un roșu-aprins. Este înconjurat de o boare slabă de parfum feminin, o mireasmă discretă de pin.

Bărbatul își scoate ochelarii și îi zâmbește lui Isidore de parcă ar fi plictisit de viață. Are pleoape grele și sprâncene de un negru intens, desenate parcă cu tuș. Gevulotul său este închis, în mod prudent.

– Da?

– Îmi cer scuze, caut un... cum se spune, un loc privat?

Isidore se încruntă.

– Poftim?

– Pentru... nevoi fiziologice, mă înțelegeți?

– Ah. Sunteți extraplanetar?

– Da. Jim Barnett. Mă tem că mi-este greu să mă orientez pe aici, spune bărbatul ducându-și degetul la tâmplă. Creierul meu nu s-a adaptat încă, înțelegeți? Mă puteți ajuta?

– Desigur.

Isidore îi transmite bărbatului o scurtă co-amintire care îi indică toaletele din castel. În același moment simte un junghi asemenea începutului unei migrene. *Poate că am muncit prea mult.*

Bărbatul zâmbește larg și îl bate pe umăr.

– Ah, ce convenabil! Mulțumesc mult. Distracție plăcută.

Apoi dispare în mulțime.

Isidore se întreabă dacă ar trebui să trimită un paznic Tăcut să-l supravegheze. Însă atenția îi este captată de o anomalie dintr-o agoră învecinată. Un bărbat mic de înălțime, costumat în Sol Mercurii, acoperit de flăcări argintii și purtând un coif înaripat, îi inspiră un aer familiar. Stă de vorbă cu o tânără într-un costum de Gemeni – o imagine-foglet reprezentând o copie a persoanei ei îi imită simetric fiecare mișcare. Bărbatul fixează cu privirea ceva aflat în depărtare.

Isidore îi șoptește ceva unui Tăcut, după care se apropie de cei doi și îl atinge pe bărbat pe umăr.

– Adrian Wu.

Ziaristul tresare surprins.

– Hai să stăm de vorbă, spune Isidore.

– Dar am invitație, protestează Wu. Unruh le-a împărțit în stânga și în dreapta. Trebuie să realizez un reportaj despre eveniment. Totuși, mă mir că *tu* ești aici. E ceva ce ar trebui să știe cititorii mei?

– Nu, se încruntă Isidore. Ai făcut fotografii analogice în seara asta?

– Păi...

Unul dintre Tăcuții de asalt pășește fără zgomot lângă Isidore. Capul său lipsit de chip se holbează la ziarist. Generează un bâzâit subsonic, în surdină, care reverberează în plămânii lui Isidore. Wu îl privește fix.

– Ar trebui să știi că eu sunt responsabil cu măsurile de securitate aici, spune Isidore.

– Dar...

– Dă-mi fotografiile și te las să rămâi.

Wu își scoate coiful, deșurubează un obiect cilindric din el și i-l întinde lui Isidore. Este un aparat de fotografiat analogic, activat de curelușa care i se leagă sub bărbie, un dispozitiv primitiv cu film fotosensibil, mult prea simplu pentru a fi afectat de gevulot.

– Mulțumesc, spune Isidore.

Face un gest din cap către femeia în costum de Gemeni.

– Ar trebui să fiți foarte atentă la ce spuneți în preajma acestui domn. Dați-mi de știre dacă vă deranjează în vreun fel, spune el zâmbind spre Wu. Puteți să-mi mulțumiți mai târziu.

A început primul dans. Isidore consideră că merită ceva de băut și-și procură un pahar de vin alb. Apoi se uită la ceas: Unruh mai are încă o oră până să-i expire Timpul.

În momentul acela observă că inelul de cuplare i-a dispărut de pe lanț. Inima îi duduie în piept. Exocaută, rederulând în minte întâlnirea cu bărbatul cu ochelarii cu lentile albastre și observă cum străinul îi fură inelul cu o mișcare aproape imperceptibilă, desprinzându-i Ceasul de lanț, iar apoi reatașându-l și scoțând inelul, toate acestea în doar câteva secunde, vorbind în același timp cu Isidore și mascând ce poate cu gevulot.

Isidore trage adânc aer în piept. Apoi mintea îi fulgeră prin agorele de la petrecere, trimițându-le lui Odette și paznicilor Tăcuți o co-amintire cu bărbatul. Dar nu e de găsit nicăieri, fie a plecat, fie este mascat de gevulot. Începe să meargă agitat de colo până colo, încercând să repereze toate petele estompate de gevulot în spatele cărora s-ar putea ascunde oaspetele nepoftit, care fără îndoială nu era altul decât Jean le Flambeur. Însă bărbatul pare să se fi evaporat. *De ce a venit să-mi vorbească? Doar ca să-mi râdă în nas? Sau...* Simte din nou migrena ciudată și o bizară senzație de *déjà-vu,* chipuri care-i trec fulgerător prin fața ochilor, ca și cum s-ar afla în două locuri deodată.

Își scoate lupa și aparatul de fotografiat al lui Wu și examinează filmul. Fără nicio dificultate, dispozitivul zoku transpune punctele de pe film în imagini colorate. Le răsfoiește, atingând discul de sticlă. Femei din lumea mondenă. Actori. Și iată-l și pe Unruh. Mileniarul apare într-o poză făcută cu doar câteva minute în urmă, conform datei și orei înregistrate de aparat, râzând în mijlocul unui grup de prieteni, printre care se află și o siluetă familiară în negru și argintiu, cu părul răvășit...

Isidore scapă aparatul din mână și o ia la goană.

Duplicarea înfățișării detectivului nu durează decât un moment. Realizez operațiunea într-unul din foișoarele dotate cu confidențialitate completă pe care gazda noastră a avut grijă să le pună la dispoziția invitaților săi pentru plăceri carnale și alte activități clandestine. Îmi imprim pe propria piele imaginea lui tridimensională și îmi reprogramez hainele pentru a arăta ca ale lui. Nu e nevoie să arăt absolut identic: multe detalii pot fi mascate cu gevulot.

Mă uit distras la inelul pe care i l-am furat: tehnologie zoku, fără îndoială. Decid să-l examinez mai târziu și îl bag în buzunar.

Adevăratul impediment este semnătura identității lui, și tocmai pentru asta am nevoie de gevulotul pe care mi l-a dat Raymonde. Am nevoie și de capacitatea cuantică de calcul a lui *Perhonen,* pentru a aproxima starea cuantică utilizată de Ceasul lui pentru a se identifica.

– *Credeam că e ușor să fii hoț*, spune nava, în timp ce facem schimburi rapide de date. *Asta e muncă, nu glumă.*

– Așteptare și pură groază, după cum am zis.

Încerc să ignor fluxul de amintiri care mi se derulează prin minte în timp ce sunt prelucrate de navă și de motorul de furt al identității, ca să-mi țin promisiunea față de Raymonde. Mi se succed imagini rapide ale unor chipuri fără expresie sculptate pe un zid și ale unei fete cu o bijuterie zoku la gât. Amintirile au o neobișnuită inocență și pentru o clipă mă întreb ce caută băiatul ăsta să vâneze pirați gogol și criminali ca mine.

Le mătur din minte: nu sunt aici ca să-i fur trecutul detectivului, ci Timp. Motorul gogol își anunță succesul cu un clinchet, vorbind cu Ceasul meu măsluit și făcând lumea să creadă că sunt Isidore Beautrelet. Nu am decât o fereastră de câteva clipe până Ceasul lui își reînnoiește semnătura de identitate cu gevulotul ambiant, așa că trebuie să mă mișc rapid. Îmi verific restul aparaturii – păianjenul cuantic și trăgaciul din minte – și hotărăsc că a venit vremea pentru evenimentul principal al serii.

Mă apropii de grupul lui Unruh – gevulotul împrumutat îmi permite acum să-i văd – imitând mersul distras și indecis al

detectivului. Ținta mea stă de vorbă cu o femeie înaltă, îmbrăcată într-un alb sclipitor ca gheața, și arată cherchelit și vesel.

– Domnule Beautrelet, strigă el când dă cu ochii de mine. Cum merge vânătoarea de infractori?

– Avem o sumedenie aici de față din care putem alege, spun eu.

Unruh izbucnește în râs, dar femeia în alb se uită ciudat la mine. Mai bine mă grăbesc.

– Văd că sunteți binedispus, spune Unruh. Bravo, să bem pentru asta, zice el golindu-și paharul.

Îi ofer lui Unruh încă un pahar luat de la un ospătar Tăcut aflat în trecere. În momentul în care mi-l ia din mână, îi dau rapid o comandă păianjenului cuantic. Îmi aleargă iute pe mână, îi sare în palmă și îi dispare în interiorul mânecii de culoarea gigantului gazos. Apoi pornește în căutarea Ceasului.

Păianjenului i-a luat trei zile să crească și, în plus, a fost nevoie să duc din nou o lungă muncă de convingere cu Mieli pentru a-mi da voie să experimentez cu corpul de la Sobornost. Eu și *Perhonen* am creat modelul, care mi-a crescut în scobitura brațului asemenea unei mici umflături cu multe picioare, stocând în interior câteva dintre stările REP pe care atât eu, cât și Mieli le folosim pentru sistemul de comunicare superdensă cu nava. În timp ce-i zâmbesc lui Unruh, ghidez păianjenul cu mintea.

– Ar fi și greu să nu fiu binedispus, având în vedere că mai are puțin și începe focul de artificii.

Gata. Păianjenul i se cuibărește pe Ceas și se strecoară înăuntru, conectând niște fire cuantice minuscule la capcanele cu ioni care stochează unitățile de Timp personalizate, imposibil de falsificat, ale lui Unruh, stări cuantice transmise de Ceasul lui sistemului de resuscitare, una câte una, numărându-i clipele care i-au mai rămas din existența sa umană. Apoi transmite un scurt semnal către *Perhonen.* Una, două, trei, zece secunde de Timp, cuante teleportate în spațiu, transformate în stări cuantice și stocate în aripile lui *Perhonen. Da!*

Unruh se încruntă.

– Păstram artificiile pentru momentul meu apoteotic din seara aceasta, spune el.

Zâmbesc.

– Nu ar trebui oare ca fiecare moment să fie un moment apoteotic?

Unruh râde iarăși.

– Domnule Beautrelet, nu știu cum de sunteți dintr-odată atât de spiritual – poate v-ați găsit umorul pe fundul paharului sau pe buzele vreunei fete drăguțe –, dar mă bucur!

– Domnul le Flambeur, presupun...?

Detectivul răsare în fața mea, flancat de doi paznici Tăcuți, două creaturi negre, lucioase – întrupări ale forței și ferocității pure. Ridic din sprâncene. A fost mai rapid decât mă așteptam, mult mai rapid. Merită plecăciunea pe care i-o fac.

– La dispoziția dumneavoastră.

Revin la propria înfățișare. Zâmbesc larg către Unruh.

– Ați fost o gazdă cât se poate de binevoitoare, dar mă tem că trebuie să mă retrag acum.

– Domnule le Flambeur, vă rog să nu vă mișcați.

Îmi arunc floarea în aer și formez imaginea mentală a apăsării unui buton mare, roșu.

Artificiile explodează toate o dată. Cerul este brăzdat de urme de foc, țesând spirale duble și triple, stele izbucnind în fulgi de argint cu detunături bruște. După o cascadă de confetti de un violet aprins, două rachete albastre desenează simbolul infinitului pe cer. Se simte miros de praf de pușcă.

În jurul meu petrecerea încremenește. Paznicii Tăcuți împietresc. Muzica încetează. Unruh scapă paharul din mână, însă rămâne drept, cu privirea pierdută în gol. Se prăbușesc doar câteva persoane, majoritatea invitaților rămânând însă în picioare, cu privirea fixată undeva în depărtare, însă fără să vadă nimic. Între timp, focul de artificii se stinge deasupra noastră.

Încă o scamatorie din manualul piratului gogol: un virus optogenetic care face neuronii hipersensibili la anumite lungimi de undă ale luminii. Nu a fost dificil să îl adaptez, nu pentru parametrii de

upload, ci pentru crearea unei perioade de inactivitate. Se pare că infecția generată de floarea mea s-a răspândit chiar mai repede decât mă așteptam. Nu sunt chiar atât de mulți fabricanți de artificii în Orașul Mișcător: să-i mituiesc cu o așa-zisă surpriză inofensivă pentru domnul Unruh a fost partea ușoară.

Mă înfășor în gevulot și mă strecor prin mulțimea înmărmurită, tăcută și inconștientă. Raymonde mă așteaptă la poarta grădinii, protejată de asemenea de o confidențialitate completă.

– Sigur nu vrei să mai rămânem pentru încă un dans? o întreb.

Închid ochii și aștept să fiu pălmuit. Nu se întâmplă. Când deschid ochii, mă privește cu o expresie indescifrabilă.

– Dă-mi înapoi gevulotul lui. Acum!

O ascult și îi returnez integral drepturile la amintirile detectivului, eliminându-l complet din sistemul meu și devenind din nou doar Jean le Flambeur.

Oftează.

– Așa e mai bine. Mulțumesc.

– Presupun că asociații tăi o să ne acopere urmele aici?

– Nu-ți face griji pentru asta, spune ea. Tu du-te și fă-ți treaba ta.

– Dacă te consolează cu ceva, zic eu, partea care urmează constă în decesul meu.

Ne aflăm în grădina publică. E întuneric. Raymonde se transformă în Gentleman și plutește în aer. Ultimele răbufniri ale focului de artificii i se oglindesc în masca argintie.

– Nu mi-am dorit niciodată ca tu să mori, îmi aruncă ea vorbele. Alta a fost motivația.

– Ce anume? Răzbunare?

– Să mă anunți când o să-ți dai în sfârșit seama, spune ea și dispare numaidecât.

În mod uluitor, petrecerea continuă după ce expiră perioada de timp furat. Au trecut zece minute. Formația reia melodia de unde a rămas, iar conversațiile se animă din nou. Și bineînțeles că nu se vorbește decât despre un singur lucru.

Lui Isidore îi pulsează tâmplele. Cercetează împrejurimile împreună cu paznicii Tăcuți și cu Odette și examinează iar și iar exomemoria grădinii. Dar nici urmă de le Flambeur. Sentimentul de eșec și dezamăgire îi atârnă ca o greutate de plumb în stomac. Se întoarce la petrecere abia spre miezul nopții.

Unruh și-a deschis gevulotul publicului. Se află în centrul atenției și-i place la nebunie, fiind complimentat pentru curajul de care a dat dovadă înfruntând hoțul. Însă în cele din urmă face un gest cu mâna, spunând:

– Prieteni, a venit vremea să vă părăsesc. Vă mulțumesc pentru răbdarea pentru numărul nostru de divertisment care nu se afla în program. – Râsete. – Dar, cel puțin, datorită curajului de care a dat dovadă domnul Beautrelet aici de față, a plecat cu mâna goală. Intenționam ca ultimele clipe să mi le petrec în pat, între aceste două minunate doamne – spune el, strângând în brațe două curtezane de pe Strada Șarpelui – și fiind strivit eventual de un elefant.

Își ridică paharul în direcția pahidermului zvelt care se înalță în spatele mulțimii.

– Dar poate că e mai bine să-mi întâmpin sfârșitul aici, alături de prieteni. Timpul este așa cum alegem să-l trăim: relativ, absolut, finit, infinit. Aleg să imortalizez acest moment, pentru ca atunci când voi trudi curățându-vă *voua* canalizarea, apărându-vă *pe voi* de phoboi și purtând orașul *vostru* pe umeri, să-mi pot aminti ce înseamnă să ai asemenea prieteni. Și astfel, cu un pahar și un sărut – Unruh le sărută pe ambele fete – sau două – alte râsete – pier acum. Ne vedem pe...

Se prăbușește la pământ, scăpând din mână paharul. Clipind uimit, cu ochii ațintiți la trupul inert al mileniarului, Isidore se uită la Ceas. Mai este un minut până la miezul nopții. *Dar cum e cu putință? A planificat totul atât de atent, până la ultimul cuvânt.* Însă gândurile îi sunt înecate în avalanșa de urale și bubuitul sticlelor de șampanie, de jur împrejur.

Oamenii de la Resuscitare sosesc să ridice cadavrul. Începe etapa de priveghi a festivității. Iar Isidore se așază cu un pahar de vin în față și începe să deducă.

Interludiu

ADEVĂR

În noaptea în care are loc Erupția, Marcel și Băiatul-Bufniță survolează Noctis Labyrinthus într-un planor.

Băiatul-Bufniță a fost cel care a venit cu ideea, bineînțeles. Canioanele din Labyrinthus sunt pline de phoboi și coloane termice înșelătoare, după cum știe toată lumea. De fapt, Marcel nici nu își prea permite să plătească Timpul necesar pentru planor, însă nu-i poate ține piept iubitului său.

– Ai devenit un moșneag, spune el. Nu vei fi niciodată un artist dacă nu cochetezi cu moartea din când în când.

Nu poate suporta ideea ca propriul concept artistic, la care lucrează de atâta vreme, să fie pus în practică de altcineva, așa că nu poate evita provocarea. Abia când se află în văzduh, privind în jos, la genunile întunecate, și în sus, la stele, își dă seama că se simte fericit.

Deasupra la Ius Chasma, Băiatul-Bufniță cârmește abrupt în jos, până când planorul aproape că atinge pseudocopacii negri, apoi redresează brusc. Virează aproape de marginea canionului, iar Marcel simte un gol uriaș în stomac. Observându-i expresia, Băiatul-Bufniță izbucnește în râs, chiuind.

– Ești complet nebun, îi spune Marcel Băiatului-Bufniță și îl sărută.

– Credeam că nu mai ajungi la partea asta, se răsfață Băiatul-Bufniță zâmbind.

– A fost distractiv. Dar acum am putea să ne înălțăm mai sus și doar să privim cerul o vreme?

– Pentru tine, orice, dragul meu. Mai ales că avem toată noaptea la dispoziție pentru acrobații.

Băiatul-Bufniță îi face cu ochiul, însă Marcel îi ignoră gestul, afundându-se pur și simplu în scaun și privind cerul. Exocaută, făcând să apară constelațiile și planetele.

– Mă tot gândesc să plec, spune Marcel.

– Să pleci? întreabă Băiatul-Bufniță. Unde te-ai duce?

Marcel schițează un gest vag.

– Știi tu. Acolo sus. Departe.

Atinge cu palma pielea netedă și transparentă a planorului. Un Jupiter strălucitor îi clipește printre degete.

– E un ciclu stupid aici, nu ți se pare? Și nu mi se mai pare deloc *real* aici.

– Nu se presupune că asta e treaba ta? Să te simți ireal?

Are o urmă de mânie în voce. Băiatul-Bufniță studiază ingineria și nu ar fi fost niciodată împreună cu el dacă nu ar fi existat atracția fizică; însă din când în când mai scoate și câte o perlă care îi face să tresalte inima lui Marcel. De-a lungul celor doi ani de relație, au existat numeroase ocazii în care Marcel a intenționat să-l părăsească. Însă momente ca acesta l-au oprit întotdeauna.

– Nu, zice Marcel. Treaba mea e să transform irealitatea în realitate sau să fac lucrurile reale și mai reale. Mi-ar fi mai ușor acolo sus. Zoku au mașinării care transformă gândurile în obiecte. Cei din Sobornost spun că vor păstra fiecare gând care a fost gândit vreodată. În schimb aici...

Jupiter explodează sub degetele lui. Pentru o clipă mâna lui este o siluetă roșie pe un fond alb, orbitor. Clipește, simte planorul cutremurându-se în jurul lor, iar aripile lui contorsionându-se în forme ciudate, ca niște bucăți de hârtie cuprinse de flăcări.

Simte mâna rece a Băiatului-Bufniță în mâna lui. Apoi iubitul lui urlă din toți rărunchii, strigă cuvinte fără sens. De jur împrejur, văzduhul este mistuit de flăcări. Apoi se prăbușesc.

Abia mult mai târziu, Marcel aude pronunțat cuvântul *Erupție,* după ce Tăcuții le-au recuperat trupurile din deșert, iar Oamenii de la Resuscitare i-au reasamblat.

Orașele au fost avariate. Chiar și exomemoria a fost afectată. Dincolo de ceruri, situația este și mai gravă: Jupiter a fost distrus, înghițit de o singularitate gravitațională sau tehnologică, sau ambele, nimeni nu știe cu certitudine. Sobornostul susține că a stopat o amenințare cosmică și oferă azil de upload tuturor cetățenilor din Oubliette. Ca răspuns la aceste declarații, zoku rămași în Supra City se mută. Se vorbește despre un război.

Lui Marcel nu-i pasă de nimic din toate astea.

– Asta da plăcere neașteptată, spune Paul Sernine, așezat pe un scaun din studioul lui Marcel.

Poate că este doar în imaginația lui Marcel, însă gevulotul rivalului său trădează o urmă de invidie mută în timp ce privește modelele cleitronice, schițele și obiectele găsite.

– Chiar nu mă așteptam să fiu primul pe lista de socializare, după o absență atât de lungă. Care mai e situația?

– Ei bine, vino să vezi singur, îl îndeamnă Marcel.

Băiatul-Bufniță stă în cea mai frumoasă din încăperile casei de la Margine a lui Marcel, cu o priveliște orientată spre zona opusă orașului. Își petrece cea mai mare parte a timpului șezând la fereastră în tăcere, în coconul lui de medicospumă, cu privirea în gol. Dar din când în când vorbește, scoțând niște șiruri lungi de sunete aspre ca niște păcănituri, care par să-i sfâșie gâtlejul.

– Oamenii de la Resuscitare nu înțeleg fenomenul, spune Marcel. Există o stare coerentă permanentă în creierul lui, ca într-una din vechile teorii cuantice despre conștiință: un condensat aflat în microtubulii neuronali, amestecat cu exomemoria lui.

Dacă cedează, e posibil să-și revină, dar la fel de bine e posibil să nu o mai facă.

– Îmi pare nespus de rău să aud asta, zice Sernine.

Spre surprinderea lui Marcel, vocea lui trădează o grijă sinceră.

– Mi-aș dori să pot face ceva.

– Poți, spune Marcel.

– Nu înțeleg.

– Renunț. În mod clar, în trecut mi-ai considerat ideile demne de a fi imitate. Așa că ți le vând ție, zice Marcel, arătând cu un gest spre studio. Pe toate. Știu că-ți permiți.

Sernine clipește.

– De ce?

– Nu merită. Există niște uriași în univers. Noi nu contăm. Cineva ne poate strivi sub talpa piciorului fără chiar să-și dea seama. Nu are niciun rost să creăm imagini drăguțe. Oricum, totul a fost făcut deja. Suntem niște furnici. Singurul lucru care contează este să avem grijă unii de alții.

Marcel îi atinge mâna Băiatului-Bufniță.

– Iar eu pot face asta pentru el. Este răspunderea mea. Pot să aștept să se însănătoșească. Dar pentru asta am nevoie de Timp.

Sernine îi privește vreme îndelungată.

– Te înșeli, spune el. Suntem la fel de mari ca și ei. Cineva trebuie să le arate asta.

– Construind case de jucărie? Treaba ta.

Marcel face un gest de renunțare, apoi compune un contract de gevulot pe care i-l oferă lui Sernine.

– Îți aparține totul. Ai câștigat.

– Mulțumesc, șoptește Sernine.

Apoi stă nemișcat și ascultă sunetele scoase de Băiatul-Bufniță. În cele din urmă, își drege vocea.

– Dacă e să facem asta, zice el fără grabă, aș putea să vin în vizită din când în când?

– Cum dorești, spune Marcel. Mie mi-e totuna.

Dau mâna pentru a consacra înțelegerea. Din politețe, Marcel îl servește cu coniac, însă amândoi beau în tăcere, iar Sernine pleacă imediat după ce termină.

Băiatul-Bufniță se mai liniștește după ce Marcel îi dă să mănânce. Mai rămâne lângă el multă vreme, comandându-i casei muzică ares nova. Însă atunci când răsar stelele, Marcel trage draperiile.

13

HOȚUL ÎN SUBTERANĂ

Înscenăm moartea mea a doua zi de dimineață, în Piața Timpului Pierdut. Acesta este locul în care cerșetorii de Timp vin să-și dea ultima suflare. Este o agora plină de statui întunecate de bronz ale morții, oaselor și suferinței. Și, în egală măsură, este un spectacol menit să le aducă actorilor câteva secunde prețioase de viață în plus.

– Timp, Timp, nu mai am Timp, îi strig eu unui cuplu aflat în trecere, scuturând un instrument muzical confecționat din oase printate de un faber.

În spatele meu, doi cerșetori fac dragoste cu disperare în umbra statuilor. Un grup de *morituri* goi, cu fețele pictate, dansează sălbatic, iar trupurile li se răsucesc și li se cutremură.

Mă doare în gât de la cât am urlat la turiști din alte lumi, care reprezintă majoritatea publicului nostru. Un locuitor de pe Ganymede, într-un exoschelet delicat, ne tot aruncă nedumerit fărâme de Timp, ca și cum ar hrăni niște porumbei, părând să nu înțeleagă rostul întregii situații.

– *Nu exagera*, spune Mieli în capul meu.

Supraveghează scena din mulțime, urmărind dansul morții din piață.

– *Trebuie să fie credibil*, îi răspund eu.

– *Sigur că ești credibil. Deci, oricând ești pregătit...*

– *În regulă. Dă-i drumul.*

– Timpul este marele Distrugător, strig eu. Chiar de-aș fi Thor, Zeul Tunetului, Bătrânețea tot m-ar doborî la pământ și m-ar răpune, spun eu făcând o plecăciune. Doamnelor și domnilor, iată... Moartea!

Mieli îmi închide sistemele printr-o comandă de la distanță. Picioarele îmi cedează. Plămânii încetează să pompeze aer și am o senzație îngrozitoare, ca de înec. În mod absurd, realitatea rămâne la fel de limpede și de precisă ca întotdeauna. Mintea mea încă funcționează în interiorul trupului de la Sobornost, doar că în regim nedetectabil, în timp ce restul corpului mi se închide. Privirea mi se încețoșează și mă prăbușesc la pământ, ca o parte din numărul Dansului Morții, pe care l-am exersat în ultimele câteva zile împreună cu colegii mei de suferință, care vor muri și ei în curând. Trupurile noastre prăbușite formează cuvintele *MEMENTO MORI* pe caldarâmul pieței.

Din mulțimea de spectatori se ridică ovații, un amestec de vină și fascinație. Apoi urmează un moment de tăcere. În piață răsună ecoul unor pași grei, care se apropie într-o cadență perfectă. Sosesc Oamenii de la Resuscitare.

Mulțimea se desparte pentru a le face loc să treacă. De-a lungul anilor, întreaga procedură s-a transformat într-un ritual, pe care până și Oamenii de la Resuscitare l-au acceptat. Mărșăluiesc în direcția pieței în șiruri de câte trei – sunt în jur de treizeci în total – învești mântați în robe roșii, fețele și mersul le sunt ascunse de un gevulot foarte dens, iar la brâu le atârnă Decantoare. În urma lor vine un grup de Tăcuți de la Resuscitare. Au o înfățișare vag umanoidă, însă sunt uriași, având trei sau patru metri înălțime, în loc de chipuri au niște carapace negre, iar din trunchi le iese un ciorchine de membre. Le simt pașii cutremurând pământul de sub mine.

O siluetă cu glugă roșie se apleacă deasupra mea și apropie un Decantor de Ceasul meu falsificat. Pentru o clipă, mă trece un fior de spaimă irațională: acești slujitori ai morții au văzut cu siguranță

toate încercările posibile de a înșela Moartea. Însă dispozitivul de alamă zbârnâie încet, iar apoi scoate un singur clinchet. Omul de la Resuscitare se apleacă ușor și îmi închide ochii rapid, cu o mișcare scurtă și profesionistă. Sunt ridicat de un Tăcut, iar apoi reîncepe duduitul lent și sacadat al pașilor care mă poartă în subterană.

– *Nu văd nimic,* îi spun lui Mieli. *Mai poți să-mi reactivezi niște simțuri?*

– *Nu vreau să observe nimic suspect. Și, în plus, ar trebui să-ți joci rolul cum trebuie.*

Îmi creează o senzație ciudată această procesiune care mă poartă prin tunele în subterană, ecourile pașilor din orașul de sub oraș și mirosul neobișnuit de alge al Tăcuților. Mișcarea legănată mă adâncește într-o bizară melancolie. Nu am murit niciodată în toate secolele pe care le-am trăit. Poate că sistemul din Oubliette este cel mai indicat, poate că aceasta este atitudinea cea mai adecvată în fața nemuririi: trebuie să mori din când în când ca să poți aprecia viața.

– *Ți se mai pare distractiv și acum?* întreabă *Perhonen.*

– *Ba bine că nu!*

– *Mi se pare îngrijorător. E timpul să te trezești.*

Mă întorc din morți pentru a doua oară, dar fără vise intermediare de această dată. Îmi simt ochii de parcă ar fi acoperiți cu un strat de praf. Plutesc într-un gel lipicios, într-un spațiu strâmt. Îmi ia doar o clipă să regurgitez mica unealtă din piatră cuantică pe care am înghițit-o și să deschid ușa coșciugului. Nu e izolată cu gevulot, ci este doar închisă cu o încuietoare mecanică: e uimitor cât de tradiționaliști sunt Oamenii de la Resuscitare. Ușile alunecă în lături, iar eu mă strecor afară.

Sunt cât pe ce să cad în gol: mă aflu la mare înălțime, suspendat pe peretele unei încăperi cilindrice cu pereți metalici, acoperiți de o multitudine de mici trape. Mă duce cu gândul la un fișet. De-a lungul încăperii, pe verticală, coboară niște cabluri. Mai jos, un Tăcut – un ciorchine de mecanisme și brațe ca o caracatiță – stă agățat de fire. Înmagazinează noi trupuri. Închid din nou trapa, lăsând-o doar puțin crăpată pentru a vedea afară, și aștept să plece.

Vâjâie pe lângă mine, cățărându-se pe cabluri ca un păianjen. Apoi îndrăznesc să ies din nou. Cu gelul scurgându-mi-se de pe piele, caut niște mânere de care să mă apuc.

– *În regulă*, spune *Perhonen. Acum recepționez niște imagini. Mai jos sunt niște burlane de ventilație, pe unde poate intra Mieli.*

Îmi reconfigurez stratul de particule cuantice de sub piele în așa fel încât să mă pot apuca de materialul din care sunt făcuți pereții și să cobor de-a lungul coșciugelor morților adormiți.

Pe fundal se aude un zgomot uruitor, o combinație de șuierături îndepărtate și apropiate, bubuituri și bufnituri înfundate. În locul acesta se află organele orașului, pistoanele, motoarele și tuburile pe unde circulă organismele sintobiotice de reparație; și mușchii artificiali uriași care mișcă picioarele orașului.

Tuburi transparente șerpuitoare coboară în pantă de-a lungul marginilor încăperii, fiind prevăzute cu bare făcute în mod clar pentru niște Tăcuți de mai mici dimensiuni. Abia sunt suficient de mari ca să mă pot strecura înăutru. *Perhonen* îmi transmite imaginile-fantomă pe care le receptează de la emițătorul meu de ghidaj cu particule masive cu interacțiune slabă: în jurul meu se află o anatomie haotică de galerii, tunele și mașinării.

Cobor mai mult de cincizeci de metri, zgâriindu-mă de tuburile și de pereții burlanului, oprindu-mă de fiecare dată când aud mișcările vreunui Tăcut. La un moment dat, o mulțime de Tăcuți de dimensiunea unor gândaci mișună pe lângă mine, ignorându-mă și chiar urcându-se pe mine cu ochii lor minusculi strălucind în întuneric, iar mie îmi vine greu să nu țip.

În cele din urmă ajung la un alt tunel orizontal, făcut dintr-un soi de material ceramic lucios, acoperit de niște fluide alunecoase cu miros amărui care picură din pereții poroși. Sunt într-o beznă absolută, așa că dau drumul la infraroșii, încercând să ignor lumea fantomatică a giganților care se mișcă la marginea razei mele vizuale și concentrându-mă pe destinație.

După ce mă târăsc în beznă o veșnicie, tunelul se lărgește și coboară în pantă: mă chinui să nu alunec. În sfârșit, zăresc o fâșie de lumină, un asfințit portocaliu în depărtare, și simt vântul înghețat.

La lumină, reușesc să văd că tunelul se lărgește, formând un puț în pantă, la capătul căruia se află o plasă cu ochiuri mici prin care pătrunde lumina de afară.

– *Spune-i lui Mieli că eu sunt gata când e și ea gata*, îi transmit lui *Perhonen*.

– *Îți urmărește emițătorul de ghidaj. Ar trebui să fie acolo dintr-o clipă-ntr-alta.*

Ca să ajungem până în punctul acesta a fost nevoie de un plan elaborat. Gevulotul de la baza orașului este incredibil de dens: Oubliette nu vrea să ușureze munca piraților gogol cu niciun chip. Așa că singura cale de acces a fost din interior.

Scot din nou unealta cuantică și decupez o gaură în plasă. Taie materialul cu ușurință. Pentru o clipă mă ia cu amețeală privind în jos. Apoi simt o rafală de curent fierbinte: Mieli se află sub deschizătură, plutind în aer cu aripile întinse.

– De ce a durat atâta? întreb eu.

Îmi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Știu, știu, spun eu. Ar trebui să-mi trag niște haine pe mine când mă întorc din morți.

Mieli ne conduce prin tunele în direcția din care vine semnalul păianjenului cuantic, care ne dezvăluie unde se află trupul lui Unruh. Mă bucur că este și ea cu mine: văd neclar toate tunelele și coridoarele. De câteva ori ne înfășoară în ceață nedetectabilă, când niște Tăcuți mai mari trec pe lângă noi, hârâind și bocănind, și lăsând în urmă un iz de alge.

Ajungem într-un final la camerele mortuare – niște încăperi cilindrice cu un diametru de o sută de metri, curate ca niște săli de operație și cu detalii de crom, spre deosebire de tunelele întunecoase, conținând sertare cu coșciuge pe care sunt gravate nume și coduri. Pe Unruh îl găsim în a treia cameră mortuară.

Când intru, aud un șuierat care vine de sus: cioclul Tăcut octopod ne-a și reperat. Coboară fulgerător pe cabluri, repezindu-se spre mine.

Mieli mă împinge în lături și trage în el cu arma-fantomă. Scoate un zgomot ascuțit și se oprește la câțiva metri deasupra mea, legănându-se agățat de cabluri ca o marionetă. Mă uit la capul lui cu fălci, dar lipsit de chip, și înghit în sec.

– Nu-ți face griji, spune Mieli. Gogolul meu doar a preluat controlul asupra funcțiilor lui motorii. Mintea dinăuntru a rămas teafără. Doar n-am vrea să-ți încălcăm principiile de etică profesională.

– Nu mă îngrijorează prea tare treaba asta, spun eu.

Mieli mi-a adus o salopetă de cerebromaterie, dar tot mi-e frig. Face un gest, iar Tăcutul o ascultă docil și se cațără pe cabluri pentru a ne aduce trupul lui Unruh. În câteva clipe coșciugul se află deja pe podea, în fața noastră. Îl deschid cu unealta cuantică.

– După cum i-am zis lui Raymonde, spun eu, luăm de la bogați și le dăm săracilor.

Fostul mileniar este livid, alb și gol, cu excepția discului negru al Ceasului. *Dă-i drumul,* îi spun eu lui *Perhonen.* Raza ei cu particule apare în câmpul meu vizual ameliorat – un creion alb de lumină care dansează pe suprafața Ceasului, teleportarea cuantică a minutului pe care l-am furat înainte. Câmpul vizual mi se umple de paraziți, în vreme ce sistemul ambiant de resuscitare începe să funcționeze, descărcând în corpul lui Unruh ultima versiune sincronizată a minții lui din exomemorie.

Trupul lui Unruh se cutremură. Trage adânc aer în piept – o inspirație neregulată și umedă. Tușește și deschide brusc ochii.

– Ce... unde...

– Îmi pare rău, domnule Unruh, nu durează decât o clipă.

Mieli îmi dă casca de upload, care este neagră și simplă. I-o așez pe cap lui Unruh și îi aderă imediat la suprafața craniului.

Unruh râde, însă este întrerupt de tuse.

– Iarăși dumneavoastră? spune el scuturând din cap. Sunt dezamăgit. Nu mă așteptam să fiți un pirat gogol ordinar.

Zâmbesc.

– Vă asigur că nu am nicio fărâmă din gevulotul dumneavoastră și că am returnat tot ce am furat. Asta este în legătură cu altceva. Nu vă mișcați.

Era calea cea mai evidentă. Cum faci să afli dacă există forțe ascunse care manipulează mințile oamenilor? Găsești un model curat și faci o comparație înainte și după. Unruh era tânăr, nu avea alte resuscitări la activ sau timp petrecut ca Tăcut: mintea lui luată în întregime nu trecuse niciodată prin sistemul de resuscitare. Acum însă a trecut, iar dacă cineva a compromis-o în vreun fel, vom detecta modificarea. Dacă nu – asta e, am fost și la petreceri mai proaste la viața mea.

– Dacă trebuie, oftează Unruh. Așadar, ați furat un minut din Timpul meu, iar acum mi l-ați dat înapoi? Pentru a avea acces la mintea mea aici? Interesant. Nu-mi pot închipui de ce. Este o infracțiune foarte ciudată, domnule le Flambeur. Mi-aș dori să mai pot rămâne, ca să fiu martor când vă prinde domnul Beautrelet.

– O să-i transmit salutările dumneavoastră, spun eu. Apropo, îmi cer scuze pentru condițiile de față. Mi-aș dori să fi avut ocazia să bem un pahar împreună.

– Nicio problemă. De curând am avut de-a face cu o stare de disconfort mult mai accentuată.

– Cât așteptăm, spun eu, dacă nu vă deranjează, aș vrea să vă întreb de unde știați că o să fim prezenți la petrecere.

– Scrisoarea, spune el cu un gest unduitor al mâinii.

– O scrisoare?

Mă privește curios.

– Nu a fost trimisă de dumneavoastră? O, dar asta este o intrigă mai complexă decât mi-am imaginat. Ce păcat că trebuie să ratez tot spectacolul. Am găsit o scrisoare la mine în bibliotecă, de la dumneavoastră. Nu am reușit să descoperim cum a ajuns acolo. Domnul Beautrelet a presupus că este ceva în neregulă cu exomemoria...

– *Acum recepționăm datele,* spune *Perhonen. Într-adevăr, se pare că au avut loc niște schimbări, în special în...*

Trăsăturile lui Unruh se schimonosesc într-o grimasă amenințătoare. Se repede la gâtul meu, degetele lui albe îmi sapă în carne. Scoate un urlet oribil, sfâșietor, și-mi repede un cap în gură. Văd roșu în fața ochilor de durere.

Mieli îl smulge din încleștare, sucindu-i brațele la spate.

– Le Flambeur! strigă el cu o voce diferită. O să te prindă. Le Roi o să te prindă!

Apoi se înmoaie în brațele lui Mieli, când îi expiră Timpul pentru a doua oară.

Îmi masez gâtul.

– Dacă mai era nevoie de dovezi suplimentare că mințile din Oubliette sunt manipulate, aș zice că tocmai le-am obținut, spun eu.

– *Avem datele,* spune *Perhonen. E foarte ciudat.*

Mieli ascultă cu atenție în jur.

– Vine cineva, spune ea, după care aud și eu pașii în depărtare și Tăcuții care se apropie.

– Incredibil! Cred că detectivul adolescent chiar a reușit să-și dea seama care era pasul următor.

Mieli mă apucă de braț.

– Poți să-ți continui mai târziu jocurile. Acum trebuie să o ștergem.

Mieli studiază harta tridimensională alcătuită de *Perhonen* din datele lor senzoriale, căutând căi de evadare.

– N-ar trebui să fugim? întreabă hoțul.

– Șșt.

Metacortexul sugerează diferite căi de evacuare, calculând care sunt rutele cu probabilitate minimă de confruntări ostile. Nu are nicio intenție să lupte pentru a putea evada. *Acolo:* o posibilă rută, urcând prin camera asta, iar apoi prin...

Podeaua și pereții se cutremură. Se aude un uruit ca un geamăt, iar harta *se modifică.* Acum realizează ce anume reprezintă acele aglomerări întinse de mușchi artificiali, căldură și energie de pe hartă: Tăcuți-Atlas, care mențin în echilibru platformele și structura internă a orașului. Probabil se află chiar sub Labirint, unde configurația se schimbă cel mai mult. Oamenii de la Resuscitare se folosesc de Tăcuți pentru a-i încolți, blocând căile de evacuare. Ceea ce înseamnă că trebuie să lupte. Doar dacă nu cumva...

– Pe aici, se răstește ea la hoț și o ia la goană prin tunel, în direcția din care se aud vocile.

– Mai bine zis, spune hoțul, nu ar trebui să fugim în direcția *opusă?*

Nefiind dispusă să se ciondănească în situația de față, îi dă un mic ghiont prin legătura lor biotică.

– Nu era nevoie să faci asta!

Tunelul care trece prin camera mortuară este larg și cilindric și se lățește pe măsură ce înaintează. Metacortexul ei repereză ecourile Tăcuților și Oamenilor de la Resuscitare aflați undeva în fața lor. Dar nu ei o interesează.

Pătrund într-o încăpere largă și joasă, cu un diametru de o sută de metri, luminată slab de tuburile fluorescente de substanță sintobiotică. Unul din pereți este aspru și organic, se mișcă și pulsează – este carapacea solzoază a unei ființe vii: este o parte din trupul unui Tăcut-Atlas. Mieli își activează autismul de luptă și vizualizează întreaga geometrie a lumii subterane din jurul lor: platformele, îmbinările, felul în care se potrivesc toate piesele.

– Opriți-vă! strigă o voce.

De pe latura opusă a încăperii intră un grup de Oameni de la Resuscitare cu glugi pe cap, flancați de Tăcuți războinici masivi.

Mieli trage cu arma-fantomă în trupul Tăcutului-Atlas, inoculându-i un simplu sclav gogol care se va autodistruge după câteva iterații. Pereții și podeaua încep să se cutremure. Peretele Tăcut are o convulsie. I se desprind solzii. Cu un zgomot asurzitor, camera se despică pe mijloc. Prin gaura care se cască în podea țâșnește lumina zilei. Mieli îl înșfacă pe hoț și sare în gol.

Cad prin rana săpată în carnea orașului. Soluții sintobiotice curg șiroaie în jurul lor, asemenea sângelui. Apoi se află dintr-odată afară, în mijlocul pădurii de picioare ale orașului, clipind în lumina puternică.

Mieli își deschide aripile pentru a le opri căderea, îi înfășoară în gevulot și pornește în zbor înapoi spre orașul celor vii.

Sunt cuprins de entuziasm când ne întoarcem la hotel.

Sub stratul de gevulot, sunt plin de murdărie și funingine, tremurând după încă un zbor cu Mieli, însă sunt în extaz. O parte din mine se întreabă ce-a fost cu ieșirea aceea a lui Unruh, dar este învinsă de restul ființei mele, care nu vrea decât să sărbătorească.

– Haide, îi spun lui Mieli. Trebuie să sărbătorim. Așa cere tradiția. Acum ești un hoț onorific. Apropo, ăsta era momentul în care, în mod tradițional, ar fi trebuit să fim prinși, să ne certăm pe pradă sau să ratăm evadarea. Dar am reușit. Nu-mi vine să cred.

Îmi zbârnâie capul. În ultimele câteva ore am fost emigrant de pe Centură, detectiv, cerșetor de Timp și cadavru. *Probabil că așa mă simțeam înainte.* Mi-e greu să stau locului.

– Te-ai descurcat de minune. Ca o amazoană.

Știu că pălăvrăgesc aiurea, dar nu-mi pasă.

– Știi ceva, când o să se termine toată povestea asta, aș putea să mă întorc și să mă stabilesc din nou aici. Și să fac ceva simplu. Să cultiv trandafiri. Să fur inimile fetelor și alte lucruri din când în când.

Comand cea mai scumpă băutură pe care o poate face faberul hotelului, vin din Regat crescut virtual, și îi ofer un pahar lui Mieli.

– Și tu, navă! Bravo, bună treabă cu magia cuantică.

– *Presupun că eu aș fi personajul savantului dement căruia îi place să arunce chestii în aer*, spune *Perhonen*.

Râd.

– E versată și în cultura pop! Sunt îndrăgostit!

– *Apropo, am găsit detalii interesante în datele primite.*

– Mai târziu! Zi-ne mai târziu! Avem treabă acum, trebuie să ne îmbătăm.

Mieli mă privește ciudat. Din nou îmi doresc să-i pot descifra reacțiile, însă legătura biotică este unidirecțională. Însă, spre surprinderea mea, acceptă paharul pe care i-l ofer.

– Așa te simți de fiecare dată? întreabă ea.

– Draga mea, așteaptă până o să petrecem luni întregi plănuind o intrare prin efracție într-un creier din *gubernie*. Asta nu-i nimic.

Doar scântei. Atunci să vezi focuri de artificii adevărate. Dar sunt un om însetat în deșert, așa că deocamdată mi-e suficient.

Ciocnesc cu ea.

– În cinstea infracțiunilor!

Entuziasmul hoțului e contagios. Mieli își dă seama că i-a făcut plăcere să se îmbete. A mai îndeplinit operațiuni care au necesitat pregătiri și planuri elaborate și înainte, dar nu a simțit niciodată un astfel de fior ilicit precum cel degajat de hoț. Într-adevăr, și-a jucat bine rolul, ca un frate din koto, fără niciun semn de răzvrătire, ca o creatură complet schimbată, în elementul său.

– Tot nu pricep, spune ea, lăsându-se pe spate în canapea, pradă euforiei. De ce e distractiv?

– E un joc. Nu te-ai jucat niciodată când erai acasă, în Oort?

– Participam la curse. Și ne luam la întrecere în măiestrie și cântece *väki*.

Brusc, i se face dor de toate astea.

– Îmi plăcea pe vremuri să creez lucruri din coral. Vizualizezi un lucru. Găsești cuvintele care îl *definesc*. Și le cânți coralului *väki*, care crește și îl formează. Și la final ai ceva ce este cu adevărat al tău, un lucru nou-apărut în lume, spune ea întorcând privirea. Așa am făcut-o pe *Perhonen*. Dar asta s-a întâmplat demult.

– Vezi tu, pentru mine furatul este exact la fel, zice hoțul, părând dintr-odată serios. Ce cauți aici? o întreabă el. De ce nu ești înapoi acasă, creând lucruri?

– Fac ceea ce trebuie să fac. Iar asta am făcut de când mă știu, spune Mieli, însă nu vrea să se lase copleșită de negură.

– Nu și în seara asta. Astăzi o să facem doar ce *dorim*. O să ne simțim bine. Ce-ai vrea să faci?

– Să cânt, răspunde Mieli. Aș vrea să cânt.

– Știu tocmai locul potrivit, spune hoțul.

Pântecele: străzi subterane și pasarele printre turnurile răsturnate. Puncte luminoase provenind de la Tăcuții de jos, drone care vând ziare cu articole despre cutremurul din timpul zilei și despre

întâmplările bizare de la petrecerea de Carpe diem din noaptea precedentă.

Micul bar se numește „Eșarfa de Mătase Roșie". Are o scenă mică; pereții sunt acoperiți de postere curgătoare cu lifecasturi ale unor cântăreți, luminând intermitent un grup de măsuțe rotunde. Organizează seri de amatori, în care oricine poate urca pe scenă. Publicul constă din câțiva marțieni tineri care au văzut totul și afișează acea veșnică expresie care lasă să se înțeleagă că nimic nu-i impresionează. Dar hoțul o conduce înăutru și o înscrie în program, vorbind cu proprietarul pe un ton scăzut, în vreme ce ea așteaptă la bar, consumând băuturi alcoolice cu arome bizare din pahare minuscule.

Hoțul a insistat să petreacă ceva mai mult timp pentru a se pregăti, iar ea, cu ajutorul lui *Perhonen*, s-a supus cerinței, comandându-i faberului să-i confecționeze un costum închis la culoare, cu pantaloni, pantofi cu platformă și o umbrelă. Hoțul a luat-o în zeflemea, spunându-i că arată de parcă s-ar duce la o înmormântare, însă a tresărit nervos când ea i-a întors gluma, zicând că ar putea să fie înmormântarea lui, ceea ce chiar a făcut-o să râdă. Îmbrăcată în aceste haine neobișnuite cu aspect de armură, se simte ca și cum ar fi cu totul altcineva, o persoană mult mai nechibzuită. Își dă seama că este o senzație falsă și că metacortexul îi va elimina starea de ameteală și emoțiile inutile la primul semn de pericol. Totuși, se simte bine prefăcându-se.

– *Cum merge?* îi șoptește ea lui *Perhonen. Ar trebui să ni te alături. O să cânt.*

Pe scenă, o fată cu niște ochelari de soare supradimensionați face ceva ce combină poezia cu niște imagini abstracte de tempomaterie și sunetul bătăilor inimii ei. Mieli vede cum hoțul se strâmbă.

– *Îmi pare rău,* spune nava. *Am treabă: trebuie să rezolv o problemă de criptografie multidimensională complexă cu o mie de gogoli matematici. Dar mă bucur că te distrezi.*

– *Mi-e dor de ea.*

– *Știu. O vom aduce înapoi.*

– Mieli? Tu urmezi.

Mieli tresare.

– *Trebuie să plec acum. Mi-a venit rândul să cânt.*

Își înăbușă un râgâit.

– Nu-mi vine să cred că m-ai convins să fac asta.

– Da, mi se zice des treaba asta, spune hoțul. Știi, ești singura persoană în care pot avea încredere aici, așa că nu-ți face griji, sunt de partea ta, te susțin.

Ea încuviințează din cap, simțind un nod în gât, sau poate în gâtul lui. Urcă pe scenă, pășind puțin cam nesigur.

Cântecele se revarsă din ea ca un potop. Cântă despre gheață. Cântă despre lunga călătorie a lui Ilmatar din lumea de flăcări, despre bucuria aripilor și despre străbunii din *alinen;* cântecul care creează nave și cel care protejează porțile unui koto de Omul Întunecat. Cântă despre căminul ei.

Când termină, publicul rămâne cufundat în tăcere. Iar apoi oamenii încep să aplaude unul câte unul.

Mult mai târziu, merg împreună înapoi spre hotel. Hoțul o ține de braț și, într-un fel, nu i se pare deloc nepotrivit.

Ajunși în cameră, când vine momentul să-și spună noapte bună, hoțul nu-i dă drumul la mână. Îi simte excitația și încordarea prin legătura biotică. Îi atinge obrazul și își apropie fața de a ei.

Apoi izbucnește într-un râs ca o avalanșă, la fel de năvalnic cum s-au revărsat cântecele mai devreme și, văzând expresia lui ofensată, îi este cu neputință să se oprească.

– Îmi pare rău, spune ea, ținându-se de burtă și râzând cu lacrimi. Nu mă pot opri.

– Îmi cer scuze dacă nu văd ce este atât de ilar, se burzuluiește hoțul.

Figura lui exprimă atât de bine orgoliul lui rănit, încât Mieli simte că ar putea muri de râs.

– În fine. Mă duc să-mi iau ceva de băut.

Dă să plece, răsucindu-se brusc pe călcâie.

– Stai, îl strigă ea, trăgându-și nasul și ștergându-și lacrimile. Îmi pare rău. Mulțumesc pentru intenție. Doar că e... nostim. Dar îți mulțumesc mult pentru noaptea asta.

El schițează un zâmbet.

– Cu plăcere. Vezi, uneori e bine să faci ce-ți dorești.

– Dar nu tot timpul, spune ea.

– Nu, oftează hoțul. Poate nu tot timpul. Noapte bună.

– Noapte bună, răspunde Mieli, înăbușindu-și încă un chicot, și vrea să plece.

Simte o neregularitate în gevulotul ei, o amintire subită că se mai află și altcineva în încăpere.

– Vai de mine, spune o voce. Sper că nu am întrerupt nimic important.

Pe scaunul din balcon, unde stă de obicei hoțul, se află acum un alt bărbat, care fumează o țigară subțire de foi. Mirosul înțepător o lovește brusc, asemenea unei amintiri neplăcute. Bărbatul e tânăr și are păr negru, pieptănat pe spate. Și-a aranjat haina pe spătarul scaunului și și-a suflecat mânecile cămășii. Rânjește arătându-și dinții albi și tăioși.

– M-am gândit că a sosit vremea să avem o mică discuție.

14

DETECTIVUL ŞI ARHÍTECTUL

Isidore examinează cadavrul lui Unruh pentru a doua oară. Mileniarul nu mai are aceeaşi expresie împăcată din noaptea precedentă: pe chipul livid i-a rămas întipărită o grimasă oribilă, pe frunte şi la tâmple are nişte semne roşii, iar degetele îi sunt încleştate ca nişte gheare.

În camera mortuară e atât de frig, încât Isidore scoate aburi când respiră. Gevulotul închis etanş de aici face ca totul să pară ireal şi alunecos, iar tăcerea în care sunt cufundaţi cei trei Oameni de la Resuscitare care l-au condus aici nu îmbunătăţeşte deloc situaţia. Siluetele în robe roşii, cu feţele ascunse de gevulot şi întuneric, stau nefiresc de nemişcate, fără să se clintească şi părând chiar să nu respire.

– Vă mulţumesc că mi-aţi permis să cobor aici, spune el, adresându-se celui (sau celei?) cu simbolul auriu al infinitului pe piept. Îmi dau seama că este o situaţie oarecum... neobişnuită.

Niciun răspuns. Este aproape sigur că este acelaşi Om de la Resuscitare cu care a vorbit mai devreme la Casa Resuscitării, după ce a realizat care era planul hoţului. După cutremurul oraşului,

l-au adus aici pentru a-i arăta ce s-a întâmplat, dar până acum nimeni nu a scos niciun cuvânt.

Era singura concluzie logică: unicul motiv pentru a fura o cantitate atât de mică de Timp a fost acela de a o returna, cu scopul de a săvârși vreo infracțiune în subterană. *Bietul Unruh.* Piesele nu se potrivesc, ceea ce îl face să nu se simtă în apele lui.

Examinează locul faptei cu lupa lui. Pe podea se află două tipuri de gel pentru conservarea trupurilor, în stadii diferite de coagulare: al lui Unruh și al altcuiva. Se potrivește cu teoria lui privind modul în care a pătruns hoțul aici: și-a simulat cumva moartea, iar apoi a dat drumul înăuntru unui complice foarte bine înarmat. Își însemnează în memorie să verifice exomemoriile tuturor agorelor cu *memento mori,* unde se duc să moară cerșetorii de Timp.

Detectează, de asemenea, sub unghiile lui Unruh, urme de celule artificiale bizare, mult mai complexe decât orice părți componente ale unui trup sintobiotic din Oubliette, ceea ce reprezintă indicii clare ale unei lupte. Iar semnele de pe craniu și urmele de vătămare ale creierului său mort indică un upload forțat.

– Ați putea să-l reanimați doar pentru câteva secunde? îi întreabă Isidore pe Oamenii de la Resuscitare. Mărturia lui ne-ar putea ajuta să elucidăm ce anume s-a întâmplat de fapt aici.

Nu îl surprinde faptul că paznicii în robe roșii ai lumii din subterană nu îi răspund decât printr-o tăcere care îi confirmă așteptările: nu sunt dispuși să încalce cu niciun chip legile resuscitării, nici chiar pentru a rezolva un caz de infracțiune.

Se plimbă prin încăpere și se gândește. Unul din Oamenii de la Resuscitare se ocupă de Tăcutul avariat, atacat de complicele hoțului. Isidore a examinat deja glonțul, un fragment minuscul de diamant. Oricare ar fi fost odată structura lui internă, s-a consolidat formând o masă compactă.

Ceea ce îl deranjează cel mai tare este lipsa mobilului crimei. Incidentul de la petrecere, iar acum asta: nicio asemănare cu cazurile de piraterie gogol despre care a citit sau în care a fost implicat. După câte se pare, hoțul nici nu a încercat să pună mâna pe gevulotul lui Unruh. Este o non-crimă. A fost furat niște Timp, apoi

returnat, cu două copii distincte ale minții lui Unruh, care sunt, evident, inutile, imposibil de decriptat fără cheile gevulotului. Și, de fapt, cum a fost furat Timpul?

– Vă deranjează dacă arunc o privire? întreabă el, ridicând Ceasul lui Unruh, după ce îl descleștează cu grijă din mâna mileniarului. Aș vrea să-l cercetez mai îndeaproape.

Omul de la Resuscitare cu semnul infinitului pe piept încuviințează încet din cap, scoate un Ceas mic, simplu, din buzunar și îl atinge cu un Decantor atât pe acesta, cât și Ceasul lui Unruh, după care pune noul Ceas exact în locul unde fusese cel vechi, dându-i apoi lui Isidore Ceasul negru, elegant, al lui Unruh.

– Vă mulțumesc, spune Isidore.

Omul de la Resuscitare își dă gluga pe spate și își deschide puțin gevulotul, dezvăluind o față rotundă și prietenoasă. Își drege vocea.

– Îmi cer scuze... petrecem atât timp cu... frații noștri Tăcuți, încât ne vine greu să...

– Nu-i nicio problemă, spune Isidore. Ați fost foarte amabil.

Omul scoate ceva din buzunar.

– Colegul meu... acolo jos..., spune el arătând către podea. Pe vremea când era ne-Tăcut... era mare... fan, adaugă el tușind. Așa că mă întrebam... dacă nu cumva... ați putea... un autograf?

Îi întinde un decupaj de ziar înfășurat în tempomaterie. Articolul lui Adrian Wu.

Isidore îl ia oftând și se scormonește în buzunar după un pix.

Isidore clipește în lumina zilei, bucuros să lase în urmă fațada sumbră a Casei Resuscitării. După răcoarea din subterană, vântul de pe Bulevardul Persistent i se pare fierbinte, însă sunetul vocilor trecătorilor este reconfortant.

Atacul optogenetic de la petrecere i-a provocat o senzație de dezorientare și o ușoară durere de cap care persistă încă. Un Tăcut-medic l-a examinat ca și pe ceilalți oaspeți, însă nu a descoperit niciun semn de contaminare permanentă. A izbutit să izoleze virusul, iar când au percheziționat proprietatea, Isidore și Odette au găsit floarea aruncată care fusese utilizată pentru a-l

răspândi. Isidore o are la el, în geanta de umăr, închisă, pentru siguranță, într-o bulă de tempomaterie.

Nu a închis un ochi, însă gândurile care-i zboară întruna prin minte nu-i dau pace să se odihnească. Și de fiecare dată când se gândește la hoț, simte un fior de rușine în vintre. Au stat atât de aproape unul de altul, față în față, iar hoțul i-a furat lui Isidore atât înfățișarea, cât și inelul de cuplare. Modul în care a fost săvârșit furtul de identitate este încă un mister. Din câte știe Isidore, nu ar fi trebuit să existe nicio modalitate prin care hoțul să aibă acces la gevulotul lui.

Nici în exomemoria grădinii nu a lăsat hoțul vreo urmă: singura ocazie în care apare fără masca de gevulot este atunci când vorbește cu Isidore. Dar este evident că-și poate schimba înfățișarea după bunul plac. Isidore se întreabă dacă nu cumva neliniștea pe care o resimte este cauzată parțial și de teamă: poate că le Flambeur îi este superior.

Se oprește pentru o clipă sub unul din cireșii de pe Bulevard și inspiră mireasma florilor pentru a-și limpezi gândurile. Inamicul lui nu se deosebește de un pirat gogol ordinar decât prin reputație și un anumit fler. Le Flambeur trebuie să fi făcut pe undeva o greșeală, iar Isidore o va descoperi.

Scrâșnind din dinți, se îndreaptă spre aleile laterale care pornesc din Bulevard, în căutarea unei Ceasornicării.

– Interesant, spune Ceasornicarul, examinând cu ochii mici Ceasul lui Unruh printr-un ocular enorm de alamă. Da, cred că vă pot spune cum au făcut asta.

Lentila ocularului clipește, afișând tot felul de informații digitale. Ceasornicarul este un bărbat deșirat, între două vârste, îmbrăcat cu un tricou cu mâneci sfâșiate, cu păr albastru, o mustață zburlită și urechi lungite de la implanturi și cercei. Atelierul lui este o combinație între un laborator de fizică cuantică și spațiul de lucru al unui ceasornicar; e plin de cutii lucioase și zumzăitoare cu ecrane holografice plutind în jurul lor și de grămăjoare de piese mici și instrumente atent ordonate pe suprafețe de lucru din lemn.

Pe fundal se aude o muzică zgomotoasă, iar Ceasornicarul își scutură capul în sus și-n jos, cu frenezie, pe ritmul muzicii, în timp ce lucrează. După ce Isidore i-a spus povestea lui Unruh, s-a arătat foarte dornic să-l ajute, deși privirile libidinoase ocazionale pe care i le aruncă tânărului detectiv nu sunt foarte ușor de ignorat.

Scoate un obiect din interiorul Ceasului, cu penseta aflată la extremitățile degetelor lui înmănușate – mâini miniaturale cu degete care se extind până la nivel molecular. Îl ridică în lumină. Abia este vizibil cu ochiul liber: un păianjen minuscul de culoarea pielii. Îl închide într-o mică bulă de tempomaterie și îl mărește până când arată ca o insectă monstruoasă, mare cât o mână. Isidore își scoate lupa, care atrage privirea curioasă a Ceasornicarului.

– Chestia asta are stări REP în burtă, spune Ceasornicarul. S-a strecurat în capcanele cu ioni ale Ceasului, unde sunt stocate creditele de Timp, și-a cuplat chestia din stomac cu stările cuantice ale capcanelor, a transmis vreun semnal și paf! stările au fost teleportate altundeva. Aproape cel mai vechi truc din manualul de mecanică cuantică, doar că asta e prima oară când îl văd aplicat pentru a fura Timp.

– Unde ar putea fi receptorul? întreabă Isidore.

Ceasornicarul dă din umeri.

– Ar putea fi oriunde. Pentru quptare nu ai nevoie de un semnal puternic. Ar putea fi și în spațiu, după câte știu eu. Apropo, gângania asta sigur nu e de prin locurile astea. Eu aș paria pe Sobornost, spune el scuipând apoi pe jos. Sper să-i prindeți.

– Și eu. Mulțumesc.

Aruncă o privire prin atelier. Ceasurile din vitrină îi inspiră o senzație de familiaritate, ceva care-i gâdilă mintea...

Un Ceas. Un capac greu din alamă. O brățară argintie. Cuvântul Thibermesnil...

De unde vine amintirea asta?

– Vă simțiți bine? întreabă Ceasornicarul.

– Da, da, am nevoie doar să stau jos un moment.

Isidore se așază pe scaunul oferit de ceasornicarul cuantic. Închide ochii și trece din nou în revistă exoamintirile de la petrecere.

Acolo: o senzație bizară că vede dublu, chiar după ce a vorbit cu hoțul, chiar înainte ca acesta să fure Timp de la Unruh. Desigur: dacă hoțul a folosit cheia identității lui pentru a se da drept Isidore, atunci înseamnă că are acces la exoamintirile create în momentele respective.

– Puteți, vă rog, să dați muzica mai încet?

– Da, sigur, sigur. Vreți un pahar cu apă?

Își masează tâmplele, separându-și cu atenție amintirile proprii de cele care nu ar trebui să se afle acolo. *S-a uitat la Ceas. Acela este Ceasul lui.* Mai dă și peste alte gânduri, frânturi de desene arhitecturale, o femeie frumoasă cu o cicatrice pe față și o navă spațială ca un fluture cu aripi sclipitoare. Identifică și niște emoții: aroganță, aplomb și cutezanță, ceea ce îl înfurie pe Isidore. *Am să te prind,* gândește el, *ai să vezi!*

Deschide ochii. Inima îi bate puternic. Acceptă paharul cu apă și bea cu sete.

– Mulțumesc.

Trage adânc aer în piept.

– Mai am o singură întrebare, după care nu vă mai deranjez. Ați văzut vreodată Ceasul acesta?

Îi transmite Ceasornicarului o co-amintire a Ceasului pe care tocmai l-a văzut.

Bărbatul stă pe gânduri câteva secunde.

– Nu pot să zic că l-am văzut. Dar pare meșterit de bătrâna Antonia, de la două străzi mai încolo. Spune-i că vii din partea lui Justin.

Îi face cu ochiul lui Isidore.

– Mulțumesc încă o dată. Mi-ați fost de mare ajutor.

– N-aveți pentru ce. În zilele noastre e greu să întâlnești tineri care să aprecieze Ceasurile, spune el rânjind și punându-și mâna fără mănușă pe coapsa lui Isidore. Dar dacă chiar ați vrea să vă arătați recunoștința, sunt sigur că am putea găsi o modalitate...

Isidore o zbughește afară. În urma lui izbucnește din nou muzica aceea infernală, amestecată cu hohotele de râs ale Ceasornicarului.

– Da, mi-l amintesc, spune Antonia.

Nu pare deloc bătrână, cel puțin nu după înfățișare: se află probabil la al treilea sau al patrulea ei corp. E o femeie micuță, cu pielea negricioasă și cu trăsături indiene. Magazinul ei este luminos și ordonat; alături de ceasuri, sunt expuse și bijuterii xanteene. Printează imediat o reprezentare din tempomaterie a co-amintirii ceasului, cântărind-o în mână și bătând ușor cadranul cu unghia ei de un roșu aprins.

– A fost cu ani și ani în urmă, cel mai probabil, spune ea. Judecând după model, poate acum douăzeci de ani pământești. Clientul a vrut un mecanism special: puteai ascunde ceva înăuntru și îl puteai deschide apăsând o anumită combinație de litere. Era probabil un dar pentru iubit sau iubită.

– Vă mai amintiți din întâmplare ceva despre persoana care l-a cumpărat? întreabă Isidore.

Femeia scutură din cap.

– Gevulotul magazinului nu are permisiunea să memoreze asemenea informații. Mă tem că nu mai știu nimic despre clientul respectiv. Oamenii tind să-și protejeze intimitatea când vine vorba de Ceasurile lor, spune ea încruntându-se. Cu toate astea, sunt aproape sigură că am făcut o serie întreagă de astfel de ceasuri, nouă în total, cu modele similare, toate pentru același client. Pot să vă dau schemele după care au fost făcute, dacă doriți.

– Ar fi nemaipomenit, spune Isidore.

Antonia încuviințează din cap și brusc mintea lui e inundată de diagrame complexe de design mecanic și cuantic, după care urmează o nouă durere săgetătoare. Clipește, încercând să înlăture durerea, iar Antonia îi zâmbește.

– Sper că Justin nu v-a speriat. E o meserie singuratică – muncă multă, apreciere puțină; uneori îl ia valul, mai ales cu tineri ca dumneavoastră.

– Ați descris și munca de detectiv, spune Isidore.

Isidore ia prânzul într-un mic restaurant plutitor din Montgolfiersville și încearcă să-și adune gândurile. Este recunoscut

chiar și aici – se pare că implicarea lui în petrecerea de Carpe diem a lui Unruh a fost relatată în detaliu în *Herald* –, dar e prea absorbit de dilema Ceasurilor, pentru a se ascunde cu gevulot de fiecare privire curioasă. Mănâncă o plăcintă cu dovleac, însă aproape că nici nu-i simte gustul. Este prea ocupat să examineze în minte schițele Ceasurilor.

Sunt toate identice, cu excepția cuvintelor gravate pe fiecare dintre ele. *Bonitas. Magnitudo. Eternitas. Potestas. Sapientia. Voluntas. Virtus. Veritas. Gloria.* Bunătate, Măreție, Eternitate, Putere, Înțelepciune, Voință, Virtute, Adevăr, Glorie. Niciuna din calitățile pe care le-ar asocia pe loc cu Jean le Flambeur. Însă sugerează că afacerea cu Unruh nu a fost un simplu impuls întâmplător de a-și râde de barbarii din Oubliette, așa cum bănuise mileniarul. Este clar că le Flambeur are o anumită legătură cu planeta Marte, o legătură veche de cel puțin douăzeci de ani.

Petrece o oră sorbind din cafea, admirând priveliștea orașului de sus și exocăutând cuvintele descoperite. Se găsesc în texte medievale, în *Ars Generalis Ultima* de Ramon Llull, în care apar ca atribute ale lui Dumnezeu, din secolul al treisprezecelea, în legătură cu arborele sephiroth din tradiția Cabalei și cu arta uitată a... memoriei. Unul dintre discipolii lui Llull a fost Giordano Bruno, care a perfecționat arta palatelor de memorie – stocarea imaginilor mentale în locuri fizice, ca și cum s-ar afla în afara minții. Cel puțin aceasta din urmă este o conexiune familiară. Exomemoria din Oubliette operează în aceeași manieră, stocând toate gândurile, experiențele și senzațiile dintr-un anumit loc în mașinăria computațională omniprezentă din jur.

Forma raționamentului pare corectă, însă nu poate fi convins că nu este doar o impresie iluzorie generată de potrivirea șabloanelor, ca atunci când identifici chipuri familiare în formele norilor. Îi revine apoi în minte fragmentul de amintire despre desenele arhitecturale.

O nouă exocăutare – despre palate de memorie – îi dezvăluie faptul că Vocea a dat o comandă pentru o serie de piese arhitecturale

cu douăzeci de ani în urmă. *Nouă reflecții asupra memoriei*, realizate de un arhitect numit Paul Sernine.

Toate palatele se află în Labirint, relativ aproape unele de celelalte, însă exoamintirile care le menționează sunt vechi, așa că Isidore e obligat să o ia la pas până să le găsească pe cont propriu.

Prima construcție pe care o găsește se află în apropierea unei piețe din Labirint, înghesuită între o sinagogă și un mic centru-faber public. Este absolut bizară. Are dimensiunile unei case mici și este clădită dintr-un material negru și neted. Este compusă din suprafețe geometrice, planuri, cuburi, fixate toate laolaltă într-o manieră aparent aleatorie; totuși, simte că structura are o anumită ordine subiacentă. Suprafețele formează niște spații care aduc a încăperi și coridoare, distorsionate în mod bizar, ca într-o oglindă trucată. Pe o plăcuță de lângă ceea ce ar putea fi considerată o intrare stă scris *Eternitas*.

Structura arată ca și cum ar fi fost creată mai degrabă printr-o operație algoritmică, decât de o ființă umană. Anumite porțiuni se văd difuz, ca și cum suprafețele ar continua să se frângă și să se secționeze în mod fractal dincolo de capacitățile percepției vizuale umane. În ansamblu creează o impresie destul de amenințătoare. Un localnic a mai atenuat efectul sinistru și mormântal al interiorului întunecat, punând niște ghivece cu plante înăuntru, iar mlădițele au crescut și s-au încolăcit în jurul țepelor și s-au întins de-a lungul suprafețelor pentru a da de lumină.

În timp ce Isidore cercetează structura, se deschide o mică exoamintire locală care descrie *Eternitas* ca pe „un experiment de transformare directă a datelor exomemoriei în piese arhitecturale și în spații locuibile". În Oubliette se întâlnesc cu nemiluita astfel de proiecte artistice – chiar mulți dintre colegii lui Isidore sunt implicați în proiecte cu mult mai ciudate – însă este clar că aici se află ceva mai profund, care are sau a avut o anumită însemnătate pentru hoț.

Ascultându-și instinctul, își scoate lupa. I se taie răsuflarea. Când mărește imaginea, suprafața își dezvăluie imensa complexitate, frunze negre, țepe și piramide, întregi structuri arhitecturale

de o regularitate îngrijorătoare care coboară până la nivel molecular. Iar lupa nici măcar nu recunoaște materialul: seamănă cu ceea se cheamă materie cuantică zoku, însă mai densă; în ciuda dimensiunilor relativ reduse, structura este probabil incredibil de grea. În profunzime arată mai puțin ca o piesă arhitecturală și mai mult ca o parte dintr-o mașinărie de o nemaipomenită complexitate, înghețată în timp.

Și sunt nouă dintr-astea? Isidore trage adânc aer în piept. *Poate chiar mă depășește situația.*

Adâncit în gânduri, se îndreaptă către următoarea piesă din seria de Reflecții, aflată la doar câteva sute de metri de prima, lăsându-se în seama simțului său de orientare pentru a-l ghida prin Labirint.

Ce legătură au toate astea cu Unruh? se întreabă el. *Timp, castele de memorie, Atribute ale lui Dumnezeu? Poate că nu au niciun sens: poate că le Flambeur e nebun.* Însă toate instinctele îi strigă că există totuși o logică aici și că toate elementele adunate până acum nu reprezintă decât o fărâmă dintr-un aisberg uriaș.

Un zgomot neașteptat îl face să tresară. Observă silueta unui parkrouller pe un acoperiș din apropiere. Aceasta este una din zonele Labirintului în care au fost începute construcțiile, după care au fost abandonate atunci când alunecarea platformelor orașului a deplasat-o într-o poziție nefavorabilă: aici totul este clădit pe jumătate și abandonat. Construcțiile aliniate de-a lungul străzilor înguste arată ca niște dinți stricați. Parkroullerul dispare sub ochii lui, devenind o ceață de gevulot. Merge mai departe, grăbind pasul.

După un minut aude niște pași care îl urmăresc. La început crede că este o singură persoană, însă când se oprește să asculte, își dă seama după ecoul lor că sunt mai mulți urmăritori care mărșăluiesc perfect sincronizați, ca niște soldați. Iuțește pasul și cotește pe o alee laterală, părăsind strada principală, însă observă cum mișcarea lentă a Labirintului o închide la celălalt capăt, trasformând-o într-o fundătură. Întorcându-se, se pomenește aproape față în față cu cei patru Sebastiani.

Toți arată ca prietenul lui Élodie: au șaisprezece ani, trăsături perfecte, păr blond, haine tinerești strâmte influențate de moda zoku. Inițial, chipurile lor sunt lipsite de orice expresie. Apoi zâmbesc toți la unison, cu gurile strâmbate într-o grimasă crudă și sumbră.

– Salut, copyucigașule, spune unul din ei.

– Acum te recunoaștem, spune un al doilea.

– Ar fi trebuit să...

– ...îți vezi de treabă, încheie ultimul.

– O mare prostie din partea ta să intri pe teritoriul nostru, duhnind a subterană.

– O mare prostie să te apropii de locurile pe care cei ascunși ni le-au încredințat în pază.

Fac un pas înainte asemenea unor soldați antrenați și scot la iveală niște cuțite mici.

Isidore se întoarce și o ia la fugă cât de repede poate, uitându-se după niște trepte pe care să se poată cățăra ca să treacă de obstacolul care a blocat aleea.

Parkroullerul Sebastian îl doboară cu o lovitură din zbor. Aerul îi părăsește brusc plămânii și el aterizează pe pavaj cu coatele înainte, urmate de nas. Pentru o clipă vede roșu în fața ochilor. Când își recuperează vederea, este pironit pe spate, iar deasupra lui deslușește patru fețe de porțelan așezate în cerc. Ceva rece și ascuțit îi apasă gâtlejul, iar niște mâini îi imobilizează membrele. Disperat, își deschide gevulotul și încearcă să contacteze frecvența de urgență a poliției Tăcuților, însă o simte îndepărtată și alunecoasă: piraților gogol se interpun cumva.

Tentaculele de upload dansează deasupra feței lui ca șerpii focurilor de artificii de la petrecere: și-i imaginează sâsâind. Simte o mică înțepătură dureroasă în gât. Unul din Sebastiani ridică un ac mic de injecție.

– Mintea ta ne va aparține nouă, copyucigașule, spune el. A fost așa o binecuvântare să aflăm cum arăți. L-am slăvit pe Fedorov când am văzut hârtia. O să urli acum, asemenea ciocolatierului în amintirile fratelui meu. Roagă-te ca Fondatorii, în marea lor

înțelepciune, să-ți ofere un rol în Marea Misiune Comună. Pe post de sistem de lansat rachete. Sau poate ca hrană pentru Dragoni.

Simte extremitățile tentaculelor pe scalp ca niște săruturi electrice usturătoare.

– Dați-i drumul! poruncește o voce corală hârâitoare.

Gentlemanul se află la celălalt capăt al aleii, la limita razei vizuale încețoșate a lui Isidore – o siluetă neagră cu o licărire argintie.

– Nici gând, spune primul Sebastian, cu niște tentacule ieșindu-i din gură ca un mănunchi de șerpi scânteietori. Îi ating creierul. Nici măcar ceața ta de vrăjitoare nu e mai rapidă decât lumina, căței ce ești.

Lumină. Sebastianii sunt acum cu ochii pe Gentleman. Cu un gând, dizolvă bula cuantică din geantă în care se află închis trandafirul hoțului. *Sper să funcționeze suficient de rapid. Sper să aibă efect asupra lor.* Își deschide gevulotul către Gentleman, atât cât să-i arate gândurile de la suprafață. *Focuri de artificii*, gândește el către tzaddik. *Lumină.*

– De altfel, poți să-i asculți urletele...

Un fulger luminos, apoi o lungă cădere prin beznă.

În cele din urmă, lumina revine. Isidore este susținut de ceva moale. Chipurile Sebastianilor îi scânteiază încă în privire, însă după o clipă realizează că este de fapt reflecția propriului chip în masca Gentlemanului.

– Nu încerca să vorbești, îl sfătuiește tzaddikul. Am chemat ajutoare.

Isidore plutește suspendat în aer pe o pernă moale de *ceva:* se simte mai comod decât în propriul pat.

– Lasă-mă să ghicesc, spune Isidore. Ăsta a fost *al doilea* lucru incredibil de stupid pe care l-ai văzut vreodată?

– Nu chiar.

– Asta da sincronizare perfectă, remarcă Isidore. Ai fi fost de mare ajutor la petrecere aseară.

– Nu ne putem afla pretutindeni. Să înțeleg că ancheta asta nesăbuită a ta are legătură cu infamul musafir nepoftit?

Isidore încuviințează din cap.

– Isidore, am tot intenționat să vorbesc cu tine. Să-mi cer scuze. După ultimul nostru caz te-am judecat prea... dur. Sunt de părere că ai calitățile necesare pentru a fi unul dintre noi. Nu am avut niciodată îndoieli în privința asta. Însă nu înseamnă că *trebuie* să faci asta. Ești tânăr. Poți face altceva cu viața ta. Să studiezi. Să muncești. Să creezi. Să trăiești.

– De ce vorbim despre asta acum? întreabă Isidore.

Închide ochii. Îi pulsează tot capul: o doză dublă a armei optogenetice într-o singură zi. Vocea tzaddikului îi sună dogită și îndepărtată.

– Uite, de-aia, spune tzaddikul. Din cauză că te afli iar și iar în primejdie. Iar pe lumea asta sunt lucruri cu mult mai periculoase decât vasilevii. Lasă hoțul în grija noastră. Du-te acasă și rezolvă-ți problemele cu prietena ta zoku. În viață mai sunt și alte lucruri importante, nu doar vânătoarea de fantome și de pirați gogol.

– Și de ce... te-aș asculta pe tine?

Tzaddikul nu răspunde. Dar Isidore simte o atingere ușoară pe obraz, urmată pe neașteptate de un sărut lin pe frunte, însoțit de senzația ciudată a unei măști argintii alunecând la o parte. Atingerea este atât de ușoară și delicată, încât Isidore este pentru prima dată gata să admită că Adrian Wu a avut dreptate. Și parfumul acela discret de pin...

– Nu-ți cer să mă asculți, spune tzaddikul. Doar să ai grijă.

Urma sărutului îi arde pe frunte după ce deschide ochii. Dintr-odată este înconjurat de larmă și forfotă, de vocile Oamenilor de la Resuscitare și de Tăcuți în roșu și alb. Dar tzaddikul a dispărut. Isidore vede iar scântei și închide ochii. *Ca niște focuri de artificii*, se gândește el. Și odată cu asta, înainte să se prăbușească în beznă, se ițește o întrebare.

De unde a știut tzaddikul de focurile de artificii?

15

HOȚUL ȘI ZEIȚA

Amândoi ne holbăm la străin. Acesta se ridică în picioare și își pune haina.

– Vreți să beți ceva?

Se duce la faber și își umple paharul.

– Mă tem că m-am servit singur cât am așteptat. Se pare că sărbătoriți, dar nici nu-i de mirare, spune el luând o înghițitură. Ați dat o lovitură impresionantă. Noi am urmărit-o cu interes.

– *Haide,* o îndemn eu pe Mieli. *Poți să-l dobori pe tipul ăsta. Hai să-l facem să ciripească.*

Mieli îmi aruncă o privire ciudată.

Bărbatul dă din cap către Mieli.

– Apropo, mulțumesc de invitație. Eu și asociații mei apreciem abordarea fără ocolișuri.

Dă drumul trabucului în pahar, iar acesta se stinge cu un fâsâit.

– Dar unde-mi sunt manierele? Vă rog, spune el arătând către canapea, luați loc.

O apuc de umăr pe Mieli. *Invitație?* Se scutură, îndepărtându-mă. *Mai târziu.* Cântăreața oortiană de la „Eșarfa de Mătase Roșie" a dispărut, iar trăsăturile ei sunt din nou dure ca granitul. Îmi dau

seama că nu are chef de ceartă, mă așez lângă ea. Bărbatul se sprijină de marginea mesei, arcuindu-și sprâncenele.

– Apropo, Jean, sunt surprins. Pe vremuri, ai fi fost mult mai direct. N-ai fi așteptat pe nimeni să moară de bunăvoie, ai fi lăsat în urmă cadavre acolo unde aveai nevoie de ele. Înseamnă că te-ai cam înmuiat.

– Sunt un artist, mă rățoiesc eu. Arta valoroasă nu se creează cu cadavre. Sunt sigur că v-aș fi spus asta chiar și pe vremuri, domnule...?

– Scuzele mele, spune el. Nu mă aflu în propriul trup. Tânărul acesta a ieșit azi-dimineață din starea de Tăcut, așa că mi-am apropriat corpul lui pentru întâlnirea noastră ca să preîntâmpin orice... tentație de a fi atacat.

Mai scoate un trabuc, îi umezește vârful în gură și îl miroase.

– În plus, e plăcut să încerci ceva nou din când în când. Poți să-mi spui Robert. Ne-am mai întâlnit, dar, din câte înțeleg, e posibil să nu-ți mai amintești. Și amândoi am avansat în carieră de atunci. Eu am devenit... unul dintre indivizii luminați pe care prietenii tăi tzaddiki îi numesc criptarhi, în timp ce tu, din câte se pare, ai devenit prizonier.

Robert criptarhul aprinde trabucul și pufăie. Capătul se înroșește.

– Te face să te întrebi care e treaba cu karma, nu-i așa? Mă gândesc că ar trebui să fie integrată în următoarea generație a sistemului de resuscitare.

– Ce vrei? întreb eu.

Ridică din sprâncene.

– Ei bine, asociata ta aici de față a venit cu o propunere foarte interesantă. Poate că doamna ar dori s-o repete și pentru urechile tale.

Mieli se uită la mine. Poartă un machiaj discret care pare ciudat în lumina necruțătoare din cameră: o face să arate ca un cadavru.

– Încetezi să te mai amesteci în treaba noastră, iar noi îți livrăm tzaddikii pe tavă, zice Mieli.

– E tentant, nu-i așa? spune Robert.

În piept îmi urcă un val de furie, fiere și pucioasă. Alcoolul nu ajută. Inspir adânc și îmi înăbuș mânia, adunând-o într-un pumn mental pentru mai târziu. Îi zâmbesc criptarhului.

– Știi, Jean, te-am urmărit de când ai sosit. Pentru un profesionist, ai cam atras atenția asupra ta. Încă ne mai amintim cum a fost data trecută. Nu ți-ai făcut deloc prieteni aici. Ce păcat, că doar ne cunoaștem de atâta vreme. Oricum, loialitatea nu a fost niciodată punctul tău forte. Ca dovadă, uite ce s-a întâmplat cu fata aia, Raymonde.

Mă abțin să nu mușc momeala.

– Și atunci ce-i cu toate tergiversările astea? Piraţi gogol, scrisoarea pentru Unruh...

În ochi i se aprinde o scânteie: încearcă să o ascundă în grabă cu gevulot, dar nu izbutește. *Habar n-are de scrisoare.* Face un gest vag cu mâna în care ține trabucul.

– Niște joculeţe ca să mai piperăm puțin lucrurile. Suntem bătrâni și ne plictisim repede. Dar a venit momentul să trecem la subiect. Răspunsul la oferta ta este „nu".

Mieli se încruntă.

– De ce?

Răspund eu în locul lui.

– Pentru că știi deja cine sunt tzaddikii. Unul din ei este pus chiar de tine acolo, sau poate mai mulți. Au fost cu toții Tăcuți. Și îți convine că fac curat pe străzi.

– Sunt bătători la ochi și ineficienți, uneori chiar puțin agasanți, dar într-adevăr, ne ajută să facem față problemelor mărunte. Dar nu asta este ideea. Jean, mi-a plăcut dintotdeauna maniera ta expeditivă de a-i judeca pe toți ceilalți drept monștri. Noi *suntem de acord* cu tzaddikii. Noi *dorim* ca locul acesta să fie liber, special și sigur, un loc în care să putem trăi eliberați de povara păcatelor trecutului. Nu cu tzaddikii avem noi o problemă, ci cu cine se află în spatele lor. Și am vrea să le servim o mică informație falsă.

– Colonia zoku, spun eu.

– Mă bucur că te interesează politica noastră locală, zice el scoțând un obiect mic din buzunar: ceva rotund, de forma unui ou,

care arată ca o bijuterie zoku. Vine la pachet cu o co-amintire pregătită special pentru prietenii voștri tzaddikii – ceva ce ați fi putut descoperi, în mod plauzibil, în cadrul micii voastre întrevederi cu Unruh, dar mai util pentru scopul nostru.

– Asta-i tot? întreabă Mieli.

– Sigur că nu, rânjește din nou criptarhul, arătându-și dinții pătați de tutun cu o grimasă de bătrân pe un chip de tânăr. Sigur că nu e suficient. Jean, ne vrem *partea noastră.*

– Poftim?

– Te-am lăsat să pleci de aici acum mulți ani. Aveai să te întorci chipurile și să-ți împarți cu noi toate comorile extraplanetare. Îți mai amintești? Bineînțeles că nu, spune Robert și scutură din cap. Chiar nu ar fi trebuit să te mai întorci acum. Am avut atâta amar de vreme să ne gândim la zilele nefericite de odinioară.

Se ridică în picioare.

– Așadar, aceasta este oferta noastră. Unu: le livrați asta tzaddikilor, în mod convingător. Doi: orice firimituri de date ați extras din mintea acelui biet băiat le împărtășiți cu noi și le distrugeți. Și trei: când găsiți ceea ce căutați, ne primim partea noastră. Cu dobândă. Haide, Jean, nu fi lacom. Comoara ta legendară este cu siguranță destul de mare pentru toată lumea.

– Știi ce cred? zic eu. Cred că asta e o *cacealma.* Nu cred că ești nici pe departe atât de puternic pe cât pretinzi. Cred că ți-e *frică* de ceea ce am descoperit. Și chiar ar trebui să-ți fie. Răspunsul este...

Mieli îmi imobilizează trupul. Am senzația că sunt pălit în cap cu un ciocan înghețat.

– Da, spune Mieli.

Vreau să-mi azvârl mâinile în tavan, să urlu și să sar în sus, dar nu pot să mă eliberez din strânsoarea ei mentală de kung fu. Nu pot decât să privesc neputincios cum criptarhul face o plecăciune în fața lui Mieli.

– Angajatoarea mea vă consideră niște aliați valoroși, spune ea. Vom împărtăși unele dintre... descoperirile noastre cu voi, ca o dovadă de bună-credință. Iar ea o să vadă ce poate face pentru a vă ajuta cu problema voastră legată de zoku.

– Splendid! exclamă Robert. Mă bucur că ne înțelegem. A fost o plăcere să fac afaceri cu tine.

Se apleacă, lăsându-se pe vine, și mă bate cu palma pe obraz.

– Se pare că doamna te ține sub papuc, Jean. Dar așa a fost întotdeauna situația cu tine și femeile, nu-i așa?

Mieli îl conduce afară, în timp ce eu rămân în continuare încremenit ca o statuie, lovindu-mi tâmplele cu pumni închipuiți de furie.

– Nu pot să cred că facem asta! strig eu la Mieli. Vrei să *lucrezi* cu ei? Cum rămâne cu toate promisiunile făcute? Cu onoarea *kotoului* tău? Tzaddikii sunt *personajele pozitive* aici.

– Are totuși dreptate, admite Mieli. Nu e treaba noastră să stabilim asta.

– Pe naiba nu e!

Mă plimb nervos prin încăpere, după care mă opresc și ating geamul cu fruntea ca să mă răcoresc.

– Uiți ceva: ei mă cunosc *pe mine,* iar asta îi face *automat* personaje negative. Nu putem avea încredere în ei.

– Nu e o chestiune de încredere, îl contrazice Mieli. Vom aștepta până îți vom recupera amintirile pentru a face următoarea mișcare.

– Și dacă ceva nu merge conform planului? Dacă nu vom reuși să-i convingem pe tzaddiki? Dacă Raymonde..., rostesc eu scrâșnind din dinți. Asta este o greșeală colosală.

– Nu este treaba ta să decizi asta, spune Mieli. Avem o misiune de îndeplinit, iar eu sunt cea care decide care este cea mai bună cale de urmat.

– Știi, în seara asta am crezut pentru o clipă că ai într-adevăr niște *omenie* în tine.

Încerc să nu rostesc cuvintele, însă țâșnesc ca gloanțele dintr-o mitralieră.

– Dar Sobornostul ți-a spălat mințile. Te-au transformat într-un robot. Cântatul ăla de mai devreme era doar melodia dintr-o cutie muzicală. O înregistrare. Un gogol, spun eu, strângând pumnii.

Eu am stat în Închisoare o veșnicie și tot nu au reușit să mă facă unul de-al lor. Ție ce lucru atât de teribil ți-a făcut nemernicul pe care îl slujești?

Ridic paharul pe jumătate gol lăsat în urmă de criptarh, cu mucul de țigară plutind în el.

– Poftim, uite ce gust are, zic eu luând o înghițitură, iar apoi scuipând-o pe jos. Are gust de cenușă.

Expresia lui Mieli rămâne neclintită. Dă să plece.

– Am treabă, mă repede ea. O să analizez datele obținute de la Unruh. Avem nevoie de o asigurare în caz că apare vreo problemă.

– Avem *deja* o problemă, remarc eu. Paharul meu e gol. O să mă îmbăt.

– Bravo ție, spune Mieli glacială. Dacă încerci cumva să o contactezi pe prietena ta tzaddik, voi afla. Nu o să iasă prea bine pentru tine.

Nemernica. Mă apasă o greutate enormă. Sunt prins într-un colț. Îmi blestem fostul sine pentru a suta oară pentru că a lăsat un asemenea dezastru în urmă, când există atâtea moduri mult mai simple de a ascunde o comoară, cum ar fi s-o îngropi într-o gaură în pământ. Afurisitul.

Idiotule, spune o voce în capul meu. *Există întotdeauna o ieșire. Singura închisoare e propria minte.*

– Așteaptă, încerc eu s-o opresc.

Mă privește cu același dezgust cu care m-a privit pe navă, în prima zi după ce m-a eliberat din Închisoare.

– Dă-mi voie să vorbesc cu el sau ea, sau ce-o fi, spun eu.

– Poftim?

– Lasă-mă să vorbesc cu șeful tău. Știu că poți să mă pui în legătură cu el. Hai să terminăm cu asta o dată pentru totdeauna. Dacă e să urmăm calea aleasă de tine, vreau s-o aud din gura celui care comandă, nu doar de la cel care execută ordine.

Mă fulgeră cu privirea.

– Îndrăznești să...

– Haide, n-ai decât să mă decuplezi. Trimite-mă înapoi în iad. Nu-mi pasă, am fost deja acolo. Vreau doar să zic ce am de zis.

După aia o să fiu un băiat ascultător, spun eu înghițind restul de lichid scârbos cu gust de scrum. Promit.

Ne holbăm unul la altul. Ochii ei de un verde-deschis rămân ațintiți asupra mea fără să clipească. Însă după o clipă își atinge cicatricea.

– Foarte bine, acceptă ea. Tu ai vrut-o.

Se așază pe canapea și închide ochii. Când îi redeschide, este cu totul altcineva.

E ca și cum ar purta o mască. Pare mai bătrână și mai calmă; nu mai are liniștea ascetică de războinică, ci pare să fie cineva care este obișnuit să fie privit și sigur pe sine. Iar zâmbetul ei are o viclenie de șarpe.

– Jean, Jean, Jean, spune ea pe un ton melodios, care îmi pare bizar de cunoscut. Ce ne facem noi cu tine, micul meu prinț al florilor?

Apoi se ridică, își încolăcește brațele în jurul gâtului meu și mă sărută.

Mieli este prizonieră în propriul corp. Vrea să închidă ochii și să se desprindă de hoț, însă nu poate. Simte mirosul dezgustător de alcool care emană din răsuflarea lui. Își dă seama în ce direcție se îndreaptă lucrurile și realizează dintr-odată că nu e nimic amuzant în asta.

– Ajută-mă, îi cere ea lui *Perhonen* fără zgomot. Scoate-mă de aici!

– *Biata de tine. Uite.*

Brusc, este înconjurată de o beznă răcoroasă și mângâietoare. Cel puțin nava mai are încă acces la subprogramul la care a fost redusă mintea ei.

– Ce are de gând să *facă?*

– *Misterioase îi sunt căile, știi cum se zice,* spune nava. *Te simți bine?*

– Nu.

Lipsită de trup și de voce, lui Mieli îi vine să plângă.

– El a avut dreptate, iar eu m-am înșelat. Dar nu aveam de ales, nu-i așa?

– *Așa e. Ordinele zeiței sunt literă de lege; pentru moment, așa stau lucrurile. Îmi pare rău.*

– Iar eu mi-am încălcat jurămintele. Trebuie să mă rog la Ilmatar să mă ierte.

– *Sunt sigură că este o zeiță înțelegătoare. Sunt convinsă că ai mai mulți sorți de izbândă cu ea decât cu cealaltă. Nu-ți face griji. Ea și hoțul se merită unul pe altul.*

Vocea navei este calmă și blajină.

– Ai dreptate, spune Mieli. În plus, noi avem de lucru, nu-i așa?

– *Chiar așa.*

Dintr-odată, bezna din jurul lui Mieli nu mai este vidă. Se află în mijlocul unui datascop vast și complex. Îi șoptește, explicându-și propria structură: doi arbori uriași suprapuși, formați din puncte nodale și ramuri, reprezentând cele două versiuni ale minții și memoriei cifrate ale lui Christian Unruh.

Sărutând corpul lui Mieli, mă simt ca și cum aș săruta o veche prietenă care m-a atras dintotdeauna. Dar sărutul acesta nu este deloc cum mi l-am închipuit: este de o ferocitate și o forță care îmi taie răsuflarea. Evident, este mult mai puternică decât mine: trebuie să-mi întorc capul pentru a reuși să trag aer în piept.

– Cine ești? reușesc eu să îngaim, respirând cu greu.

Se afundă în pernele canapelei, râzând ca o fetiță. Apoi își întinde brațele de-a lungul spătarului și se așază picior peste picior.

– Binefăcătoarea, salvatoarea, zeița, mama ta.

Observându-mi expresia îngrozită, începe să râdă și mai tare.

– *Glumesc*, dragule. Deși s-ar putea spune că sunt mama ta *spirituală*. Te-am învățat o sumedenie de lucruri cu mult timp în urmă, spune ea, după care bate cu palma perna de lângă ea. Haide, acum stai jos.

Mă supun cu oarecare precauție.

Îmi mângâie obrazul, apoi coboară către gulerul descheiat al cămășii, dându-mi fiori pe șira spinării.

– De fapt, ar trebui să verificăm dacă îți mai amintești ceva.

Mă sărută intens pe gât, mușcându-mă ușor. Îmi este din ce în ce mai greu să mă agăț de propria furie. Mă încordez.

– Relaxează-te. Îți place corpul acesta, bag mâna-n foc. Și am avut grijă ca trupul tău să fie... receptiv.

Ultimele cuvinte le rostește șoptit. Simțindu-i răsuflarea fierbinte pe piele, mânia mea se transformă în altceva.

– Când trăiești atâta vreme, devii un expert rafinat în orice domeniu. Mai ales în lucrurile pe care ai rar ocazia să le degușți. Într-o bună zi, când totul se va sfârși, o să te învăț cum să trăiești. Lucrurile astea sunt atât de greoaie și stângace: avem metode mai bune în *gubernii*. Dar e distractiv, nu-i așa?

Îmi mușcă lobul urechii, iar apoi tresare.

– Of, ce caraghioasă e legătura asta biotică. Biata Mieli este atât de paranoică. O voi deconecta. N-ai de gând s-o ștergi nicăieri, nu-i așa?

– Nu, răspund eu răsuflând cu greu. Dar trebuie să stăm de vorbă.

– Vorbitul poate să mai aștepte, nu crezi?

Ba da, slavă Domnului.

– *Ține cont că eu nu înțeleg toate astea,* spune *Perhonen, însă gogolii matematici știu ce fac. Acesta este unul din punctele nodale fundamentale ale acestui arbore de gevulot.*

Pentru Mieli, structurile complexe de date arată ca viziunile incomprehensibile pe care le experimentezi în *alinen*. Perspectiva ei plutește deasupra unei intersecții de nenumărate linii, conectate într-o sferă plină de simboluri și secțiuni tridimensionale ale unui creier. *Modificările au avut loc aici, aici și aici.* Obiectele din interiorul sferei își schimbă culoarea. Mieli atinge sfera pentru a asimila informația și reflectează o clipă.

– E memoria lui procedurală, o lămurește ea. Deci într-o anumită situație, l-ar determina să acționeze într-un anumit mod. De exemplu, să voteze pentru Voce.

– *Da. Mai sunt și alte modificări, aici și acolo, dar nimic esențial. Partea interesantă este că putem identifica sursa editării.*

Nava luminează una din liniile conectate la punctul nodal pe care îl examinează, la care sunt anexate informații suplimentare constând în formule matematice complexe.

– *Modul de funcționare a gevulotului este generarea unui arbore de perechi de chei publice și private: de fiecare dată când utilizatorul are o nouă amintire, domeniu sau experiență pentru care vrea să indice drepturile de gevulot, este generată o nouă pereche de chei. Sunt de asemenea cifrate cu perechea superioară din ierarhie. Scopul este ca doar individul în cauză să aibă acces la punctul nodal originar.*

– Numai că...

– *Numai că se pare că toate punctele nodale originare sunt generate și de o altă pereche. O cheie universală, dacă vrei să-i zici așa. Cine deține această pereche de chei poate accesa și modifica orice exomemorie din Oubliette. Pentru oamenii care trec prin Tăcere, asta înseamnă întreaga lor minte. De acolo provin modificările suferite de mintea lui Unruh. Criptarhii au probabil un sistem automat care modifică pe oricine trece prin Tăcere.*

– Maică Ilmatar, îngaimă Mieli. Deci este posibil să...

– *...dacă vor, pot să vadă și să modifice orice amintire și gând aparținând cuiva care a fost Tăcut. Bineînțeles, ar fi prea multă informație de coordonat pentru o singură persoană, deci presupun că au niște metode mecanice îmbunătățite pentru asta. Având în vedere alterările minore făcute minții lui Unruh, presupun că au resurse limitate disponibile pentru asta.*

Dar ideea esențială este că Oubliette nu este un loc al uitării. Nu este un rai al confidențialității. Este un panoptic.

A trecut multă vreme de când n-am mai făcut asta. La început văd totul ca printr-o ceață fierbinte: mișcări fulgerătoare, carne, piele, guri, atingeri și mușcături. Este mult mai puternică decât mine și nu ezită să o arate. Pe deasupra, se joacă și cu dotările lui Mieli, tachinându-mă cu o particulă cuantică incandescentă în vârful degetului și rânjind ca o pisică.

A treia oară descoperim că aripile ei sunt sensibile la atingere, iar atunci lucrurile devin extrem de interesante.

– Așadar, ce putem face cu asta?

– *Nu putem face nimic în legătură cu accesul la punctul nodal originar. Însă – după cum îmi transmit gogolii – putem suprapune încă un nivel de codificare peste tot ce se află acolo deja. Cu ajutorul motoarelor pirat, putem crea identități false din Oubliette. Am creat câteva cu chei care nu proveneau din interfața generatoare de chei din Oubliette.*

– Și?

– *Asta ne-a permis să creăm co-amintiri la care criptarhii nu vor avea niciodată acces. Orice persoană cu care împărtășim acele co-amintiri va fi vaccinată împotriva oricărei falsificări a criptarhilor, fie că trece prin Tăcere sau nu. Modificarea este virală: o poți transmite oricât de multor oameni dorești. Și am mai creat încă una care îți șterge din memorie modificările operate deja. De altfel, hoțul a sugerat să le răspândim prin intermediul unui ziar...*

– Stai așa! Hoțul a sugerat...?

– *Da, am avut deja discuția asta cu el. În timp ce tu cântai. Nu a durat prea mult timp până ce gogolii matematici au reușit să facă descoperirile astea.*

– Deci el știe deja toate astea? Are co-amintirile?

– *Da.* Nava face o pauză. *M-a fraierit, nu-i așa? Nemernicul.*

Mieli așteaptă să asimileze noua informație.

– Da, te-a fraierit. Și cred că mai urmează și altcineva la rând.

Se crapă deja de ziuă când luăm în sfârșit o pauză ca să ne mai odihnim. La un moment dat în cursul nopții, am reușit în cele din urmă să ajungem până la mine în dormitor. Mă las pe spate, afundându-mă în perne cu ochii pe jumătate închiși și o privesc: stă întinsă pe partea cealaltă a patului, goală, cu excepția Ceasului temporar, cu aripile rămase pe jumătate deschise, scăldată în lumina zorilor.

– *Într-adevăr* ți-am fost o bună profesoară, nu-i așa?

– Așa este. Am fost... știi tu... singuri?

– Ah, ți-e teamă să nu cumva să o rănești pe draga de Mieli? Ce drăguț din partea ta să te atașezi de ea. Recunosc că și eu sunt

un pic sentimentală când vine vorba de ea. E ca și cum aș avea un stilou preferat sau un talisman norocos.

Se întinde. Până și cicatricea arată altfel pe fața ei: mai maliţioasă.

– Dar nu te îngrijora, e cu nava. Suntem singuri. Ești numai al meu. Ar fi trebuit să fac asta mai devreme, dar asta e, nu am chiar atât de multe avataruri.

– Nu-mi vine să cred că nu-mi amintesc de tine. Cu o excepție: atunci când am ieșit din Închisoare, am avut o licărire. O altă închisoare, pe Pământ. Citeam o carte...

– Atunci a fost prima oară când ne-am întâlnit, spune ea. Pe vremea aceea erai un derbedeu ordinar ajuns la oraș, cu nisip din deșert între degetele de la picioare. Așa de necioplit și de curajos. Și uită-te la tine acum! Un diamant. Sau vei fi din nou unul în curând. Iar atunci... – zâmbește ea – atunci îmi vei putea mulțumi cum se cuvine.

– Ai auzit ce i-am spus lui Mieli, nu? Nu sunt de acord cu tactica ta cu criptarhii.

Face un gest de dezaprobare.

– Aiurea, Jean, tu *habar n-ai* ce se petrece cu adevărat aici. S-au descurcat bine cu locul ăsta. Sistemul din Oubliette *funcționează*. Oamenii sunt fericiți aici. Chiar și *tu* ai crezut că ești fericit data trecută când ai venit aici.

Mă privește cu o ușoară insinuare otrăvită în ochi.

– Cred că idealismul tău nu are atât de-a face cu politica, cât mai degrabă cu dorința ta de a o impresiona pe ticăloasa aia mică și pistruiată.

– O închisoare rămâne o închisoare chiar dacă nu știi ce este cu adevărat, spun eu. Iar eu am alergie la închisori.

– Bietul băiat. Știu, știu.

– Și știi la ce mai am alergie? La încălcat promisiuni, zic eu înghițind în sec. Știu că am o datorie la tine. Și o să mă revanșez orice-ar fi. Dar nu o să-mi încalc cuvântul, nici măcar pentru tine.

– Și cum ai de gând să-ți ții promisiunile, micul meu prinț al florilor?

– Am promis să fiu băiat bun, așa că o să încep prin a mă lăsa arestat, spun eu.

– Poftim?

– Știi păianjenul acela cuantic pe care l-am confecționat? Trucul cu furtul de timp? Ei bine, am făcut două bucăți.

Mă uit la Ceasul meu.

– Asta nu ar fi mers niciodată cu Mieli: trebuie să admit că mă cunoaște mult mai bine decât tine. Pe de altă parte, tu ai fost mult mai susceptibilă la anumite... distracții: ar fi trebuit să vezi ce fermecător am fost și cât m-am străduit aseară s-o cuceresc, fără niciun rezultat. În schimb tu...? Mai ai puțin și-ți expiră Timpul.

Se mișcă fulgerător, mai rapid decât o pot urmări eu cu privirea. Mă țintuiește cu genunchiul în stomac, iar mâinile i se strâng ca o menghină în jurul gâtului meu. Chipul ei devine o mască de furie. Nu pot să respir. Zăresc cu coada ochiului cadranul Ceasului ei arătând secundele care i se scurg, apropiindu-se de zero...

– O să... te..., țipă ea.

Ceasul ei scoate un clinchet metalic, iar ea devine o stană de piatră neagră. Orice-ai zice despre Oubliette, sistemul cu gevulot temporar pe care îl pun la dispoziția vizitatorilor este destul de avansat, e aproape la același nivel cu ceața utilitară pentru uz militar. Nu te trimite în Tăcere, dar îți taie legătura cu restul lumii, îți oprește funcțiile vitale. Mâinile ei își slăbesc strânsoarea din jurul gâtului meu, iar ea se răstoarnă de pe pat ca o statuie înaripată din marmură neagră, complet imobilă.

Îmi fac un duș și mă îmbrac, fluierând de unul singur. Jos, în holul hotelului, îmi înclin pălăria în fața funcționarului de la imigrări în uniformă albă și a celor doi Tăcuți care îl însoțesc: îmi place la nebunie când funcționarii își fac treaba eficient.

Afară se anunță o zi minunată. Îmi pun ochelarii de soare cu lentile albastre și mă duc să o caut pe Raymonde.

16

HOȚUL ȘI MEMORIA

Îi trimit lui Raymonde o co-amintire, transmițându-i să ne întâlnim în parc, la locul nostru din apropiere de Montgolfiersville. Primesc rapid răspunsul: îmi amintesc că va veni acolo. Traversez Labirintul înfășurat complet în gevulot, sperând că noua co-amintire anticriptarhi a lui *Perhonen* va funcționa conform planului.

A ajuns înaintea mea și stă pe banca noastră obișnuită cu un pahar de cafea din tempomaterie, privind în sus la baloane. Ridică din sprâncene când vede că sunt singur.

– Unde ți-e paznica oortiană? Dacă îți închipui că asta va fi una din aventurile tale romantice...

– Șșș!

Îi pasez co-amintirea virală. O acceptă și strâmbă din nas. Expresia ei trece de la încruntare la durere, iar apoi la uluire. *Excelent. A funcționat.* Singurul efect secundar pe care l-am observat eu a fost un miros neplăcut persistent.

– Ce *naiba* a fost asta? întreabă ea clipind. Acum mă doare capul.

Prin cuvinte și co-amintiri o pun la curent cu rezultatele operațiunii Unruh, cu vizita criptarhilor și cu disensiunea mea cu

angajatoarea lui Mieli, dar omit detaliile intime referitoare la chestiunea din urmă.

– Tu ai făcut asta? se miră ea. Nu mi-am imaginat niciodată că ai...

– Ești liberă să faci ce vrei cu ea, spun eu. Pornește o revoluție. Împărtășește-o cu ceilalți tzaddiki ca pe o armă. Nu e treaba mea. N-avem prea mult timp la dispoziție. Când Mieli va redeveni operațională, mă va deconecta: dacă ai vreo influență asupra Tăcuților de la imigrare, încearcă, te rog, să-i determini să întârzie procedura. Trebuie să-mi găsesc secretele înainte.

Se uită în jos.

– Nu știu unde sunt.

– Ah.

– Am mințit. Eram furioasă. Am vrut să-ți arăt... ceea ce am devenit. Să-ți arăt că am trecut peste, că am mers mai departe. Și am vrut să am un as în mânecă.

– Înțeleg.

– Jean, ești un nemernic. Întotdeauna vei fi un nemernic. Dar de data asta ai făcut un lucru bun. Nu știu ce altceva să-ți zic.

– Ai putea să-mi oferi toate amintirile pe care le ai despre nemernicul care am fost, îi sugerez eu.

– Bine, acceptă ea și îmi atinge mâna.

Sunt amintirile ei, nu ale mele. Însă atunci când își deschide gevulotul, ceva se întâmplă. E ca și cum un bobos înflorește în capul meu, hrănit de ceea ce-mi oferă ea, crescând, renăscând; părți din mine se unesc cu părți din ea, devenind ceva mai mult. Un secret împărtășit, ascuns de Arhonți.

Marte, acum douăzeci de ani. Sunt epuizat. Simt o greutate care mă apasă: rezultatul anilor de metamorfoze, al pendulărilor între ființă umană, gogol, membru zoku, copyfamilie, trăind într-un trup sau mai multe trupuri simultan, în particule de praf conștient, furând bijuterii, minți, stări cuantice și chiar lumi de la creiere de diamant. Sunt o umbră rarefiată, ștearsă, subțiată.

Corpul din Oubliette simplifică lucrurile: bătaia inimii la unison cu ticăitul unui Ceas face ca totul să pară încântător de finit. Merg pe Bulevardul Persistent și ascult vocile omenești. Simt că totul este iarăși nou.

O fată stă pe o bancă în parc, privind lumina care dansează printre baloanele din Montgolfiersville. E tânără, iar pe chip are o expresie de uimire și admirație. Arată ca o reflecție. Îi zâmbesc. Iar ea, cine știe de ce, îmi zâmbește înapoi.

E dificil să uiți ceea ce ești, chiar și în preajma lui Raymonde. Prietena ei Gilbertine se uită la iubitul ei cu o privire pe care aș vrea s-o fur. Raymonde află asta. Mă părăsește și se întoarce în orașul-lent de unde provine.

O urmez în Nanedi City, unde casele albe se întind pe pantele văii ca un zâmbet. Îi cer iertare. O implor. Nu mă ascultă.

Așa că îi vorbesc despre secrete. Nu despre toate, ci suficient cât să-mi înțeleagă apăsarea. Îi spun că nu le mai vreau.

Iar ea mă iartă.

Însă tot nu e suficient. Ispita de a lua o altă formă, de a evada, se află mereu acolo, este în permanență prezentă în mine.

Prietenul meu Isaac îmi vorbește despre palate de memorie și despre cele nouă Atribute ale lui Dumnezeu.

Îmi creez propriul palat al memoriei. Nu este un simplu spațiu mental pentru a stoca imagini memorate. Secretele mele sunt mult mai apăsătoare. Sute de ani de viață. Artefacte furate de la Sobornost și de la zoku, minți, minciuni, trupuri și trucuri.

Îl construiesc din clădiri, ființe umane și qubiți cuplați; din materia Orașului însuși, dar mai ales din propriii mei prieteni. Au cu toții atâta încredere în mine, sunt atât de deschiși, atât de receptivi. Nu suspectează nimic, nici măcar atunci când le ofer Ceasurile făcute la comandă, cele nouă Atribute. Le umplu exomemoriile cu lucruri care îmi aparțin mie. Introduc asamblori

picotehnici furați de la Sobornost în nouă clădiri, pentru a putea să reconstruiesc totul dacă voi avea nevoie.

Încui palatul în urma mea, gândindu-mă că nu-l voi mai vizita niciodată. Îl încui de două ori: o dată cu o cheie, o dată cu un preț.

Îi dau cheia lui Raymonde. Pentru un timp mă simt ușor și liber și iarăși tânăr. Raymonde și cu mine vrem să ne clădim o viață împreună. Proiectez clădiri. Cultiv flori. Sunt fericit. Suntem fericiți amândoi. Facem planuri de viitor.

Până când apare Cutia.

Mă așez. Îmi ating fața. O simt nelalocul ei, ca pe o mască: dedesubt se află o altă înfățișare, o altă viață. Pentru o clipă mă năpădește impulsul de a râcâi cu unghiile stratul fals.

Și Raymonde arată altfel. Nu mai este doar fata pistruiată cu partiturile în geantă, sau Gentlemanul. Acum este înconjurată de o aureolă de amintiri – fantasmele a mii de momente. Realizez că nu-mi mai aparține.

– Ce s-a întâmplat? o întreb eu. Cu tine, cu ei?

– Ce se întâmplă de obicei cu oamenii? Trăiesc. Merg mai departe. Intră în Tăcere. Se întorc. O iau de la capăt, reinventându-se.

– Nu-mi aminteam de niciunul din ei. Isaac. Bathilde. Gilbertine. Marcel. Toți ceilalți. Nu-mi aminteam nici de tine. M-am forțat să uit, ca să nu fiți niciodată găsiți, în caz că aveam să fiu prins cândva.

– Îmi place să cred că acesta a fost motivul. Dar te cunosc prea bine. Nu încerca să te păcălești singur. Ai evadat. Ai văzut ceva ce te-a atras mai mult decât dorința de a rămâne alături de noi, spune ea cu un zâmbet trist. Chiar te simțeai prins atât de tare în cursă cu noi, de ai simțit nevoia să rupi orice legătură?

– Nu știu. Chiar nu știu.

Raymonde se așază lângă mine.

– Nu știu câtă importanță are, dar te cred, îmi zice ea, privind casele-balon. Mi-a fost greu după ce ai plecat. La un moment dat am avut o altă relație. Dar nu m-a ajutat. Apoi am intrat într-o Tăcere timpurie pentru un timp. M-a ajutat puțin, dar, după ce

m-am întors, eram încă plină de furie. Liniște mi-a arătat că pot să-mi canalizez furia într-o direcție utilă.

Își acoperă gura cu mâna și închide ochii.

– Nu-mi pasă ce vrea femeia aceea oortiană să furi pentru ea. Ai făcut deja tot ce se putea mai rău. Ai furat ceea ce ar fi putut fi. De la mine și de la tine. Iar asta nu mai poți recupera.

– Nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu..., încep eu.

– Nu mă întreba, mă întrerupe ea. Uită de asta.

Între noi se instalează tăcerea și privim locuințele-balon. Îmi trece prin minte un gând nebunesc: să le tai sforile ca să se poată ridica și pluti în tăria albastră. *Dar nu poți trăi în văzduh.*

– Cheia ta e la mine, spune Raymonde. O mai vrei?

– Nu-mi vine să cred că am ținut-o în mână, spun eu râzând și închid ochii. Nu știu. Am nevoie de ea. Am o datorie de plătit.

O parte din mine o vrea mai mult decât orice altceva. Dar mai trebuie plătit și un preț. *Viețile unor străini pe jumătate uitați. De ce mi-ar păsa?*

– Mi-ai dat-o împreună cu mesajul: „Spune-mi să mă duc la Isaac", așa că uite, îți spun.

– Mulțumesc, zic eu ridicându-mă. O să fac asta chiar acum.

– Bine. Eu mă duc să vorbesc cu Liniște și cu ceilalți. Când termini ce ai de făcut, anunță-mă ce ai decis. Dacă o mai vrei și după aceea, nu trebuie decât să mi-o ceri.

– S-ar putea să trebuiască să rescrii opera aceea după ce termini cu toate astea, spun eu.

Mă sărută pe obraz.

– Pe curând.

Isaac locuiește singur într-un mic apartament, într-un turn din Labirint. Îi trimit o co-amintire anonimă să aștepte un musafir și îmi răspunde că este acasă. Când deschide ușa se încruntă, însă imediat ce îmi deschid gevulotul, chipul lui bărbos se luminează.

– Paul! exclamă el, îmbrățișându-mă strâns, cu o forță de urs, aproape făcându-mi coastele să trosnească. Apoi mă înșfacă de

reverele hainei și mă scutură de sus până jos. Unde ai fost până acum? strigă el. Îi aud vocea răsunând în cutia toracică.

Mă târăște la propriu înăuntru și mă azvârle pe o canapea ca pe un șobolan.

– Ce naiba cauți aici? Credeam că ești Tăcut sau că ai fost înghițit de nenorociții ăia din Sobornost!

Își suflecă gâfâind mânecile cămășii în carouri, dezvelindu-și brațele groase și păroase. În jurul uneia din încheieturile uriașe poartă un Ceas solid din alamă. Îmi dă fiori, deși cuvântul gravat este ascuns privirii.

– Dacă ai venit ca să-i dai iar bătăi de cap lui Raymonde..., spune el.

Ridic o mână a protest.

– Sunt nevinovat. Am venit cu... afaceri. Dar voiam să te văd.

– Hm! mormăie el, privindu-mă bănuitor pe sub sprâncenele stufoase, apoi începe încet să rânjească. În regulă. Hai să bem ceva!

Traversează camera cu pași hotărâți, lovind lucrurile împrăștiate pe podea – cărți, haine, foi de tempomaterie, caiete – și-și deschide drum spre bucătăria mică. Faberul începe să bolborosească. Mă uit în jur prin apartament: o chitară agățată pe perete, tapet însuflețit cu personaje de desene animate pentru copii, etajere înalte pentru cărți, un birou acoperit de o permanentă avalanșă de e-hârtie.

– Locul ăsta a rămas complet neschimbat, remarc eu.

Isaac revine cu o sticlă de vodcă din tempomaterie.

– Glumești? Păi, n-au trecut decât *douăzeci de ani.* Curățenia de primăvară se face o dată la patruzeci de ani.

Ia o dușcă din sticlă, apoi ne toarnă amândurora două degete în câte un pahar.

– Și n-am fost însurat decât de două ori în perioada asta, spune el ridicând paharul. Să bem în cinstea femeilor. Nu mă lua pe mine cu afacerile. Femeile te-au adus aici.

Nu răspund și ciocnesc paharul cu el. Bem amândoi. Eu tușesc, iar el râde, izbucnind într-o cascadă de hohote bubuitoare.

– Deci ia zi, va trebui să-ți trag eu o papară bună, sau s-a ocupat Raymonde deja de asta? întreabă el.

– În ultimele câteva zile oamenii au stat la coadă pentru asta.

– Așa și trebuie.

Toarnă din nou vodcă în pahare într-o cascadă generoasă care se prelinge pe podea.

– În orice caz, ar fi trebuit să-mi dau seama că aveai să vii când au reînceput visele.

– Ce vise?

– Motanul Încălțat. Castele. Am bănuit dintotdeauna că tu ai ceva de-a face cu ele, spune el încrucișându-și brațele. Oricum, n-are nicio importanță. Deci, ia zi, te-ai întors ca să fii fericit alături de dragostea ta adevărată?

– Nu.

– Foarte bine, fiindcă e oricum *prea târziu*. Nătărăule. Eu mi-am dat seama dinainte ce aveai să faci, trebuie să recunosc. Ai stat întotdeauna ca pe ace. N-ai fost niciodată pe deplin mulțumit cu nimic. Nici măcar cu Raymonde, zice el făcând ochii mici. N-ai de gând să-mi povestești pe unde ai fost, nu-i așa?

– Nu.

– Nu contează. Mă bucur să te văd. Lumea a fost mai anostă fără tine prin preajmă.

Ciocnim din nou paharele.

– Isaac...

– Ai de gând să-mi îndrugi vreo dulcegărie?

– Nu.

Nu-mi pot înfrâna hohotul de râs. Mă simt de parcă nici n-aș fi plecat. Îmi imaginez după-amiaza scurgându-se odată cu râul de vodcă, stând de vorbă și bând până când Isaac începe să-și citească poeziile și să vorbească despre teologie și depănând la nesfârșit amintiri despre femei, fără posibilitatea de a-l întrerupe. Nu există altceva ce aș face cu mai multă plăcere.

Iar acesta este, desigur, prețul.

– Îmi pare rău, spun eu punând paharul pe masă. Chiar trebuie să plec.

Se uită la mine atent.

– E totul în ordine? Ai o privire cam ciudată.

– Da, e în regulă. Mersi pentru băutură. Aș sta mai mult, dar...

– Ha! Deci chiar *este* vorba de o femeie. Nu-ți face probleme. Până data viitoare când ai să mai treci pe aici o să fac curat.

– Îmi pare rău.

– Pentru ce? Nu e treaba mea să-ți judec faptele. Sunt deja prea mulți pe aici care aruncă cu pietre, spune el bătându-mă pe umăr. Hai, du-te. Data viitoare adu-mi o fată extraplanetară. Cu pielea verde, dacă se poate. Îmi place verdele.

– Nu scrie ceva pe tema asta în Tora? întreb eu.

– Îmi asum riscul, spune Isaac. *Shalom.*

Pe drum spre apartamentul lui Raymonde mă simt ușor amețit.

– Mă așteptam să vii mult mai târziu, spune ea, poftindu-mă înăuntru.

Mă strecor pe lângă dronele sintobiotice inerte care au început să facă reparații. Prelate de tempomaterie atârnă peste tot ca niște pânze de păianjen.

– Pardon de dezordine, spune ea, dar e vina ta.

– Știu.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Așadar?

– Dă-mi voie să o văd.

Mă așez pe un scaun cu aspect șubred, printat recent, și aștept. Raymonde revine cu un obiect învelit într-o bucată de pânză.

– Nu mi-ai zis niciodată cum funcționează, spune ea. Sper că știi ce faci.

Dezvelesc arma și o privesc. Pare mai grea decât ultima oară când am ținut-o în mână, și mai urâtă, cu țeava ei scurtă și groasă și cu magazia rotundă și îndesată, conținând nouă gloanțe – cele nouă atribute ale lui Dumnezeu. O bag în buzunar.

– Trebuie să mă gândesc bine la ce am de făcut, îi spun lui Raymonde. Și dacă nu ne mai vedem – îți mulțumesc.

Nu răspunde și privește în lături.

Închid ușa în urma mea și cobor cu liftul la parter. Simt un fior bizar în gevulot și, brusc, alături de mine pe Bulevard, răsărit ca din pământ, un tânăr brunet într-un costum elegant pășește în ritm cu mine. Are chipul meu, însă zâmbetul ușuratic nu-mi aparține. Îi fac un semn să o ia înainte, iar eu îl urmez.

Interludiu

VIRTUTE

Gilbertine are din nou un vis cu Motanul Încălțat. E un cotoi dungat care merge pe două picioare, poartă o pălărie extravagantă și bocanci de armată. O conduce prin coridoarele din marmură și aur ale unui palat; pe ambele laturi se află câte un șir de uși. Una dintre ele este deschisă.

– Ce-i înăuntru? întreabă ea motanul, care o privește cu o scânteie bizară în ochi.

– Vei afla când se întoarce stăpânul, răspunde el cu o voce subțire și tremurătoare.

Se trezește în apartamentul ei din Montgolfiersville, lângă corpul cald al recentului ei iubit, care sforăie lângă ea și al cărui nume aproape că i s-a șters deja din memorie. Contractele ei de gevulot sunt întotdeauna bine întocmite, având grijă să creeze minimul de neplăceri pentru toată lumea implicată și să lase în urmă doar amintiri carnale plăcute ici și colo, senzații intense fierbinți asociate cu anumite gusturi și locuri.

Visele s-au înmulțit în ultima vreme. Iar propriile ei amintiri îi par dezlânate, incomode. Se întreabă dacă nu cumva a început să îmbătrânească, nu în sensul străvechi al termenului, ci dezvoltând

maladia nemuritorilor despre care vorbește Bathilde, cauzată de prea multe ștergeri și rescrieri consecutive.

Co-amintirea sosește în timp ce se află sub duș împreună cu iubitul ei, ale cărui mâini anonime îi masează spatele. Mesajul este încărcat de neliniște și pare urgent. *Raymonde.*

Dispare de sub atingerea lui într-o ceață de gevulot. Oricum, asta plănuia să facă, mai devreme sau mai târziu. Se oprește doar ca să-și ia Ceasul de pe noptieră: nu suportă să-l poarte atunci când face dragoste. Cuvântul *Virtus* gravat pe el i s-a părut întotdeauna o glumă proastă.

Raymonde o așteaptă în apartamentul ei din Pântece. Este palidă și trasă la față, iar pistruii îi ies în evidență pe pielea albă.

– Ce s-a întâmplat? întreabă Gilbertine.

– Paul. A dispărut.

– Poftim?

– A dispărut. Nu știu unde e. Nu știu ce să mă fac.

Gilbertine își îmbrățișează prietena, în timp ce un val de furie crește în ea.

– Șșș, nu-ți face griji. O să fie totul bine.

– Cum? întreabă Raymonde, cu umerii tremurând. Cum o să fie bine?

Fiindcă o să-l găsesc și o să-l fac să plătească, gândește Gilbertine.

Contractele ei de gevulot sunt întotdeauna bine întocmite, chiar și cele mai vechi. Și conțin întotdeauna clauze de urgență.

Spre satisfacția ei, chiar reușește să îl ia prin surprindere. Îl găsește în grădina ciudată cu roboți din Labirint, așezat pe o capsulă mică de bagaj, zâmbind de unul singur și privind în gol. Poartă un combinezon, lucios, în stil zoku, care nu pare să fie făcut integral nici din materie, nici din lumină. În mâini are o cutie mică pe care o tot învârte între degete.

Când ea i se arată într-un final, pare un băiețel speriat pentru o fracțiune de secundă. Apoi zâmbește.

– Aaa, iată-te în sfârșit, spune Paul.

Însă nu arată deloc ca acel Paul pe care și-l amintește Gilbertine, arhitectul egocentrist, uneori necugetat, iremediabil îndrăgostit de prietena ei. Ochii lui sunt limpezi și lipsiți de orice emoție, iar pe buze are un zâmbet alunecos și glacial.

– Adu-mi aminte: cum te numești?

– Nu-ți mai amintești?

– Am avut grijă să uit, spune el, îndepărtându-și mâinile.

Gilbertine inspiră adânc.

– Sunt Gilbertine Shalbatana. Iar tu ești Paul Sernine. Ai iubit-o pe prietena mea Raymonde, care acum suferă. Trebuie să te întorci la ea. Sau măcar să ai decența să-ți iei rămas-bun. Te-a iertat deja cândva.

Ea îi azvârle amintirea, deschizându-și gevulotul.

Raymonde le-a făcut cunoștință. Raymonde, tovarășa de arme a lui Gilbertine de când a venit din Nanedi, o fată dintr-un oraș-lent ajunsă în metropolă, care-și dorea să compună muzică. Gilbertine a invidiat-o în secret pentru norocul ei, pentru modul în care lucrurile păreau să-i meargă mereu ca pe roate, aparent fără efort. La fel s-a întâmplat și cu el, așa că, desigur, a vrut să fie al ei. Și nu era deloc dificil să-l facă să-și dorească lucruri pe care nu le avea.

Dar nu a durat. El s-a întors la ea, uitând complet cine era Gilbertine, a urmat-o pe Raymonde până în Nanedi și înapoi. Gilbertine a acceptat că așa stăteau lucrurile. Însă ceea ce s-a întâmplat acum nu mai poate accepta.

Paul se uită la ea cu o privire detașată.

– Mulțumesc, spune el, nu-mi ajungea ce obținusem de la tine înainte.

Îngrozită, simte cum *ceva* încearcă să-i străpungă gevulotul.

– Dar ai dreptate, rostește Paul cu calm. Paul Sernine nu ar putea pleca vreodată. Însă, vezi tu, el va rămâne aici, în interiorul tău și al celorlalți. Pe când eu trebuie să mă aflu în altă parte. Să fur focul zeilor. Să fiu Prometeu. Treburi de genul acesta.

– Nu mă interesează, spune Gilbertine. Ai un copil împreună cu fata aia.

– *Asta* mi-aș fi amintit, spune el tresărind. Nu este o informație corectă.

– Ba bine că nu! zice ea pe un ton încărcat cu tot veninul pe care îl poate stoarce din vechea rană.

– Nu înțelegi. Nu aș fi uitat asta, spune el scuturând din cap. În orice caz, nu contează. Nu suntem aici ca să vorbim despre mine, ci despre tine.

Gilbertine își îndreaptă umerii, încercând să se conecteze la exomemorie.

– Ești dement.

Simte niște furnicături pe scalp și, brusc, unde în mod normal ar trebui să se afle partea din ea conectată la restul lumii, nu mai este decât un zid. Se simte ca și cum ar avea un membru-fantomă în minte.

Paul se ridică în picioare.

– Mă tem că ți-am tăiat conexiunea la exomemorie. Nu-ți face griji, o să te reconectez în câteva momente.

Gilbertine face un pas înapoi.

– Ce ești? șuieră ea. Un vampir?

– În niciun caz, spune Paul. Nu te mișca. O să te doară puțin.

Gilbertine o ia la fugă. Abia dacă poate gândi, având în vedere gaura pe care o simte în cap. *Ceasul. Orice-ar face, probabil că o face prin intermediul Ceasului.* Își zgârie încheietura, încercând să și-l scoată...

...dar de fapt nu aleargă, e doar o *amintire* a alergatului; se află încă înțepenită înaintea lui Paul, iar ochii lui seamănă atât de mult ce cei ai Motanului Încălțat...

Înalță cutia.

– Vezi? Am aflat despre asta din visele unui băiat sărman rănit în Erupție. Am luat-o de la zoku: nici măcar n-o să-și dea seama că lipsește.

– Ce-i aia? șoptește Gilbertine.

– Un zeu într-o cușcă, spune Paul. Trebuie să-l pun undeva. Pentru asta te afli aici.

Cutia începe să strălucească, după care dispare din mâna lui Paul. Acum se află în capul ei.

Își *amintește* forme abstracte, o structură de date ca un fulg de zăpadă metalic imens, muchii ascuțite apăsându-i zonele moi ale minții. Pentru o clipă are senzația că un tub de fier încins îi străpunge tâmplele. Apoi durerea dispare, însă rămâne cu senzația unei greutăți.

– Ce mi-ai făcut?

– Ceea ce v-am făcut tuturor. Am pus anumite obiecte în niște locuri în care nu le vă căuta nimeni. În exomemoriile voastre, protejate de cele mai bune metode criptografice din System. Într-un loc care va revendica un preț dacă voi dori să le recuperez. Acesta a fost ultimul obiect de care trebuia să scap. Îmi pare rău pentru disconfortul cauzat. Sper că mă poți ierta.

Non-Paul oftează.

– Fie că mă crezi sau nu, Paul pe care îl cunoști tu nu a avut nimic de-a face cu toate astea.

– Nu te cred, zice Gilbertine. Memoria nu este totul. O parte din tine încă este Paul, indiferent cine crezi că ești acum sau ce ai făcut cu propriul creier, chiar dacă el a fost o simplă mască pe care ai purtat-o. Și sper că o să ardă în focurile iadului.

Ar vrea să se repeadă la el și să-i zgârie fața, dar aureola subțire de foglet din jurul creaturii care a luat forma lui Paul îi spune că violența ar fi inutilă.

– Îmi pare rău că asta este părerea ta, spune el. Evident, nu-ți pot permite să-ți amintești nimic din toate astea. Sper să o poți consola cumva pe Raymonde.

– Poți să faci ce vrei cu memoria mea, spune ea. O să mă asigur că are să te urască pe vecie.

– Poate că asta merit, replică el. Adio.

Îi atinge fruntea, iar prin mintea ei suflă o boare de vânt...

Gilbertine clipește în lumina strălucitoare a lui Phobos. E singură în grădina cu roboți. Se simte dezorientată și îi ia câteva secunde să-și amintească de întâlnirea cu Raymonde. Ce a făcut după

aceea? Exocaută ultimele câteva minute, însă descoperă că sunt goale. *Fir-ar să fie! O fi încă o defecțiune rămasă de pe urma Erupției.*

În mod surprinzător, își amintește visul avut azi-noapte: Motanul Încălțat, o ușă închisă. A avut într-adevăr un vis?

Pentru o clipă îi trece prin minte să exocaute și visul, însă se răzgândește. Sunt și-așa prea multe de făcut în lumea reală.

17

DETECTIVUL ȘI NODUL GORDIAN

Isidore are nevoie de restul zilei ca să-și revină. Medicii Tăcuți refuză să-l lase să plece până nu îl îndoapă cu nanodoctori sintobiotici. Este zăpăcit și confuz, gândurile îi aleargă în toate direcțiile deodată, însă când ajunge acasă se prăbușește în pat, doborât de oboseală. Se trezește târziu, după un somn lung, fără vise.

În mod frustrant, odihna nu-i oferă nicio rezolvare, așa că rămâne îndelung la masa din bucătărie, holbându-se pe fereastră la lumea de afară, încercând să priceapă care este locul fiecărui fragment, unde sunt cusăturile, unde se îmbină toate piesele acestui puzzle: tzaddikul, hoțul, Timpul, palatele de memorie. Tapetul arată din nou ca o junglă à la Escher, părând țipătoare în lumina puternică a zilei. Gândurile îi sunt întrerupte de o cerere veselă de gevulot.

– Bună dimineața, spune Lin.

– Îhî, mormăie Isidore.

Colega lui de apartament este îmbrăcată mai îngrijit decât de obicei, cu cercei sclipitori la urechi. Îi zâmbește lui Isidore și începe să prepare micul dejun la faber: o omletă spaniolă.

– Vrei o cafea și ceva de mâncare? întreabă ea.

– Da, te rog.

Isidore își dă seama că e lihnit. Mâncarea caldă îl ajută să-și mai recapete forțele.

– Mulțumesc.

– N-ai pentru ce. Chiar pare că ai nevoie să mănânci ceva.

– Știi, i-am dat un nume creaturii de la tine, spune Isidore printre înghițituri.

– Cum îl cheamă?

– Sherlock.

– E un nume foarte bun, râde ea. Să îndrăznesc să te întreb cum merge cu munca de detectiv? Ai apărut iarăși în *Herald*. Petreceri, hoți și moarte. Aveți o viață captivantă, domnule Beautrelet.

– Ei bine, spune Isidore masându-și tâmplele. E cu suișuri și coborâșuri. În momentul de față habar nu am ce ar trebui să fac. E o situație foarte confuză. Nu-mi dau seama ce face hoțul ăsta, sau dacă e într-adevăr un hoț.

Lin îi strânge ușor brațul.

– Sunt sigură că o să-i dai de capăt.

– Și tu ce mai faci? S-a întâmplat ceva deosebit? Arăți... altfel.

– Cam așa ceva, admite Lin, trasând o linie cu degetul pe suprafața de lemn a mesei. Am cunoscut pe cineva.

– O, e grozav! exclamă Isidore, simțind o urmă de dezamăgire care nu-și are locul și pe care încearcă să o ignore.

– Cine știe? Să vedem cum merge. Ne tot gândim la asta de o vreme, așa că am decis să lăsăm precauția la o parte și să vedem cum evoluează lucrurile, spune ea cu un zâmbet larg. Dar sper să dureze suficient cât să putem da o petrecere aici. Dacă ți-ai invita prietena, am putea să gătim cu toții. Nici nu știu: oamenii zoku mănâncă?

– E puțin cam complicat la ora actuală, se scuză Isidore. Nici măcar nu sunt sigur că o mai pot numi prietena mea.

– Îmi pare rău. E ciudat, indiferent cât de isteț ai fi, lucrurile astea devin tot timpul așa de încurcate. Cred că după un timp trebuie să adopți metoda nodului gordian. Îl retezi dintr-odată și gata, s-a desfăcut. Fără atâtea complicații.

Isidore ridică privirea și se oprește din mestecat.

– Știi ceva? Ești genială!

Înghite, dă peste cap restul de cafea, după care se repede la el în cameră și-și ia geaca. Îl mângâie pe Sherlock pe cap și se grăbește să iasă pe ușă.

– Unde te duci? strigă Lin după el.

– Să găsesc pe cineva cu o sabie, răspunde Isidore.

De data asta, colonia zoku i se pare neobișnuit de amenințătoare. Vârfurile, muchiile și protuberanțele catedralei de sticlă par ascuțite. Isidore stă în fața porții, încercând să se hotărască ce să facă.

– Alo? spune el, însă nu se întâmplă nimic.

Cum se presupune că funcționează treaba asta? Prin gânduri, îl lămurise Pixil.

Atinge suprafața rece a ușii și își imaginează chipul lui Pixil. Simte furnicături în degete. Răspunsul vine brusc și cu violență, fiind cu mult mai brutal decât atunci când folosește inelul de cuplare.

– Cară-te.

Sosește cu o senzație asemănătoare cu o lovitură certă, ca o palmă usturătoare pe obraz.

– Pixil!

– Nu vreau să vorbesc acum cu tine.

– Pixil, ne putem întâlni? E important.

– Lucrurile importante au o dată de valabilitate. Ca și mine. Am treabă.

– Îmi pare rău că nu am mai încercat să te contactez. Lucrurile au luat-o razna. Poți să-mi dai drumul înăutru sau să ieși tu, ca să ne vedem? Nu o să dureze mult, promit.

– Trebuie să fac un raid în douăzeci de minute. Ai zece minute la dispoziție. Acum dă-te din drum.

– Poftim?

– Dă-te la o parte din drum!

Ceva uriaș iese pe ușa care sclipește și se unduiește ca suprafața unei ape. Pixil apare călare pe o creatură neagră, asemănătoare cu

un cal cu șase picioare, dar mai mare, acoperită cu platoșe aurii și argintii, cu ochii injectați și cu dinții albi și ascuțiți. Pixil poartă o armură complicată cu platoșe late pentru umeri, asemănătoare celor purtate de samurai, și o mască înspăimântătoare ridicată până la frunte, iar la brâu îi atârnă o sabie.

Creatura fornăie și clănțăne din dinți spre Isidore, făcându-l să se dea înapoi, împleticindu-se. Se lipește cu spatele de o coloană. Pixil descalecă și bate animalul pe ceafă.

– E în regulă. Pe Cyndra o cunoști deja.

Bestia fabuloasă scoate un răget care duhnește a carne putredă, mai-mai să-i spargă timpanele.

– Știu că ne grăbim, îi spune Pixil creaturii, dar nu e nevoie să-l mănânci. Mă descurc și singură cu el.

Animalul se întoarce și dispare prin ușa prin care a venit.

– Îmi cer scuze, zice Pixil. Cyndra a ținut morțiș să vină și ea ca să-ți arate ce părere are despre tine.

– Așa deci, spune Isidore.

I s-au înmuiat genunchii, așa că se așază pe trepte. Pixil se lasă pe vine lângă el, ceea ce-i face armura să zăngăne.

– Deci despre ce e vorba? întreabă ea.

– M-am tot gândit, începe Isidore.

– Serios?

El îi aruncă o privire încărcată de reproș.

– Am voie să te tachinez, spune ea. Așa merge treaba.

– Bine, admite el înghițind sec.

Îi este greu să pronunțe cuvintele, care sunt parcă niște obiecte ascuțite, cu forme bizare, în gura lui. Își amintește de Demostene, marele orator care se antrena vorbind cu pietricele în gură. Mușcă și el pietrele și vorbește în cele din urmă.

– Nu o să meargă relația noastră, zice el, făcând o scurtă pauză.

Ea nu răspunde.

– Am fost împreună cu tine pentru că ești altfel, continuă el. Nu te puteam descifra. Nu te puteam înțelege. Ne-am simțit bine pentru o vreme. Dar nu avea să ducă la nimic altceva. Nu te-am

pus niciodată pe primul plan. Ai fost întotdeauna doar... altceva. Vocea din capul meu care îmi distrăgea atenția. Și nu așa vreau să te privesc. Meriți ceva mai bun.

Ea îl privește cu o expresie serioasă, dar apoi el își dă seama că se preface.

– Asta ai venit să-mi spui? Ai avut nevoie de atât timp ca să ajungi la concluzia asta? Singur singurel?

– De fapt, m-a ajutat și Sherlock, admite el, la care ea îi aruncă o privire curioasă. Nu contează.

Pixil se așază lângă Isidore, își proptește sabia pe una din trepte și se sprijină în ea.

– Și eu m-am tot gândit, zice ea. Ce-mi place mai mult la tine este faptul că îi scoți din sărite pe bătrâni. Mă distrează să-i văd agasați. Și faptul că nu există niciun fel de cuplare între noi, nu avem obligații. Și să fiu cu cineva puțin mai încet la minte, ca tine, spune ea, scoțând limba la el și dându-i la o parte o șuviță de păr de pe frunte. Prostuț, dar frumușel.

Isidore trage brusc aer în piept.

– Ultima parte e o glumă, îl lămurește Pixil. Într-un fel.

Rămân o vreme unul lângă altul.

– Vezi, nu a fost așa de greu. Ar fi trebuit să purtăm conversația asta mai demult, rostește Pixil privindu-l pe Isidore. Ești trist?

Isidore încuviințează din cap.

– Un pic.

Ea îl strânge tare în brațe. Platoșele armurii îi apasă pieptul lui Isidore, provocându-i durere, dar cu toate astea o îmbrățișează și el.

– Așadar, concluzionează ea, ridicându-se în picioare cu un zăngănit metalic. Trebuie să mă duc să omor niște monștri. Iar tu ai de prins un hoț, din câte am auzit.

– Da, apropo de asta...

– Ce anume?

– Îți mai aduci aminte când ai zis că ai putea să-mi divulgi cine este Gentlemanul? Glumeai și în legătură cu asta?

– Eu nu glumesc niciodată în chestiuni de dragoste și război, spune Pixil rotindu-și sabia.

Isidore merge până la marginea Districtului Prafului și îi trimite o co-amintire tzaddikului: *Știu cine ești.* Apoi se așază pe un șezlong, într-o piațetă, chiar la granița de unde începe colonia, unde piatra devine diamant.

Închide ochii și ascultă zgomotul apei. Își lasă mintea să plutească în voie, odată cu sunetul. Și brusc se simte el însuși ca apa, curgând peste un bolovan, pipăind forma care i-a scăpat până atunci. I se desface în minte ca un fulg de zăpadă uriaș, ceea ce îl înfurie.

Simte o boare de vânt. Deschide ochii. Gentlemanul coboară dintr-o undă de căldură. Pentru o clipă, aura ei de foglet este oglindită de jetul de apă care țâșnește din fântână. Masca ei sclipește în soare.

– Sper că e ceva important. Sunt foarte ocupată.

Isidore zâmbește.

– Doamnă Raymonde, scuzele mele, însă trebuie să discutăm ceva.

Masca argintie se topește, lăsând locul chipului pistruiat al unei femei roșcate, în timp ce alcătuiește rapid un contract strict de gevulot. Pare obosită.

– Foarte bine, spune ea, încrucișându-și brațele; vocea ei adevărată sună ca un clopoțel, este cristalină și melodioasă. Te ascult. Cum ai...

– Am trișat, spune Isidore. Am cerut o favoare cuiva.

– Pixil, bineînțeles. Fata aia nu știe să-și țină gura închisă. Contam pe faptul că ai fi prea mândru pentru a o întreba vreodată.

– Există lucruri mai importante decât mândria. Poate că nu mă cunoști atât de bine precum crezi.

– Presupun că nu ne aflăm aici ca să-ți ridicăm în slăvi istețimea. Și se pare că nici ca să-mi mulțumești că ți-am salvat mintea. Apropo, cu plăcere.

Îi vorbește pe un ton glacial și îi evită privirea.

– Așa este, suntem aici ca să descifrăm un mister. Dar pentru asta am nevoie de ajutorul tău.

– Așteaptă, îl oprește ea și-i transmite o co-amintire, pe care el o acceptă, amintindu-și deodată de un miros înțepător care-l

duce cu gândul la mâncarea stricată lăsată cândva de tatăl său la el în atelier.

– Ce-a fost asta? întreabă el.

– Ceva ce toată lumea din Oubliette va primi în curând, îl lămurește ea. Continuă.

– M-am tot gândit la cuvântul *criptarh* de când l-ai menționat, spune Isidore. Manipulează exomemoria, am dreptate?

– Da. Acum știm cum funcționează: au un soi de cheie universală care le oferă acces la mintea oricui a fost Tăcut la un moment dat.

– Iar voi luptați împotriva lor.

– Da.

– Și ați colaborat cu hoțul. Jean le Flambeur, sau cum l-o chema cu adevărat.

Ea pare surprinsă, însă încuviințează din cap.

– Da, dar...

– Ajungem și la asta. Ceea ce a făcut cu Unruh a fost să *obțină dovezi*, așa e? I-a comparat mintea înainte și după ce a intrat în sistemul de resuscitare, ca să vadă dacă a fost modificată. L-ați pus să se murdărească el pe mâini în locul vostru. Un criminal extraplanetar.

Raymonde își acoperă gura cu pumnul.

– Da, așa am procedat. Dar nu înțelegi...

– Fă-mă tu să înțeleg atunci. Fiindcă știu ce vrea și pot să mă asigur că nu o s-o obțină vreodată. Pot să dau în vileag tot ce ați făcut. Și atunci adio, încredere în tzaddiki.

– Încredere, spune ea. Acum nu mai contează *încrederea*. Ceea ce contează este *dreptatea*. Îi putem *învinge*. Avem în sfârșit o armă cu care îi putem învinge. Toate cazurile acelea la care am lucrat, piraţi gogol, tehnologie extraplanetară – *ei* erau responsabili pentru tot. Au făcut și lucruri mai grave, lucruri despre care nici măcar nu știm. Fiecare decizie a Vocii. Nu ăsta e visul Revoluției. Încă suntem sclavi.

Pășește spre trepte și stă deasupra lui Isidore.

– Pentru tine *încă* este un joc. Nici nu-i de mirare că te-ai înțeles așa de bine cu fata aia zoku. Trezește-te. Da, bravo, ai câștigat,

m-ai bătut; ai descoperit adevărul. Dar noi, ceilalți, avem treburi mai importante de făcut. Nu avem de rezolvat un simplu caz, ci de obținut dreptatea, pentru toată lumea.

Îl privește cu asprime.

– Tu nu ai avut niciodată nevoie să lupți. Ai fost întotdeauna ocrotit. Am început să lucrez cu tine ca să-ți arăt că..., se întrerupe ea și își mușcă buza.

– Ce să-mi arăți? întreabă Isidore. Ce anume ai vrut să-mi demonstrezi, mamă?

Pentru el, este încă o străină. Amintirile pe care a refuzat să i le ofere rămân pecetluite.

– Am vrut să-ți arăt că există oameni răi pe lumea asta. Și am vrut să mă asigur că nu o să ajungi și tu ca..., spune ea cu vocea întretăiată. Dar până la urmă nu am putut să te văd rănit. Așa că am anulat totul.

– Cred că oamenii care le ascund celorlalți adevărul nu sunt cu nimic mai breji decât criptarhii, rostește Isidore cu un zâmbet amar. Nici măcar nu știți totul despre ei. Nu au manipulat doar Vocea. Au manipulat *totul*. Istoria însăși. Vorbești de Revoluție? Cred că este tot invenția lor. Unruh a descoperit asta. Dacă te uiți cu atenție la toate detaliile, îți dai seama că totul este un fals. El a adunat suficiente dovezi ca să înțeleagă asta. Orice persoană care își amintește de Revoluție... toate informațiile provin din exomemorie. Nu poți avea încredere în nimic. Am văzut Regatul. Mi-a luat multă vreme să-mi dau seama de asta, însă este într-o cutie din colonia zoku. Este o simulare. De acolo provin toate amintirile despre Regat. Clădirile, artefactele – toate sunt doar recuzită. Deci așa stau lucrurile. Voi lucrați pentru zoku, iar ei lucrează pentru criptarhi. Așa că, indiferent de intențiile voastre, tot veți acționa în favoarea lor.

Se uită la ea și se gândește la șirul de chipuri de pe peretele tatălui său.

– Așa că scuză-mă dacă nu pot lua în serios nimic din ce spui tu despre trecut – și, de altfel, și despre viitor.

– Încercam să...

– Să mă protejezi? Isidore aproape că scuipă cuvântul. Asta îi place tatei să creadă. De ce anume ne protejai?

– De tatăl tău. De tatăl tău adevărat, strigă ea strângând din ochi. Isidore, ai zis că ți-ai dat seama ce vrea hoțul. Ce anume?

– Nu știi?

– Spune-mi.

– În Labirint sunt nouă construcții proiectate de el pe vremea când era Paul Sernine, care se pot conecta cumva la Tăcuții-Atlas printr-un mecanism care le unește. A făcut nouă Ceasuri care au și ele ceva de-a face cu asta. A făcut ceva similar și când a fost în subterană, determinându-i pe Tăcuți să se miște. Construcțiile fac parte dintr-un mecanism. Nu știu la ce servește. Cred că este ceva legat de exomemorie...

– Nouă construcții. O, Doamne! exclamă ea, apucându-l pe Isidore de umăr. Când ai descoperit toate astea?

– Chiar înainte de atacul piraților gogol...

– Asta înseamnă că și criptarhii știu despre asta. Ceva îngrozitor este pe punctul de a se întâmpla. Trebuie să plec. Continuăm mai târziu discuția asta. Trebuie să te adăpostești într-un loc sigur. Colonia zoku este cel mai sigur loc. Stai acolo cu Pixil. Aici lucrurile o să ia o întorsătură urâtă.

– Dar...

– Nu e negociabil. Du-te acolo chiar acum, sau te duc eu cu forța.

Devine din nou Gentlemanul și se înalță în văzduh înainte ca tânărul să poată răspunde.

Isidore se uită după ea câteva clipe. Apoi se așază din nou. E obișnuit să i se miște pământul sub picioare – cu legănarea ușoară, constantă a orașului –, dar acum are senzația că se balansează pe muchia unui abis incomensurabil care tocmai s-a căscat sub el. Încearcă să se agațe de forma din mintea lui, însă inima îi bate cu atâta putere încât îi este imposibil să se concentreze...

Pământul se zguduie. Se aude un scrâșnet înfiorător. Dalele pavajului din piațetă se deplasează din loc. Se prăbușește la pământ, protejându-și fața cu brațele. Mașinării colosale duduie în

subterană și pentru o clipă are impresia că orașul este un strat subțire de viață pe pielea unei creaturi gigantice care se scutură, înțepată de o albină. Apoi cutremurul încetează la fel de brusc cum a început. *Mașinăria hoțului.*

Isidore se ridică în picioare, încă tremurând, și clipește, încercând să se dezmeticească. Apoi o ia la goană spre Labirint.

În oraș se aud ecourile șocului de după cutremur. Majoritatea daunelor sunt de natură estetică – clădirile au schelete de cerebromaterie –, însă orașul a încetat să se miște. O mulțime zgomotoasă ia cu asalt Bulevardul Persistent: în văzduh răsună murmurul neliniștit al vocilor a mii de oameni. S-a întâmplat ceva în Labirint: un nor de praf plutește în aer, pe deasupra acoperișurilor, iar dincolo de el se ridică o nouă structură, un ac negru înalt de câteva sute de metri.

Isidore încearcă să-și croiască drum prin îmbulzeală. Unele scuturi de gevulot sunt dezactivate în degringoladă. Pretutindeni în jur sunt ochi măriți, râsete nervoase și o spaimă nerostită pe chipurile tuturor.

– Încă un proiect de artă blestemat, spune un bărbat cu un chip dur, purtând o mască de pânză de păianjen, sprijinit de taxiul-păianjen ancorat la pământ. Bag mâna-n foc că e încă un afurisit de proiect de artă!

– M-ați putea duce acolo sus? îl întreabă Isidore.

– Nici gând, răspunde bărbatul. Tzaddikii blochează totul, nu vedeți?

Isidore îi urmează traiectoria privirii și observă un nor de tzaddiki plutind deasupra Labirintului, înconjurați de o undă de căldură, creând un soi de scut.

– Au luat-o razna cu toții, spune taximetristul. Ați văzut ce au făcut mai devreme? Am primit co-amintirea aia de la ei. A avut un gust mizerabil. Și ne mai pregătesc încă ceva.

Unul din tzaddiki – Șerpoaica – zboară deasupra unei agore din apropiere. Vocea ei pare să rezoneze de peste tot, chiar din aer.

– Nu vă încredeți în Voce! strigă ea. Am fost mințiți!

Vorbește despre criptarhi, despre manipularea Vocii și despre conducătorii din umbră. Oferă o co-amintire care garantează protecție împotriva lor. Vorbește despre piraţi gogol, despre dovezi de manipulare a minților, despre datele descoperite în mintea lui Unruh. Spune că tzaddikii vor avea grijă ca exomemoria să rămână intactă și criptarhii să fie găsiți și aduși în fața justiției. Mulțimea mârâie furioasă.

În timp ce ea vorbește, Isidore exocaută fluxul de date al exomemoriei Bulevardului. Ea nu se află de fapt acolo, ci doar o mulțime care ascultă o voce venită din gol.

– La naiba! *Încearcă s-o blocheze.*

Amintirea bruscă transmisă de Voce îl lovește cu o forță și cu o emoție strivitoare, care aproape că îl doboară în genunchi. Își amintește că *tzaddikii răspândesc minciuni,* că *sunt agenți zoku* și că *zoku doresc să distrugă stilul de viață din Oubliette.* Vocea a fost întotdeauna doar o sugestie, doar un mic glas agasant care-ți reamintește o listă de priorități, dar de data asta este un contact direct, agresiv, o amintire gravată în propria minte, cu neputință de ignorat. Își amintește că *ar trebui să se ducă acasă și să-și activeze confidențialitatea integrală de gevulot până când lucrurile revin la normal* și că *toate defecțiunile sistemelor din oraș sunt cauzate de o ușoară infecție cu phoboi, care este ținută sub control, lucrându-se la remedierea situației.*

Scutură din cap. Amintirile sunt îmbibate de vină: se smulge din gheara lor ca și cum ar fi nisipuri mișcătoare.

– Asta nu e în regulă, spune taximetristul, masându-și tâmplele. Nu e în regulă. Am auzit cu urechile mele ce a zis adineauri.

Se aud strigăte. La marginea agorei s-a iscat o altercație: un tânăr îmbrăcat cu haine în stil zoku este împins de colo până colo de un grup de bărbați și femei în uniforme ale Revoluției.

– Linge-praf! țipă ei. Târfă cuantică!

Prin mulțime se răspândesc valuri de furie și violență, la care se mai adaugă și o altă mișcare: un grup de oameni care înaintează lent, la unison și în tăcere. Un cuplu cu trupuri de vârstă mijlocie

trece pe lângă Isidore cu o privire sticloasă, stranie. *A avut dreptate,* gândește Isidore. *Nu e un simplu joc.*

Îl înșfacă și îl scutură de umeri pe taximetrist.

– Îți dau o megasecundă dacă mă duci chiar acum în Districtul Prafului, spune el.

– Ești nebun? Toți oamenii ăștia se îndreaptă într-acolo ca să-l facă bucăți.

– Atunci ai face bine să ajungi acolo înaintea lor, i-o retează tânărul.

Șoferul se uită la Isidore cu ochii mici.

– Hei, nu ești cumva aghiotantul tzaddikului ăluia? Ai idee ce dracu' se petrece?

Isidore inspiră adânc.

– Un hoț interplanetar construiește o mașinărie picotehnologică chiar din orașul însuși, în vreme ce criptarhii controlează mințile oamenilor pentru a încerca să distrugă colonia zoku ca să-i împiedice pe tzaddiki să-i înlăture de la putere. Iar eu vreau să opresc ambele părți, spune el, și după o scurtă pauză adaugă: Și pe deasupra, bănuiesc că hoțul este tatăl meu adevărat.

Șoferul se holbează uluit la el câteva secunde.

– Am înțeles, zice el. Urcă!

Taxiul-păianjen gonește ca o insectă posedată pe deasupra Bulevardului, croindu-și drum printr-o zonă a Labirintului și săltând nebunește pe deasupra străzilor. Acul negru se ridică amenințător deasupra Labirintului, iar câțiva tzaddiki plutesc încă în jurul lui. Labirintul pare că a fost apucat de niște mâini uriașe și amestecat precum un puzzle de copii: peste tot se văd clădiri prăbușite și străzi sfărâmate. Echipamente galbene de salvare și Tăcuți medici mișună peste tot, necoordonați și dezorientați. Întreaga exomemorie este străbătută de unde bizare de *déjà-vu.*

Districtul Prafului arată ca un glob cu zăpadă. Este înconjurat de o cupolă cuantică ce deformează tot ce se află în interior, conferind clădirilor zoku forme alungite și ireale. Totul se deplasează, se pliază, își schimbă înfățișarea.

Mulțimea mărșăluiește în aceeași direcție pe străzile de sub ei, dar cel mai probabil eforturile lor vor fi în van. *Nu e posibil ca asta să fie ceea ce plănuiesc criptarhii*, gândește Isidore. *Nu au cum să scape de ei doar cu o mulțime înfuriată...*

– Asta a fost, spune șoferul. Vrei să întoarcem? Nu avem cum să trecem mai departe.

– Lasă-mă undeva în apropiere.

Șoferul îl duce pe o alee lăturalnică, aflată chiar în afara câmpului cuantic, care arată ca un balon de săpun, subțire însă neînchipuit de mare, curbându-se spre cer ca un orizont vertical iridescent.

– Mult noroc, îi urează șoferul. Sper că știi ce faci.

Taxiul decolează din nou. Săltând brusc, picioarele scot scântei în contact cu asfaltul.

Isidore atinge bula. Pare inconsistentă și netedă la atingere, însă cu cât o împinge mai tare, cu atât îl respinge cu mai multă forță. De fiecare dată când o împinge, sfârșește prin a aluneca pe suprafața ei. Se gândește la Pixil. *Dă-mi voie să intru.* Dar nu primește niciun răspuns.

– Vreau să vorbesc cu Venerabila, spune el cu voce tare. Știu treaba cu Regatul.

Pentru o clipă nu se întâmplă nimic. Apoi bula îi cedează sub presiunea mâinii și, luat prin surprindere, aproape că se prăvălește. Trece prin ea: o simte pe piele exact ca pe un balon de săpun – umed și gâdilător.

În colonia zoku totul se află în mișcare. Clădirile diamantine *se pliază*, micșorându-se, schimbându-și forma, de parcă ar fi castele de hârtie care se demontează și revin la componentele inițiale. Pretutindeni forfotesc creaturi zoku cu diverse forme, de la chipuri în nori de fogleți până la monștri verzi, modelând materia prin gesturi.

O sferă de mărimea unei persoane își face apariția în fața lui, printr-un proces invers spargerii unui balon de săpun. Pixil iese din ea, purtând încă armura și sabia, cu o expresie sumbră pe față.

– Ce se întâmplă afară? întreabă ea. Raidul nostru a fost anulat. Iar întregul zoku se pregătește de *plecare*. Ți-aș fi spus, dar...

Își atinge bijuteria zoku cu un gest neputincios.

– Știu, știu. Optimizarea resurselor. Cred că suntem pe cale să avem o revoluție, spune Isidore. Trebuie să vorbesc cu Venerabila.

– O, excelent! spune Pixil. Poate că de data asta ai s-o înfurii *de-a binelea.*

Bula cuantică îi transportă pe Isidore și Pixil în tezaur. Și aici este forfotă: cuburile negre se ridică de la pământ și dispar în portalurile de argint. Venerabila se află în mijlocul încăperii – este o formă feminină gigantică și scânteietoare, cu un chip senin înconjurat de o aureolă de bijuterii suspendate în aer.

– Tinere, i se adresează ea, ești întotdeauna bine-venit, însă trebuie să te avertizez că ai ales un moment foarte nepotrivit.

Are aceeași voce gravă și caldă a femeii blonde pe care a cunoscut-o la petrecere.

Isidore se uită în sus către Venerabilă, adunându-și toată mânia și ostilitatea împotriva ființei postumane din fața lui.

– De ce ai făcut-o? De ce i-ai ajutat pe criptarhi?

Pixil îl fixează neîncrezătoare cu privirea.

– Isidore, despre ce vorbești?

– Știi criptarhii despre care au vorbit tzaddikii toată ziua? Îți amintești de Tărâmul pe care ai spus că l-a creat Drathdor? Ei bine, acela *este* Regatul. De acolo provin toate amintirile celor din Oubliette legate de Revoluție și perioada de dinainte. Zokul tău a făcut asta posibil.

– Nu-i adevărat! protestează Pixil, străpungându-l pe Isidore cu privirea. Nici măcar nu are sens ce zici! exclamă ea, întorcându-se către Venerabilă. Spune-i!

Însă Venerabila nu răspunde.

– Nu pot să cred așa ceva, strigă Pixil.

– Nu am avut de ales, admite Venerabila. După Războiul Protocolului, eram la pământ. Aveam nevoie de un loc unde să ne ascundem de Sobornost ca să ne vindecăm. Am făcut o înțelegere. Nu ni s-a părut mare lucru: noi ne rescriem trecutul și amintirile tot timpul. Așa că le-am dat ce au vrut.

Pixil îl ia de mână pe Isidore.

– Isidore, îți jur că nu am știut nimic despre asta.

– Te-am creat să fii ca ei, să te integrezi printre ei, mărturisește Venerabila. De aceea nu ți-am putut dezvălui mai mult decât știau ei.

– Și i-ați lăsat pur și simplu *să facă ce-au vrut*? întreabă Isidore.

– Nu, spune Venerabila. Am avut niște... regrete după ce am văzut ce s-a întâmplat. Așa că am creat tzaddikii – le-am pus la dispoziție tehnologia și ajutorul nostru unor tineri idealiști din Oubliette. Am sperat că vor constitui o contragreutate. În mod cert, ne-am înșelat, iar hoțul ăsta al tău a dat totul peste cap.

– Lămurește-mă un singur lucru. Ce a fost locul ăsta înainte? întreabă Isidore.

Venerabila face o pauză. Chipul senin îi este umbrit de o expresie de tristețe.

– Nu e evident? spune ea. Oubliette a fost o închisoare.

18

HOȚUL ȘI REGELE

Mă aflu în grădina cu roboți, față în față cu vechiul meu sine, cântărind arma în mână. Și el are aceeași armă în mână, sau cel puțin o reflexie onirică a ei. Ce ciudat că întotdeauna se ajunge la doi bărbați cu arme, reale sau imaginare. În jurul nostru, războiul lent al mașinilor antice continuă.

– Mă bucur că ai ajuns, spune el. Nu știu unde ai fost până acum. Nu știu încotro te îndrepți. Dar știu că te afli aici ca să faci o alegere. Dacă apeși pe trăgaci, vei fi din nou cine am fost odată. Dacă nu faci nimic, îți vei duce mai departe viața asta cu fapte mărunte și vise mărunte. Sau poți alege să asculți din nou muzica sferelor și sunetul melodios al încălcării legilor lor. Eu știu ce aș face dacă aș fi în locul tău.

Desfac pistolul și mă uit la cele nouă gloanțe. Pe fiecare dintre ele este un nume, conținând o stare cuantică, cuplată cu Timpul din Ceasul persoanei respective: Isaac, Marcel, Gilbertine și toți ceilalți. Dacă apăs pe trăgaci de nouă ori, le va expira Timpul. Motorul va porni. Nouă oameni vor deveni Tăcuți, Tăcuți-Atlas, dedesubtul orașului. Îmi vor construi palatul de memorie. Și nu-i voi mai vedea niciodată.

Învârtesc cilindrul revolverului, ca la ruleta rusească. Tânărul eu rânjește.

– Haide, mă îndeamnă el, ce mai aștepți?

Arunc arma cât colo. Aterizează într-o tufă de trandafiri. Privesc spațiul gol ocupat mai înainte de sinele meu tânăr.

– Nemernicule, îi strig eu. Știai că nu voi putea face asta niciodată.

– Nicio problemă, spune o voce. Mă ocup eu.

Grădinarul își înlătură gevulotul, ținând arma în mână. Are părul alb, trăsături îmbătrânite cu grijă, însă îmi par extrem de familiare. Fac un pas înainte, dar de pe umărul lui drept mă fixează cu un ochi cuantic strălucitor un dispozitiv ovoid lucios – o armă cuantică zoku.

– Nu ți-aș recomanda să te miști, spune el. Jucăria asta ți-ar pulveriza până și corpul tău sofisticat de la Sobornost.

Ridic mâinile încet.

– Le Roi, presupun?

Zâmbește – este același zâmbet ca al criptarhului de la hotel.

– Deci tu ești Regele aici?

Îmi calculez șansele de supraviețuire în eventualitatea în care l-aș ataca. Nu arată bine deloc. Trupul meu este încă blocat în starea sa umană, iar cei cinci metri care ne despart ar putea la fel de bine să fie un an-lumină.

– Prefer să mă consider un simplu grădinar. Îți amintești de Închisoarea Sante, de pe Pământ? Ce i-ai spus colegului tău de celulă? Că ceea ce ți-ai dori cu adevărat să furi este un Regat al tău. Dar ar fi prea mare bătaie de cap să-l conduci personal, așa că mai bine pui pe altcineva să conducă pe post de marionetă, în timp ce tu plivești grădina și oferi flori fetelor, și mai dai câte un ghiont din când în când ca să ajustezi lucrurile, zice el, desenând în aer un arc cu mâna liberă, suficient de larg cât să cuprindă grădina și orașul din jurul nostru. Ei bine, eu îți trăiesc visul, oftează el. Dar, ca toate visele, a început să se destrame.

– Așa e. Tzaddikii sunt pe cale să sfârșească șarada și să trezească oamenii, spun eu încruntându-mă. Tu și cu mine am fost colegi de celulă?

Râde.

– Într-un fel. Dacă vrei, poți să-mi spui le Roi. Jean le Roi, așa mi-au zis pe aici, cu toate că nu-mi mai place numele.

Îl privesc fix. Acum că și-a deschis gevulotul, observ asemănarea.

– Ce s-a întâmplat?

– Am fost neprevăzători înainte de Colaps. Și de ce nu? Am lucrat cot la cot cu Fondatorii. Am spart software-ul de administrare a dreputurilor cognitive imediat ce Chitragupta l-a scris. Eram o mulțime. Iar unii dintre noi au fost prinși. Ca mine.

– Cum ai ajuns aici? întreb eu, apoi îmi dau brusc seama. Acesta nu a fost niciodată un Regat, nu-i așa? spun eu. A fost o închisoare.

– Locul acesta trebuia inițial să fie o nouă Australie, continuă el. O idee tipică pentru perioada pre-Colaps: să bage criminalii în mașini de terraformare pentru a-și plăti datoriile față de societate. Și crede-mă că am muncit din greu; am prelucrat regolit și am transformat Phobos într-o sursă de lumină, am topit calota glaciară cu bombe nucleare, și toate astea doar ca să fim iar oameni pentru o vreme. S-au asigurat, bineînțeles, că suntem încuiați cum trebuie aici. Chiar și acum, numai când mă *gândesc* să plec de pe Marte, am dureri îngrozitoare. Dar apoi a avut loc Colapsul și nebunii au luat în stăpânire azilul. Am spart sistemul panoptic și l-am transformat în exomemorie. L-am folosit ca să preluăm *noi* puterea.

Scutură din cap.

– Și am decis să le spunem celorlalți o poveste mai frumoasă. Erupția a fost o binecuvântare, a șters toate urmele pe care le-am lăsat – nu că ar fi fost prea multe oricum. Abia după ce au sosit zoku, am reușit să-i dăm poveștii o formă fizică, desigur. Privind înapoi, nu ar fi trebuit să-i lăsăm să se stabilească aici. Pe atunci aveam nevoie de ceva care să ne ia Sobornostul de pe cap. Că mult ne-a mai ajutat și treaba asta! Dar cel puțin ne-au oferit instrumente cu care să plămădim vise minunate.

– Noi? Cine mai e implicat în asta? întreb eu.

– Nimeni. Sau mai bine zis, nu mai e nimeni acum. Am scăpat de ceilalți acum multă vreme. O grădină are nevoie de un singur grădinar.

Întinde mâna liberă și atinge tulpina unei flori.

– Am fost fericit aici o vreme, spune el, după care fața i se schimonosește într-o grimasă. Apoi a trebuit să vii *tu* aici. Tu, care avuseseși atât de mult succes în comparație cu mine. Toată puterea aia pe care o aveai, toată libertatea! Și totuși te-ai stabilit aici. Nici nu-ți imaginezi cât m-a putut înfuria asta.

Le Roi râde.

– Știi la fel de bine ca mine cum este să-ți dorești ce are altul. Așa că îți închipui cât de mult am râvnit la ceea ce aveai *tu*. Așa că după ce ai plecat, am luat ce am putut. Femeia ta, de exemplu. Nu va mai fi niciodată a ta. Crede că ai părăsit-o, pe ea și copilul pe care l-ați avut împreună, și ai dispărut. N-am înțeles niciodată ce ai văzut la ea. Cel puțin la capitolul ăsta ți-ai acoperit mai bine urmele, cu amintirea aia pe care ai împărțit-o cu ea: nu mi-am dat seama niciodată *ce anume* era chestia asta.

Ridică revolverul cu cele nouă gloanțe.

– Te-ai crezut așa de isteț când ți-ai ascuns comoara în exomemoriile prietenior tăi. Mințile luminate gândesc la fel, și cu toate astea recunosc că nu am reușit s-o găsesc. Dar știam că o să te întorci, așa că ți-am întins o cursă. Imaginile de gevulot au venit de la mine. Și totuși, cel care a pus cap la cap toate indiciile a fost detectivul. Foarte convenabil.

Îndreaptă arma spre mine.

– Ți-am oferit șansa să mergi până la capăt: la urma urmei, ce-i corect e corect. Dar n-ai făcut-o. Așa că acum e rândul meu.

Cu un urlet de furie, văzând roșu în fața ochilor, mă arunc asupra lui. Arma cuantică se descarcă. Mă prăbușesc la pământ, fața mi se izbește cu putere de marmură. Trupul de la Sobornost zbiară de durere pentru o clipă, apoi se milostivește și îmi aplică un soi de anestezie, amorțindu-mă. Mă rostogolesc și încerc să mă ridic, însă realizez că piciorul meu drept este acum un ciot înnegrit, dispărut de la genunchi.

Le Roi privește în jos spre mine și zâmbește. Apoi ridică revolverul în aer și începe să tragă. Încerc să îl apuc de picioare, dar mă lovește cu talpa în față. Încerc să număr împușcăturile, dar pierd socoteala.

Pământul se zguduie. În adâncurile orașului, Tăcuții-Atlas care erau cândva prietenii mei se trezesc cu noi minți și un nou scop. Palatele de memorie reprezintă părți din ei, care – cu toată forța unei catastrofe naturale – vor să se reunească. O furtună de pietre se dezlănțuie în jurul nostru. Clădirile din jurul grădinii cu roboți se prăbușesc. Palatele se ridică impunătoare deasupra lor asemenea unor vele negre, brăzdând totul în calea lor, croindu-și amenințătoare drum către noi.

Se unesc deasupra noastră ca o cupolă, asemenea degetelor unor mâini geometrice negre. Apoi mă prăvălesc în beznă, cuprins de amorțeală; Regele dispare.

19

DETECTIVUL ŞI INELUL

Lui Mieli îi furnică pielea de la lacătele de gevulot. Dar se simte din nou uşoară şi imponderabilă, iar carlinga lui *Perhonen* este singurul lucru ce se poate compara cu un cămin. Senzaţia de siguranţă şi confort aproape că este suficientă pentru a estompa vocea turbată a pellegrinei din capul ei.

– *Mă bucur că te-ai întors,* spune *Perhonen.* Avatarurile-fluturi ale navei dansează în jurul capului lui Mieli. *M-am simţit ca şi cum lipsea o parte din mine.*

– Şi eu, recunoaşte Mieli, încântată să simtă din nou fâlfâitul gâdilător al aripilor pe pielea ei. O parte însemnată.

– Cât de repede poţi să te întorci acolo jos? vrea să ştie pellegrina.

Zeiţa a însoţit-o în permanenţă pe Mieli de când Tăcuţii de la imigrare au transportat-o înapoi pe navă şi au trezit-o. Gura ei este o dungă roşie glacială.

– Este inacceptabil. Va trebui pedepsit. Pedepsit, rosteşte ea savurând parcă gustul cuvântului. Chiar aşa, pedepsit.

– E o problemă cu activitatea lui biotică, spune Mieli.

Are o senzaţie bizară de *absenţă. E oare cu putinţă să-mi lipsească activitatea lui biotică? Cum devii dependent de otravă!*

– *Nu mai ocoli subiectul și recunoaște că, de fapt, ești îngrijorată,* spune *Perhonen. Între noi fie vorba, și eu sunt.*

– Ultimele date înregistrate semnalează daune grave. Și nu mai putem coborî pe planetă timp de treizeci de zile, cel puțin nu în mod legal.

– Ce *face* băiatul ăla? bombăne pellegrina.

Autoritatea de control orbital din Oubliette ne cere să obținem un vector de apropiere pentru Magistrală, mă informează *Perhonen. Iar vizitatorilor nu li se mai permite să utilizeze stația-vrej. Se întâmplă ceva în oraș.*

– Avem vizibilitate? întreabă Mieli.

Avatarurile-fluturi ale navei deschid în fața ei un evantai de imagini mișcătoare pe mai multe lungimi de undă, care îi arată orașul – o formă lenticulară întunecată în mijlocul căldării portocalii a Depresiunii Hellas, acoperită de norul de gevulot.

– *Ceva e foarte în neregulă acolo jos,* spune *Perhonen. Nu se mai mișcă.*

Imaginile dezvăluie și o masă neagră, cețoasă, care se prelinge în jos de pe buza craterului de impact, îndreptându-se spre oraș.

Perhonen mărește imaginile, iar Mieli se trezește privind scene infernale.

– *Chestiile-alea?* spune nava. *Ăia sunt phoboi.*

– Ce am putea face? o întreabă Mieli pe pellegrină.

– Nimic, răspunde zeița. Așteptăm. Jean a vrut să se joace acolo jos: n-are decât să se joace. Așteptăm până termină.

– Cu tot respectul, o contrazice Mieli, asta înseamnă că misiunea este ratată. Mai sunt agenți la sol care ar putea fi utilizați? Pirați gogol?

– Îndrăznești să-mi sugerezi ce să fac?

Mieli tresare.

– Răspunsul e nu. Nu pot lăsa nicio urmă a prezenței mele aici. Trebuie să ne limităm pierderile.

– O să-l abandonăm pur și simplu?

– E păcat, desigur. Eram puțin sentimentală în ceea ce-l privește: a fost o experiență plăcută, în majoritatea timpului. Mica lui trădare chiar a făcut lucrurile mai interesante. Însă nimic nu este de neînlocuit. Dacă iese victorios criptarhul, poate va fi mai ușor să negociem cu el. Dar probabil nu la fel de distractiv, spune pellegrina melancolic.

– *Orice probleme ar experimenta orașul, cred că se răspândesc,* anunță *Perhonen. Flota de Tăcuți este în dezordine. În caz că te interesează, phoboii vor lovi fortificațiile orașului în aproximativ treizeci de minute.*

– Stăpână, spune Mieli, am renunțat la tot ca să te slujesc: la propriul trup, la propria minte și chiar la o mare parte din onoarea mea. Însă hoțul a fost fratele meu de koto în ultimele săptămâni, chiar dacă mi-a venit greu să-l accept. Nu-l pot lăsa în urmă – altfel nu voi mai putea da ochii cu strămoșii mei. Îngăduie-mi măcar atât.

Pellegrina ridică din sprâncene.

– Așa deci, ți-a intrat pe sub piele până la urmă. Dar răspunsul este tot nu, ești prea valoroasă pentru misiune. Vom aștepta.

Mieli ezită, privind la orașul nemișcat din imagini. *Nu merită,* se gândește ea. *Este un hoț, un mincinos.*

Dar m-a convins să cânt din nou. Chiar dacă a fost doar un truc.

– Stăpână, dacă îmi îngădui asta, sunt gata să renegociez termenii înțelegerii noastre. Poți să oprești un gogol din mine. Dacă nu mă întorc, mă poți reînvia sub ce formă dorești.

– *Mieli, nu face asta,* îi șoptește nava. *Nu te mai poți răzgândi niciodată.*

– *Este singurul lucru care mi-a mai rămas, în afară de onoare. Și valorează mai puțin decât onoarea mea.*

Pellegrina își îngustează ochii.

– Hmm, asta este *într-adevăr* interesant. Și toate astea pentru el?

Mieli încuviințează din cap.

– Așa să fie. Îți accept oferta. Cu condiția ca nava să folosească dispozitivul strangelet asupra orașului, în caz că se întâmplă ceva: încă mă porți în interiorul tău, așa că nu pot risca să fiu găsită,

spune pellegrina, iar apoi adaugă zâmbind: Acum închide ochii și roagă-te la mine.

Durează numai câteva minute până trece de flota dezorganizată de Tăcuți-santinele. Mieli lasă subtilitatea la o parte și accelerează motoarele cu antimaterie ale navei la putere maximă. Nava devine o săgeată luminoasă de diamant spintecând atmosfera pe traiectorie rectilinie în jos, către Depresiunea Hellas.

– *Arată-mi phoboii.*

Creaturi de coșmar gonesc de-a curmezișul Depresiunii. Sunt cu milioanele, în nenumărate variante, aglomerate toate unele într-altele, formând o masă compactă care se mișcă asemenea unui organism coerent. Roiuri de insecte transparente organizate în forme mergătoare colosale. Ciorchini de saci ca niște bulbi plini cu substanțe chimice, care se mișcă pulsând și curgând. Umanoizi cu trupuri ca de sticlă și chipuri straniu de autentice – se pare că unii dintre strămoșii lor au descoperit că înfățișarea umană încetinește puțin reflexele Tăcuților războinici.

Phoboii sunt arme biotice-biologice hibride, care se înmulțesc prin miliarde de generații virtuale și care își modifică apoi propria structură în mod corespunzător. Oubliette poartă de secole un război împotriva lor. Iar când Orașul Mișcător nu se mișcă, acestea pot simți mirosul de sânge.

Mieli evaluează armele pe care le are la dispoziție. Gogolii ei de contracarare sunt creați pentru a fi folosiți împotriva zoku, așa că probabil nu sunt eficiente împotriva creierelor chimice simple ale phoboilor. Prin urmare, forța fizică pare să fie o opțiune mai realistă: particule cuantice, antimaterie, lasere și – dacă se ajunge la asta – strangeletul care a mai rămas, deși se teme de efectul acestuia asupra întregii planete.

– *În regulă,* spune Mieli. *Planul e simplu. Tu îi ții în loc. Eu mă duc să-l recuperez pe hoț. Iar apoi vii să ne iei. Ca data trecută.*

– *Am înțeles,* confirmă nava. *Ai grijă.*

– *Întotdeauna zici asta. Chiar și atunci când ești pe cale să-mi dai drumul într-un oraș la un pas de distrugere.*

– *Și de fiecare dată vorbesc serios,* spune nava. Apoi o înfășoară pe Mieli într-o bulă cuantică, o prinde cu un câmp electromagnetic și o lansează spre Marte.

Cu metacortexul activat la capacitate maximă, Mieli cârmește cu ajutorul aripilor, îndreptându-se către una dintre agorele de pe Bulevardul Persistenței. Trage cu nanomisile asupra orașului la o fracțiune din viteza luminii. Poartă armură, iar de data aceasta are și o armă externă, un tun Sobornost multifuncțional – un cilindru lucios cu o forță distructivă enormă. Misilele trimit înapoi imagini fragmentate înainte de a fi pulverizate: sistemul de gevulot nu este suficient de rapid pentru a împiedica transmisia. Metacortexul ei le asamblează într-un tablou unitar al orașului de dedesubt.

Fețe însângerate, uniforme albe pătate. Piraţi gogol cu tentaculele de upload desfăcute, atacând orice mișcă. Marțieni tineri și bătrâni luptându-se cu arme improvizate. Tăcuți militari restricționând accesul pe anumite străzi. Tzaddikii luptând atât împotriva Tăcuților, cât și a oamenilor, contracarând focurile de armă cu scuturi de ceață utilitară. Colonia zoku sub o cupolă cuantică, lupte încrâncenate de jur împrejurul ei. În mijlocul Labirintului, un ac negru care nu se afla acolo înainte. Și aproape chiar sub ea...

Gentlemanul se luptă în Piața Timpului Pierdut cu o haită de Tăcuți de asalt. Formele ei de foglet trosnesc sub presiunea focurilor de armă.

Mieli elimină Tăcuții cu misile autonome încărcate cu plasmă quarc-gluon, care mătură o jumătate din piață într-un arc de flăcări de luminozitatea unei nove, luminând pentru o clipă formele de foglet invizibile, ce capătă aspectul unor corali exotici înflorind din Gentleman.

– *Cum stăm cu phoboii?* o întreabă Mieli pe *Perhonen.* Nava îi oferă acces la propriile simțuri. Dansează deasupra masei colcăitoare, trăgând cu focoase AM de o microtonă asupra phoboilor. Sus, văzduhul clipește în același ritm, fiind brăzdat de niște fulgere orbitoare; câteva secunde mai târziu se aud și bubuiturile.

– *Situația nu e prea bună,* anunță nava. *Am avea nevoie de o armă virală. Eu încerc să-i mai țin pe loc, dar dintr-o clipă-ntr-alta vor ataca orașul prin învăluire pentru a doua oară.*

Mieli își încetinește coborârea cu ajutorul aripilor, însă tot se izbește puternic de pământ. Piatra se crapă sub picioarele ei protejate de armura cuantică. Atunci când se ridică din micul crater format, o vede pe Raymonde. Este înconjurată de un nor de lame de foglet care plutesc în jurul ei, gata de atac.

– Tu care ești? întreabă ea. Mieli sau cealaltă?

– Sunt cea care îți zice că în câteva minute o să vă confruntați cu o problemă gravă: phoboii.

– Offf, la naiba! mormăie Raymonde.

Mieli se uită în jur la ruine. Mai încolo, pe Bulevard, se aud alte împușcături și o explozie în depărtare.

– Asta se presupune că ar fi o revoluție?

– Lucrurile au luat-o razna acum o oră, o informează Raymonde. Cei controlați de criptarhi au început să-i execute pe toți cei care erau infectați de co-amintire, iar apoi au chemat și Tăcuții militari din fortificații. Am înarmat supraviețuitorii până acum. Dacă supraviețuiește sistemul de resuscitare, vom putea să-i reînviem pe toți. Dar la ora actuală se pare că suntem pierduți. Iar adevărata problemă este chesta *aia,* spune ea indicând acul ridicat deasupra Labirintului.

– Ce este?

– E creația lui Jean, o lămurește Raymonde. Se află înăuntru. Cu criptarhul.

– Vin phoboii, spune Mieli. Trebuie să redobândim controlul asupra situației, altfel o să aflați *cu toții* pe propria piele ce înseamnă moartea permanentă. Trebuie să puneți din nou orașul în mișcare. Să înțeleg că zoku nu reacționează în niciun fel?

– Nu. Nici nu-i mai pot contacta.

– Era de așteptat, remarcă Mieli. În regulă. *Tu* trebuie să pătrunzi în chestia aia, să-l scoți pe criptarh de acolo și să-l faci să oprească lupta pentru a putea să ne ocupăm de phoboi. Iar *eu*

o să vin să-l scot pe hoț de acolo. Așa că se pare că ne îndreptăm în aceeași direcție.

Mieli își întinde aripile. Tzaddikul se ridică în aer alături de ea. Zboară pe deasupra orașului cuprins de flăcări, înspre acul negru.

– *Voi* sunteți cei care ați perturbat lucrurile, spune Isidore. Trebuie să ne ajutați. O să ne alegem cu un război civil dacă nu-l oprește cineva pe criptarh. Tzaddikii nu se pot descurca singuri.

– Nu. Suntem datori să ne apărăm în primul rând propriile interese. Ne-am vindecat; ne-am recăpătat forțele. E vremea să plecăm.

În jurul lor, sala tezaurului este aproape goală, nu au mai rămas decât portalurile de argint.

– Sunteți niște dezertori, îi provoacă Isidore.

– Nu facem decât să ne optimizăm resursele, se scuză Venerabila. Ești liber să ni te alături, deși vei afla că forma ta actuală nu este adecvată.

– Eu rămân aici, ripostează Isidore. Aici e casa mea.

O parte din strălucirea Venerabilei formează un oraș miniatural, ale cărui străzi sunt pline de oameni minusculi și care este brăzdat de fulgere de lumină și de flăcări. Isidore observă conflictul dintre cei controlați de criptarh și cei inoculați cu co-amintirea. Simte gust de sânge și își dă seama că își mușcă limba. Iar în apropierea fortificațiilor, se văd valuri albe care se izbesc de ele, cățărându-se pe picioarele orașului. *Phoboi.*

– Poate ar fi mai bine să te gândești de două ori, îl avertizează Venerabila.

Isidore închide ochii. E o formă diferită de cea a unui mister, se schimbă cu repeziciune, se transformă, nu este statică precum forma unui fulg de nea, care poate fi analizată din diverse unghiuri și înțeleasă.

– Criptarhii, spune el. Criptarhii au puterea să oprească nebunia asta. Ar putea să repună orașul în mișcare și să oprească lupta. Raymonde era de părere că se vor duce acolo, împreună cu hoțul...

Apoi tânărul arată către acul înfipt ca o săgeată în inima orașului miniatural.

– Inelul, continuă el. Hoțul mi-a furat inelul de cuplare. Pixil, treaba aia fantomatică pe care ai făcut-o înainte ar funcționa înăutrul *chestiei ălei*a?

– Poate, dar depinde ce este *chestia aia*. Avem nevoie doar de o Poartă a Tărâmului ca să aflăm, spune Pixil, îndreptându-se către cel mai apropiat arc de argint.

– Zoku nu vor permite asta, îi atenționează Venerabila.

– Doar lasă-mă să trec prin ea, o roagă Isidore. E tot ceea ce-ți cer. Nu pot să stau pur și simplu aici și să privesc.

Pixil își atinge bijuteria zoku de la baza gâtului. Închide ochii, strângându-i cu putere. Pentru o clipă, chipul ei este transfigurat de durere. Bijuteria se desprinde ca o mică ființă care tocmai s-a născut. O ridică cu degetele pline de sânge.

– Libertatea care nu ne părăsește niciodată, cugetă ea, este libertatea de a părăsi. Eu am plecat. Aici m-am născut, aici vreau să rămân.

Îl ia de mână pe Isidore.

– Să mergem!

– Ce crezi că faci? întreabă Venerabila.

Pixil atinge portalul, prin care se revarsă lumina zilei, aurie ca mierea.

– Ceea ce este corect, răspunde ea, după care pășește de partea cealaltă, trăgându-l pe Isidore după ea.

20

DOI HOȚI ȘI UN DETECTIV

Suntem reconstruiți din întuneric. Pentru o clipă, am senzația că sunt desenat de un creion; îmi revin în simțiri treptat, puțin câte puțin: mai întâi pielea, carnea și apoi, pe rând, toate membrele. Și în cele din urmă îmi recapăt văzul.

O pisică se holbează la mine. Stă pe picioarele dinapoi, poartă cizme și pălărie. De centura ei lată atârnă o sabie. Are ochii sticloși, lipsiți de viață, și îmi dau seama că de fapt chiar *sunt* de sticlă; sclipesc în nuanțe aurii, luminoase. Apoi pisica își scoate pălăria și face o plecăciune cu mișcări mecanice elaborate.

– Bună ziua, stăpâne, spune ea cu o voce ascuțită, uruitoare. Bine ai revenit.

Ne aflăm în marea galerie a unui palat. Pe pereții auriți sunt agățate tablouri, iar din tavan atârnă candelabre sclipitoare. Niște ferestre largi se deschid spre o terasă italiană, iar lumina aurie a soarelui după-amiezii inundă interioarele, înzestrând obiectele cu o aură chihlimbarie. Mă aflu la același nivel cu pisica, ghemuit la podea. Ca o mică îndurare, piciorul meu nu mai este un ciot. La fel ca le Roi, sunt îmbrăcat într-un vechi costum de curtean, cu pulpane, nasturi de alamă, niște pantaloni caraghios de strâmți și

o cămașă cu volane. Însă el este cel în fața căruia se înclină pisica. Ține în continuare în mână revolverul.

Mă pregătesc să fac un salt, însă el e mai rapid. Mă lovește peste obraz cu patul armei și, în mod bizar, durerea este mai puternică aici decât în lumea reală. Simt cum metalul îmi pătrunde în carne și într-unul din pomeți și aproape că leșin. Am gura plină cu sânge.

Le Roi mă înghiontește cu piciorul.

– Ia de aici creatura asta, strigă el, și găsește-mi ceva de îmbrăcat.

Pisica se înclină din nou și bate din labe. Abia dacă se aude bătaia, însă se aud pași în depărtare și se deschide o ușă.

Mă chinui să mă ridic în capul oaselor și scuip sânge la picioarele lui le Roi.

– Canalie, îl sudui eu. Eram pregătit pentru tine. Sunt niște capcane pe aici de care habar n-ai. Ai să vezi.

– Ooo, asta e o încercare jalnică, nedemnă de niciunul din noi, spune le Roi. Fii recunoscător că mi se pare distractiv să te țin prin preajmă. Ca pe o amintire îndepărtată, poate.

Face un gest cu arma și niște brațe puternice și ferme mă ridică de pe podea și încep să mă târască. Figuri de ceară: un bărbat într-un costum de început de secol douăzeci, cu o mustață stufoasă, și o femeie pe care nu o recunosc, în costum de slujnică. Amândoi au ochi de sticlă și fețe galbene de ceară, sculptate grosolan. Încerc să mă eliberez, însă nu sunt nici pe departe suficient de puternic pentru forța lor mecanică.

– Dați-mi drumul! țip eu. Nu el e stăpânul tău, eu sunt!

Însă este clar că arma îi conferă lui le Roi mult mai multă autoritate decât pot aduna eu aici.

– Canalie! țip eu. Vino înapoi și luptă!

Creaturile mă târăsc de-a lungul unui coridor cu uși deschise. Par să fie cu sutele: dincolo de ele, figuri de ceară mute joacă diverse scene cu mișcări lente. Îmi evocă amintiri: un tânăr într-o celulă, citind o carte. Un cort întunecat cu o femeie șezând într-un colț, fredonând de una singură, gătind ceva la un foc trist. Zăresc cu coada ochiului o Raymonde dezbrăcată, cu chip de ceară, cântând la pian cu mișcări lente și stângace. Sunt cu toții neînsuflețiți și

mecanici și brusc realizez ce ar putea însemna să fiu *o amintire îndepărtată*.

Însă nu încep să urlu decât abia atunci când mă duc în atelierul în care se află mulajele, cuva cu ceară încinsă și instrumentul ascuțit.

Simte o discontinuitate. Atunci când se încheie, Isidore încă o ține de mână pe Pixil. Clipește. Aerul miroase a praf și ceară. Se află în ceea ce pare să fie un atelier de torționar, însă cu ferestre înalte și ornamentate, care dau spre o grădină. Hoțul este prins în chingi pe o masă lungă, iar deasupra lui sunt aplecate creaturi din basme: un lup în haine de femeie, un bărbat cu mustață și o slujnică în costume din istoria străveche a Pământului. Cu toții au în mâinile de ceară sau în labe cuțite curbate ascuțite.

Pixil face un salt înainte. Spada îi țâșnește din teacă cu un sunet metalic și începe să spintece în stânga și-n dreapta, prin ceară și alamă. Un cap blănos zboară în aer; din spatele craniului spintecat al bărbatului sar roți dințate și alte bucăți de metal. Creaturile de ceară se prăvălesc la podea făcute bucăți. Apoi atinge ușor gâtul hoțului cu vârful sabiei.

– Nicio mișcare, îl avertizează ea. Asta e o sabie din Tărâm. După cum vezi, se adaptează binișor la locul ăsta.

– Voiam doar să spun *mulțumesc*, șoptește hoțul abia trăgându-și răsuflarea, după care rânjește către Isidore. Domnule Beautrelet, sunt încântat să vă văd aici. Ne-am mai întâlnit. Jean le Flambeur, la dispoziția dumneavoastră. Însă, evident, prietena dumneavoastră are un ăăă... avantaj asupra mea.

– Ce se petrece aici? întreabă Isidore.

– Criptarhul – le Roi – deține controlul asupra acestui loc, îmi pare rău să vă informez, spune el clipind. Dar cum ați ajuns aici? Ah, desigur, inelul dumneavoastră zoku, remarcă el. E uimitor cât de utile pot fi uneori obiceiurile de cleptoman. Atenție!

Isidore se întoarce. Zărește o creatură blănoasă care țâșnește ca o săgeată pe podea.

– Prindeți-o! strigă hoțul. Ți-a furat inelul!

– *Se apropie,* spune *Perhonen. Nu-i mai pot opri.*

Simte impactul phoboilor înaripați pe pielea navei, secându-i armura de energie.

– Ieși de acolo.

Nava se ridică, iar Mieli vede cum valul de phoboi lovește zidul dezorganizat de Tăcuți ca o coasă, revărsându-se peste el. Clipește ca să-și mute privirea de la perspectiva navei și-și reîndreaptă atenția asupra atacului împotriva Tăcuților de asalt controlați de criptarhi.

Un Tăcut constructor galben i-a provocat prăbușirea, împânzind aerul cu praf de construcție creat de un faber, blocându-i provizoriu microventilatoarele aripilor. Tăcuții continuă să se arunce cu obstinație asupra ei și a lui Raymonde, încetinindu-le înaintarea către acul negru.

– Phoboii au reușit să pătrundă, îi strigă Mieli tzaddikului.

Chiar și prin norul de praf și mască, Mieli îi vede disperarea zugrăvită pe față.

– *Mieli! Se întâmplă ceva!*

Încetinește timpul și privește din nou prin ochii navei.

Cupola din jurul coloniei zoku dispare. Fantasme din lumină, diamant și pietre prețioase țâșnesc afară atacând hoarda de phoboi cu fascicule de lumină coerentă, secerând-o de parcă nici nu s-ar afla acolo, mișcându-se mai iute decât poate detecta ochiul uman. În urma lor izbucnesc flăcări mistuitoare – arme nanotehnologice autoreplicante –, iar cercurile de foc se răspândesc prin masa clocotitoare. *Oare ce i-a făcut să se răzgândească?* se întreabă Mieli. Dar nu are timp să se gândească la asta.

– Haide! îi spune ea lui Raymonde. Încă mai avem timp!

Scrâșnind din dinți, scoate o lamă cuantică din gura tunului și elimină mulțimea de Tăcuți din drumul lor.

Fata zoku mă eliberează. Detectivul aleargă deja după pisică, iar eu o iau după el. Creatura nu mai e de găsit, iar eu alerg ca un zănatic în direcția în care cred că s-a dus, trecând pe lângă alți roboți ai memoriei.

Iar apoi o văd, într-o mică galerie, așezată pe o masă cu un singur picior, cioplit dintr-un lemn închis la culoare: un obiect negru, nedecorat, în care ar putea intra o verighetă. Cutia Schrödinger. Mă tentează la fel de mult ca acum douăzeci de ani, când am aflat că se afla în posesia coloniei zoku, și nu pot rezista. Intru cu grijă și o înșfac, așteptându-mă la o capcană. Dar nu se întâmplă nimic. O strâng în pumn și mă întorc pe coridor.

Detectivul și fata zoku aleargă înapoi.

– Îmi pare rău, spune detectivul. A scăpat.

– Asta căutați? spune Jean le Roi.

Arată întinerit acum, seamănă mai mult cu mine. Are fața netedă, părul negru și o mustață subțire. Poartă o cravată neagră, mănuși albe și o pelerină aruncată pe umeri, ca și cum s-ar fi pregătit să iasă în oraș. În mână are un baston. În jurul capului îi plutește un ciorchine de bijuterii zoku, sclipind în nuanțe de verde și albastru. Dar și-a păstrat zâmbetul batjocoritor.

Ridică inelul – un cerculeț argintiu cu o piatră albastră.

– Nu vă faceți griji, nu o să mai aveți nevoie de el.

Face un gest din mână ca un scamator și inelul dispare într-un nor de pulbere strălucitoare.

– Puteți rămâne cu toții aici, în calitate de oaspeți ai mei.

Își scutură praful invizibil de pe revere.

– Cred că am găsit un trup pe care aș vrea să-l port. E timpul să las în urmă toată nebunia asta.

Fata zoku scoate un țipăt sălbatic și, înainte s-o pot opri, se repede cu sabia asupra lui le Roi. Cu o mișcare prea rapidă pentru a o putea urmări, el răsucește capătul bastonului, din care iese, fulgerător, un șiș. Parează lovitura ei, apoi se retrage și atacă. Vârful bastonului-spadă răsare din spatele fetei ca o floare malefică, ascuțită. El și-l retrage dintr-o singură mișcare, fără efort. Ea se prăbușește în genunchi. Detectivul sare în grabă lângă ea, ridicând-o. Dar îmi dau seama că e deja prea târziu.

Le Roi împinge cu șișul spada căzută pe jos.

– O jucărie frumușică, remarcă el. Dar ale mele sunt mult mai frumoase.

Abia acum pare să-l observe pe detectiv pentru prima oară. Face ochii mari.

– Tu nu ar trebui să te afli aici, rostește el calm. Ce cauți aici?

Detectivul se holbează în sus la el. Pe obraji i se preling lacrimi, însă ochii îi ard de furie.

– Domnule le Roi, spune el pe un ton netulburat, sunt aici ca să vă arestez pentru crimele împotriva orașului Oubliette și, în numele Revoluției, vă ordon să-mi predați neîntârziat cheia exomemoriei dumneavoastră...

– Nu, nu, spune le Roi îngenunchind alături de băiat. Te înșeli. Credeam că nu ești decât o amintire pe care a întors-o el împotriva mea. Nu am vrut să se întâmple asta, adaugă el privind fata. O putem resuscita dacă vrei. Și uite, asta e cheia mea, dacă o vrei, continuă el, scăpând bastonul din mână și scotocindu-se în buzunar. Uite, ia-o tu, zice el, îndesând ceva în mâna detectivului. Ia-o. O să te trimit înapoi. Se cuvine ca prințul să moștenească regatul...

Detectivul îl izbește peste față, iar el își ridică șișul dintr-un salt și îl îndreaptă către Isidore. Apoi scutură din cap.

– Destul!

Face un gest cu arma, iar detectivul dispare într-o scânteiere luminoasă.

– Îți strici toate jucăriile, spun eu ridicând sabia din Tărâm. Vrei să încerci și cu mine?

Sabia îmi vorbește, dezvăluindu-mi structura subiacentă a tot ceea ce ne înconjoară. Acesta este un mic Tărâm, o lume virtuală care servește drept interfață pentru mașinăria picotehnologică din jurul nostru. Sunt o entitate programabilă, care conține întreaga informație a materiei trupului meu, descompus de palat. Iar în pântece am ceva albastru, ca o fantomă...

Le Roi își îngustează ochii.

– Băiatul nu e stricat, spune el. A ieșit bine. Te-a depășit, a fost mai deștept decât tine. Voi veni să-l vizitez peste o sută de ani.

– Tu nu ai niciun merit. În plus, are dreptate. Trebuie să plătești pentru ce ai făcut.

Mă salută cu șișul, zâmbind batjocoritor.

– Atunci execută sentința, dacă poți. Hai să terminăm odată.

Adoptă o poziție tipică de scrimă. Ochii lui sunt o reflecție a propriilor mei ochi.

Ridic cu ambele mâini spada din Tărâm și mi-o împlânt în stomac. Durerea e orbitoare. Spada spintecă constructul de software din care sunt constituit.

Și eliberează Arhontele.

Iese din mine odată cu sângele și măruntaiele, vărsându-se într-un flux de date. Se răspândește, penetrând pereții și podeaua palatului, care încep să se metamorfozeze în sticlă. Pereții celulelor coboară între mine și Jean le Roi și, dând naștere unei Închisori Dilema, încep să râd.

Mieli este cât pe ce să-l împuște pe detectiv atunci când acul îl expulzează. O porțiune dintr-o muchie ascuțită și neagră se transformă în trupul gol al unui tânăr și se prăbușește afară. Raymonde se află lângă el în clipa următoare, ridicându-l în brațe.

– A prins-o pe Pixil, abia articulează băiatul.

Au ajuns la baza acului acum câteva minute. Lui Mieli i se pare că arată ca pseudomateria pe care nu a mai văzut-o decât pe lângă ruinele rămase în urma Erupției; nu este făcută din atomi și molecule, ci din ceva mai subtil – materie quarc sau spumă spațiu-timp.

– *Mieli,* spune *Perhonen, nu cred că te afli în siguranță acolo. Se petrece ceva în interiorul chestiei aleia. Raze gamma, particule masive cu interacțiune slabă, e ca o fântână...*

Structura este străbătută de o undă și dintr-odată devine asemenea sticlei fumurii: întunecată, rece și densă. *Ca Închisoarea. A eliberat Arhontele.*

Mieli își lasă arma în jos și atinge peretele acului, care se deschide și o acceptă ca un iubit.

Arhontele e fericit. Noi hoți, noi lucruri de creat, noi jocuri de dezvoltat, într-un sol dens care îi ajută mintea să se extindă înmiit. Cineva îl atinge: femeia din Oort, fugara, revenind în îmbrățișarea lui. O lasă să intre. Are gust de scorțișoară.

Pe Isidore îl dor toate mădularele. Trupul îi este nou, ca o rană, iar moartea lui Pixil îl mistuie pe dinăuntru ca o flacără. Însă nici nu are vreme să se gândească la asta, fiindcă brusc știe totul.

Exomemoria îl înconjoară ca o mare, limpede ca un ocean tropical. Tăcuți, Nobili, tzaddiki: fiecare gând care a fost gândit vreodată, fiecare amintire. Toate îi aparțin. Este cea mai frumoasă și cea mai înspăimântătoare formă pe care a văzut-o sau a simțit-o vreodată. Istoria. Prezentul: furie, sânge și foc. Tăcuți-Atlas luând-o razna, căznindu-se să mențină orașul în picioare. Oameni luptând ca niște marionete, cu butoanele, manetele și manivelele pe care tatăl său le-a pus în capul lor complet date peste cap.

Le vorbește prin intermediul Vocii și le reamintește cine sunt. Tăcuții se întorc la posturile lor de apărare de pe zidurile antiphoboi. Luptele încetează.

Și încetul cu încetul, pas cu pas, orașul începe din nou să se miște.

Așadar, iată-ne din nou aici. La zdup.

Sunt gol. Țin ochii închiși. În fața mea, pe jos, se află un pistol. Și îndată am să-l ridic și am să mă hotărăsc dacă să trag sau nu.

Zgomotul sticlei care se sparge este muzică pentru urechile mele, o muzică pe care o aud când încalc legea. Prin celulă se iscă un vânt care poartă cioburi mărunte. Deschid ochii și o văd pe Mieli cu aripile deschise – un înger în negru cu o cicatrice.

– Speram că o să vii, spun eu.

– Acum o să-mi zici că tu ești Jean le Flambeur și că vei părăsi locul acesta numai când pofțești tu? întreabă ea.

– Nu, de data asta nu o să spun asta.

O iau de mână. Mă strânge în brațe. Dă din aripi și ne înălțăm prin cerul de sticlă, departe de arme, amintiri și regi.

21

HOȚUL ȘI UN RĂMAS-BUN FURAT

Îmi iau rămas-bun de la detectiv – Isidore – în bucătăria lui, a doua zi după ce zoku o aduc pe Pixil înapoi la viață.

– E diferită acum, remarcă el. Nu știu de ce, dar e diferită.

Stăm la masa lui din bucătărie, iar eu mă străduiesc să nu privesc tapetul mohorât, de un cafeniu murdar.

– Uneori, spun eu, e nevoie doar de câteva clipe pentru a deveni o persoană diferită. Alteori e nevoie de secole întregi.

Încerc să scap de creatura verde care tot dă târcoale mesei. Pare să mă considere un inamic natural și îmi tot roade mâneca.

– Dar firește, nu trebuie să ții seama de sfaturile mele, cu atât mai puțin când vine vorba de femei.

Îl privesc: are un nas osos și niște pometi înalți. Există o oarecare asemănare în jurul gurii, al mandibulei și al ochilor. Mă întreb ce anume ar fi lăsat în seama întâmplării Raymonde și le Roi. Sper că a moștenit mai multe de la ea decât de la mine.

– Și tu te-ai schimbat mult, continui eu. Isidore Beautrelet, Criptarh al orașului Oubliette. Sau poate că *rege* ar fi un cuvânt mai potrivit. Ce vei face mai departe?

– Nu știu, spune el. Nu pot lua singur toate deciziile. Trebuie să redau Vocea poporului. Trebuie să existe o cale mai bună prin care să funcționeze totul. Voi renunța la statutul meu cât mai curând cu putință. Și trebuie să hotărăsc dacă... dacă le voi reda tuturor amintirile referitoare la originile orașului Oubliette.

– În orice caz, o revoluție este întotdeauna un vis frumos, zic eu. Iar tu tocmai ai avut parte de o revoluție reală. Orice-ai face, fii cu băgare de seamă! Sobornostul o să încerce să te găsească rapid, punându-și toate forțele în mișcare. Presupun că zoku vor ajuta și ei de data asta, însă nu va fi ușor, îl avertizez eu, apoi adaug zâmbind: Dar va fi și palpitant. Măreț și derutant. Ca o operă, după cum mi-a spus cineva odată.

Privește pe fereastră. Orașul încă se vindecă: este cu siguranță o altă priveliște decât înainte. Iar Închisoarea este și ea vizibilă de aici – un ac diamantin înălțându-se deasupra acoperișurilor din Labirint.

– Dar tu ce ai de gând să faci? întreabă el. O să te duci să te apuci de activități... ilegale?

– Mai mult ca sigur. Mă tem că încă mai am o datorie de răscumpărat, spun eu rânjind. Ești bine-venit să încerci să mă prinzi dacă poți. Dar cred că vei fi prea ocupat.

Îi arunc o privire amenințătoare creaturii verzi, care acum încearcă să mi se cocoațe în poală.

– Desigur, alții nu par să aibă aceeași problemă.

Mă ridic în picioare.

– E timpul să plec. Mieli n-a mai ucis nimic de câteva zile bune, iar asta îi creează mereu o dispoziție proastă.

Îi strâng mâna.

– Nu sunt tatăl tău, însă tu ești un om mai de soi decât mine. Rămâi așa. Dar dacă ești cumva tentat să treci la un moment dat în tabăra cealaltă, dă-mi de știre.

Spre surprinderea mea, mă strânge tare în brațe.

– Nu, mulțumesc, răspunde el. Ne mai vedem noi.

– *Putem pleca odată?* întreabă *Perhonen. Trebuie neapărat să-l aşteptăm şi pe el?*

Nava staţionează pe ruta împrejmuită de ziduri a oraşului, lângă peretele deteriorat şi pârjolit al Tăcuţilor. Mieli se plimbă pe afară într-un costum spaţial, încercând să-şi alunge înfrigurarea. Pe zid sunt sculpturi în relief care îi amintesc de Oort, peisaje şi rânduri peste rânduri de chipuri fără expresie. Atingându-le, aude în minte cântecul firav sculptat în ele.

– Bună! salută Raymonde.

E deghizată în Gentleman, dar fără mască, iar în loc de costum poartă un halo slab de foglet. Când zăreşte sculpturile în relief, o umbră de tristeţe şi vinovăţie îi trece peste chip.

– Te simţi bine? întreabă Mieli.

– Mi-am amintit doar că trebuie să văd pe cineva, zice Raymonde, privind către *Perhonen.* E o navă frumoasă.

– *Mulţumesc,* spune *Perhonen. Dar nu sunt doar o faţă frumuşică.*

Raymonde se înclină în faţa navei.

– Îţi suntem recunoscători şi ţie, spune ea. Nu erai obligată să faci ceea ce ai făcut pentru noi.

– *Nu-ţi poţi da seama,* spune nava, cu carcasa de safir licărind, *dar să ştii că m-ai făcut să roşesc.*

Raymonde priveşte în jur.

– N-a ajuns încă? Nici nu mă mir.

O sărută pe Mieli pe ambii obraji.

– Mult noroc şi drum bun! Şi îţi mulţumesc, spune ea, ezitând apoi o clipă. Când ţi-ai deschis gevulotul, ne-ai arătat gândurile. Am văzut de ce faci toate acestea. Sper să o găseşti.

– Nu e o chestiune de speranţă, spune Mieli, ci de voinţă.

– Un răspuns bun, spune Raymonde. Şi nu fi dură cu el. Adică fii dură, dar nu foarte. N-are încotro – trebuie să fie ceea ce este. Dar nu este atât de rău pe cât ar putea fi.

– Vorbiţi despre mine? întreabă hoţul, coborând dintr-o bulă de transport zoku. Ştiam eu că o să mă vorbiţi pe la spate.

– Aştept în navă, spune Mieli. Plecăm în cinci minute.

La final, nu știu ce să-i spun, așa că stăm amândoi în tăcere pe nisipul roșu. Umbrele orașului palpită în jurul nostru ca niște aripi de lumină și întuneric.

După o vreme, îi sărut mâna. Chiar dacă are lacrimi în ochi, nu le văd, sunt ascunse de umbre. Mă sărută ușor pe buze. Rămâne pe loc, privindu-mă în timp ce mă îndrept spre navă. Când pielea navei se deschide să mă primească, mă întorc, îi fac cu mâna și îi trimit o bezea.

Aflat înăuntrul navei, cântăresc Cutia în mână.

– Ai de gând să deschizi chestia aia sau nu? întreabă Mieli. Aș vrea să știu încotro mergem.

Dar eu știu deja.

– Pe Pământ, spun eu. Dar poți s-o rogi pe *Perhonen* să nu se grăbească? Aș vrea să admir peisajul.

Spre surprinderea mea, nu ripostează. *Perhonen* se înalță încet și cotește deasupra Orașului Mișcător, survolând artera reprezentată de Bulevardul Persistent, întinderea verde a Parcului Țestoasei, castelele de hârtie din Districtul Prafului. Orașul are acum un nou chip, însă îi zâmbesc oricum. Mă ignoră și continuă să se miște.

Ne aflăm deja la jumătatea drumului spre Magistrală când realizez că detectivul mi-a furat Ceasul.

Interludiu

VÂNĂTORUL

E primăvară și Inginerul-de-Suflete e fericit.

Viroscopul lui din *gubernie* este o grădină mecanică, întinsă și roditoare. Semințele pe care le-a plantat în timpul lungii ierni Dyson, când *gubernia* și-a încetinit funcțiile pentru a-și elimina surplusul de căldură, au înflorit, iar acum este înconjurat de varietate – pretutindeni atâta varietate.

Gogolii îi roiesc în jur ca un stol de păsări albe, în timp ce el îi sondează adâncimile: afundă un miliard de perechi de mâini în solul negru, unde fiecare particulă este o roată zimțată care se potrivește perfect cu particulele învecinate, pentru a simți semințele noilor minți compozite pe cale să înflorească. Inginerul-Prim însuși se află pretutindeni, supraveghind culesul roadelor unui arbore memetic aici, descinderea unui stol de algoritmi genetici într-un spațiu cu noi parametri dintr-un proces de ramificare dincolo.

Cu o infinită tandrețe, scoate un mugure recent înflorit dintr-un gogol nou-creat, unul cu o afecțiune rară care îl face să creadă că ar avea un trup de sticlă, ușor casabil: ceva ce credea că a pierdut cu secole în urmă. Combinat cu o superbă schizofrenie, va da naștere unei minți capabile să se dividă și să se recombine după

bunul plac, integrând amintiri, iar asta o vor adora războinicele lui Matjek. Despică un gogol pentru a se ocupa de detaliile banale ale lucrării, iar el își reîndreaptă atenția către imaginea de ansamblu. Inginerul-Prim țâșnește ca o săgeată în văzduh, cu poalele halatului alb de laborator fluturându-i în briza răcoroasă. Da, stratul de acolo va produce o recoltă bună de vorbitori-Dragon. În acel vast labirint, Hăitași neabătuți se află deja în faza de gestație; în curând vor fi gata să exploreze spații parametrale mai mari decât lumile – niște furnici matematice scotocind după teoreme nedemonstrate prin imensul univers Gödel.

Inginerul își dă seama că nu a fost niciodată mai fericit: o căutare rapidă prin biblioteca lui de gogoli îi confirmă acest fapt. Este mai satisfăcut decât a fost vreodată orice Inginer, încă din primele sale zile ca student la Universitatea din Minsk – deși un alt moment, petrecut cu o persoană deosebită, aproape se ridică la aceeași înălțime. Pentru acest fapt în sine merită să despice un gogol și să-l stocheze în Bibliotecă, înghețat în timp.

Așadar, nu poate dura, desigur.

Viroscopul este străbătut de o undă și nu mai puțin de alți doi Fondatori își fac apariția neanunțați. Valuri de spaimă religioasă se abat peste gogolii grădinari de rang inferior, care se prostrează printre mașinăriile în creștere. O războinică aflată în gestație scapă, profitând de lipsa de atenție a îngrijitorilor – un păianjen metalic cu o agresivitate otrăvitoare controlată, care calcă în picioare un strat promițător de Visători, până când Inginerul își întinde una din miliardele de mâini pentru a remedia situația. *Ce risipă.* Inconștienți de pagubele pe care le provoacă, cei doi străini înaintează cu pași mari către zona principală a grădinii. Unul din ei este un bărbat chinez mic de statură, cu un aspect mai degrabă modest, cu păr alb, îmbrăcat într-un veșmânt călugăresc sobru. Cel puțin Matjek Chen, cel mai puternic dintre toți Fondatorii Sobornostului, are galanteria să nu-și facă apariția aici în forma sa deplină de Fondator.

Însă cealaltă, o femeie înaltă într-o rochie albă de vară, cu o umbrelă de soare în mână și cu fața ascunsă...

Cuprins brusc de grabă, Inginerul se precipită să izoleze oaspeții într-un subvirtual – o sarcină deloc ușoară, având în vedere că puterile lor de Fondatori ar putea lesne sfâșia astfel de iluzii – și îl trimite pe Inginerul-Prim în întâmpinarea lor.

Grădina devine una autentică, plină de cireși în floare, cu o fântână de piatră în stil fedorovist cu două figuri eroice, un bărbat și o femeie, ridicând o cupă. Gogoli Ingineri de rang inferior pregătesc răcoritoare, în timp ce Inginerul-Prim le iese în cale musafirilor.

– Bine ați venit! îi întâmpină el mângâindu-și barba – un gest regal, socotește el.

Face o ușoară plecăciune în fața celor doi. Chen îl salută cu un gest abia sesizabil din cap. Inginerul încearcă să analizeze vechimea acestui gogol: cu siguranță, nu este cel Prim, însă are suficient din aura Fondatorului pentru a avea o putere autentică.

Femeia își strânge umbrela și îi zâmbește. În jurul gâtului ca de lebădă poartă diamante sclipitoare.

– Bună, Sasha, spune ea.

El îi întinde un scaun.

– Joséphine.

Se așază plină de grație, punând picior peste picior și sprijinindu-se delicat în umbrela strânsă.

– Ai o grădină fermecătoare, Sasha, remarcă ea. Nici nu e de mirare că ești așa scump la vedere în ultima vreme. Pe bună dreptate; și eu, dacă aș trăi într-un astfel de loc, nu aș mai dori să-l părăsesc.

– Uneori este tentant să ignorăm realitățile lumii ce ne înconjoară, spune Chen. Din nefericire, nu dispunem cu toții de luxul acesta.

Inginerul schițează un zâmbet acru către bătrânul Fondator.

– De munca pe care o desfășor aici beneficiază întregul Sobornost, precum și Marea Misiune Comună.

– Desigur, este de acord Chen. Ești unicul calificat pentru această muncă. Și tocmai de asta ne aflăm aici.

Se așază pe marginea fântânii, atingând apa.

– Cadrul acesta este puțin cam exagerat, nu ți se pare?

Inginerul își amintește că tărâmurile lui Chen sunt de regulă locuri abstracte, spartane, cu o fizică elementară și abia suficiente detalii pentru a evita văile straniului.

– Of, Matjek, spune Joséphine, te rog. Nu fi așa un plicticos. Acesta este un loc minunat. Și nu vezi că Sasha are treabă? Mereu își mângâie barba atunci când este nerăbdător să se întoarcă la lucru, dar e prea politicos să ne-o spună în față.

– Are gogoli cu duiumul care să-i facă treaba în locul lui, spune Chen, dar mă rog, fie.

Își împreunează mâinile și se apleacă peste masă.

– Frate, avem o mică problemă cu una din creațiile tale. Închisoarea Dilema a fost spartă.

– Imposibil.

– Convinge-te singur.

Viroscopul fluctuează când Chen îi transmite Inginerului o amintire: pentru o clipă, îl vede pe gogolul Fondator în adevărata sa înfățișare, ca vocea a trilioane de Cheni, răspândiți pe toată întinderea necuprinsă a *guberniilor*, *oblastiilor* și *raioanelor* Sobornostului, nu atât o persoană, cât mai mult un mădular. În clipa următoare are în mână un gogol înghețat pe care îl recunoaște pe loc ca fiind o creație proprie: un mic experiment cu jocuri și obsesii de care aproape că și uitase. Un Arhonte, după cum l-a numit el, menit să-i țină închiși undeva departe pe smintiții și criminalii din Sobornost. Îl descojește ca pe o portocală, deschizându-l și absorbindu-i amintirile.

– Ce ciudat, spune el, privind cum Închisoarea scuipă afară trei minți într-o carcasă fragilă de materie.

Este străbătut de un fior de admirație pentru creatura firavă din nava oortiană care izbutește să-și păcălească propria creație. Își notează să aibă grijă ca următoarea generație de Arhonți să fie înzestrată cu capacitatea de a distinge între diferite straturi ale realității.

– Nici măcar nu am fi observat, spune Chen, dacă nu ar fi comis o eroare: trebuia să scoată de acolo doi gogoli, nu trei. După cum vezi, al treilea este extrem de interesant.

– O, da, încuviințează Inginerul, cuprins de o mândrie de bunic văzând creația Arhontelui. Dezertorul. Fascinant.

– Coduri de Fondator. Cineva a deschis Închisoarea cu coduri de Fondator. Trebuie să aflăm de ce, se răstește Chen izbind cu pumnul în masă. Suntem cu toții în război, între noi, unii dintre noi chiar cu propria persoană. Dar sunt anumite lucruri pe care am căzut de acord să nu le facem.

– Poate că tu ai fost de acord, Matjek, spune Joséphine, urmând cu un deget buza paharului ei de apă. E clar că cineva nu e de aceeași părere.

– Trebuie să recuperăm gogolii ăia: noi... eu am nevoie să aflu ce știu ei.

– Și nu ai o mulțime de gogoli proprii cu care să faci asta? întreabă Inginerul, satisfăcut că-i poate susține privirea bătrânului Fondator pentru un moment. Există opere mai importante de început și de desăvârșit.

Simte iritarea lui Chen crescând îndărătul măștii calme a gogolului, precum electricitatea statică în aer.

– Sasha, spune Joséphine, nu suntem copii. Nu am fi... nu aș fi venit să-ți cer ajutorul dacă nu aveam nevoie de tine.

Îi atinge mâna și îi zâmbește; chiar și după trei secole și miliarde de ramificări, Inginerului îi vine greu să nu-i zâmbească înapoi.

– Matjek, poate ar trebui să-mi dai voie să vorbesc cu Sasha între patru ochi, zice ea, susținându-i privirea bătrânului Fondator pentru o clipă.

Spre surprinderea Inginerului, acesta este primul care privește în lături.

– Foarte bine, acceptă Chen. Poate că un copil îi poate băga mințile în cap altui copil. Mă întorc repede.

Părăsește viroscopul într-o manieră lipsită de eleganță, trăgând după el avatarul gogol printr-o breșă a spațiului cu atâta violență, încât Inginerul face eforturi s-o netezească.

Joséphine scutură din cap a dezaprobare.

– Vorbim cu toții despre schimbare, spune ea. Dar sunt lucruri care nu se schimbă niciodată.

Apoi îl privește cu o licărire în ochi.

– Însă tu te-ai schimbat. Ador toate lucrurile astea pe care le-ai construit. E uluitor. Mă întreb – ai fost întotdeauna așa în adâncul tău, chiar și pe vremuri? Sau te-ai maturizat?

– Joséphine, spune-mi odată ce vrei.

Ea își ține guiază buzele îmbufnată.

– Nu sunt sigură că-mi place acest Sasha matur. Nici măcar nu ai roșit.

– Te rog.

– Cum dorești, zice ea privind în sus și trăgând adânc aer în piept. Mă ucid. Ceilalți. Lucrurile s-au schimbat în timpul ultimei tale Ierni, s-au schimbat radical. Anton și Hsien sunt împreună acum. Chitragupta este... ei bine, este el însuși. În schimb eu – pe mine nu m-au plăcut niciodată. Și sunt slăbită, mai slăbită decât îți poți imagina.

Inginerul o privește neîncrezător.

– Gogolcid? Oare am ajuns chiar atât de departe?

– Nu încă, dar asta este ceea ce au de gând. Matjek este singura mea speranță și știe că pe mine mă asculți. Nu e vorba *de fapt* despre Închisoare, îți dai seama: vrea doar să aibă o armă împotriva celorlalți. Și sprijinul tău.

– Aș putea..., ezită el. Aș putea să te protejez.

– Ești drăguț, dar știm amândoi că nu ai reușit. Ceilalți ți-au lăsat locul acesta pentru că le ești util. Dacă se schimbă situația, locul acesta va dispărea. Ajută-l pe Matjek, iar el ne va ajuta pe amândoi. Creează ceva ce-i va captura pe micii fugari. Este un lucru mărunt, însă îi va dovedi că mă asculți, iar asta îmi va oferi *mie* valoare în ochii lui.

Inginerul închide ochii. Își simte Grădina vie, germinând, și miliarde de mâini afundate în solul ei; toate acestea se află în interiorul unui puternic creier din *gubernie*, hrănindu-se cu materie și energie provenite direct de la soare, o sferă de diamant de

mărimea vechiului Pământ, cuprinzând trilioanele sale de gogoli și Dragonii din interior. Și cu toate acestea, se simte mic.

– În regulă, acceptă el. Doar de data asta. De dragul vremurilor de altădată.

– Mulțumesc, spune ea și-l sărută pe obraz. Știam eu că pot conta pe tine.

– Nu lăsa lucrurile să meargă prea departe cu el.

– Îl cunosc pe Matjek, atât cât este cu putință să-l cunoască cineva. Mă descurc eu cu el, deocamdată. E posibil să am... și alte opțiuni, dar acelea necesită timp. Așa că îți mulțumesc pentru darul acesta.

– N-ai pentru ce, răspunde el zâmbind. O să-ți fac un vânător. Vrei să privești?

– Întotdeauna mi-a plăcut să te privesc lucrând.

Lasă visul grădiniței să se destrame în jurul lor. În forma ei de Fondator, este la fel de frumoasă – o făptură de argint tors, țesută dintr-o mulțime de gogoli. O conduce prin Fabrică în direcția Livezii, unde cresc lucrurile lui preferate. Savurând în tăcere bucuria de a o vedea radiind uimire, se lasă complet absorbit de lucru. Aceasta este o misiune pentru un alt nivel, nu mai este o muncă de supraveghetor, ci una de artizan; modulele cognitive ale noii sale creații îi înconjoară ca niște imense atlase și simfonii de căi neuronale și gânduri.

Este încântat că își poate integra noua descoperire în proiect. Acest Vânător nu va fi unul singur, ci mai mulți: va avea capacitatea să se desfacă în numeroase părți și să se unifice la loc. Îl înzestrează cu fermitatea pe care a descoperit-o într-un sculptor oortian și cu capacitatea de coordonare a unui pianist de concert, asezonate cu forme animalice mai primitive, din vechile biblioteci, de rechin și felină. Îi îngăduie suficiente drepturi cognitive pentru a fi inteligent, însă nu destule pentru a dispune de latență, și îi alocă un fragment din cerebromateria *guberniei,* astfel încât să fie gata de pornire atunci când îi va ordona noua sa stăpână.

Creatura plămădită nu vorbește, însă îi urmărește pe amândoi cu privirea, în tăcere, așteptând o țintă. Are acea frumusețe pe care o au adesea armele, care te îmbie să le atingi, deși știi că te vei tăia în muchiile lor ascuțite.

– Este al tău. Al tău, nu al lui Matjek. Trebuie doar să-i spui ce vrei să găsească.

Joséphine Pellegrini zâmbește și șoptește un nume la urechea Vânătorului.

MULȚUMIRI

Toți scriitorii sunt hoți: respectăm ideile altora și ni le însușim pentru a le putea respecta și mai bine, într-o manieră proprie. Le ofer mulțumirile mele și o plecăciune adâncă tuturor victimelor, mai ales lui Maurice Leblanc și lui Geoff Manaugh de la BLDGBLOG.

Îndeosebi, le mulțumesc din inimă tuturor celor care au făcut posibilă această carte:

Agentului meu, John Jarrold, pentru toate sfaturile înțelepte și blândele îndemnuri ocazionale, și editorului meu, Simon Spanton, pentru încrederea enormă pe care mi-a acordat-o.

Lui Angela, Sam, Cyrille și tuturor celor de la ThinkTanks Maths, pentru răbdarea și sprijinul lor.

Membrilor East Coast Writers Group: Alan Campbell, Tim Chant, Jack Deighton, Caroline Dunford, Andrew Ferguson, Andrew Horne, Gavin Inglis, Jane McKie, Martin Page, Stefan Pearson, Charlie Stross, „Big Andrew" Wilson, Kirsti Wishart și Alexander Guthrie Stewart, pentru înțelepciunea lor și comentariile sincere de-a lungul anilor și pentru că m-au învățat tot ceea ce știu despre scris. Mulțumiri speciale lui Andrew Ferguson pentru ședința aceea extraordinară din Fife...

Lui Esa Hilli, pentru prietenia, ideile și perspectiva sa.

Lui Anni, Antti, Darren, Jelena, Nicole, Panu, Sanna, Saana, Sami și Sara, pentru prietenia, ospitalitatea și întregul lor sprijin în momentele de anxietate, în diversele etape ale proiectului.

Părinților mei, Mirja și Mauno, pentru tot.

Și în sfârșit, lui Zuzana, pentru că a fost alături de mine.

CUPRINS

1. Hoțul și dilema prizonierului 7
2. Hoțul și Arhonții 26
3. Detectivul și rochia de ciocolată 37

Interludiu – Regele 60

4. Hoțul și cerșetorul 63
5. Detectivul și colonia zoku 78

Interludiu – Bunătate 97

6. Hoțul și Paul Sernine 102
7. Detectivul și tatăl său 119

Interludiu – Voință 132

8. Hoțul și piratii 136
9. Detectivul și scrisoarea 150
10. Hoțul și o a doua primă întâlnire 167

Interludiu – Înțelepciune 186

11. Hoțul și tzaddikii 191
12. Detectivul și Carpe diem 201

Interludiu – Adevăr 216

13. Hoțul în subterană 221
14. Detectivul și arhitectul 235
15. Hoțul și zeița 248
16. Hoțul și memoria 261
Interludiu – Virtute 270
17. Detectivul și nodul gordian 276
18. Hoțul și regele 291
19. Detectivul și inelul 296
20. Doi hoți și un detectiv 304
21. Hoțul și un rămas-bun furat 312
Interludiu – Vânătorul 316
Mulțumiri 324